Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

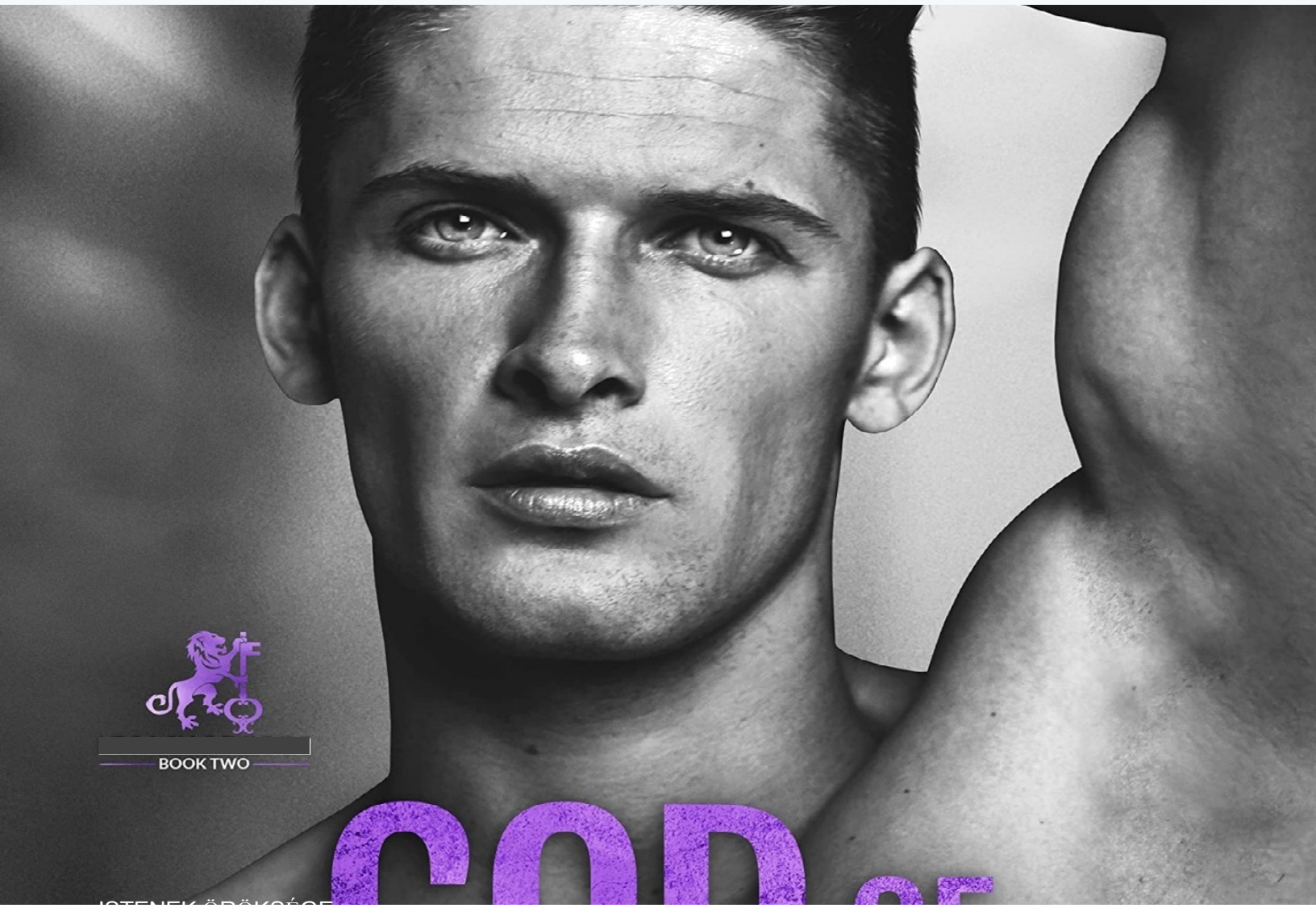

RINA KENT

A FÁJDALOM ISTENE

AZ ISTENEK ÖRÖKSÉGE SOROZAT 2. KÖNYV

RINA KENT

God of Pain Copyright © 2022 by Rina Kent
Minden jog fenntartva.

A kiadvány semmilyen formában vagy bármilyen eszközzel, elektronikus, mechanikus, fénymásoló, rögzítő, szkennelő vagy más módon nem reprodukálható, nem tárolható vagy nem továbbítható a kiadó írásos engedélye nélkül. Tilos ezt a könyvet engedély nélkül másolni, weboldalra feltölteni vagy más módon terjeszteni, kivéve a rövid idézetek könyvismertetésben való felhasználását.

Ez a regény teljes egészében fikciós mű. A benne szereplő nevek, szereplők és események a szerző képzeletének szüleményei. Bármilyen hasonlóság a valóságos élő vagy halott személyekkel, eseményekkel vagy helyszínekkel csak a véletlen műve.

SZINTÉN RINA KENT

KIRÁLYI ELIT SOROZAT

Kegyetlen király

Deviáns király

Acélhercegnő

Twisted Kingdom

Fekete lovag

Ördögi herceg

Könyörtelen

birodalom

Royal Elite Epilógus

AZ ISTENEK ÖRÖKSÉGE SOROZAT

A gonoszság

Istene A

fájdalom

Istene A harag

Istene A

romlás Istene

A düh Istene A

háború Istene

EMPIRE SERIES

A vágy birodalma

A bűn birodalma

A gyűlölet

birodalma A kéj

birodalma A vágy

birodalma

HAZUGSÁGOK ÉS IGAZSÁGOK DUETT

Minden

hazugság

Minden

igazság

THORNS DUETT

Sárga tövisek (ingyenes előzmény) Vörös tövisek

Fekete tövisek

KINGDOM DUETT

Rule of a Kingdom (Ingyenes előzmény) Reign of a King (Egy király uralkodása)

Egy királynő felemelkedése

THRONE DUET

A hatalom trónja A bosszú trónja

MEGTÉVESZTÉS TRILÓGIA

Dark Deception (Ingyenes előzmény) Vow of Deception (A megtévesztés fogadalma)

Csalás által megkísértve Csalás által elfogyasztva

A szerelemre, amelyet az öröm táplál és a fájdalom fokoz.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Helló olvasó barátom,

Ha még nem olvastad a könyveimet, talán nem tudod, de sötétebb történeteket írok, amelyek felkavaróak és nyugtalanítóak lehetnek. A könyveim és a főszereplőim nem a gyengébb idegzetűeknek valók.

Ebben a könyvben szó esik a gyermekbántalmazásról és az öngyilkossági gondolatokról. Bízom benne, hogy ismeri a kiváltó okokat, mielőtt folytatja.

A God of Pain egy teljes STANDALONE.

További Rina Kent dolgokért látogasson el a www.rinakent.com weboldalra.

AZ ISTENEK FÁJÁNAK ÖRÖKSÉGE

KIRÁLYI ELIT ¥T7IVERSIT?C

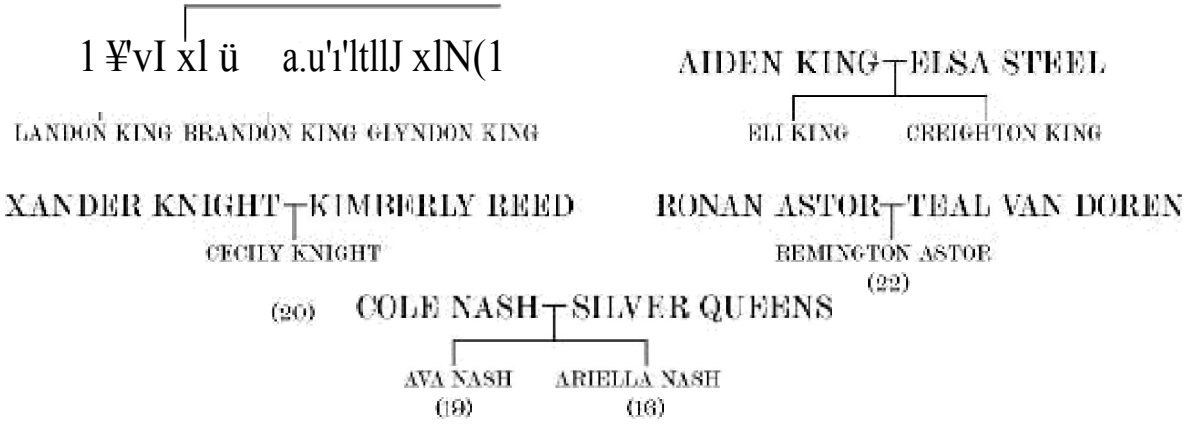

A KINIJ'S U'S C0I'LEGE

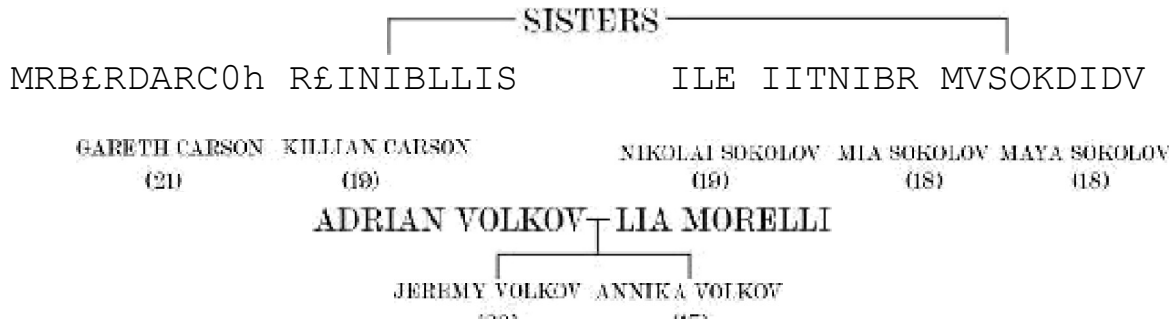

BLURB

Szörnyű hibát követtem el.

Maffiahercegnőként tudtam, hogy a sorsom már eldőlt. De én mégis előrementem, és a rosszra vágytam.

Creighton King egy rossz hír, gyönyörű külsővel.

Csendes, merengő, és nyilvánvalóan érzelmileg elérhetetlen.

Szóval azt hittem, hogy vége.

Amíg fel nem ébreszt bennem egy vadállatot.

A nevem Annika Volkov, és én vagyok Creighton legnagyobb ellensége. Addig nem áll le, amíg meg nem törik.

Vagy én töröm össze.

PLAYLIST

The Death of Peace of Mind - Bad Omens
Karma Police - Radiohead
Terápia - VOILA Ivás
Ámorral - VOILA
Bad Habits - Ed Sheeran & Bring Me The Horizon
A Way to Restart - Colours in the Street
In Circles - Holding Absence
Ugyanaz a csapat - Alice
Merton All the King's Men -
The Rigs Empty - Letdown
A fél világ - Arcane Roots
Beyond Today - James Gilespie

A teljes lejátszási listát a Spotify-on találod.

1

ANNIKA

Itt van valaki odakint.

Vagy *valakik*.

A szoban kívülről durva lélegzetvételük hangja szűrődik ki, fel és fel, staccatóban, mint egy csapdába esett, sérült állat.

Egy elvadult állat.

A szemem felpattan, és kibotorkálok az ágyból, a hajamat lesimítom, hogy a hátamra essen. Aztán lerángatom a lila hálóingemet, ami alig takarja a fenekemet.

Az árnyak a sarokban húzódnak meg, tekergőznek és nyögnek, mint az éhező állatok. Az egyetlen fényt az erkélylámpa adja, amelyet mindig bekapcsolva hagyok. Nem nyúlok a lámpa kapcsolójához, meg sem próbálom megérinteni.

Valami azt súgja nekem, hogy ha fényt derítek arra az állatra, ami odakint ólálkodik, a helyzet csúnya irányba fog eltérni.

A lépteim hallhatatlanok, ami számomra természetes. De a nyugodt maradni nem.

Lehetetlen kontrollálni a remegést, amely végtagjaimba hasít, vagy az izzadtságot, amely a hátamon csorog, és az ingemet a túlhevült bőrömre tapasztja.

Ez nem helyes.

A bátyám kúriájának kellene lennie a legbiztonságosabb helynek az egyetemen, és a második legbiztonságosabb helynek a Földön a New York-i otthonunk után.

Ezért ragaszkodik hozzá, hogy *bizonyos* éjszakákat itt töltsek. Nem avatkozom bele az ügyeibe, de tudom, hogy azok az éjszakák mivel járnak - zűrzavarral, káosszal, szegény lelkek lemészárlásával.

Tehát a legjobb hely, ahol megvédhet, az a szárnyai alatt van, ahol egy tucatnyi őr figyel engem.

Ismered azt az elefántcsonttornyot, amiben Rapunzel lakott? Az én szobám a Pogányok táborában - a bátyám anarchiával fertőzött klubjában - ennek a megtestesítője.

A pokolba is, még őrök is vannak az erkély alatt, így ha meg is próbálnék lemászni a fáról, ők lennének azok, akik elkapnának. Fintorognának, morgolódnának, és jelentenék a bátyámnak és apámnak is a tetteimet.

Jujj.

A jó oldala azonban az, hogy védve vagyok. Azóta védett vagyok, amióta beleszülettem a Volkov családba.

Én pedig Volkov *vagyok.*

Majdnem nevetek a félelemtől, amely nem akar kitisztulni a szervezetemből. Nem tudom, hogy máshol hogy van, de itt biztonságban vagyok.

Oké, bármi is leselkedik odakint, jobb, ha valami sérült madár vagy valami triviális dolog. Különben készüljetek fel a halálra.

Az erkély függönye befelé csapódik, a fehér anyag átitatja az éjszaka színét és a halvány fényt.

Megállok, a m i n t néhány lépésre vagyok tőle. Kinyitottam az erkélyajtót tegnap este?

Nem. Nem, nem tettem.

A logikus megközelítés az lett volna, hogy megfordulok, az ajtóhoz rohanok, hívom a bátyámat vagy valamelyik emberét, és elbújok az aranyozott ketrecemben.

De a helyzet a következő.

Mérgező tulajdonságom a kíváncsiság, nem tudok aludni éjszaka, ha nem tudom kielégíteni ezt a tudásszomjat.

A tágas szoba a pihe-puha párnákkal, lila lepedőkkel, csillogó tapétával, és minden csillogó és szép dologgal lassan háttérbe szorul.

Az erkélyről érkező lágy fény az egyetlen iránytűm, amikor teszek egy lépést előre.

A sors rejtélyes módon működik.

Kiskorom óta tudom, hogy nem leszek mindig egy védett kis hercegnő, aki a családja elismeréséért küzd. Hogy egy nap valami akkor jön majd értem, amikor a legkevésbé számítok rá. Csak azt nem tudtam, hogy mi lesz az, vagy hogy mivel jár majd.

Biztos nem gondoltam volna, hogy a bátyám megabiztosított, őrökkel teli villájában fog kezdődni.

Abban a pillanatban, amikor a félig nyitott üvegajtóhoz nyúlok, egy sötét alak lassan besurran.

Hátraugrom, és a mellkasomra csapok.

Ha nem láttam volna az erkélyem tolóajtón keresztül a csúszós mozgást, azt hittem volna, hogy ez a személy - a testalkatából ítélve egy férfi - az éjszakából van kivágva.

Teljesen feketében van. Melegítőnadrág, hosszú ujjú ing, cipő, kesztyű, és egy félig mosolygós, félig sírós maszk.

Borzongás kígyózik a húsom alatt, ahogy a maszk részleteit bámulom. A síró fele fekete, a mosolygó része pedig fehér. A kettő keveréke hátborzongatóan kísérteties.

Az egész ő.

Ruhájának sivár színe nem fedi el az ing alatt domborodó izmait, és nem csökkenti csendes jelenlétének puszta erejét. Olyan valaki, aki edz, a mellkasát izomsíkok töltik ki, és határozott hasa van, de nem terjedelmes.

Éppen elég izmos ahhoz, hogy már azzal is erőt sugározzon, hogy csak ott áll.

Ő is magas. Annyira magas, hogy a fejemet is fel kell hajtanom, hogy teljes egészében felfogjam.

Nos, én egy kicsit alacsony, vékony vagyok. De akkor is. Általában nem kell ilyen messzire mennem, hogy megnézzem az embereket.

Egy pillanatig bámuljuk egymást, mint két állat, mielőtt egymás torkának esnének.

A két lyuk a hátborzongató maszkban a szemeként szolgál, amely sötét, de nem fekete vagy barna, inkább az óceán sötétségéhez hasonlít.

És megragadom ezt a színt, a fekete aura megszakadását. Az is mérgező tulajdonságom, hogy meglátom az emberekben a jót, hogy nem hagyom, hogy a világ addig keményítsen meg, amíg már nem tudok senkivel együtt érezni.

Ezt az ígéretet tettem magamnak, amikor rájöttem, hogy milyen világba születtem.

A végtagjaim továbbra is remegnek, a ritmus megfelel az égbe szökő szívverésemnek.

Mégis erőltetem a szuper vidám, szuper laza hangnemet. "Talán jobb lenne, ha elmennél, mielőtt az őrök megtalálnak..."

A szavak elhalnak a torkomban, amikor felém közeledik.

Egyszerre csak egy impozáns lépést tesz.

Emlékeztek tehát arra, hogy a jelenlétének hatalma van? Első kézből tapasztalom a hatását.

Tévedtem.

Ez nem csak hatalom; ez megfélemlítés a legtisztább formában.

Egy óceán, amely nyögve és morajlóan szabadjára engedi vadságát.

Észre sem veszem, hogy hátraléptem, amíg újra előretör. Ezúttal megállom a helyem, és felnézek rá. "Ahogy mondtam, talán menned kéne..."

A mellkasa majdnem az enyémbe ütközik, ahogy gyorsan megöli a köztünk lévő távolságot. Melegség keveredik valami fűszeres és koromszaggal. Tűz közelében volt, vagy valami ilyesmi?

Újra előre lép, én pedig automatikusan hátralépek. Vagy ez történik, vagy hagyom, hogy belém csapódjon, és tornádóként söpörjön el.

"Komolyan, tudod, hogy ez kinek a háza?" A hangom már nem vidám, és már régóta passzol a végtagjaim remegéséhez. "Halálvágyad van..."

Nem vagyok felkészülve arra, ami ezután következik.

Egy villanásnyi mozdulattal a számra csapja kesztyűs kezét, és visszalök.

A gerincem egy rántással a falnak ütközik, és felsikítok, de tompán. A hang egy kísérteties altatódal kísérteties hangján visszhangzik a levegőben.

A maszk néhány centire az arcomtól úgy pihen, mint egy epizód a legmélyebb, legsötétebb rémálmaimból.

Ezt még fokozza a testének az enyémhez való közelsége és az erős bőrszag.

Csak ennyit tudok lélegezni.

És csak őt látom. A szeme valóban kék, de fekete szegélyű.

Mint egy mitikus lény.

Valahol már láttam ezeket a szemeket. De hol?

Rossz az, hogy látni akarom, mi van a maszk alatt? Hogy csak úgy letépjem, és megtudjam, hogy ő a síró vagy a mosolygó fele? Talán mindkettő?

Minél tovább nézem őt, annál jobban elakad a lélegzetem, és a melegsége beszivárog a csontjaimba.

Nem. Ez nem lehet.

Egyszerűen nem arra gondolok, akire gondolok.

A biztonság kedvéért a maszkjához emelem a kezem, teljesen arra számítva, hogy el f o g j a ütni.

Meglepetésemre nem mozdul. Ujjaim végigcsúsznak a fagyott mosoly szélén. De már nem látom megkövültnek - ez csak egy álca valakinek.

Egy szörnyű éllel.

Az érzések rejtélye.

Te vagy az? Kérdezem a tekintetemmel, és az övé kissé összeszűkül válaszul.

Megpróbálom lehámozni a maszkot, de mielőtt megtehetném, ellöki a kezemet. Bénán esik le mellém, de szinte biztos vagyok benne, hogy a megérzésem helyes.

Nem tudom, hogy mi van mással, de én bárhol felismerném ezeket a szemeket, akár egy alternatív univerzumban is.

Kívülről csattanás hallatszik.

Mindketten mozdulatlanná
válunk.

Újra jön, és rájövök, hogy a szobám ajtaján van. "Kisasszony,
ébren van?"

Egy őr.

Az orosz akcentusú hang ismét megszólal, egy újabb csattanással párosulva. "Megszegték a biztonsági előírásokat. Jól vagy?"

Találkozom az álarcos idegen
szemével. Nem, nem idegen.

Ő sokkal több, mint egy idegen.

Még mindig remegek, de teljesen más okból. "Mmm" - adok
ki egy apró, tompa hangot.

Szorosabban fogja a számat, egy hurrikán biztonságával söpör be a térbe. A melleim minden egyes belégzéssel a mellkasának keménységét súrolják.

"Kisasszony? Bemegyek."

Megragadom a betolakodó karját, és a szememmel könyörgök neki. Ő résnyire összeszűkül, de lassan lecsúsztatja a kezét a számról. Lebegve, kísértetiesen közel tartja, valószínűleg azért, hogy újra elhallgattasson, ha segítségért kiáltanék.

De ez a helyzet, nincs szükségem segítségre, mert ő nem jelent fenyegetést.

Legalábbis a múltban nem volt az. Ebben a helyzetben nem vagyok benne biztos. "Jól vagyok!" Mondom elég hangosan ahhoz, hogy az őr meghallja. Meglepődtem, hogy
ne dadogjon, és ne legyen ideges, figyelembe véve a helyzetet.

Az ajtó egy kicsit kinyílik, de abban a helyzetben marad, ahogy az őr hangja befelé száll. "Azért jövök be, hogy megbizonyosodjak róla,

kisasszony."

"Ne! Én... én meztelen vagyok."

Egy torokköszörülés hallatszik az őr felől, és szinte el tudom képzelni a zavart arcát. Tudja, hogy a feje egy botra kerülne, ha meglátna meztelenül.

Hacsak nem volt veszélyben az

életem. Ami nem így van.

Nem hiszem.

"Nagyon jó fej vagyok. Most visszamegyek aludni. Ne ébressz fel."

Csend egy, két, három másodpercig...

"Rendben, kisasszony. Ha van valami, a főnök majd meglátogatja önt."

Az ajtó becsukódik, én pedig nagy levegőt veszek.

A következő belégzésem hatására a mellkasom a nem-idegenhez ér, és megállok, felbámulva rá.

"A főnök, akit az előbb említett, a bátyám, és nem tudom őt távol tartani a 'meztelen vagyok' kifogással. Egyszerűen csak bejön, csukott szemmel, felvesz egy lepedőt vagy valamit, és rám dobja, aztán végzi a keresést. Ő ilyen brutális, úgyhogy tényleg jobb, ha elmész, mielőtt jön, ha nem akarod, hogy a sírkövedre azt írják: "Halálra vertek". Ó, és még azt is, hogy sokáig ragaszkodni fogsz h o z z á m? Lehet, hogy menőnek tűnök, de valójában nehéz levegőt venni, ha a közelemben vagy."

Értetlenül bámul rám, egyáltalán nem nyűgözte le, és nem is zavarta a szóhányásom. Ez egy olyan szokás, amitől próbálok megszabadulni, de valójában nehezebb, mint amilyennek hangzik.

"Mire vársz?" Suttogom. "Komolyan, menj, mielőtt Jeremy megjelenik. Ha észrevétlenül jöttél be az erkélyajtón, akkor ugyanezen az úton térj vissza. És öööö, talán valamikor hamarosan visszaadnád a helyemet?"

Kesztyűs kezét az arcomhoz nyújtja, és azt hiszem, megint elhallgattat, de az ujjai az állkapcsom köré fonódnak.

Nem fenyegető, de a gesztus alatt erő bujkál. Nem, nem

hatalom.

Ellenőrzés.

A fulladásig árad belőle.

A hüvelykujja végigsimít az alsó ajkamon, és az szétválik, csak úgy.

A szívem kalapál, és azt hiszem, talán álmodom vagy valami ilyesmi.

Talán annyi forgatókönyvet idéztem fel a csavaros agyamban, hogy az egyik valóban valóra válik.

Különben miért érne hozzám, amikor eddig még soha nem tette?

És nem csak bármelyik részemet érinti. Az ajkaimat.

Meg fog csókolni?

Mielőtt a gondolat teljesen megfogalmazódna, gazdag, mély és teljesen ismerős hangja felcsendül a levegőben.

"Túl sokat beszélsz. Egy nap még bajba kerülsz a szád miatt."

Aztán elenged, hátralép, és olyan könnyedén kisurran az erkélyajtón, ahogyan bejött.

A végtagjaim végül cserbenhagynak, és lecsúszom a falról a földre.

Semmi kétség.

Az ujjaim ott érnek hozzá, ahol egy másodperccel ezelőtt. Nos, kesztyű volt rajta, így nem közvetlen érintés volt, de attól még számít, nem?

Csak most remeg az ajkam, és a szívem összezavarodik.

Ő az.

Az, akit nem kellene akarnom.

2

ANNIKA

"A Biztos vagy benne, hogy senki sem jött be ide?"

Biztos vagyok benne, hogy ez valójában egy alternatív valóság, és hamarosan felébredek? Meg vagyok lepve, hogy senki sem látja remegő bensőmet?

Persze.

Teljesen biztos vagyok benne, hogy valami nincs rendben velem, mert a legszebb mosolyomat vetem magamra, ahogy a bátyámmal szembenézek.

Jeremy, aki berontott a szobámba, és most fölém tornyosul, magas, izmos, kissé zömök, és apánk tökéletes klónja. Komolyan mondom, apa ötöst kap a másolásért és beillesztésért.

Ráadásul hat évvel idősebb nálam, így tizenhét évesen olyan vagyok, mint egy kisbaba. Másfél hónap múlva leszek tizennyolc éves, szóval lelkileg már abban a korban vagyok.

Ráadásul a kiváló tanulmányaimnak köszönhetően ebben a korban kihagyhattam egy osztályt, és főiskolára járhattam. Ez a tény a bátyámnak nem tetszik.

Mindig is olyan volt, mint egy halálos tigris, aki az ajtóm előtt őrködik. Csak akkor lélegezhettem fel, amikor néhány évvel előttem elhagyta az Egyesült Államokat, hogy főiskolára menjen.

Nos, az, hogy *fellélegezhettem,* túlzás, mert még mindig Papa még fojtogatóbb figyelme és védelme alatt álltam.

Ezért dolgoztam keményen, hogy bejussak a főiskolára. De természetesen csak oda jelentkezhettem, ahol Jeremy van. Vagy pedig New Yorkban kellett maradnom.

Az agyam a bátyámra szavazott, mint a kisebbik rosszra.

A félév elején érkeztem a Brighton-szigetre. Ez egy sziget az Egyesült Királyság déli partjainál. Mióta újra találkoztam a

testvér, visszatért a fulladás finom érzése, hogy minden másodpercben figyelik és ellenőrzik.

A pulóveremet a pólóm fölé húzom, mert, a fenébe is, nem fogok a bátyám előtt a rövidre szabott pólómban sétálgatni.

Ez korábban nem tűnt problémának.

Elhallgattatom ezt a kis hangot, és elutasítóan felemelem a kezem. "Teljesen mélyen aludtam, amíg az az őr fel nem ébresztett. Nem aludhat itt egy lány a szépségét?"

Megvan.

Komolyan.

Ha bárki másról lenne szó, békén hagynának, de ez itt Jer. A pogányok elnöke, ördögnek titulálva, és a papa maffiabirodalmának örököse.

Az otthoniak várják, hogy befejezze a mesterképzést, és visszatérjen a várva várt helyre, a New York Bratva szívébe.

Ez az egész főiskolai tapasztalat csak egy ugródeszka számára, egy módja annak, hogy minél több energiát szívjon magába, mielőtt visszamegy oda, ahová tartozik.

Sólyomszerű tekintete végigrepül a szobámon, időnként megáll, mintha nyomokat látna.

Mintha érezné a kesztyűje bőrének illatát, és érezné a testéből áradó meleget.

Az ajkaim megremegnek az emlékre, ahogy a betolakodó megérintette őket, és a fülem cseng. A jó fajta csengés. Az a fajta, amikor még mindig hallom a hangját a fejemben.

Az ő szavai.

Az én Csajkovszkijom - egyébként ő az én istenem, mert ő a lelkiségem gyökere.

Szedd össze magad, én.

"Nem hallottál semmi zajt?" Jer egy prédát szimatoló kopó kitartásával nyomul.

"Az őr hangos hangját leszámítva nem igazán. Mi folyik itt? Azt mondta, hogy betörés történt?"

"Igen. A melléképületben gyújtogatási kísérlet történt."

"Gyújtogatás?"

Szent szar egy pálcikán. Tudtam, hogy a koromszagnak köze van a tűzhöz. Ez azt jelenti, hogy ő állt mögötte?

Ahelyett, hogy ezt kérdezném, és Jer gyanakvó radarját beindítanám, inkább azt kérdezem: "Mindenki jól van?".

Tény, hogy ez a kastély a Pogányok tábora, és a klub alapító tagjai, akik a bátyám barátai, otthonként használják. Nem is beszélve az itt élő őrökről és néhány alkalmazottról.

Elfoglalt vagyok a betolakodás miatt, de nem annyira, hogy megfeledkezzek a többi emberről. Még akkor is, ha azok a bátyám vadságával vetekednek.

"Senki sem sérült meg, és eloltottuk a tüzet, mielőtt felemésztette volna a melléképületet" - ajánlja Jeremy.

"Fúú! Örülök, hogy nem voltak áldozatok." Több okból is. "Tudod, ki tette?"

"Még nem, de meg fogom találni őket." Előrelép. "Biztos, hogy minden rendben van? Nincs szükséged semmire?"

"Szép álom, emlékszel?"

Megborzolja a hajamat, ritka mosoly húzódik az ajkára. Nem tehetek róla, de viszonzásul elmosolyodom, jól tudom, hogy a bátyám kemény ember, és nem vehetem természetesnek a melegségét.

Elég szerencsés vagyok ahhoz, hogy rajta vagyok azon a rövid listán, amelyet Jeremy gondoz. "Bocsánat, hogy megzavartam a szépítő alvásodat, Anoushka."

Ő és a papa így hívnak engem. *Anoushka.* Ez egy orosz becézés, ami az Annika nevemből származik.

"Bocsánatkérés elfogadva, de ne piszkold össze a hajamat. Már nem vagyok gyerek."

"Nekem te egy aranyos kisbaba vagy." "Jer!"

"Mi?"

"Tényleg elég idős vagyok már ahhoz, hogy gondoskodjak magamról." "Ezt nem hallottam."

Horkantok. "Oké, de holnap visszamehetek a kollégiumba?"

Jeremy a The King's U-n tanul, a Brighton-sziget két titán egyetemének egyikén, amelyet a maffia pénze táplál. A másik egyetemet, a Royal Elite Universityt a régi brit pénzek alapították és finanszírozzák.

A két egyetem és diákjaik ki nem állhatják egymást. Ez az ellenségeskedés a sportban és a titkos klubok rivalizálásában is megmutatkozik.

Azt mondani, hogy egymás torkának esnek, az évszázad alulértékelése lenne.

Szóval az a tény, hogy a Royal Elite University művészeti iskolájában tanulok - vagy REU - és az ő kollégiumukban lakom, nem tetszik a bátyámnak.

Ezért is ragaszkodik néha ahhoz, hogy itt maradjak - a pogányok kúriájában, amelyet három barátjával oszt meg.

Azt mondja, azért, hogy megvédjen, de inkább azért, hogy szemmel tartson.

"Még nem" - mondja, megerősítve gondolataimat. "Maradj itt még néhány napig."

"De, Jer..."

"A biztonságod érdekében."

Legszívesebben felnyögnék csalódottan, de félbeszakít, amikor az ajtó túloldaláról egy durva hang szólal meg.

"Mi a fasz bajuk van az embereknek az éjszaka közepén?
Senki sem tud aludni ebben az istenverte lyukban?"

Egy magas, izmos, félmeztelen fickó táncol be a szobámba, elrúg egy bolyhos tollat, és véreres szemekkel néz ránk.

Vagy inkább Jeremy-nél.

A státuszom és a vezetéknevem már régen kitörölt Nikolai szeméből.

Köszönöm, Csajkovszkij.

Félelmetes mofa, maffiaherceg, és ugyanúgy a New York Bratva tagja, mint mi. A testét megszámlálhatatlanul sok tetoválás díszíti, és mindig póló nélkül van. Komolyan, kíváncsi vagyok, hogy az órákra nem csak rövidnadrágban jár-e, vagy a félmeztelenség státuszával is megajándékozza őket.

Hagyja, hogy nehéz teste a falnak dőljön. "Mi a fasz folyik itt?" "Tűz."

A bátyám a barátja irányába billenti a fejét. "És tegyél egy inget."

"Az ingek túlértékeltek. És azt mondtad, hogy tűz? Miért nem ébresztett fel senki?"

"Nem voltál sehol."

"Biztos vagy benne? Mert én a lépcső alján aludtam. Vagy talán a lépcső mögött. Kurvára nem emlékszem."

"Ha aludtál volna."

"Mi a faszt akar ez jelenteni?"

Jeremy még egyszer felborzolja a hajamat, és Nikolai kíséretében kijön a szobámból. Annak ellenére, hogy Nikolai néhány évvel fiatalabb Jeremy-nél, amióta ismerik egymást, szoros barátságban vannak.

A bátyám a csendes stratéga, aki csak akkor alkalmaz erőszakot, ha feltétlenül szükséges, míg Nikolai a kiborult, vérszomjas szörnyeteg.

Ahogy a hátukat nézem, nem tudok nem érezni egy kis kellemetlenséget, mert tudom, milyen jövő vár rájuk.

Egy vérrel, maffiaháborúkkal és brutális összecsapásokkal teli. Miközben Nikolai tökéletesen beleillik ebbe a képbe, sőt, még törekszik is rá, Jeremy-t nem akarom ilyen fényben elképzelni.

Még akkor is, ha tudom, hogy sokkal rosszabb is lehet.

"Ki volt az a köcsög?" Nikolai kifelé menet megkérdezi Jeremy-t. "Elbaszom az életét, elégetem a holttestét, és a hamvait vérbe szórom."

"Van egy megérzésem."

Tudat alatt az ajtóhoz lépek, de Jeremy olyan pillantást vet rám, amit nem igazán tudok megfejteni, majd becsukja maga mögött.

Elvágva minden esélyt, hogy meghallgassam a
megérzéseit. Nem tudta volna kitalálni, hogy *ő*
az. Ugye?

CSENDES SUTTOGÁSOK LEBEGNEK KÖRÜLÖTTEM A ZÜMMÖGÉS KITARTÁSÁVAL.
méhek.

Az én és Jeremy nevét, valamint a vezetéknevünket tucatnyi alkalommal mormolták.

Még mindig mosolygok arra, aki szembejön velem, és még meg is kérdezem, hogy van. Kommentálom a divatjukat, és megmondom nekik, hogy tetszett a legutóbbi TikTokjuk vagy Instagramjuk.

Mindegyikük visszamosolyog, és még ha még mindig mormognak is rólam, akkor is csak a következőket mondják:

Nem tudom elhinni, hogy ő *Jeremy Volkov húga. Annyira kedves.*

Egy baba.

Édesem.

Jó sportoló.

Én vagyok az emberek embere, Jer hírnevének PR-osa, és az első számú jelölt a család szóvivőjének.

Azt mondják, csak úgy lehetsz népszerű vagy szeretett, ha másokon taposol és gonoszkodsz, de én a kedvességben hiszek.

Hiszek abban, hogy a nagyobb jó érdekében szociálisnak kell lennünk.

Ha nem hagynám, hogy mások véleménye belülről feleméssze, az tökéletes lenne.

Megállok, amikor egy kar átkarolja a vállamat. "Oh. Em. Jé. Életben vagy, hála az isteneknek és minden vallásnak."

Ava egy egész kört tesz körülöttem, és ez elég viccesen néz ki, tekintve a hátára szíjazott hatalmas csellót.

Testem minden porcikáját megvizsgálja, még az arcomat is megsimogatja, hogy megbizonyosodjon róla, hogy ugyanolyan.

Ma egy rózsaszín szoknyát és egy divatos szabású fehér felsőt visel. Anyukám után ő a legelegánsabb ember, akit ismerek, és személyiségében is hasonlít rám.

Az első találkozásunk pillanatában, körülbelül két hónappal ezelőtt, amikor először jelentkeztem a REU-ra, összejöttünk. Ennek eredményeképpen az összes barátjával is közel kerültem. Ő és a lányok még azt is megengedték, hogy beköltözzek a saját lakásukba a kollégiumban, annak ellenére, hogy én vagyok az "amerikai", aki egyszerűen nem érti a fish and chips iránti megszállottságukat.

Vigyorgok. "Szia, hiányoztál."

Megölel, és megcsókolja az arcom. "Kurvára hiányoztál, ribanc. Mennyi az esélye, hogy a bátyád lemond a béna patriarchátusról, és visszaenged a kollégiumba?"

"Jelenleg? Nulla."

Felnyög, és összekulcsolja a karját az enyémmel. "Tényleg jól vagy? Mindenki folyton a tűzről beszél a Heathens kúriában."

"Halálosan elaludtam." Hazudok a fogaimon keresztül. "Amíg fel nem ébresztettek a zajjal."

"Ez nagyon ijesztő lehetett. El sem tudom képzelni, hogy az éjszaka közepén egy támadás hírére ébredjek."

"Nem nevezném támadásnak."

"Teljesen az volt. Valószínűleg a bátyádat vagy a pogány barátait üldözték. Most komolyan, hogy gondolhatja, hogy az a hely biztonságosabb neked, mint a mi kis kollégiumunk?"

"Fogalmam sincs." Valószínűleg annak köszönhetően, hogy az összes őr ott van nála. "Ces beszéljen vele. Ő nyilvánvalóan nem fél az egész Sötét úr aurája mágiája, amit csinál... Ha már az ördögről beszélünk!"

Megérkezünk a büfébe, ahol gyakran ebédelünk. Mi, vagyis Ava, Cecily, Glyndon - a lányok, akikkel együtt lakom -, valamint Remington, Brandon és... *ő*.

Az óceáni szemű, megfélemlítő jelenlétű fiú.

Bár amikor az asztalhoz érünk, Cecily és Remi éppen egy kis sült krumpli miatt veszekszik, Bran pedig próbál közvetíteni. Glyndont és *őt* sehol sem látom.

Próbálok nem tudomást venni a mellkasomban lévő csomóról, de nem sikerül.

Ava és én elfoglaljuk a megüresedett helyeket, és rámosolygok Branra, amikor a tekintete találkozik az enyémmel. "Hol van Glyn?"

"Meglep, hogy még mindig arról az árulóról kérdezősködsz, őszintén szólva." Ava felszisszent. "Valószínűleg odakint van, hogy megszerezze a D-t."

Bran eltolja a tányérját, orrát összeszorítva. "Nem az a kép, amire szükségem volt a kishúgomról."

Ava egy sült krumplit dob a szájába. "Ezért mondtam a D-t és nem a faszt."

Remi szuper simán átcsúszik és vigyorog. "Említette valaki a farkát?"

"Ó, ezt nézd meg. Valaki felismeri, hogy ő is az." Cecily keresztbe fonja a karját az inge fölött, amelyen egy aranyos macska van pisztollyal, amely a *Pew, pew, mudafaka* szavakat lövöldözi.

"Egy?" Rémi ajkai cheshire-i macskavigyorra húzódnak, és ez még mindig nem vesz el a szimmetrikusan jóképű arcából. "Mondd ki a szót, Ces. D-I- C-K. Ne légy prűd."

Ezüst haját hátracsapja. "Prűd? Én inkább a határokat szeretem."

"Yawn." Remi úgy tesz, mintha elaludt volna. "Ébreszd fel az uraságomat, ha ennek a strébernek elkezdődik az élete."

Remi így hívja magát: "uraságom", nemesi vére miatt. Míg mindenki más ezt arroganciának tartja, én szuper kedvesnek találom.

Egy gondtalan angyal személyisége van - bár Ava és Cecily azt állítja, hogy ő egy hedonista ördög. Remi volt az egyik első ember, aki azonnal felmelegedett irántam, és ezt soha nem fogom elfelejteni.

"Hagyd abba." Bran megböki őt.

Cecily készen áll az ezer körös civakodásra, de aztán meglát engem, és meghátrál. "Ó, Anni. Jól vagy?"

"Teljesen rendben. Fizikailag maga Ava vizsgálta meg."

"Így van." A barátom megsimogatja a csellóját. "Kívülről nézve rendben van."

"Tudják, hogy ki tette?" Cecily megkérdezi.

"Fogalmam sincs. Tudod, hogy nem szoktam ebbe belekeveredni." Elmosolyodom, és előveszem az ételtartályomat.

A kényszerbetegségemet olyan apró, ostoba részletek is kiválthatják, mint például az, hogy az egyik salátás dobozom nem egy szinten van a többivel.

A vérem a bordáimhoz nyomódik, és a büfé hangjai kezdenek elnyomni.

Gyorsan kibontom az egészséges ételekkel teli tárolókat, elrendezem őket magam elé, és csak akkor veszek levegőt, amikor már tökéletesek.

A külvilág zaja lassan, de biztosan visszaszivárog. "Ki más lehetne?"

Rémi hátradől a székében, kortyolva a jeges kávé. "Valószínűleg a Kígyók."

"Nem ugyanarra az egyetemre járnak?" kérdezi Ava. "A mi klubunknak inkább velük van baja."

Bran megrázza a fejét. "Az Elitek jelenleg nincsenek igazán rossz viszonyban a Pogányokkal. A Kígyókat viszont megalázták, különösen a legutóbbi, a kastélyuk elleni rajtaütés után, és hajlamosabbak a cselekvésre."

"Ez az egész dolog túlságosan el van kavarodva" - mondja Cecily. "Valaki megsérülhetett volna a tűzben."

"Senki sem volt" - adom tovább Jeremy szavait. "Ne aggódj."

"Még mindig. Nem tetszik ez nekem." Az alsó ajkát rágja, aztán benyúl a hátizsákjába, és kihalászik egy lila tollat, bolyhos tollakkal. "Ezt találtam a fiókomban, és már nem használom, ezért gondoltam rád, Anni."

Mindkét kezemmel megragadom. "Ez annyira aranyos, köszönöm!" "Bármikor."

A beszélgetés a három klub, két klub a The King's U-ból - a Heathens és a Serpents - és egy klub a REU-Elites közötti viszályról szól.

Szó van háborúról, rivalizálásról és bosszúról, de én erre nem igazán figyelek.

A tekintetem folyton a bejárat felé réved, hátha megpillantom azt az ismerős magas alakot. Majdnem befejezem az ételt, de semmi nyoma.

Róla sem beszél senki.

Így hát sugárzok, és laza hangon megkérdezem: "Apropó, hol van Creighton?". "Ó, Cray Cray?" Remi hallhatatlan szürcsölések között beszél. "Valószínűleg alszik valahol. Az az ivadékom azt mondta, hogy nem sokat aludt az éjjel."

Vajon miért?

Amit szintén imádnivalónak találok Remi személyiségében, az az, ahogyan Creightont ivadéknak nevezi. Anyai ágon unokatestvérek, de Remi teljesen az extrovertált, aki örökbe fogadta őt.

Hagyom, hogy visszatérjenek a tűzről és a klubok csínytevéseiről beszélgetni, majd azt mondom, hogy visszajövök.

Valószínűleg nem fogok, de nem árt egy kis hazugság.

Általában már úton lennék, hogy önkéntes munkát vállaljak a helyi állatmenhelyen, m i v e l délután nincs tanítás, de ezt majd később teszem meg.

Miután visszatettem a táskámba a dobozokat, kisurrantam a büféből, és elindultam az üzleti iskola felé. Útközben mindenkit üdvözlök, aki rám köszön, vagy akár csak rám néz.

Egy részem tudja, hogy ezek az emberek csak a bátyám hírhedt hírneve és apám maffia státusza miatt akarnak a jó oldalamra állni, de ez nem baj.

Ava és a többiek legalább magamért szeretnek, és nem a vezetéknevemért. Néhány diák próbálkozása ellenére nem állok meg csevegni.

Látod, küldetésem van.

Pontosan tíz perc alatt érem el az üzleti iskola hátsó részén lévő pavilont.

Persze, valaki fekszik a padon, az árnyékban. Elrejtve a járókelők és a bámészkodók elől.

Erről csak azért tudok, mert Remi minden információt megad, amit kérek.

Megállok, és a borús égboltot bámulom, amely néhány másodpercenként eltakarja a napot, mintha dühös lenne, amiért merészel folyton átkukucskálni rajta.

A fából készült pavilon a hátsó kert egy félreeső részén áll, ahol nem sok diák vegyül el.

Pontosan ezért gondolom, hogy szeret itt lenni.

Mélyeket lélegzem be, és a lehető leglazábban sétálok. De még ha a világ nem is látja, érzem a merevséget a lépteimben. A súlyt a mellkasomon. Az ajkaim remegését.

Szedd össze magad, én.

A fiú, aki a padon fekszik, egyik lábát behajlítva, kezét a feje alatt tartva, békésnek tűnik.

Farmert visel, amely mélyen lóg a csípőjén, és egy felhajtott kapucnis pulóvert, amelyből látszik a hasizma és a V-vonal.

Nyelek egyet, és kényszerítem a tekintetemet, hogy inkább az arcára fókuszáljak.

Ez egyáltalán nem jobb ötlet.

Az arca nem kevesebb, mint királyi. Olyan szépsége van, amely szavak nélkül is megszólít. Éles állkapocsvonal, magas arccsontok és határozott ajkak. Barna haja, amely oldalt rövid, a tetején hosszú, kusza, ujjbegyes, és a legszebb frizura, amit valaha láttam. Mindig is kíváncsi voltam, milyen érzés lehet, hogy ezek a hosszabb szálak milyenek lesznek.

Csodálkoztam.

Ez minden, amit tettem, mióta találkoztam ezzel a rejtélyessel. Csodálkoztam, képzelődtem és álmodoztam.

De mindannyian egyetlen sivár valóságba zuhantak bele.

Semmi közöm nem akar hozzám. Legalábbis én ezt gondoltam.

A lényeg az, hogy az érdektelensége boldoggá kellene, hogy tegyen. Így a legjobb, tekintve, hogy a sorsom már a születésem napján megpecsételődött.

Természetesen nem akarom, hogy miattam sérüljön meg.

De az ilyen pillanatokban, mint ezek, azon kapom magam, hogy közelebb húzódom hozzá, hogy enyhítsem azt a ráncot a sűrű szemöldöke között.

Tüntesse el.

Egy szempillantás alatt egy kéz megragadja a sajátomat, és nyelek egyet, miközben lassan kinyitja a szemét.

Gazdag kék, feketével szegélyezve.

Ugyanazok a szemek, mint annak az álarcos férfinak, aki tegnap este meglátogatott.

3

ANNIKA

Nem tud rendesen lélegezni.

Még gondolkodni sem tudok rendesen.

Azóta képzelem ezt a pillanatot, mióta felismertem azokat a szemeket. Kaméleon, óceáni szemek, ritka heterokrómia, amit rajta kívül még senkinél nem láttam.

Így hívják a kék szemét körülvevő fekete gyűrűket.

Heterokrómia. Egy tökéletes tökéletlenség, ami része annak, aki ő.

Ez volt az első dolog, ami felkeltette a figyelmemet. És bár sokan azt mondanák, hogy a figyelmemet könnyű megszerezni, senki sem tudja, hogy lehetetlen megtartani. Igen, továbbra is kedvesen bánok az emberekkel, megjegyzem a nevüket, és megkérdezem a legutóbbi közösségi média posztjukat, de mindez egy színlelt viselkedés része. Bármi is vonzott engem hozzájuk, már régen elsorvadt és elhalt.

A Creighton a kivétel ez alól a jelenség alól. Az érdeklődésem iránta úgy kezdődött, mint bárki másnál - enyhén, normálisan. Személytelen.

Apránként ez a határtalan, erőteljes érdeklődés, amely belülről kifelé söpört végig rajtam.

Az iránta tanúsított figyelmem nem csökkent. Ha valami, akkor minden egyes találkozással, minden lopott pillantással még erősebb lett. Minden érintés.

Bár sosem voltak érzéki természetűek.

Ellentétben a mostanival.

Bizsereg a kezem Creighton kezében, vagy inkább az ujjam, amit kinyújtottam. Csak azt tartja - vagy szorítja a tenyerében. Egy egyszerű ujj.

Elcsúsztatja az arcától, majd eldobja, mintha jelentéktelen tárgy lenne. A látszólagos távolságtartás mögött egy sokkal rosszabb érzés húzódik meg a tekintetén - undor.

Ismerős szorítás szorítja össze a mellkasomat, amit finom fájdalom követ a bordáim mögött.

Creighton nem törődik azzal, hogy remeg az ujja, amit az imént dobott, és felpattan ülő helyzetbe. Vissza kell lépnem, hogy ne ütközzek vele.

Az én Csajkovszkijom.

Tényleg abba kellene hagynia a hirtelen mozdulatokat.

Vagy talán én vagyok az, akinek kevésbé kellene bunkón mozognia.

Átölelve a táskámat, leülök mellé, és a legjobb mosolyomat öltöm magamra. "Szia! Nem láttalak ebédnél, gondoltam, talán éhes lehetsz."

Nem válaszol, de nem is kell válaszolnia. Bármennyire is próbáltam szavakat kicsikarni belőle az alatt a néhány hét alatt, amióta ismerem, arra a keserű felismerésre jutottam, hogy egyszerűen nem az a beszédes típus.

Ami még rosszabb, hogy olyan szintre emeli a hallgatásos játékot, hogy kevesebbnek érzed magad, mint a kosz a dizájner cipőjén.

A jegyzőkönyv kedvéért: a büszkeségem meg van sérülve. Általában képes vagyok bárkivel összebarátkozni. Szellemes történeteket mesélek nekik, mosolygok, és ők csak ú g y belém szeretnek.

Az egyetlen kivétel ez a kétméteres izomfal. De csak a

pokolban lesz hideg nap, mielőtt feladnám.

Ezért beletúrok a táskámba, és előveszem a lila dobozt - nem azt, amelyikből ettem -, és az ölébe teszem. "Extra ebédet csináltam, nem salátát; tudom, hogy nem szereted azokat. Jer éhes volt ma reggel, úgyhogy csináltam neki egy kis garnélarákot, és maradt belőle".

Valójában fordítva van, és a bátyámé a legkisebb rész - bocsánat, Jer -, de Creightonnak ezt nem kell tudnia.

Szokásos rosszallásának azon éleivel bámulja a konténert. Creightonnak ez az állandóan üres tekintete van, amiből lehetetlen kitalálni, hogy mit érez. Rosszabb, mint bármilyen maszk, és hatékonyabb, mint bármilyen álca.

És valahányszor ránéz valamire, sosem tudhatod, hogy azt fontolgatja-e, hogy megérinti, vagy puszta kézzel gyilkolja meg.

A tekintetem a térdén lazán lógó kezekre téved. Szóval a helyzet az, hogy Creighton új fétist váltott ki belőlem - a kezeket.

Vagy lehet, hogy már korábban is megvolt, és csak akkor vált még hangsúlyosabbá, amikor ő belépett a képbe.

Nagy kezei vannak, hosszú ujjai és vénái. Rengeteg ér kígyózik a kézfején, és valami baljóslatú dolgot ígér.

Gyorsan elterelem róluk a figyelmemet, különben jön egy kínos esemény, amikor elkezdek nyáladzani.

Creighton még mindig a tartályt bámulja, komoly vonalak véső dnek a homlokára, és azt hiszem, el fogja dobni, ahogy az ujjamat is.

Ő nem.

De ő sem nyitja ki.

Csak bámulja üresen. Aztán megragadja, azok a vénás kezek meghajolnak a fedelén, és feláll.

"Mondhattad volna, hogy tegnap este meglátogatsz, és akkor kiöltöztem volna az alkalomhoz illően. Hacsak... nem akartál félmeztelenül látni?"

Félúton megáll, visszaül, és a fejét az én irányomba billenti. A szeme kékje finoman elsötétült, és kísérteties éllel élesedik.

Nem vagyok hozzászokva ehhez a fajta kifejezésmódhoz Creightontól. Közömbösség a legtöbb, amit kapok tőle, de ez?

Mintha azt képzelné el, hogyan tudná a legjobban kitörni a nyakamat.

A forróság a nyakamon felfelé és a fülembe száll, és elnyomom a félelem csíráját, ami a bensőmet rágja.

Próbálom megőrizni a mosolyomat. "Tudom, hogy te voltál. Látod, lehet, hogy nem vagyok túl figyelmes a részletekre, de a szemed valahogy elárult. Ne aggódj, Jeremy semmit sem tud róla. Gyanította ugyan, hogy valaki bejött a szobámba, de sikerült elterelnem a figyelmét, és..."

Az egyik pillanatban még beszélek, a másikban már a számra csap

egy kéz. Mint tegnap este.

Fizikailag oldalra ránt, hogy a hátam a pavilon faoszlopának ütközzön.

Csakhogy ezúttal a puszta keze van a számon, és én egyenesen az ujjain keresztül lélegzem. Eltűnt a korom és a bőr illata. Most olyan illata van, mint a szárítóból kivett tiszta ruháknak, keveredve a természetes fűszeres illatával.

"Mit akarsz?"

A kérdése váratlanul ért. Nemcsak azért, mert azzal a kavicsos, mély és dögös brit akcentussal beszélt, hanem azért is, mert azt hiszi, hogy mindezt azért mondom el neki, mert akarok valamit.

"Mmm" - motyogom a keze ellen.

"Csak akkor hagylak beszélni, ha elmondod, mit akarsz. Ha tovább fecsegsz, megint elhallgattatlak."

Egyszer bólintok, és ő lassan elengedi a számat. Bár ahelyett, hogy hátralépne, olyan közel marad, hogy nehéz rendesen levegőt venni.

Néha azt hiszem, pontosan tudja, milyen hatással van az emberekre - és rám -, és mégis szándékosan teszi ezt.

Még mindig hívatlanul ront be, azzal a kizárólagos szándékkal, hogy pusztítást hagyjon maga után.

"Miért jöttél tegnap este a Pogányok kúriájába? Miért gyújtottátok fel a melléképületet? Nem gondoltam, hogy gondod van a klubbal vagy a tagjaival. Még csak nem is vagy az Elit tagja, szóval semmi értelme, hogy ilyesmit akarsz tenni, nem igaz?"

Ismét kinyújtja a tenyerét, de én mindkét kezemet felemelem. "Oké, oké. Nem kell elhallgattatnod, de nem mondhatom el, mit akarok, ha nem vallod be az okát."

Bámul rám. Üres tekintettel. A "nem" nyilvánvaló.

Sóhajtok. "Akkor azt hiszem, elmesélem Jeremynek, hogy nemcsak felgyújtottad a tulajdonát, hanem be is lopakodtál a húga szobájába. *Le sóhajtok*. Nem garantálom, hogy nem lesz teljesen vad."

"Ha el akartad volna mondani neki, már megtetted volna." Hangjának nyugodt, gazdag tónusa úgy visszhangzik körülöttem, mint egy dal.

Az, amelyik kísérti ébrenlétem és alvásom pillanatait.

"Én csak egy esélyt akartam adni neked, és meg is adtam, de te úgy döntöttél, hogy nem élsz vele. Ez egyszerűen szomorú. Egy utolsó esély, hogy meggondold magad?"

"Mondd meg neki."

"Te... te csak blöffölsz."

"Te blöffölsz."

"M-micsoda?"

"Annyira utálod a konfliktusokat, hogy elbújsz előle, mint a kis strucc kisasszony. Ezért nem engedted be tegnap este azt az őrt, aztán fedeztél engem. Teljesen nem jellemző rád, hogy személyesen teremts konfliktust, szóval igen, blöffölsz, Annika."

Az ajkaim szétnyílnak.

Ó. Jaj. Csajkovszkij.

Kérlek, mondd, hogy nem álmodom, és hogy tényleg egy egész bekezdést mondott. Ó, és ennyit tud rólam.

Nem hittem, hogy tényleg tud rólam valamit, nemhogy a jellememről.

Talán alábecsültem, hogy mennyire odafigyel a részletekre.

"Oké, oké, még nem kell elmondanod az okát. Majd egyszer majd rátérünk erre is." Összekulcsolom és szétkapcsolom az ujjaimat az ölemben. "De megkérdezted, hogy mit akarok, igaz?"

Felvonja a szemöldökét, és mi a fenéért elég egy ilyen egyszerű gesztus ahhoz, hogy megremegjen a gyomrom?

Mintha ez nem lenne elég, egy kis részem suttog, nyafog, és abszolút morog, hogy hova is megyek ezzel.

Ez rossz, és ezt te is tudod.

Csak bajba sodrod és megbánja.

De nem hagyhatom figyelmen kívül a másik részét, azt, amelyik vágyakozik, kölcsönkért levegőből él, és éreznie kell, milyen érzés élni.

Hogy ne csak úgy tegyek, mintha élnék, népszerű és szeretett lennék, hanem valóban életet leheljek a védett létembe.

A hangom mégis kicsi, bizonytalan. "Szeretném, ha minden nap egy órát velem töltenél. Egyedül."

"Mit csinálsz?"

"Nem tudom, bármit. Beszélgetni, csak itt ülni, olvasni, enni, esetleg vásárolni...". Elkomorul, én pedig visszalépek. "Nincs vásárlás, értem. Nézhetünk egy filmet."

"Egy film több mint egy órán át tart."

"Uh, oké. Filmeket sem. De minden mást megtehetünk."

"Nem."

A szívem összeszorul a bordáim mögött, de mosolyt erőltetek magamra. "Miért ne?" "Nem fogok randizni veled."

"Én... nem arra kérlek, hogy randizz velem."

Oké, lehet, hogy az voltam? De mi a fenéért ilyen kőkemény seggfej? Nem tudná gyengédebben bántani az embereket, vagy ilyesmi?

"Akkor annál jobb." Az arca, az arckifejezése és a hanglejtése is megakadt a fránya Jeges-tengeren. "Nem lesz randevú."

"Elméletileg, és csak elméletileg, mert ez nem egy valós helyzet, miért nem akarsz velem randizni?"

Ismét az arcomhoz nyúl, és én megdermedek, amikor két ujjával megemeli az állam. Az elektromosság töltése úgy száguld át rajtam, mint egy lassan készülődő vihar.

A feszültség felemelkedik, a bőrömre tapad, és a csontjaimba hasít. Megborzongok, de még mindig nem tudom elszakítani a tekintetemet azokról az óceáni szemekről.

Újra sötétek, gazdájuk változó hangulatának megnyilvánulása.

Nem tudom, hogy a változás nekem köszönhető-e, vagy annak, hogy tizenkét óra alatt többet ért hozzám, mint az összes hét alatt, amióta ismerem.

De én a hálójába kerültem. Képtelen vagyok megmozdulni.

Teljesen csapdába estem sovány ujjainak érzéketlen érintése alatt, amelyek egy ostor halálos erejével vájják bele magukat érzékeny bőrömbe.

Amikor megszólal, a mély, mély szavak szinte megbénítanak. "Feltételezhetően, deviáns ízlésem és erőszakos hajlamaim vannak...

az ellenkező neműek számára. Olyan kurvára törékeny vagy, hogy pillanatok alatt összetörnélek."

"HOGY VAGY, ANGYALKÁM?"

Belsőleg megrázom a fejem, hogy anyám sugárzó vonásaira koncentráljak.

FaceTimezünk, mint a legmenőbb anya-lánya páros, mert ez egy ilyen dolog.

Ha Jeremy a papa klónjának számít, akkor én anya sikeres próbálkozása vagyok... 2.0. Szeretném hangsúlyozni, hogy én soha nem tudnám elsajátítani az ő eleganciáját, de ugyanazok a vékony vonások, a barna haj - bár az enyém hosszabb - és a kerek szemformák jellemzik az arcunkat. Bár az enyémben sok az ősz, mint a papáéban.

Az övéi kísértetiesebbek, mintha egy tragikus történetet rejtenének. És tudom, hogy így van. Réges-régen, még a születésem előtt, anya nem volt olyan boldog, mint amilyen az én életem során volt.

A másik dolog, amiben anya mindig is meg fog verni, az a balett. Lia Volkov a New York City Ballet egyik leghíresebb prímabalerinája volt. Gyerekkoromban az előadásait néztem - titokban, mert neki nem tetszett volna -, és el voltam bűvölve. Mindenáron olyan akartam lenni, mint ő, az égbe repülni, és pontosan tudni, hova kell zuhanni.

Eljutottam már erre a pontra? Nem igazán. Azon a válaszúton vagyok, ahol fogalmam sincs, hogy a főiskolára kellene-e koncentrálnom, vagy inkább hivatásos balerina akarok lenni. Négyévesen első látásra beleszerettem a balettbe, de még mindig úgy érzem, hogy inkább az akadémia felé húz a vonzódásom. Mivel a balerináknak rövid a szakmai életük, nem akarom, hogy később semmi dolgom ne legyen.

Mármint ha a jövőm még nem dőlt el.

"Ó, tudod. Ugyanaz a régi, ugyanaz a régi." Kezemet a szobám általános irányába dobom a Heathens-kúriában. "Jer foglyát játszani a szarságok és a kacagás kedvéért. Elefántcsonttorony és aranykalitka váltja egymást velem."

Borzalmasan elnyomja a mosolyát. "Ez nem

vicces."

"Tudom, tudom. Csak olyan imádnivalóan nézel ki, amikor ilyen szarkazmussal ostorozol."

"Köszönöm, de én inkább a szépet szeretem, mint az imádnivalót. Figyelembe véve a főiskolai státuszomat és a próbálkozásaimat, hogy idősebbnek tűnjek. És komolyan, anya, nem tudnál beszélni Jerrel, hogy adjon nekem egy kis szabadságot? Ha így haladunk, fiatalon fogok meghalni, és a szellemem elkezd inspiráló videókat posztolni a TikTok-on."

Arcán még mindig ott vannak a nevetőráncok. "Igen, és a válasza az volt, hogy csak vigyáz rád."

"Ez csak egy ürügy, hogy bezárjanak."

"Olyat, amivel apád teljes szívvel egyetért. Tudod, hogy nem akarta, hogy eltűnj a szeme elől."

"Mert lány vagyok?"

Szemei a legvilágosabb kékre lágyulnak. "Mert túl sok ellensége van, és aggódik a biztonságod miatt."

Az ajkam előre tolódik, túlzóan duzzogva. "Szóval én vagyok a gyenge pontja?" "Mi hárman vagyunk, de mi vagyunk az erőssége is, Anni. Ezt te is tudod,

ugye?"

"Én igen. De ez akkor is

szívás." "Tudom.

Sajnálom."

"Nem kell. Nem a te hibád, és én megértem. Ennek így kell lennie. Én csak mogorva vagyok. Elég volt belőlem. Hogy mennek a dolgok otthon? Jól vagytok? Hiányzom nektek?"

"Mint az őrült. Épp most győzködöm apádat, hogy keressen nekünk egy házat a Brighton-szigeten, hogy melletted élhessünk."

"Kérlek, ne tedd. Papa csak egy egész hadsereget hoz magával."

"Gondolod?"

"Duh. Emlékszel, amikor legutóbb Oroszországban voltunk karácsonykor? Kiráz a hideg, ha a biztonságra gondolok. És amikor megkérdeztem tőle, nem gondolod, hogy ez túl sok? Azt mondta, hogy *egyáltalán nem*." Utánozom a papa holtfáradt hangját, mire anya nevetésben tör ki. Még a nevetése is olyan királyi, mint amilyen ő maga.

"Te egy olyan pajkos ördögfióka
vagy." "Még mindig szeretsz
engem."

"Ó, igen." Sóhajt, aztán én is sóhajtok.

A gondolat, amely minden ébrenléti és alvási pillanatomat gyötri, előtérbe tolul, és szünetet tartok, mérlegelve a szavaimat.

"Szia, anya."

"Igen,
angyalkám?"

"Papa lehetséges udvarlókat keres nekem?"

Finom homlokráncolás jelenik meg a szemöldöke között. "Miből gondolod ezt?"

"Hát nem ez a sorsom?"

"Még mindig fiatal vagy. Apád nem fog férjhez adni tizenhét évesen."

"Tizennyolc éves leszek. És tényleg számít, hogy most teszi meg, vagy néhány év múlva?"

"Ó, Anni. Ezért akartál feltétlenül főiskolára menni? Azt hitted, hogy csak néhány éved van, mielőtt elkobozzák a szabadságodat?"

"Nem így van?"

"Adrian soha nem kényszerítene arra, hogy akaratod ellenére menj hozzá valakihez. Ennyire nem bízol a papádban?"

"Kevés hitem van az ő világában. *A mi* világunkban. A nők csak egy mutatós kiegészítő és a legtöbbet kínáló valuta. Tisztában vagyok vele, hogy elvárják tőlem, hogy erősítsem a Bratva szövetségeit bárkivel, akit arra érdemesnek tartanak."

"Meg kellene ölniük engem, mielőtt hagynám, hogy bábuként használjanak téged." "Köszönöm, anya. De nem akarom, hogy a családunk
szerencsétlenség. Amikor a *pakhan* azt parancsolja Papának, hogy adjon férjhez a másik vezető egyik fiához vagy valamelyik bűnszervezethez, csak annyit tehet, hogy beleegyezik."

"Nem fog."

"Akkor csak árulónak bélyegzik, és elűzik." "Anni..."

"Semmi baj, anya. Már régen megbékéltem ezzel a sorssal. Hát, nem igazán békét. Megértés, azt hiszem."

"Nem, nincs rendben." Közelebb lép a telefonhoz, arckifejezése komoly. "Igen, a világ, amelyben élünk, brutális, de ez nem jelenti azt, hogy apukád és én nem állunk ki érted. Különben is, ha történetesen szerelmes leszel, ki merné rád kényszeríteni, hogy egy idegenhez menj hozzá helyette?"

Az ajkaim szétnyílnak.

Ennyi.

Hogy lehet, hogy még sosem gondoltam erre? Nos, én igen, de nem gondoltam, hogy számítana.

Egészen addig, amíg anya meg nem erősítette.

A papa nem kényszerítene arra, hogy akaratom ellenére bárkihez is hozzámenjek, de jobban meggyőzné, ha valóban lenne barátom.

Még soha nem volt ilyenem. Persze, flörtöltem, és annyi barátot szereztem, amennyit csak lehetett, de hivatalosan még soha nem csináltam. Az azt jelentette volna, hogy szegény fiú közvetlen konfliktusba kerül a papával, Jeremyvel és a szintén kegyetlen őrökkel.

Ha csak rágondolok Kolja, Papa rangidős őrének mogorva arcára, kiráz a hideg. Széttépné szegényt, mielőtt még bemutatkozhatna Papának.

Jujj.

De ha ez azt jelenti, hogy megmenekülnék az eleve elrendelt kegyetlen sorsomtól, akkor talán megér egy próbát.

"Anni? Még mindig v e l e m vagy?" Anya hangja kizökkent a gondolataimból.

"Uh, igen. Mi a helyzet?"

"Ne mondd el apukádnak, amit az előbb mondtál, mert nagyon mérges lesz." "Mi miatt leszek mérges?"

Anya arca széles vigyorral ragyog fel, amikor a férfi mögé lép, lehajol, és megcsókolja a feje búbját.

Elájulok.

Olyan férfit akarok, mint a papa. Igen. Mindenkivel gonosz, és tényleg nem akarsz vele találkozni egy sötét sikátorban - vagy akár fényes nappal -, de anyával mindig úgy bánt, mint egy királynővel.

Az ő világának Mekkája.

Az a személy, aki eltünteti a sötétségét.

Megsimogatja a lány arcát. "Már kerestelek, Lenocska."

"Csak fél órát voltam távol." "Még
mindig túl sok idő."

"Uh, hello? Itt vagyok, srácok. Köszönöm, hogy észrevettétek."

Papa végre ránéz a telefonra, amit anya tart a kezében, és elmosolyodik. Vagy legalábbis annyira, amennyire egy vagány maffiavezértől ez mosolygásnak nevezhető.

Nem érdekel, hogy ki mit mond. Azok a balekok a New York Bratvaban mindannyian el lennének intézve, ha nem lett volna Papa stratégiai agya.

"Anoushka, nem késő van már?"

"Nem, és te sem bocsátasz el, hogy kettesben legyek anyával, papa. Komolyan, megsebesültem."

"Drámaian viselkedsz. Már fél órája beszélgetsz vele." "De, Papa!"

"Jó éjt, Anoushka. Szeretünk téged."

Kiveszi a telefont anya kezéből, aki felnevet, majd visít, amikor a vonal megszakad.

Remek. Most már tudom, mit csinálnak a szüleim ma este.

Az ágyamnak dőlök, és a mennyezetről lógó csillogó lila tárgyakat bámulom.

Az elmém megtelik mindenféle gondolattal. Az első az, hogy kiutat kell találnom a sorsomból.

Oké, talán nem ez az első dolog, m e r t nem t u d t a m nem gondolni Creighton tegnapi szavaira.

Erőszakos
tendenciák.
Deviáns ízlés.

Még mindig érzem a mély hangját a fülemben, és a dühös borzongást, ami közvetlenül utána elkapott.

Egyáltalán nem ezt vártam, hogy egy olyan ember, mint Creighton, ezt mondja. Hazudhatott volna, de nincs rá oka.

Különben is, ő nagyon közvetlen.

Annyira megdöbbentem, hogy csak azután tértem magamhoz, hogy elvette az általam készített ebédet, és kisétált a pavilonból.

Igazság szerint még mindig meg vagyok döbbenve.

Nyilvánvalóan ez volt a figyelmeztetése, hogy távol tartson, akkor most mi a fenéért vagyok még jobban kíváncsi rá?

Mit tart egy huszonéves deviánsnak és csavarosnak? Azt
hiszem, ezt csak egyféleképpen lehet kideríteni.

4

CREIGHTON

Nem létezik olyan, hogy túl fiatal vagy ahhoz, hogy emlékezz.

Hároméves voltam, amikor az életem a feje tetejére állt. Vér fröcskölt, szörnyek agyarai látszottak, és én a következő közé kerültem

akiknek az a sorsuk, hogy halálra zúzzák őket.

Három éves voltam, és még mindig emlékszem minden gonosz szóra, minden gyűlölködő tekintetre, és még mindig hallom, ahogy az élet elhagyja a testet. Még mindig rémálmaim vannak arról, hogy egy test lóg a mennyezetről, és pislogás nélkül, kidülledt szemekkel néz rám.

Azóta nem vagyok a régi.

Igen, egy szerető, de nem szokványos család fogadott örökbe, és a legjobb szüleim vannak, de ez sosem tudta elfeledtetni velem a múltat.

A helyzet az, hogy néhány képet egyszerűen nem lehet kitörölni.

Néhány kép a tudatalattimba szivárog, és belülről kifelé emészt. Minden éjjel.

Minden nap.

Minden

másodpercben.

Ez nem csak egy távoli emlék, hanem része annak, aki vagyok.

Egész életemben nem vettem róla tudomást, próbáltam megbirkózni vele, megbékélni a múlttal, és beilleszkedni a jelenlegi életembe.

Tényleg megpróbáltam. Őszinte próbálkozásaim közé tartozott, hogy mindent a könyv szerint csináltam, követtem a terapeuta által javasolt megküzdési mechanizmusokat, és megtanultam normális életet élni.

De én nem vagyok normális.

És a megbirkózás soha nem elég. És az sem, hogy meggyőzzem magam arról, hogy az idő majd jobbá teszi a helyzetet.

Tizenhét évvel később, és a képek még mindig ugyanolyan élénkek, mint akkoriban, a hátborzongató részletekkel és azokkal a kibaszott dülledt szemekkel.

Megtanultam, hogy ne kérdezgessem a szüleimet a múltról - nem csak, hogy úgy kerülik a témát, mint a pestis, de anyu szomorú tekintetet vet a szemébe. Az, amikor úgy érzem, mintha feltépném a mellkasát, és megütném a törékeny szívét.

Szerencsére már elég idős vagyok ahhoz, hogy magam mozgatom a szálakat.

Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy fel kell hagynom mindennel, amit a mészárlás óta eltelt tizenhét évben ismertem.

Mindig is így neveztem a fejemben, annak ellenére, hogy csak két ember halt meg. Legyen inkább három - beleértve az én hároméves változatomat is.

Ő szenvedett a legjobban, annak ellenére, hogy a halál úgy döntött, hogy felmenti őt.

Eljött az idő, hogy végre tegyünk valamit ezekkel a szörnyű emlékekkel.

A múltban nem tudtam proaktív lenni, mert a szüleim tető alatt éltem, és állandó ellenőrzésük alatt álltam.

Most azonban egyetemre járok, és elég szabadságom van ahhoz, hogy az igazságot keressem. Az egyetlen akadály a szüleim sólyomszemének megszemélyesítője - az idegesítő bátyám, Eli.

A körülményekhez képest pontosan tudom, milyen információkkal kell etetnem, hogy el legyen foglalva, és békén hagyjon.

Mert valami megváltozott mostanában.

Kaptam egy olyan információt, amely a feje tetejére állította a szemléletemet.

Ez nem valami úttörő, de ez a jéghegy csúcsa - egy kis nyom, amely lehetővé teszi, hogy mélyebbre ássak.

Ezúttal nem állok le, amíg fel nem fedem a teljes igazságot.

"A gyújtogatás nem okozott nagy kárt. Kicsit csalódott vagyok."

Lecsúsztatom a kezem az arcomról, hogy felnézzek az unokatestvéremre - másod-unokatestvéremre.

-aki az ágyam fölött ül.

Landon három évvel idősebb nálam, és egy kifinomult herceg külsejével és magának az ördögnek a jellemével rendelkezik.

Vagy inkább Lucifer - aki a démonokat és minden homályos teremtményt irányít.

Barna haja kaotikusan omlik a homlokára, kiemelve a szögletes vonásokat, amelyek nem különböznek a kövektől, amelyek megszállottja.

szobrászat. Még művészeti mesterképzést is végez, hogy még több követ készíthessen, amelyeket az emberek furcsa módon remekműveknek neveznek, miközben zseninek bélyegzik.

Az anarchista jobban illene rá.

Mivel aludni próbálok, az oldalamra fordulok, és újra lehunyom a szemem.

Nyikorgás hallatszik az ágy melletti székről, jelezve, hogy Landon úgy döntött, marad, és nem törődik az egyértelmű "Kopj le" felszólításommal.

"Lehetett volna sokkal jobb is. Micsoda potenciálveszteség." "És elmehettél volna, hogy aludhassak."

Landon *puffan, és* egy könnyed kuncogás ömlik belőle, mielőtt belerúg a hátamba. "Ébresztő! Van jobb dolgod is, mint aludni."

"Kétlem."

"Mi van, ha azt mondom, hogy megvan a kirakós második darabja?" Kinyílik a szemem, és lassan megfordulok.

Landon vigyorog, mert pontosan tudja, hogy pontosan ott tart, ahol akar. "Örülök, hogy figyelsz rám, kis unokatestvérem. Most pedig menjünk."

Keményen bámulok rá, de nem mozdulok, ő pedig drámaian forgatja a szemét. "A szokásod, hogy a szemeddel próbálsz kommunikálni, kibaszottul idegesítő. Nem minden ember ért ehhez a nyelvhez, és félreérthetnek - és félre is fognak - téged. Szerencsédre én minden nyelven jártas vagyok. Hogy válaszoljak a nem túl finomkodó kérésedre: nem. Nem lesz a kirakós darabja, hacsak nem kapok valamit cserébe. Ez volt az alku, emlékszik?"

Ez tehát a hátulütője annak a mestertervemnek, hogy információkat gyűjtsek a múltamról. Landon valahogy megneszelte ezt, és arra használta fel, hogy rávegyen az akaratára.

Az elején megpróbált szépen kérni, ezt meg kell hagyni, de mi, akiknek King vezetéknevünk van, nem szoktunk szépen viselkedni.

Rúgni, provokálni, sőt fenyegetni kell minket, hogy bármire rákényszerüljünk.

És Landon pontosan ezt tette, hogy a sakktáblájára kerüljek.

Felülök, súlyomat a fém ágytámlának vetve. "Mit akarsz? Még egy tüzet?"

"Nah, az első próbálkozásnál még jó móka volt, de mostanra már jobb lett a biztonságuk. Adjunk nekik egy kis időt, hogy megbarátkozzanak a változással, és amikor már nem lesznek résen... *Bumm*. Újra lecsapunk."

"Akkor miért zavarsz most?"

"Ne legyél már ilyen kis szaros." Kinyitja a szekrényemet, kivág egy kapucnis pulóvert a sok hasonló közül, és felém dobja. "Azért jöttünk, hogy jól érezzük magunkat."

"Nem."

"Vagy modellkedhetsz nekem? Mesterművet készítek a vonásaidból."

"Egyáltalán nem."

"Akkor elmegyünk. Csak ha végeztünk, akkor mondom meg, mi a következő lépés."

Megragadom a ruhadarabot, és átlépek mellette. "Biztos nagyon magányos lehetsz, ha velem akarsz időt tölteni".

Nevet, a hangja őszintén szórakozott. "Talán. A te békés csendedet nehéz megtalálni ebben a hangos világban."

Felemelem a vállamat, és felhúzom a kapucnit. Landon és az ikertestvére, Brandon valószínűleg az egyetlenek, akik a hallgatásom miatt keresnek meg. Mindenki más csak azt akarja, hogy beszéljek - őket nem.

Elviselhetőek, de csak külön-külön. Egymás társaságában idegesítő pöcsökké válnak.

Miután felöltöztem, elhagyjuk a szobámat, és elindulunk a folyosón. Elegáns tapéta húzódik, ameddig a szem ellát, és klasszikus hangulatot kölcsönöz a helynek.

Egy kampuszon kívüli kúriában lakunk, amelyet Landon a klubjának, az Eliteknek a telephelyeként is használ.

Egy klub, aminek azóta akarja, hogy a tagja legyek, mióta beiratkoztam a REU-ra, de én minden alkalommal visszautasítottam a meghívását.

Senkinek nem fogadok hűséget. Még magamnak sem.

Elhajtunk a kastélyból, vagy inkább úgy, ahogy Landon teszi a mutatós, egyedi McLarenjével. Az egész utat alvással töltöm.

Az ajtó kinyílása kirángat a könnyű álomból. Egy formaruhába öltözött férfi hajtja felém a fejét. "Isten hozta, uram."

Kilépek, és egy pillantást vetek unokatestvéremre, aki már a macskaköves utcára lép. Könnyed arckifejezés van az arcára írva, de ez csak álca a kifordult bensőjének.

Csak néhány lámpa díszíti a sziget legkevésbé lakott részén fekvő, eldugott sikátort.

Ez az a pont, ahol Landon kezdett kibaszottul idegesíteni. Valahogy belém futott a közös elbaszott vágyaink révén, és azóta sem hagyott békén.

Ismerve őt, valószínűleg levadászott engem, mint egy görényt.

A klub kidobója mosolyogva és pukedlivel enged be minket. Valószínűleg mi vagyunk a legfiatalabb tagjaik, de a legkíméletlenebbek.

A legkeresettebbek is.

"Mit hoztál nekünk?" Landon kérdezi, tiszta szadizmus csöpög a hangjából.

Ő egy szadista.

Én csak egy állat vagyok.

Egy szmokingos férfi egy strici ravaszságával mosolyog. "Van két tag, akik szerintem tetszeni fognak neked. Kilencedik szoba." Átadja a kulcsot az unokatestvéremnek, aki annyi pénzt csúsztat neki, hogy a férfi gyöngyöző szemei felizzanak a sötétben.

Végigsétálunk a sötétvörös folyosókon, lépteink alig hallatszanak zajt a szőnyegen.

A vérem a fájdalom okozásának ígéretével pumpál.

Sok fájdalmat.

Elég ahhoz, hogy elnyomja a bennem bujkáló fájdalmat.

Landon kinyitja az ajtót, és becsúszunk egy vörösre világított szobába.

Két meztelen lány térdel a szőnyegen, fekete bőrgallérral, lehajtott fejjel, fekete bilincsekkel összekötött karokkal, egy-egy szájkosár lóg a nyakukban, arra várva, hogy a helyükre tolják őket.

Korbácsok, botok és láncok díszítik a szoba mindkét oldalát, ragyognak a vörös fényben, és mind a mi használatunkra állnak.

"Jó estét, hölgyeim." Landon odamegy a barna hajú lányhoz, és hüvelykujjával végigsimít az álla alatt. "Készen állsz egy kis szórakozásra?"

"Igen, kérem" - dorombolja.

A barátnője, egy hosszú lábú szőke, aki legalább öt évvel idősebb nálam, megnyalja a száját, amikor rám néz.

Gyönyörű, és még gyönyörűbb lesz, amikor belevésem a hegeket a sápadt bőrébe.

Elég lesz egy kis szórakozásra, ahogy Landon mondta. Elég ahhoz, hogy a rémálmokat még egy alvásra megállítsa.

Elkezdek közeledni hozzá, aztán megállok. Idősebb, érett és kissé éles arca teljesen másmilyenné változik.

Mint valami elbaszott fantáziában, a haja dús barnára változik. Vonásai ellágyulnak, kisebbek, élénkebbek és... irritálóbbak lesznek.

Pufók ajkai szétnyíltak, könyörögve, hogy megtömjék a farkával, és rózsaszín árnyalat borítja az arcát. Nagy kékesszürke szemei csillognak az élettől, a boldogságtól és a megtörhető ártatlanságtól.

Egy ártatlanságot, amit be akarok szennyezni a sötétségemmel.

Megrázom a fejemet azzal az egyetlen céllal, hogy megbizonyosodjak róla, nem őrülök meg.

Persze, a szőkeség újra a fókuszba kerül, közém és a barátnője közé bámul, aki éppen Landon kíméletlen botjával ismerkedik.

Észre sem vettem, amikor leültette a barnát a földre, és elkezdte a kezelését. Nem hallottam a tompa sírását, és nem láttam a könnyeit - általában ezek a vágyakozással teli éjszakáim csúcspontjai.

A szőkeség meghajol a hátán, és nagy melleit az irányomba tolja, ezzel meghívva engem, hogy ugyanolyan bánásmódban részesítsem, mint a barátnőjét. Ő azonban nem mozdul vagy mászik felém, valószínűleg a pincér mondta neki, hogy utálom az engedetlenséget.

Az arca ismét elmosódik, megváltozik, olyanná változik, aminek semmi keresnivalója itt.

Káromkodom magamban, megfordulok, és elmegyek. Nemcsak a szobát, hanem a klubot és az utcát is.

Elsétálok egészen a part sziklás oldaláig, ahol néhány ember és pár vegyül el. Felpattanok egy távoli sziklára, és a tenyeremnek támaszkodva leülök.

Tekintetem elveszik a hullámokban, amelyek az erőszak szimfóniájaként csapódnak a csipkézett sziklákhoz.

Mindig is hajlamos voltam a brutalitásra. Legyen szó földalatti harcról vagy szexuális fájdalom okozásáról. Ezért jövök ki olyan erkölcsileg fekete emberekkel, mint Eli és Landon.

Ez az oka annak is, hogy általában részt veszek minden adrenalin-indukált zűrzavarban, amit kitervelnek. Szükségem van erre a zavart energiára és a vele járó tiszta zavartalanságra. Így élem túl a mindennapokat.

Több mint fél órán keresztül ugyanabban a helyzetben maradok, de még mindig az a bosszantó ok, amiért kirohantam a klubból, gyötör.

Előveszem a telefonomat, és beírok egy sms-t annak az egyetlen embernek, aki képes lenne megmagyarázni az imént történt szarságot.

Creighton: Mit jelent, ha egy másik lány arcát látod azon, akit éppen dugni készülsz?

Azért mondom, hogy "baszd meg", hogy ne kelljen megemlítenem a korbácsolás és a vesszőzés részét. Ő nem ítélkezne, de a *Daily Mailben*

közzétenné, hogy a világ lássa.

Az anyai unokatestvérem szinte azonnal válaszol.

Remington: Remington: Ez azt jelenti, hogy meg kellett volna dugnod a másik lányt. Azt, akinek az arcát láttad, mert a farkad őt akarja, és mi mindig hagyjuk, hogy a farkunk döntse el, kit akar. Ez a legegyszerűbb és leglogikusabb magyarázat. Gyerünk, ivadék, uraságom megtanította neked.

Creighton: Creighton: Még csak nem is vonzódom a másik lányhoz. Nem az esetem.

Remington: Remington: A típusokat túlértékelik. Változhatnak.

Összeszorul az állkapcsom, és nem vagyok hajlandó tényként elfogadni Remi szavait. Elvégre én vagyok az egyetlen, aki bölcsnek tartja őt. Mindenki más csak szórakozásból keresi fel őt, nem pedig tanácsokért.

Valószínűleg ő a legkiegyensúlyozottabb mindannyiunk közül, de aztán megint csak ő az egyetlen a házban, akinek a vezetékneve nem King.

Remington: És bunkó, btw, tegnap este otthagytál a Read-

on. Kilépek a chatből, és újra Read-en hagyom őt.

De mielőtt bezárnám az alkalmazást, megyek valaki máshoz, akit az elmúlt hetekben a Read-en hagytam.

Annika.

Az ujjam végtelen számú sms-e felett lebeg. Néhányan a kedvenc klasszikus zenéjéről mesélnek. A kedvenc filmje - Büszkeség *és balítélet*, minden változat. A kedvenc ételéről - pizza -, amit a fegyelmezett napirendje miatt nem sokszor ehet. Néhányan szelfiket készítenek róla.

Ezek megszűntek, miután az első néhányat figyelmen kívül hagytam.

Az utolsó sms-e azelőtt volt, hogy szándékosan elvesztettem volna az irányítást a részemről.

Szándékosan, mert el akartam lökni őt magamtól. Olyan messzire, hogy ne nézzen rám azokkal a csillogó szemekkel és szétnyílt ajkakkal.

Ez volt az utolsó kis udvariasságom valakinek, aki ételt adott nekem, és nem adott át ezüsttálcán a bátyjának.

Ez az eset egy héttel ezelőtt történt.

Azóta is távolságtartó - még ebéd közben is. Korábban az oldalamhoz tapadt, és boldogan fecsegett, amíg fel nem álltam és el nem mentem.

Most a kiválasztott áldozatai vagy Remi, vagy Bran. Egyfolytában arról beszél nekik, hogy milyen könyvet olvasott vagy milyen filmet nézett meg utoljára.

Meghallgatják őt, részt vesznek benne, és

még válaszolnak is. Nem úgy, mint én.

Ava még azt is megkérdezte tőle, hogy végre lemondott-e rólam. Nevetett, és finoman témát váltott.

Tényleg feladta.

Végre.

Ha tudtam volna, hogy ilyen könnyű lesz, már régen megmutattam volna neki, hogy ki is vagyok valójában. Így nem kellett volna elviselnem a zavaró vidámságát.

Rákattintok az utolsó szelfire, amit két hete küldött. A haja az arca két oldalára omlik, és mindkét kezét az álla alatt tartja. Túl fiatal, árad belőle a boldogságnak az az irritáló fajtája, ami az idegeimre megy.

Igen, én is fiatal vagyok, de csak korban. A mészárlás óta nem érzem magam fiatalnak.

A telefonom tetején megjelenik egy szöveges értesítés. Valahogy elküldtem egy reakciót, vagy valami ilyesmi?

Ekkor veszem észre, hogy már vagy öt perce bámulom a szelfijét.

Kurva hosszú idő.

Az imént küldött üzenetre lapozok.

Annika: Szóval gondolkodtam.

Creighton: Creighton: Meglep, hogy ezt teszed,
mielőtt beszélsz. A gépelést jelző pontok megjelennek
és eltűnnek.
Sikító emoji
Halott matrica
Ez történik GIF

Annika: OMT! Tényleg válaszoltál? Mondd ki a titkos szavakat, vagy feljelentelek Creighton elrablásáért.

Mi a faszról beszél most?

Annika: Komolyan mondom**.** Azonnal feljelentelek. Csajkovszkijra esküszöm. Ezt jelenti az OMT, ha kíváncsiak lennének rá. Ó, az én Csajkovszkijom.

Creighton: Creighton: Túl sokat beszélsz.

Annika: Tényleg te vagy az. Szia! Köszönöm, hogy ezer év után is válaszoltál. Igazán nagyra értékelem.

Creighton: Ha tudtam volna, hogy ez az, amire számíthatok, nem tettem volna.

Annika: Várj, még ne szellemeskedj. Te tényleg nagyon fázol, tudtad ezt? Kíváncsi vagyok, hogy van-e egyáltalán szíved a sok jég alatt.

Nem válaszolok.

Annika: Már megint itt tartunk. Itt hagysz a Read-en. De mindegy is, gondolkodtam azon, amit a múltkor mondtál, és kíváncsi vagyok a "deviáns ízlés" részre. Próbáltam keresgélni és kérdezősködni a gyerekkorodban

barátok, de azt hiszem, vagy titokban tartod ezt a részedet, vagy nem igaz? Mindenesetre többet akarok tudni. Elmondanád?

A kezem meghajlik a telefonon, és merev ujjakkal gépelek.

Creighton: Ez az egyetlen figyelmeztetésem, Annika. Fogalmad sincs, hogy mit kérsz. Légy hálás, hogy nem érdekelsz, és fuss a picsába. Ha hagyod, hogy elkapjalak, élve lenyellek.

Azonnal elolvassa a szövegemet, de nem jelennek
meg a pontok. Jó.

"Hát itt vagy."

Kikapcsolom a képernyőt, és a zsebembe csúsztatom a telefonomat, miközben Landon leül mellém.

"Miért tűntél el, mielőtt a móka elkezdődött volna?"

"Nincs hozzá kedvem." Ami enyhén szólva is enyhe kifejezés. A lelkem mélyéig undorodtam.

Nem az a lány.

Én magam.

A tény, hogy a gondolataim ebbe az irányba terelődtek, felborzolta a bőrt, és felpuhított minden erekciót, amit kaphattam volna.

"Mindkettővel jól szórakoztam. Köszönöm." Landon hátradől a tenyerének támaszkodva, és a legkevésbé sem tűnik jóllakottnak.

Ez már szinte rutinná vált számára. Valószínűleg nekem is kezd ugyanezzé válni.

A hús a hús ellen, a hegesedés, a botok, a láncok és a szájkosarak elégedettsége csak ideig-óráig tarthat, mielőtt elhalványul.

Hamarosan ez csak egy utólagos gondolattá válik, egy puszta ösztön,
amit ki kell elégíteni. "Készen állsz arra, ami most jön?" Landon
megdönti a fejét. "Spoiler alert, ez lesz
legyen brutális."

Élesen bólintok.

"Mindig kurvára jó voltál, Creigh. Figyelj ide, cserébe azért, hogy elmondom, ki pusztította el a biológiai családodat, a következőt akarom tőled..."

Az izmaim megfeszülnek a kilátástól, hogy végre lesz nevem.

Soha nem kérdőjeleztem meg, hogy mi Landon terve e kis anarchiák mögött. Amúgy is mindig a káoszra törekszik, és nem bánom, hogy szerepet játszom benne, amíg megkapom, amit akarok.

És ehhez ki kell kapcsolnom minden zavaró
tényezőt. Nevezetesen, Annika kibaszott Volkovot.

5

ANNIKA

"A Biztos vagy benne, hogy meg tudjuk csinálni?"

Visszanézek Cecilyre és elvigyorodom. "Nem, de mindenképpen megpróbálhatjuk."

"Meg fogsz öletni minket, ugye?" - suttogja, miközben a kastély kertjében osonunk.

"Ne légy unalmas, Ces. Ez az egyetlen esélyünk, hogy bepillantást nyerjünk a Pogányok házába." Ava az enyémhez csapja a vállát, én pedig egyetértően bólintok.

"Azt hittem, ez csak egy buli lesz - suttogja Cecily, miközben lehajtja a fejét. Az ő léptei sokkal csendesebbek, mint a mieink. Mint egy nindzsa.

Bekukkantok a kúria sarkán, majd meggyorsítom lépteimet a melléképület felé. "Tudom, hogy ez istenkáromlásnak fog hangzani, de a partik néha unalmasak tudnak lenni."

"Kivéve, ha egy olyan dögös pöcs farkas fúrja le, mint Glyndon." Ava összevonja a szemöldökét.

"Biztos, hogy dögösnek akarsz nevezni valakit, amikor Eli-nek fülei vannak az átkozott égben?" Kérdezi Cecily.

"Ribanc, kérlek. Engem nem érdekel a fickó."

"Pszt, srácok. Ha valamelyik őr meglát minket, jelenteni fogja Jer-nek, és nekünk annyi. Úgy, hogy egy életre kiutasítanak a Pogányok kúriájából. Vagy *téged* fognak. Én pedig visszamegyek fogolyként à la Rapunzel."

"Oké, oké. Itt történt a tűz?" Ava, aki egy gyönyörű csipkés rózsaszín ruhát visel, ami passzol az én lila ruhámhoz, közelebb hajol hozzám.

DeepL
Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

oldalon.

A barátságunknak azon a pontján vagyunk, amikor a kedvenc színeinkben egyforma ruhákat viselünk.

Kezemet a melléképület általános irányába dobom. "Aha." "Azért teljesen tisztának tűnik."

"Több mint egy hét telt el. Különben is, nem volt nagy tűz."

"Oh!" Ava felkiált. "Mutasd meg nekünk, hol csinálják ezeket az erőszakos dolgokat. Tudod, ahol üldözik és levadásszák az embereket."

Cecily két ujját gyermekkori barátja halántékához szorítja, és meglöki. "Egy laza csavar van az átkozott fejedben. Miért akarod ezt látni?"

"Mert jó móka, duh."

Felemelem a vállamat. "Nem igazán tudom a pontos helyét. Az egész birtokon megtörténhet."

"Nem, úgy hallottam, a legutóbbi a kastélyt körülvevő erdőben történt."

"Az erdőbe akarsz menni éjszaka?" "Igen!

Az nagyon jó móka lesz."

"Te megőrültél." Adrenalin löket szivárog a bőröm alá. "Imádom."

"Nem, nem." Cecily megáll előttünk, kissé remegő kézzel felemeli a kezét.

a csípőjére. "Nem valami halálra ítélt erdőbe megyünk a sötétben. Ott van az összes ragadozó."

"Ugyan már, Cecy, annyi pszichológiát tanultál, hogy a legjobbak előtt a legrosszabbat látod. Különben is, ez magántulajdon. Itt nem lehetnek ragadozók, nem igaz, Anni?"

"Ha nem számolod a bent lévőket, akkor persze. Úgy értem, én magam sem vagyok nagy rajongója a sötétségnek, de nyitott vagyok a kalandokra."

"Igen a kalandokra! Gyere, Ces. Nagyon jó móka lesz." "De..."

"Nuh-uh. Kettő az egyhez, a demokrácia nyer."

Cecily úgy néz ki, mintha mondani akarna valamit, de felcsúsztatja fekete keretes szemüvegét az orrába, és követ minket az erdőbe vezető ösvényen.

A főépületből érkező zene és csevegés elhalkul, és végül eltűnik, ahogy a földúton sétálunk lefelé.

A magas fák mogorva őrökként figyelik minden mozdulatunkat. A felhős égbolt miatt semmilyen fény nem világítja meg utunkat, így kénytelenek vagyunk a telefonunk zseblámpáját használni.

A levelek minden lépésnél összemorzsolódnak a cipőnk alatt, és ez komolyan a legrosszabb alkalom a magassarkú cipőhöz.

"Látod, semmi érdekes nincs abban, hogy éjszaka az erdőben kóborolsz. Kivéve a rossz hangulatot és a furcsa mojo-t" - mondja Cecily tizenöt perccel azután, hogy betévedtünk. És csak nekem tűnik úgy, vagy egész idő alatt remegett?

Mindig is úgy tudtam, hogy Cecily sokkal vagányabb, mint a démonok, ezért furcsa, hogy megrázza magát. Lehet, hogy csak képzelődöm a saját paranoiám miatt.

"A furcsa mojo valószínűleg a sok vér miatt van, ami az avatáson itt folyt - suttogja Ava, a hangja ijedt. "Hallottam, hogy néhány résztvevőnek kórházba kellett mennie, mert olyan brutális volt. Talán néhányan meg is haltak. Gondolod, hogy a lelkük itt lehet, és arra vár, hogy valaki megszállja őket? *Búúúú!*"

Felpattanok, és Cecily összerezzen.

Ava hangos nevetésben hátra billenti a fejét. "Olyan nyámnyilák vagytok, haha."

"A frászt hoztad rám - lihegtem ki. "Ráadásul nem túl ismerős ez a jelenet? Ó, olyan, mint azokban a horrorfilmekben, amikor egy kietlen helyre tévednek, és egyenként megölik őket..."

"Ki van ott?"

Mindhárman megdermedünk a nem messziről érkező idősebb férfihangra.

Nehéz léptek zúzzák össze a leveleket, ahogy felénk tartanak.

"A francba, biztos az őrök azok" - suttogja Ava.

"Fuss", mormogom vissza, és így is teszünk.

Vagyis ők igen, mert nekem van a legmagasabb sarkú cipőm a csapatból.

Pillanatok alatt lemaradok, és küzdök, hogy lépést tartsak. Cecily megáll, megfordul, majd kezet nyújt. "Vedd le a cipőt."

"Kizárt dolog. Ez Gucci."

"Csak cipeld őket, Anni" - mondja Ava.

"De fájni fog a lábam." Rémálmokat okoz nekem a gondolat, hogy bármilyen sérülést szenvedek, és ezzel megölöm a lehetséges balett-jövőmet.

Bár eleve nem kellett volna magassarkút viselnem. Mentségemre szóljon, hogy a magassarkú cipő ritka kényeztetés, és csak három pár van belőle.

"Inkább bezárkóznék még néhány napra az elefántcsonttornyomba. Ti meg fussatok. Ő a bátyám egyik őre, és nem fog velem semmit sem csinálni."

Cecily megragadja a kezem, és furcsa arckifejezéssel tol előre. Így nézek én is, amikor megpróbálok bátor lenni. "Nem hagyhatunk csak úgy itt."

"Lehet, hogy Jer most tolerál téged, mert könyörgök meg ilyenek, de ha ezt megtudja, tényleg kitilt a birtokról."

"Nem érdekel."

"Nos, én igen. A pogányok bulijai a szarok. De nem fontosabbak, mint Anni." Ava megragadja a másik kezemet, és én majdnem elsírom magam.

Az aranyozott ketrecem és a maffiahercegnői státuszom miatt a legtöbb lány egyszerűen fél a közelembe kerülni. Cecily, Ava és még Glyndon sem. Igen, félnek Jer-től, de nem annyira, hogy miatta kerülnének engem.

Megújult energia lüktet bennem, és a segítségükkel végigfutom az út hátralévő részét. Cecily átveszi a vezetést, és visszavezet minket a házhoz. Annyira jól ismeri az irányokat, hogy egy erdei kirándulás után is megtalálja az utat.

Ez és az, hogy ő az egyetlen, aki tornacipőt visel, így a mozgása könnyebb, mint a miénk.

Abban a pillanatban, amikor a zene újra betölti a fülünket, egykedvűen fellélegzünk. Nincs többé erdő egy életre.

Visszaosonunk a főúri kúriába, és elvegyülünk a tömegben.

A King's U diákjai keményen bulizók, akiknek kiváló ízlése van a kicsapongáshoz. A REU hallgatói is szeretnek bulizni, de nem ilyen extravagáns módon.

Szinte mindenki megjelent a pogányok által rendezett partin. Még az is kiváltságnak számít, hogy bejutottak. Általában Jeremy még csak be sem enged, nemhogy meghívja a barátaimat, de mióta depresszió jeleit mutatom, némileg engedékenyebb lett.

Nekem is volt néhány, amikor felnőttem. Amikor úgy éreztem, hogy túlságosan megfulladok, túlságosan védettnek érzem magam, akkor jöttek ezek a szürke napok, amikor nem látok színeket, bármennyire is próbálkozom.

Általában a balett vagy egy kis kint sétálás elég ahhoz, hogy ez a teher csökkenjen.

Mi hárman egy fal mellett kuporodunk össze, hogy kifújjuk magunkat, és ekkor megpillantom Jeremy-t a szoba túloldalán, amint Nikolai-val és a legmegbízhatóbb őrével beszélget.

Visszatartom a lélegzetemet, felkészülve arra, hogy mikor fog berontani, felfedve, hogy mindent tud a sunyiságunkról, és megfenyít, mintha tizenkét éves lennék...

éves. Ő azonban nem mozdul. Szürke szemei összeszűkülnek, rám sötétednek.

Nem, nem én.

Cecily?

Visszanézek rá, és ő még mindig a falnak dőlve, nehezen lélegzik, és egyáltalán nem vesz tudomást arról, hogy a bátyám úgy néz rá, mintha a szarlistája élén állna.

Ó, nem.

A tekintet olyan gyorsan eltűnik, ahogy megjelent, és Jeremy az őrével és Nyikolajjal együtt felmegy a lépcsőn. Ekkor tényleg kiengedem a levegőt.

Biztonságban vagyunk. *Egyelőre*.

"Nincs többé éjszakai bolyongás az erdőben - morogja Cecily. "Esküszöm, elvesztettem néhány évet az életemből."

"Majd titokban csináljuk" - suttogja Ava

nekem. "Hallottam, és nem fog

megtörténni."

Ava arcot vág, Cecily pedig csak visszabámul. "Nagyon érett."

"Sajnálom, de a fiatalságomat akarom a legteljesebben kiélni, *anya.*" Ava felszisszen, és elvesz egy poharat az arra járó pincértől.

Jujj. Ez valószínűleg egy őr volt, tekintve, hogy milyen pillantást vetett rá. Ha nem lettem volna a közelben, a nyakánál fogva megragadta volna, és kidobta volna a szemtelenségért.

Iszik egy kicsit, aztán megáll és felnyög. "Szent szar. Ez nagyon erős. Mi az?"

"Valószínűleg tiszta vodka, amit Jer vagy Nikolai számára szántak."

"Tudtam, hogy a Heathensnek van a legjobb cucca." Oldalölelésbe fog engem. "Szerencsések vagyunk, hogy nem vesztettük el a bulizás kiváltságait."

"Inkább vakmerő" - hagyta el Cecily az orra alatt, egy oszlopnak támaszkodva. A mai napra szánt ingén *inkább olvasnék*. "Most már visszamehetünk a kollégiumba?"

"A pokolba a nemmel. Megígérted, hogy eljössz, Cecy."

"Elfelejtetted, hogy reggel úgymond óránk van?"

"Igen, és? Egyetemistának lenni nem áll ellentétben a szórakozással, tudod. Sőt, rajtad kívül mindenki másnak igen, Miss No-Fun."

"Ne gyere könyörögni, hogy holnap ébresszelek fel, amikor már rendesen be vagy rúgva."

"Pfft. Glyn fog."

"Glyn, ki van a barátjával, aki Isten tudja mit csinál?"

"Ezt úgy hívják, hogy dugás, Ces. Ismételd utánam. F-U-C-K."

A lány üres tekintettel néz rá, mire Ava nevetésben tör ki, és visszamegy inni. Mindannyian cikizik Cecily-t, hogy stréber és prűd, de én szuper jó fejnek tartom, mert világos határokat szabott annak, hogy mit szeret és mit nem.

Bárcsak én is olyan magabiztos lennék, mint ő.

"Szóval..." Megköszörülöm a torkomat. "Már régóta szeretnék beszélni veletek valamiről."

"Ó, ez szaftosan hangzik." Ava rám koncentrál. "Mi az?"

"Emlékszel arra az elrendezett házasság dologra, amit nekem szántak, mióta rájöttek, hogy van vaginám?"

"Azok a patriarchális pöcsök." Cecily szemei dacosan csillognak.

"Amit mondott." Ava megütögeti a barátnője vállát. "És? Tizenhét évesen férjet szedtek neked? Azt akarod, hogy lázadjunk az amerikai nagykövetség előtt? Esetleg az orosz nagykövetség előtt is?"

"Nem minden tekintetben. Anya azt mondta, hogy nem engedi." Cecily arckifejezése enyhül. "Tudtam, hogy kedvelem anyukádat."

"Amit megint mondott. Szóval anyukád a nevedre vág egy kurvát, vagy csináljuk mi?"

"Nem hiszem, hogy minderre szükség lenne. Anya azt mondta, hogy Papa nem hagyja, hogy bárki is házasságra kényszerítsen, ha van valaki, akit szeretek."

"Igen! Kurva, miért nem mondtad ezt korábban, és miért nem ünnepelünk?"

"Halló? Mert nincs senkim, akit szeretek?"

"Hát, találhatsz valakit." Ava felsóhajtott. "Szerelembe esni valójában könnyebb, mint amilyennek hangzik. Túlértékelt is, csak mondom. Nem mintha tapasztalatból beszélnék, vagy ilyesmi."

"Biztonságiak, ez itt egy beteges hazudozó" - mondja Cecily.

"Nem vagyok!"

"Én is!"

"Te képzelődsz" - mondja Ava, majd rám koncentrál. "Visszatérve a tárgyra. Én mondom neked, Anni, te olyan dögös és okos vagy, és én totál buzi lennék érted, ha lenne választásom. A lényeg, hogy bárki beléd szerethet. Neked csak annyit kell tenned, hogy viszonozod a szerelmet."

A Cecily melletti oszlopnak támaszkodom, hogy enyhítsem a bokám fájdalmát, és nagyot sóhajtok. "Ezt könnyebb mondani, mint megtenni. Arra gondoltam, hogy meggyőzök valakit, hogy színleljen randevút velem, amíg a szüleim úgy gondolják, hogy stabil állapotban vagyok.

kapcsolat. De aztán megint csak átlátnának a hazugságaimon. Ráadásul szegény fiút a papa és Jer szar listájának élére tenném. Más néven a gyilkossági listára."

"Nem kell annyira erősen gondolkodni rajta" - mondja Cecily. "Biztos vagyok benne, hogy ha elmagyarázod bármelyik srác barátodnak, szívesen segítenek. Jeremy nem fogja megölni őket vagy ilyesmi."

"Nyilvánvalóan nem tudod, hogy a bátyám mennyire túlságosan védelmező tud lenni."

"Ha az, akit kiválasztasz, egy ragyogó fickó, és remekül tud beszélgetni, akkor képes lesz megnyerni a bátyádat."

"És hol találom ezt a szőke herceget, Ava?"

"Brandon! Elég jóképű, karizmatikus, és ami a legfontosabb, kedvel téged. Szerintem csak barátként, de ez elég ahhoz, hogy meggyőzzük Jeremyt, és a radar alatt repüljünk."

"Nem tudom. Nem akarom, hogy baja essen."

"Beszélj vele és meglátod." Cecily elmosolyodik. "Remi is hajlandó lenne segíteni. Ő egy dühítő pöcs, de nagyon hűséges. És képes ékesszóló társalgóvá válni, ha a helyzet úgy kívánja."

Gondoltam erre a lehetőségre, amikor először kitaláltam ezt a tervet, de nem szívesen bántanék valakit a saját érdekemben.

"Ó, Creigh!" Ava bámul maga elé mögöttünk. "Mit keresel itt egyedül? Hol van a kijelölt árnyékod, Remi?"

A tarkómon égnek áll a szőr, és futótűz lobban a bőrömön.

Nem merek az oszlop mögé nézni, még csak levegőt sem veszek. De attól, hogy elbújok, még nem áll meg a világ.

Creighton a mi kis körünkhöz lép, egyik keze a zsebében, a másikkal egy üveg vizet markol.

Fekete pólója és farmernadrágja semmit sem rejt izmos testalkatát vagy a felszín alatt csillogó erőt.

Ahogyan az arcára jellemző üres tekintet vagy a kifejezéstelen szemek hűvössége sem.

"Remi kefél" - jelenti ki hűvösen, könnyedén.

Bólint Cecilyre, és egy pillantást vet felém. De valójában nem lehet így nevezni. Ez egy tizedes pillantás.

Egyetlen pillantásnyira.

"Az a disznó." Cecily megrázza a fejét. "Remit kihúzzuk a lehetséges jelöltek listájáról."

"Adhatunk helyette Creigh-t!" Ava vigyorogva átkarolja a vállát. Mikor a férfi rávet egy pillantást, folytatja: "Anni-nak szüksége van egy álbarátra, hogy meggyőzze a családját, hogy ne rendezzék össze valami gonosz maffiózó fickóval. Bran az első számú jelöltünk, mert ő olyan, mint a legjobb. Te is az vagy, Creigh, de a szótlanságod egyeseknél megszakíthatja az üzletet."

"Igen, de nem ő." Kényszerítek egy mosolyt, és megdörzsölöm a lábfejemet a vádlimhoz. "Akkor már csak Bran marad. Megyek és térden állva könyörgök neki."

Creighton szemében felvillan valami. Nem tudom, mi az, de elég nyers ahhoz, hogy végigfutjon rajtam a hideg, mint a két nappal ezelőtti sms-e.

Életemben először én, Annika Volkov, nem találtam szavakat, hogy visszagépeljek.

Még egy emoji vagy egy GIF sem. Megdöbbentő csendbe burkolóztam.

Részben azért, mert tudtam, hogy nem szabad erőltetni, ha valaki világos határokat szab, részben pedig azért, mert kezdem azt hinni, hogy Creighton egyáltalán nem olyan, mint amilyennek a külvilág felé mutatja magát.

És bár ez izgatott, ugyanakkor a lelkem mélyéig meg is rémített, és van bennem elég önfenntartási ösztön ahhoz, hogy távol maradjak a zavaros helyzetektől, amint megérzem őket.

Ez az érzés ismét megismétlődik, és úgy hangolja ki a körülöttünk lévő összes zajt, m i n t h a egy buborékban ragadtunk volna.

"Segítünk - mondja Ava. "Bran olyan, mintha a legjobb barátom lenne." "Mindenki a legjobb barátod" - mutat rá Cecily.

"Te pedig a csúcson vagy, és szeretsz engem." Csókot lehel rá, amire Cecily ismét megrázza a fejét.

"Miért nem én?"

Creighton nyugodtan kimondott szavaira mindannyian megállunk. Rám mered. Pontosan.

Azokkal a sötétedő heterokróm szemekkel és azzal a kőkemény arccal. Soha nem voltam még ilyen fojtogató intenzitású figyelme alatt. Ahogy most rám néz, az más.

Régebben bosszúsan, üresen vagy teljesen közömbösen nézett rám.

Most már biztosan nincs közömbösség. Érdeklődés van, de nem a jó fajta. A pokolba is, ez akár veszélyes is lehet.

"Azt akarod, hogy te legyél az?" Cecily lassan, szinte óvatosan kérdezi. "Miért ne én?" - ismétli meg, még mindig engem bámulva, lyukakat fúrva az arcomba.

"Biztos vagyok benne, hogy téged nem érdekelne." Meglep, hogy összeszedettnek tűnök, tekintve a bennem dúló háborút.

"És ha igen?"

Majdnem megfulladok a saját nyálamtól. Mi baja van ma este? Nyilván mindent megtett, hogy elijesszen, de most meg az álbarátom akar lenni?

"Nem" - mondom még határozottabban. "Bran jobban illik hozzám." "Miért?"

"Mert többet mond, mint néhány kivágott szót havonta." Rámosolygok Avára. "Megyek, hozok valamit inni. Akarsz jönni?"

"Persze." Összekulcsolja a karját az enyémmel, és amint elsétálunk, a fülembe súgja: "Ez olyan alantas volt. Ragyogott."

Hátrapillantok, és valóban, Creighton hideg tekintete követi a mozdulataimat, állkapcsa összeszorul, gonosz ajkai egy vonalban elvékonyodnak, karjai megfeszülnek.

Nem tehetek róla, hogy nem érzem a félelmet vagy a dühének a bőrömön végiggördülő ostorcsapását.

Nem mintha bármi rosszat tettem volna. Csak megkóstolta a saját gyógyszerét.

Mégis, először megszakítottam a szemkontaktust, önként vesztettem el a csatát.

Valami azt súgja, hogy a szörnyeteg barlangjába böktem, és lehet, hogy utánam jön.

6

ANNIKA

A kis hegyes fülek, a bababajusz és a rózsaszín orr a gyengeségem definíciója.

Felemelem a kezembe az aprócska csíkos macskát, és megsimogatom a fejét. Megdörzsöli magát a kezemhez, és a csontjaim csontvelőjéig hatol a homályos érzés.

Halk nyávogást, szeretetért kiáltást ad ki, és a szívem vérzik. "Annyira sajnálom, hogy elvesztetted az anyukádat, Tigris. Megígérem, hogy vigyázok rád, amíg nem kezdesz el itt pusztítást végezni."

Néhány napja találtam rá az út szélén egy dobozban három másik cicával együtt. A zuhogó eső és valószínűleg az éhség végzett mindannyiukkal, kivéve ezt az apró harcost. Elrejtettem a zsebembe, és elvittem az állatmenhelyre, ahol önkéntes vagyok.

Dr. Stephanie meglepődött, hogy Tigris nem jutott a testvérei tragikus sorsára, de biztos voltam benne, hogy a kisbaba túléli.

"Te egy harcos vagy, ugye?" Gyerekhangon beszélek hozzá, és próbálok nem sírni, amikor eszembe jut, mi történt a többi cicával.

Akkoriban tényleg sírtam. Olyan kicsik és gyámoltalanok voltak, és anya nélkül. Megbízok egy voodoo babát, hogy megátkozzam azt a szívtelen szörnyeteget, aki az út szélére dobta őket.

Addig is megfogadom, hogy az életemmel fogom védeni ezt a babát. Minden nap eljövök segíteni Dr. Stephanie-nak az összes kóbor állattal, ami a menhelyre kerül, és amikor szünetem van, játszom Tigrisszel.

Cecily velem együtt önkénteskedik - ő a humanitárius tevékenység híve -, de ő általában később jön, míg nekem korán kell mennem, különben az őröknek

elárasztja ezt a helyet.

De hát jó, beszélgethetek az állatokkal. Amúgy is jobb barátok, mint az emberek, és minden ribancot levágnék, aki bántani próbálja őket.

Tigris bébit a combomra teszem, és ő a karmaival rángatja a ruhámat, hogy megpróbáljon felmászni. "Kifejezetten pamutot vettem fel, te kis divatterrorista, így nem fogod tudni tönkretenni, mint a másik ruhát".

"Egy hörcsöghöz beszélsz?"

A fejem felkapja a fejét, és eláll a lélegzetem.

Az utolsó ember, akire számítottam, hogy a menedékhelyen látom, az ajtóban áll, vagy inkább eltorlaszolja azt.

Egy pillanatra azt hiszem, talán csak képzelődöm, mint abban a rejtélyes álomban, amit tegnap este láttam, amikor rám nézett, majd eltűnt.

Tekintettel arra, hogy tegnap hogyan alakultak a dolgok, számítottam rá, hogy Creighton újra utánam jön - volt valami furcsa a tekintetében, valami abszolút aljas -, de nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar.

"Ez nem egy hörcsög, hanem egy macska, és a neve Tigris." Megköszörülöm a torkomat. "Mit keresel itt?"

"Önkéntesség."

"Miért?"

"Cecily kért meg rá." "És

te csak hallgattál rá?"

Nem válaszol, ami a jelzése, hogy a beszélgetésnek vége. De tudod mit? Nem próbálom lenyűgözni, vagy a jó oldalára állni. Ez amúgy sem működött, és komolyan meg akarom szakítani a kapcsolatot most azonnal, akkor mi a fenéért nehezíti meg?

"Nehezen hiszem el, hogy csak azért döntöttél úgy, hogy önként jelentkezel, mert Cecily megkért rá."

"Azt mondta, hogy kevés a személyzet, de ha ez nem így van, akkor megmondhatom Dr. Stephanie-nak, hogy nem akarja, hogy itt legyek."

"Nem mondtam

ilyet." "De utaltál

rá."

Összehúzom a szemem, ő pedig Tigrist bámulja, aki az ölemben aludt el, összegömbölyödve.

Lassan csúsztatja figyelmét a macskáról az arcomra. "Miben segíthetek?"

"Kérdezd Dr.

Stephanie-t." "Azt

mondta, hogy téged

kérdezzelek."

"A kinti teherautóról leemelheti az élelmiszer- és szemeteszsákokat, és a készletek közé teheti őket."

Nem tesz egy lépést sem, hogy távozzon, nekem pedig kétségbeesetten el kell tűnnöm a közeléből. Biztosan tudja, hogy minden levegőt kiszív a szobából, amikor a közelében van.

Creighton lehet, hogy magas, izmos, és a REU-ban híres harcos, de a fagyos tekintete és a hideg szeme az, ami megfélemlíti.

"Mi?" Kérdezem, amikor a helyén marad.

"Mi van veled?"

"Én?"

"Mit fogsz csinálni?"

"Megyek, megnézem az állatokat, és befejezem a

papírmunkát." "És aztán?"

"Szörnyen beszédes vagy ma."

Üres arckifejezése nem lankad. Ha valami, akkor az bebetonozódott. "Mit fogsz csinálni, miután megnézted az állatokat?"

Összeszorítom az ajkaimat, és ő megint azzal a csillogó intenzitással néz rám. Azzal, amely a felszín alatt a színek szupernóvájában való robbanás ígéretével tündököl.

Nem, nem színek. Valószínűleg csak szürke.

"Ne akard, hogy újra fel kelljen tennem a kérdést." A hangja mélyül, hatalomtól duzzadóan.

És általában utálnám. Megpróbálnék finoman lázadni a parancs bármilyen formája ellen. Most azonban nem.

Ez más.

És tényleg nem akarom látni, mi történik, ha újra megkérdezi.

"Visszamegyek a suliba - engedem ki halkan mormogva.

Zsebre dugja a kezét, állkapcsa összeszorul.

Most meg min akadt ki? Válaszoltam a kérdésére, nem? Egy

örökkévalóságnak tűnő idő után Creighton egy pillantást vet Tigrisre, aki még mindig békésen alszik az ölemben, majd a kijárat felé veszi az irányt.

Nagy levegőt veszek, és a mellkasomhoz szorítom Tigrist. "Mi a fene baja van, mi?"

A macska válaszként ásít, én pedig megrázom a fejem, mielőtt visszateszem a ketrecébe.

Elfoglal a munka, és sikerül figyelmen kívül hagynom a szívem egyik sarkában kaparászó érzést.

Miután befejeztem a papírmunkát, kinyújtóztatom a karjaimat, és felállok. Nagyon kevés a személyzetünk, így ha kihagynék egy napot, az adminisztratív dolgok olyannyira felhalmozódnának, hogy az már túlterhelő lenne.

Éppen a magammal hozott turmixot akartam magamhoz venni, amikor kintről zajongás kelti fel a figyelmemet.

Ami furcsa. Rajtam, Cecily-n és néhány másikon kívül alig akad önkéntes. Ha egyáltalán. Dr. Stephanie és a másik két technikus sem jön ki túl gyakran.

Zajokat vagy beszélgetéseket ritkán hallani.

Hacsak nem történt valami az egyik állattal?

Kirohanok a kis irodából, és a kifelé vezető terasz felé veszem az irányt.

A pezsgő energia hullámokban ér el engem, ahogy a két technikus, Harry és
Zoey és az egyik önkéntes, Sandy, egy amerikai, aki a bátyám egyetemén tanul, ott álltak, az orruk gyakorlatilag az üvegre tapadt.

Közelebb megyek hozzájuk, és megállok, amikor megtalálom a jelenetet, amely megbabonázott sokkot okozott nekik.

Odakint Creighton levette a pólóját, és két nehéz zacskó állateledelt emelget egyszerre.

A hasizmai hullámzanak az erőfeszítéstől, és az izzadság csillog az edzett izmokon. Bal oldalát egy póktetoválás borítja, amely a hasizmok Adonisz-alakú vonalaiba ömlik. Általában a pókok borzalmasan néznének ki, de rajta... titokzatos, valami sokkal mélyebbet rejt.

A farmerja mélyen lóg a csípőjén, felfedve a V-vonalát, amely lefelé megy...

Le...

Felfelé kényszerítem a tekintetem, amikor Sandy fütyül. "Ha tudtam volna, hogy önként jelentkezik, gyakrabban jöttem volna. Nézd azokat a nyalós hasizmokat."

"Tudom, hogy néhány évvel fiatalabb nálam - mondja Harry brit akcentussal. "De szívesen megfulladnék a farkán."

"Úgy néz ki, mint akinek nagy farkas energiája van." Zoey legyezi magát. "Bármikor nyitott lennék a hátsó ajtós akcióra."

"Csak szeretnéd, kislány." Sandy a vállával megböki a lány vállát. "Nem egy főiskolán tanulunk, de állandóan járok megnézni, ahogy küzd a földalatti ringben. Olyan, mintha ő lenne a tápláléklánc csúcsán. Közvetlenül Jézus alatt."

"Én nem lennék ebben olyan biztos." Fogalmam sincs, hogyan hangzik elhatárolódva, amikor egy furcsa tűz zörög a csontjaimban. "Hideg,

közömbös, a személyisége olyan, mint egy

Északi és Déli-sark együttvéve, és két mondatnál többet nem beszélne, még akkor sem, ha a királynő személyesen beszélgetne vele."

Mindhárman felém fordulnak, Harry pedig forgatja a szemét. "Nem kell beszélnie, ha megvan a D. A kibaszás hangosabban beszél, mint a szavak, Anni."

"Ő hetero, Harry." *Azt hiszem.*

"Na és? Hadd legyen egy srácnak a szerelme. Ne légy ünneprontó."

"Kivéve, hogy folyton hetero pasikba zúgsz bele, és összetörik a szíved, szegény fiú." Zoey nevet.

A férfi lekoptatja a nőt, és mindannyian Creightonra koncentrálnak, akinek a hasizmai meghajlanak, miközben egy újabb táskát cipel.

A teherautó majdnem üres.

Ne bassz. Tényleg egyedül cipelte az összes táskát? Én csak arra gondoltam, hogy segítsen néhányat. Nem gondoltam, hogy mindent egyedül csinál.

Néhány pillanattal később, amikor a nap előbukkan a felhők közül, kilép az épületből.

A kezét pajzsként használja, és felnéz, egyik szeme félig csukva, a másik csillogó, folyékony kékké válik.

"Menjünk, adjunk neki inni valamit!" kiáltja Zoey. "Gondolom, szomjas a sok emeléstől."

"Nem annyira, mint én." Sandy nevet.

"Odaadom neki az energiaitalomat." Harry összekacsint, és a lányok újra Creighton farkáról beszélgetnek.

Lassan kicsúszom a körükből, az egész jelenet rossz szájízt hagyott bennem.

Nem titok, hogy a Creighton anélkül is népszerű, hogy próbálkozna. Ava elmondta, hogy ez már gyerekkoruk óta így van. A lányok már általános iskola óta rajonganak csendes személyiségéért és sztárszerű külsejéért.

Ez én vagyok. Lányok vagyok. A lányok én vagyok.

Vagy én voltam. Már teljesen túl vagyok rajta.

Teljesen.

Egy i d e i g dolgozom, aztán gondoskodom arról, hogy az állatoknak legyen élelmük.

Miután búcsúcsókot adok Tigrisnek, elhagyom a menhelyet.

A távolság a kampuszig körülbelül tíz perc autóval, de én inkább gyalogolok fél órát, és kiszellőztetem a fejem.

Segít, hogy útba esik a tengerpart, és el tudok veszni a szépségében. Ma erőszakos, tekintve, ahogy az óriási hullámok a sziklákhoz csapódnak.

Próbálok nem gondolni a jelenetre, amit a menedékhelyen hagytam, de folyamatosan ott cikázik a tudatom peremén.

Ezért előveszem az AirPods-om, és Csajkovszkij harmadik szimfóniáját teszem fel a legnagyobb hangerőre, remélve, hogy az majd elnyomja a nyugtalanságot.

Tíz perccel később már kiegyensúlyozottabbnak érzem magam. Ez nem meglepő. Erre csak az én Csajkovszkijom képes.

Egy jelenlét jelenik meg mögöttem, és melegség sugárzik a hátamról. Megpördülök, és elakad a lélegzetem, amikor a tekintetem Creighton mellkasába ütközik - amit egy ing takar, hála Csajkovszkijnak.

Előhúzok egy AirPodot, és keményen kifújom a levegőt. "Megijesztettél."

"Nem azért vártál, hogy együtt menjünk vissza az egyetemre." Halk, dús hangja átrezeg rajtam, ahogy mellém lép.

"Soha nem mondtuk, hogy újra együtt leszünk."

"Mi másért kérdezném meg, hogy mit csinálsz?"

"Nem tudom. Beszélgetést folytattál?"

"Nem beszélek cél nélkül."

Ó, szóval erről szól az egész? Úgy értem, igen, nem beszél, bármennyire is próbálom erőltetni, de talán ez tényleg azért van, mert nem találja értelmét annak, hogy beszéljen a beszéd kedvéért.

"Volt valami cél a sok kérdés mögött?"

Bólint, sötét szempillái börtönként ereszkednek le az óceáni szemekre.

"És mi volt az?" Előhúzom a második AirPodomat, és visszateszem őket a

a táskájukat, majd bedobom őket a táskámba.

"Ne kérd meg Bran-t, hogy legyen az ál-barátod."

Kezem megáll a cipzáron, mielőtt lassan becsukom, és lépteim megtorpannak, amíg le nem maradok. Az arcom megfagyottnak érzem, ahogy felbámulok rá. "Mi az?"

"Hallottad, amit mondtam."

"Igen, így van. Ami felveti a kérdést: miből gondolod, hogy jogod van megmondani nekem, mit tegyek?"

Hirtelen megáll, és én nekiütközöm, mielőtt visszaugranék. Amikor megfordul, és rám néz, az arca megfeszül, és a keze ismét a zsebében van.

Mintha megakadályozná, hogy tegyen

valamit. Mit, nem tudom.

"Nem ismétlem magam még egyszer."

Elakad a lélegzetem. Hogy a fenébe tud ennyi erőt és dominanciát a szavai mögé rejteni?

"Most komolyan, mit akarsz tőlem, Creighton? Eltaszítottál magadtól, nem igaz?"

"És te visszalökted."

"Mi?" Amikor hallgat, kitartok amellett: "Nem tettem ilyesmit. Távolságot tettem kettőnk közé, ahogyan oly ékesszólóan utasítottál. Már nem is írok neked sms-t. Ennek nem így kellene működnie."

"*Ez?*"

"Elijesztett, aztán beszélt velem, és önkéntesnek állt a menhelyen, ahová járok. Ez olyan, mint egy tologatós játék, vagy valami ilyesmi?"

"Elijesztettek?" "Nem kellett volna?"

"Az voltál, de meglep, hogy ilyen kevés kellett ahhoz, hogy megijedj." "Igen, nos, a fájdalom megijeszt."

A szemei valami... izgalomhoz hasonlóan csillognak.

És ettől már a frászt hozom rám. Ez nem normális izgalom, mint az a fajta, amit akkor érzek, amikor vásárolni megyek, vagy amikor balettozom. Ez nem olyan ártatlan vagy ártalmatlan.

Az a tekintet a szemében egyenesen őrült.

Talán izgatottnak kellene lennie, hogy megijeszthet valakit? "Ne kérd meg Brant vagy bárki mást, hogy legyen az álbarátod" - ismételte meg, ezúttal egy kis előnnyel.

"És ha nem vagyok hajlandó követni a követeléseidet, amelyek egyébként szuper logikátlanok?"

Közelebb lép, amíg a mellkasa majdnem az enyémet nem érinti, és a hüvelyk- és mutatóujjával megragadja az állkapcsomat, hogy a helyemre szorítson. "Akkor majd megismerkedsz a fájdalommal, amitől annyira félsz."

7

CREIGHTON

Az elmúlt héten valami sötét és abszolút aljas dolog szélén álltam.

A késztetés, amit a pubertáskorom óta olyan jól kontrolláltam. beszivárgott a rémálmaimba, az étkezésembe és a harcidőmbe.

Minden időmet.

Olyan magasságokba emelkedett, felnagyított, és olyan magasságokat ért el, amelyeket még én sem vagyok képes a lelkem üregeibe taszítani.

Az ok pedig nem más, mint a velem szemben ülő lány.

A pokol őre, Jeremy megengedte neki, hogy a REU kollégiumában töltse az éjszakát. Abban a lakásban vagyunk, amit az unokatestvéremmel, az ezüst angyallal és a lánnyal, akinek a bátyám a megszállottja.

Általában Rémi rángat el ezekre az estékre, sok könyörgéssel és egy hal és sült krumpli formájában történő megvesztegetéssel. Ma este azonban nem történt könyörgés.

A hal és a sült krumpli azonban nem képezi vita tárgyát.

Beleharapok egy falatba, és megpofozom Lan kezét, amikor megpróbál elkapni egy darabot. "Fösvény kurva" - mormogja az orra alatt.

"És te mit keresel itt?" Bran kérdezi tőle a másik oldalamról, miután szándékosan közéjük állítottak.

"Nem lóghatok a testvéremmel és a barátaimmal?"

"Barátok?" Bran undorodottnak tűnve szólal meg. "Mióta vannak neked ilyenek?"

"Van egy barátom." Megbökdösi a vállamat, de nem veszek róla tudomást, így a szemközti oldalra bámul, ahol Cecily és Ava veszekszik Remivel, miközben Glyn próbál közvetíteni. "Nem így van, Ces?"

Rémi szidalmazása közben megáll, végighúzza ujjait a nagymamás haján, és elmosolyodik. "Persze."

Reménytelenül szánalmas.

Már középiskolás korunk óta igyekeztem figyelmeztetni őt Landonra. De annak az esélye, hogy tényleg meghallgatja, a nullával egyenlő.

Annak köszönhetően, hogy csak akkor beszélek, ha feltétlenül szükséges, és miután hagyom, hogy az agyam átgondolja a szavaimat, észreveszek dolgokat. Mintákat, elidőző tekinteteket és megoldatlan rögeszméket.

Innen tudtam, hogy Glyn belezúgott Killianbe, jóval azelőtt, hogy nyilvánosan igényt tartott volna rá. A pokolba is, jóval azelőtt, hogy a lány bevallotta volna magának.

Visszafogott természete ellenére Cecily valójában vágyik Ava nyitottságára, és arra, amit Glyn a Heathens pszichopatával.

Csak rossz irányba indult el. Még mindig az. A

figyelmeztetéseim ellenére.

Cecily az egyik legtisztább lélek, aki valaha létezett, és akinek elég szíve van ahhoz, hogy a földgömbre is beférjen. Amikor fiatalok voltunk, mindig megvédett engem, amikor valaki gúnyt űzött belőlem. Nem mintha érdekelt volna, de sosem felejtem el, hogy azt mondta nekem: "Megvédelek, Creigh. Erre valók a barátok.

Megpróbáltam őt is megvédeni a jobbomon lévő szörnyetegtől, de hiába.

Ezért teszem magamévá, hogy nem keveredek bele semmibe, ami nem tartozik rám. Az emberek ezt szívtelenségnek hívják, én úgy hívom, hogy megóvom az időmet.

"Látod." Landon a bátyjára vigyorog. "Van egy barátom, szóval Cecily gyönyörű szemei miatt maradok."

Elpirul. Rá szegezem a rám jellemző üres tekintetemet, mire ő lehajtja a fejét.

"Ha te nem mész el, akkor majd én - mondja az ikrek közül a szebbik.

"Bran, ne tedd." Glyn otthagyja a tányérját, és a bátyja mellé megy, majd megsimogatja a karját. "Ugyan már, olyan ritkán vagyunk együtt."

"Hallottad a mi kis hercegnőnket." Landon megveregette a

húga fejét. A lány arcot vág rá, mire ő visszavigyorog.

Bran félig meg van győződve róla, de továbbra is tőröket dobál a szörnyen szórakozott Lan felé.

Minél inkább undort vagy bármiféle ellenségességet mutatnak, annál jobban élvezi, hogy a pokolba kínozza őket. Csak mert megteheti.

Káosz következik, még több beszéd, még több dráma, még több

kibaszott zaj.

Tekintetem a savanyú hangulatom okára szegeződik, és a sötétségre, amely lassan, de biztosan elfoglalja minden ébrenléti és alvási pillanatomat.

Annika chipset rágcsál, miközben elegánsan ül a kanapén, mindkét lábát oldalra hajlítva. Egy bolyhos pizsamakészletet visel, amin egy macska van.

A haját lófarokba fogta össze egy hozzá illő lila pánttal.

Egy lófarok, amibe már mindenféleképpen belekapaszkodom, ahogy a legközelebbi felületre dobom, és vörös hegekkel jelölöm meg azt a hibátlan bőrt. Szembeötlőek lennének a harmatos sápadt bőrével.

Azzal a kézzelfogható félelemmel és talán könnyekkel nézett rám.

Annyira megijedt, sírt és könyörgött, hogy hagyjam abba, de én mindent megtettem, csak azt nem, hogy abbahagyjam.

A pubertáskorom óta vannak ilyen romlott fantáziáim az ellenkező nemmel kapcsolatban, de soha nem egy konkrét nőről szóltak.

Bármelyik nőstény megteszi, ha kész elviselni az ostorcsapásaimat és alávetni magát a láncaimnak.

Ez az első alkalom, hogy arcot kaptam az összes fantáziámhoz. És egy test, amit minden pózban elképzeltem, ahogy a farkam ütötte és ütötte, és kurvára ütötte, amíg sikoltott.

Annika nem lehet az arca a csavaros fantáziámnak. Komolyan gondoltam, amikor megpróbáltam elijeszteni.

Ő egy ártatlan lány, aki nem illik az én ízlésemhez, hogy elbaszott.

De aztán volt képe azt mondani, hogy elfogad egy barátot. Egy kamu pasit - nem mintha számított volna -, és Hollywoodot fog játszani vele a bátyja előtt.

És a kis kibaszott boszorkány még engem is ki mert zárni a rendhagyó megállapodásából.

Ő volt az, aki heteken át egy méh kitartásával bolyongott körülöttem, megfojtott lila illatával, és elvakított a sok lilával. És most úgy tesz, mintha nem is lennék az étlapon?

Nem az én felügyeletem alatt.

És igen, a szemléletváltás talán akkor kezdődött, amikor elképzeltem, hogy egy másik férfi megérinti őt, és a látásom vörös lett. Az erőszak iránti vágy karcolta és karmolta a józan eszem felszínét, megtorlást követelve. És nem, nem számított, hogy akik ellen gyilkosságot követtem volna el, azok Remi és Bran voltak.

Mintha érezné a rá irányuló tekintetemet, Annika felemeli a fejét, és csillogó kékesszürke szemei összeakadnak az enyémmel. Olyan ártatlanok, olyan élettel teli, és nem lenne helyes, ha én könnyekkel akarnám megtölteni őket. Örömkönnyekkel. Félelemkönnyekkel. Ebben a pillanatban leszarom.

A duzzadt ajkai szétnyílnak, valószínűleg azért, mert látta, milyen érzelem csúszott az arcomra, és minden önuralmamra szükségem van, hogy ne tömjem őket az ujjaimmal, és ne nézzem, ahogy remegnek.

Gyorsan megszakítja a szemkontaktust, és átveszi Glyn közvetítő pozícióját a véget nem érő macska-egér játékban, amelyet Remi, Ava és Cecily szeretnek játszani.

"Gyerünk, ivadék, segíts nekem ezekkel az őrült pumákkal" - szólít meg Rémi ma este ezredszerre.

Nem veszek róla tudomást. Megint.

"Uraságom nevére esküszöm, hogy visszavonom a szülői jogokat. Menj, keress valaki mást, aki lefordítja a gondolataidat anélkül, hogy neked kellene beszélned."

"Hmph. Azt én is meg tudom csinálni." Cecily a levegőbe emeli az orrát. "Creigh és én ugyanabban a menhelyen dolgozunk önkéntesként, és mindig beszélek a többi alkalmazottal az ő nevében."

Ami egy hirtelen ötlettől vezérelve indult, mára már a napirendem részévé vált.

Először csak azért mentem el abba a menhelyre, hogy többet tudjak meg a babaszerű lányról, aki valójában maffiahercegnő, de egy bűnözői vonás sincs a csontjaiban.

A lány úgy bánik az állatokkal, mint egy anya a kisbabájával, a kurva életbe.

Aztán észrevettem, hogy minél többet jelentem meg, annál idegesebb lett. És szerettem az utolsó idegig az idegeire menni, amikor rajtakaptam, hogy rám bámul, vagy azzal a zavart arckifejezéssel néz engem.

Emellett sok diák kezdett önkénteskedni a menhelyen nem sokkal azután, hogy csatlakoztam. Cecily azt mondta, hogy ez miattam van, és hogy maradnom kellene.

Ki vagyok én, hogy nemet mondjak egy ilyen nagyszerű ügyre?

Már majdnem egy hete, és minden egyes nap odamegyek, szándékosan feláldozva az alvásidőmet.

"Spawn! Van benned annyi, hogy elárulsz engem ezzel az én-utánzatommal? Egy örökkévalóságig próbálhatsz úgy öltözködni, járni, beszélni és viselkedni, mint én. Lehet, hogy a következő legjobb dolog vagy, de nem egészen én."

"Várj. Ez nem Eminem?" kérdezi Ava.

"A lényeg az, hogy megsebesültem, ivadék" - mondja a maga túldramatizált hangján. "És én még azt hittem, én vagyok a kedvenced. Most pedig keresnem kell magamnak egy másik ivadékot, aki hajlandó követni uraságom tanításait. Mostantól kezdve fogadok jelölteket. Nincs tolakodás, nem tudok mindenkit elfogadni."

Senki sem jelentkezik, és ő nevet. "Ne légy szégyenlős. Tudom, hogy ijesztő vagyok, de kurva laza tudok lenni."

Annika előredől, és kinyitja a száját. Van egy apróság, amit megtanultam róla az alatt az idő alatt, amit együtt töltöttünk ebben a szentségtelen csoportban. Nem szereti, ha bárkit sebezhető állapotban lát, és mindig hajlandó feláldozni magát érte.

Vagy ez, vagy komolyan fontolgatja Remit az álfasza helyére.

Nem vagyok kész arra, hogy kiderítsem, melyik az. Mielőtt bármi szó elhangozna, azt mondom: "Már meg is kaptál engem. Miért keresnél valaki mást?"

"Rendben!" Nevetve rám mutat. "Tudtam, hogy még mindig én vagyok a kedvenced, és az őrült pumák próbálkozásai sem fognak minket szétválasztani. Hallod ezt, kocka? Te *nem* jelentesz *semmit*."

"És azt hiszed, hogy igen?" Cecily rögtön visszadobja.

Ava mindkét kezét kinyújtja. "Időt kérek! Ces, nem gondolod, hogy van valami fontosabb megbeszélnivalónk, főleg most, hogy mindenki itt van?"

"Ó, persze, persze." Cecily leül Annika mellé, Ava pedig a másik oldalra. "Fontos okból gyűltünk ma itt össze, ami egy kicsit sürgetőbb, mint Remi életének megfojtása. A barátunknak, Anni-nak szüksége van valakire, aki elég ideig eljátssza a barátját, hogy meggyőzze a családját, hogy ne szervezzenek neki házasságot. Ki áll készen rá?"

Annika tágra nyílt szemekkel bámul rám, én pedig összehúzom a sajátomat. Kifejezetten megmondtam neki, hogy törölje ki ezt a gondolatot a fejéből, és ezzel együtt Cecily és Ava fejéből is.

"Semmi tréfa a kamu randizásban." Ava ujjal mutat az unokatestvéremre. "Rólad beszélek, Remi."

"Definiáld a vicces dolgokat, szerelmem." Pajkosan vigyorog, és én érzem, ahogy a feszültség felemelkedik összeszorított torkomban.

A sötétség a háttérből csillog, és azzal fenyeget, hogy mindent elnyel, ami a nyomában van.

"Nem, te nem vagy benne" - mondja Cecily Reminek. "Teljesen kiestél."

"Mi a fenéért te vagy az, aki ezt eldönti? Anni kellene, hogy legyen! A jelenlévő potenciális jelöltek közül én vagyok a legjóképűbb, duh, és én lennék a legjobb pasi-alapanyag."

"Az ön arroganciája
megdöbbentő." "Köszönöm,
úrnőm."

"Ez nem bók volt, Remi."

"Mindegy. Én csak azt mondom, hogy a lánynak kell választania. A jelenlévők közül kit szeretnél az ál-barátodnak, Anni?"

A szemei újra találkoznak az enyémmel, ragyogóan, olyan kibaszottul ragyogóan, hogy az már vakít.

Az alsó ajkába mélyeszti a fogait, rág, harap, vár.

Állkapcsom összeszorul, ahogy más képek töltik meg elmémet. Mindegyik azzal kezdődik, hogy csapdába esett alattam, és nincs kiút.

Nem lesz rágcsálás vagy rágás. Lesz pofozkodás, dobálás, fojtogatás, korbácsolás, szájkosár, dugás, dugás, dugás és még több dugás, amíg fel nem tépem az apró kis picsáját.

Krisztusom.

Mi a fasz bajom van mostanában?

Elengedi az ajkát, amely vörös és dús volt attól, hogy mennyit harapott rá. "Ha hajlandó segíteni, és ez persze semmiképpen sem kötelezettség, de ha választanom kellene, akkor Brandon lenne az."

Ököllel szorítom a villát, és csodálkozom, hogy nem törik ketté a szorításom vadságától. Az állkapcsom meghajlik, és az izmaim megmerevednek, amíg nem különbözöm egy sziklától.

Az egyetlen dolog, ami megakadályoz abban, hogy ebben a pillanatban az ölembe rángassam, az a tudat, hogy felszakadna a bőre. Semmi kétség.

Az okos kis boszorkány teljesen elkerüli a tekintetemet, mert pontosan tudja, hogy elbaszta.

De nem tudja, hogy milyen mértékben.

Annika épp most szabadította fel a hetek óta varázsolt utolsó cseppnyi önuralmamat.

A lelkem sötétségre vágyik, és én pontosan ezt adom neki.

"Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de szörnyű ízlésed van a férfiak terén, Anni." Remi hátracsapja a haját. "De hát az én uraságomat sosem szánták hamis semminek."

"Megtisztelő, hogy engem választottál." Bran elmosolyodik. "Szívesen segítek..."

Elvágja a szavakat, amikor hirtelen felállok. Annika ezúttal rémült szemekkel néz rám.

A megfelelő szemek.
Egy szót sem szólok, ahogy megfordulok és elmegyek. Szórakozhat, amennyit csak akar - vagy azt hiszi, hogy akar. Egy kicsit sem fog számítani, ha egyszer a kegyeimre bízom. Egy dolog biztos. Megtartom az ígéretemet.
Annika Volkov fájdalma az enyém lesz.

8

ANNIKA

Elvesztem.

A pulzusom felgyorsul, a fülem bizsereg, és a leghalványabb hangra is megremegnek a tagjaim.

Tegnap este óta így van.

Ever mióta Creighton nézett a engem a a ijesztő melegséggel,

képletesen levetkőztetett, majd felállt és elment.

De csak azelőtt, hogy ezt a figyelmeztetést egy egyszerű pillantással kiadta volna.

Őrület, milyen kifejező tud lenni a szeme, ha igyekszik. A másodperc töredéke alatt az üres és teljesen közömbösből perzselő lávává változik.

Tegnap este folyton forgolódtam az ágyban, az ablakot és az ajtót bámultam. Valamiért azt hittem, hogy éjszaka fog lesben állni, amikor a világ alszik, és a sötétség álcázza őt.

Mint aznap este, amikor gyújtogatott a bátyám házában.

A várakozás ébren tartott, forgolódtam az ágyban, a szívem a torkomban dobogott.

Nem vagyok hajlandó megszólítani vagy megnevezni azt az érzést, ami reggel óta a gyomromban motoszkál.

Iskola után úgy megyek az óvóhelyre, hogy Csajkovszkij *Hattyúk tava* szól a fülemben. Embertelen erőfeszítésembe kerül, hogy ne táncoljak a zenével szinkronban.

Ma csend van, a levegőben lehangoltság lebeg, mert a "Hot Stuff" rezidensük nem jelent meg. Igen, neki köszönhetően több önkéntesünk van, de ez kellemetlen, amikor az egész munkamoráljuk az ő munkájára összpontosul.

jelenlét - vagy annak hiánya. Ó, és a hatos feneke. Harry egy egész csoportos chatet indított, ahol félmeztelen képeket osztanak meg róla, és azon civakodnak, hogy ki imádja először a "hatalmas farkát". Komolyan, egyikük sem látta még a farkát, szóval ez teljes túlzás.

Rövid időn belül rajongói klubja, fanatikusai és ellenzői vannak - utóbbiak közül jelenleg csak én vagyok. Én csak azért vagyok ebben a csoportban, hogy megragadjam a helyzetet, semmi több.

És tényleg sokat vetkőzik félmeztelenül. Ha nem tudnám, hogy a v é g l e t e k i g zárkózott, megesküdnék rá, hogy szándékosan csinálja.

Ha rajtam múlna, kirúgnám a menhelyről, hogy visszanyerjük a békés légkörünket. Ha azonban ennek a gondolatnak hangot adnék, a fanatikusok halálra köveznének.

Még Dr. Stephanie is értékeli a sok segítő kezet.

Egy kicsit játszom Tigrisszel, csevegek a többi önkéntessel, aztán a raktárban lévő készleteket ellenőrzöm.

Mivel ide általában senki sem jön be, hangszóróra teszem a Csajkovszkijt, és tekeregve haladok egyik folyosóról a másikra.

A lábam bizsereg, és megmagyarázhatatlan energiával telik meg. Mindig is szerettem táncolni, olyannyira, hogy anyámnak nem volt más választása, mint hogy négyéves koromban megtanítson és beírasson balettórákra.

Néha úgy érzem, mintha ezt a tehetséget elpazarolnám azzal, hogy a főiskolát választom. Máskor meg eszembe jut, hogy a balettért szeretem a balettet, az ilyen pillanatokért, amikor lehetővé teszi számomra a negatív energiák kiürítését. Nem a sztárságért vagy azért, hogy az emberek nézzenek.

Igen, emberbarát vagyok, de nem ebben az értelemben.

Ahogy a zene eléri a crescendót, kinyitom a karjaimat, és pörgök a folyosón.

Aztán az izgalom pillanatában nekicsapódom egy falnak. Nem, nem egy fizikai falba - egy izomfalba.

A zene lassú ereszkedésbe kezd, ami teljesen ellentétes a bennem tomboló káosszal.

Egy könyörtelen kéz megragadja a könyökömet, hogy megakadályozza, hogy felboruljak. Felbámulok az éteri szépségű arcára, az érzelmektől teljesen mentes, vonalban nyugvó ajkakra.

Ő egy hideg isten, akinek egyetlen nyelve a rosszallás. Egy ragadozó, akinek egyetlen célja a préda csapdába ejtése.

Ez jelenleg én vagyok.

A melleim a mellkasának kemény izmaihoz csapódnak. Testünk összeütközött az erő és a puhaság hálójában.

Ebben a helyzetben a méretkülönbség túl nagy ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjuk. Olyan kicsi vagyok hozzá képest, hogy könnyedén megtörhet és eltaposhatna.

Teljesen összetörve hagyott.

A bőr, ahol az ujjai a könyökömhöz érnek, milliónyi tűzben szikrázik, és egészen a mellkasomig terjed.

Mindig is hallottam a nyomasztó feszültségről, arról a típusról, amely súlyként nehezedik az ember torkára, és megfosztja a józan ész és a logikus gondolkodás minden látszatától.

De soha nem gondoltam volna, hogy ilyen... ijesztő

lesz. Ilyen erős.

És ki kell kerülnöm a pályájáról. *És most...*

Megpróbálom kihúzni a könyökömet, de akár csapdába is eshetett volna.

Ezért mosolyra kényszerítem az ajkaimat, ami valószínűleg a legjobb esetben is kínosnak tűnik. "Ó, szia, nem tudtam, hogy ma jössz. Talán ki kéne menned üdvözölni a fangirleket és a fanboyokat, Harry. Már lehangoltak, mert azt hitték, hogy nem leszel itt..."

"Fogd be."

Az ajkaim összecsukódnak, miközben megpróbálok csendben maradni. Már két szó is elég ahhoz, hogy megmerevedjen a gerincem. A tegnap esti forgolódástól és az erkélyem bámulásától való összes szorongás visszahat rám.

"Te tényleg elbasztad, Annika." Parancsolóan hátralök a könyökömre támaszkodva. "Mondtam, hogy hagyj fel a kamu pasi ötleteddel, de te továbbmentél és provokáltál. Te. Kibaszottul. Fel. Szerencséd, hogy nem ugrottam be az ablakodon, és nem festettem vörösre a bőrödet."

Egy zihálás visszhangzik a levegőben, és rájövök, hogy az enyém, amikor a hátam az egyik polcnak ütközik. Creighton még mindig túszul tartja a könyökömet, a testét az enyémhez szorítja.

Biztos vagyok benne, hogy érzi a megemelkedett mellkasomat, és hallja a fojtott lélegzetemet, amely a zene hangja fölé emelkedik.

Ez az első alkalom, hogy tanúja vagyok ennek az oldalának, és ez mindenféle érzelmet kivált belőle - félelmet, rettegést, de izgalmat és várakozást is.

Olyat, amilyet még soha nem tapasztaltam.

"Mit mondtam, mi fog történni, ha nem azt teszed, amit mondtam?" Mély hangja a levegőben lebeg, és a szorító mellkasomon landol.

Lenyelem a számban összegyűlt nyálat. Most először ő a beszédes, én pedig szótlan vagyok, szavak után kapkodok, de nem találok semmit.

"Mi a faszt mondtam, Annika?"

Megrándulok a parancsoló szavainak ostorcsapásától, és azt fújom: "Hogy megismertetsz a fájdalommal".

Alig hagyom el a számat, amikor megforgat. Egy sikoltás hagyja el a fülemet, amikor megragadja a lófarkamat, és a fejemet egy műanyag zacskó kutyatápnak nyomja.

Ekkor veszem észre, hogy görnyedve, a seggemmel a levegőben vagyok, ő pedig közvetlenül mögöttem.

Erős ujjak a derekamig emelik a ruhám szoknyáját, és egy légáramlat csapja meg a fenekemet. Libabőrösödések törnek ki a bőrömön ijesztő egymásutánban, és a testhőmérsékletem forrásig emelkedik.

"Hallgatnod kellett volna, kis lila. Tényleg nem kellett volna provokálnod engem." Végigsimít a kezével a fenekemen és a csipkés bugyim felett. Érintése biztos, uralkodó, megtiltja az ellenállás legkisebb jelét is.

Próbálok visszabámulni, szeretném - nem, *muszáj* - látni az arckifejezését. A hajamat szorítja, és tudatja velem, hogy ki irányít itt teljes mértékben.

"Hetek óta riszálod ezt a kis seggedet, és itt az ideje, hogy fegyelmezd." A mellkasa a hátamat borítja - nehéz, forró és erőteljes. Aztán a suttogása következik a fülembe: "És te".

"Creigh..." A neve kísérteties suttogásként hangzik. "Kérlek."

Nem tudom, miért könyörgök. Hogy hagyja abba? Hogy egy lépéssel tovább menjen? Hogy próbára tegye a határaimat, hogy ne tudjak visszajönni ebből?

Mi az pontosan?

Ellöki magát tőlem, testének melege elhagyja az enyémet, de könyörtelen szorítása továbbra is a lófarkamon marad. "Még nem kértem, hogy könyörögj. Amikor megteszem, sokkal rosszabb lesz, mint ez."

Mi-

Gondolataimat határozott parancsa szakítja félbe: "Most pedig számolj tízig, különben kezdjük elölről."

Egy pofon visszhangzik a levegőben, és a szám szó nélkül kinyílik egy zihálásra. A fájdalom forrón és hevesen tör ki a seggemen. De már nem is erre koncentrálok, amikor a keze újra találkozik a húsommal, keményebben, mint az első alkalommal.

Olyan erősen, hogy az orrom a polcoknak ütközik, és a lábaim remegnek.

"Nem hallom, hogy számolsz." A hangja elsötétült, árnyékossá és uralkodóvá vált. "Akkor még egyszer."

A pofon összeütközik az egyre erősödő zenével, és én azt nyöszörögöm: "Egy".

Újra a fenekemre csap, és egy zokogás szakad fel a torkomból, keveredve a dal crescendójával és a nyers légzésemmel.

"T-kettő."

A levegőt a romlottság és a kiforgatott érzelmek köpenye nyomja. Soha nem gondoltam volna, hogy ebben a helyzetben leszek, lefogva, seggel a levegőben, és elfenekelnek.

De talán pont ez az, amire azóta vágyom, hogy megtanuljam, mióta elrettentett.

Amióta mesélt nekem a deviáns ízléséről.

Talán ezért provokáltam őt. Nem szándékosan tettem, de mélyen legbelül, az elmém fekete zugaiban azt akartam látni, hogy... *elpattan*.

Csak azt nem gondoltam volna, hogy ilyen brutális lesz. Vagy hogy ilyen ködösen fogok reagálni rá.

A keze ismét egy korbács kíméletlenségével süllyed a húsomra.

"Mostantól, ha azt mondom, hogy csinálj valamit, akkor csináld meg." *Pofon.* "Ha figyelmeztetlek, ne hagyj figyelmen kívül." *Pofon.* "Hallgatni fogsz a kibaszott parancsokra." *Pofon.* "Engedelmeskedni fogsz nekem." *Pofon.*

"Három, f-négy, öt, hat." Halálos szorítással kapaszkodom a polcokba. A körmeim beleássák magukat a fémbe, miközben a hátamon végigcsorog a verejték.

A szép lila ruhámat teljesen összegyűrte és összenyomta a mindent elsöprő könyörtelensége, de ez a legkisebb gondom.

Könnyek csípik a szemem, és nem csak a fájdalom miatt.

Csajkovszkij mindenható. Nagyon remélem, hogy csak a megtámadott seggem lüktetése miatt.

A combjaim összeszorulnak, és a magom fáj, lüktetve az állatias szükséglettől. Amikor ismét háromszor egymás után megpofoz, előrebillenek, és a csiklómat az alatta lévő polcnak ütögetem.

A gyönyör kitörése csomót köt a gyomrom alján, és behunyom a szemem, a hangom mélyebbre, erotikusabbra vált. "Hét, nyolc, kilenc."

Lélegzetem kondenzációt képez a fémen, és örülök a kis kegyelemnek és a fájdalomtól való megszakításnak.

A fenekemre csap, és még be sem fejeztem a "Tíz" suttogását, amikor egy mozdulattal szétlöki a combjaimat. Az ujjai a koponyámba vájnak, és

a hajamba markolva ránt hátra, és kényszerít, hogy kinyíljanak a szemeim.

A fejem hátulja a kemény mellkasán nyugszik, miközben a fülembe suttogja hidegrázó intenzitással: "Nem érdemelted ki, hogy eljöjj".

Egy kicsit elfordítom a fejem, és mióta elkezdte a "büntetését", először látom az arcát.

És nem állok készen a jelenetre.

Mintha egy teljesen más embert látnék. A légzése szaggatott, amitől a mellkasa gyors ritmusban felfújódik és leereszkedik, de még mindig nyugalmat áraszt, és az arca - átkozottul kőkemény, örök ürességbe ragadt arca, amely csordultig árad az irányításból.

A szemei azonban teljesen másról árulkodnak. Igen, ott van a dominancia, sőt, a szadizmus, de valami sokkal mélyebbet takar.

Egy sokkal sötétebb érzelem.

És azt kívánom, bárcsak belé tudnék nyúlni, és kirángatni belőle ezeket az érzelmeket. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy közben elkapna.

A megtámadott seggem a farmerjához dörzsölődik, és én nyöszörgök, mind a fájdalomtól, mind az arckifejezésétől.

Bár az első elhalványult a lábaim közötti lüktetéshez képest.

Állkapcsa összeszorul, és szemei a szétnyílt ajkaimra villannak. "Azt hittem, a fájdalomtól megijedtél, akkor hogy lehet, hogy élvezed?"

Próbálom megrázni a fejem, de lehetetlen, mert a hajamba markol.

"Érzem az izgalmad illatát. Átjárja a kibaszott levegőt." Ujjai szétterültek a bugyimban. "Mikor lettél ilyen csuromvizes, hmm? Azelőtt vagy azután, hogy elfenekeltem a kis seggedet? Talán közben? Felizgatott a gondolat, hogy a tulajdonomban leszel? Elképzelted, ahogy a farkam addig tépi a picsádat, amíg sikoltozva fuldokolsz a nevemtől?"

Az ajkaim
szétnyílnak.
Szent. A
francba.

Ki gondolta volna, hogy a csendes Creightonnak ilyen mocskos szája van? Mintha egy másik változatával találkoznék.

Akinek minden titkát ki akarom bontani, és a sötétségének minden csobbanásában meg akarok bukdácsolni.

A csípőm a keze ellen ringatózik, gyakorlatilag szárazon púposkodom vele, és ő nem veszi el. Ehelyett az ujjai oldalra tolják a bugyimat, és végigsimítanak a ráncaimon.

A hangja a fülcimpámhoz simul. "Itt az ideje, hogy könyörögj." A szívem majdnem a torkomban ugrál, amikor azt mormolom: "Kérlek." "Mit kérlek? Mondd ki az egész mondatot."

A f r a n c b a. Soha nem mondtam ki hangosan ilyen vulgáris szavakat, d e most már tényleg nincs más választásom.

Teljesen ki van szolgáltatva neki.

"K-kérem, hogy elélvezzek."

Állkapcsa egyszer, kétszer megrándul, majd két ujját belém dugja. Visszahőkölök a nyomástól, ahogy egyre csak nő és nő, amíg nem kapok levegőt.

A korábban érzett inger felszínre tör, és kinyújtom a kezemet, és belekapaszkodom az oldalába, körmeim az ingébe mélyednek.

"Le a kezekkel" - parancsolja frigid hangon, és én elengedem. A karjaim petyhüdten hevernek az oldalamon, miközben csomó alakul ki a mellkasomban.

A hüvelykujja döbbenetes szakértelemmel ingerli a csiklómat. Nemcsak domináns, de pontosan tudja, mit és hogyan csinál. Használtam már néhány játékot és az ujjaimat, de egyik sem hasonlítható ahhoz a vad intenzitáshoz, ami végtagjaimat rázza.

Az öröm egyszerre tör át rajtam, és nincs reményem, hogy kitartson. Nyers nyögéseim átfedik a zenét, ahogy szétesem az ujjai körül.

A hullám elmerül bennem, és a lüktető hegek a fenekemen meghosszabbítják az élvezetet, és még erősebbé teszik.

Mire lejövök róla, Creighton ismét azzal a fojtogató sötétséggel bámul rám.

Az igény a többre.

Még több.

És *még több.*

Jelenleg nem vagyok benne biztos, hogy meg tudom akadályozni, hogy elvegye, amit akar. A pokolba is, talán még élvezni is fogom.

A szempillái lejjebb ereszkednek, eltakarva az érzelmeit, ahogy ujjait kicsúsztatja, és hátralép. A lábam meginog, és a polcokat használom horgonyként, hogy állva maradjak.

A szapora lélegzetvételem betölti a raktárhelyiséget, és csak ekkor veszem észre, hogy valaki besétálhatott, és láthatta az egész szokatlan jelenetet.

A francba.

Creighton a farmerzsebébe dugja a kezét, és rám néz, és a pillantása elég ahhoz, hogy megborzongjak.

Mi baja van most? Még feszültebbnek tűnik, mint amikor belépett a raktárba.

És megint elnyom valamit. Mit, nem tudom.

"Ha még egyszer szembeszállsz velem, ez a büntetés gyerekjátéknak fog tűnni ahhoz képest, amit veled teszek."

9

ANNIKA

Csoda, hogy baleset nélkül eljutok a kollégiumba.

Nem tudtam semmire sem koncentrálni, csak a lüktetésre... a fájdalom a fenekemben, a combjaim összeszorulása az emlékezésre, és a mellkasomban lévő szorítás.

Valami baj lehet velem.

Komolyan rossz.

Mert nem tehetek róla, hogy újra és újra lejátszom a raktárban történteket, amíg meg nem fulladok a testi emlékektől.

Egészen addig, amíg a szívem szét nem szakad, és a fejem meg nem telik mindenféle romlott elméletekkel.

És képek.

A keze a fenekemen, az ujjai bennem, a hajam a kegyeibe fogadott. Egész testem a könyörtelen dominanciájára tapadt.

Mindig is azt hittem, hogy én az a típus vagyok, aki a tiszteletteljes szexet szereti, a "csinálhatjuk ma este" szexet, a "randizunk, aztán eszünk, és a sötétben megérintjük egymást" típust.

És mi van, ha egyszer-kétszer hardcore pornót néztem...

-Oké, talán néhányszor. Ez csak kíváncsiság volt, fantázia, és semmi köze a valós életbeli preferenciáimhoz.

De ezek a preferenciák és minden egyes elképzelésem magamról darabokra törtek a Creightonnal való egyetlen találkozás során.

Belém nyúlt, és kirángatott belőlem egy olyan részt, amiről nem is tudtam, hogy létezik. A felszín alatt rejtőzött, várva arra, hogy természetes módon

Creighton kaliberű katasztrófa, hogy végre megmutassa magát.

Lábujjhegyen besétálok a lányokkal közös lakásomba, majd megállok a küszöbön túl. Miért kell úgy lopakodnom, mintha valami rosszat tennék?

Az igazság az, hogy minden pórusomból árad a romlottság érzése, arról nem is beszélve, hogy egy kicsit mocskos vagyok, a lehető legjobb értelemben.

"Anni!"

Kissé felpattanok, aztán leiskolázom a reakciómat, és elmosolyodom, amikor Ava felém kacsázik, kezében valamivel.

"Valaki bedobta ezt a postaládába, rajta a neveddel. Gondolod, hogy ez méreg?"

Az ajkaim szétnyílnak, és a látásom megtelik a kezében lévő kenőcsös tubussal. Senki más nem tudhatja, hogy szükségem van erre, kivéve azt az egy embert, aki okot adott arra, hogy használjam.

"Föld Anni?" Ava az arcom előtt legyint egyet.

"Öö, nem hiszem." Finoman kihúzom az ujjai közül. "Majd eldobom, a biztonság kedvéért."

"Igen, jó döntés. Pokolian gyanúsnak tűnik."

"Megyek, átöltözöm." Elmegyek mellette, hálát adva, hogy nem látja az arcomon az érzelmeket. A pokolba is, megesküdtem volna rá, hogy megjegyzést tesz a gyűrött ruhámra, és esetleg meglátja a kézlenyomatokat, amiket a gyerekkori barátjától kaptam.

"Várj."

A lélegzetem elakad a torkomban. Kérem, ne mondja, hogy látott valami terhelőbbet.

Megőrzöm a hidegvéremet, miközben a szokásos mosolyommal fordulok felé. "Mi a helyzet?"

"Tudom, hogy csinálnom kellene valamit vacsorára, de nem akarok. Rendelhetnénk helyette?"

Fúú. "Persze. Főzhetek, ha akarod."

"Nem, határozottan nem, úgy értem, nem." Gyorsan elhárítja az ajánlatomat. Összehúzom a szemem. "Az ételem ehető, tudod."

"Az embereknek nem. Komolyan, Anni, szeretlek, de nem főzésre születtél. Maradj csak a friss salátáidnál."

"Creighton megette a kajámat" - morogtam. Bár csak egyszer volt, és nem előttem.

"Az a kutya mindent megeszik, még a kutyakaját is, ha talál."

A hajamat a fülem mögé dugom. "Tudod, miért van ez a furcsa fixációja az ételekkel kapcsolatban?"

"Nem igazán. Gyerekkorunk óta ott van."

Néha irigylem Avát és a többieket, amiért egy fiatalabb Creightont ismertek. De aztán megint csak Cecily mondta, hogy a személyisége nem különbözik drasztikusan, úgyhogy jobban belegondolva, talán jobb is, hogy nem találkoztam vele akkoriban.

Vagy halálra barátkozott volna velem, vagy helyrehozhatatlan darabokra törte volna a szívemet.

Most is el tudná törni.

Elfojtom ezt a gondolatot elmém sötét zugaiban, és Ava-ra koncentrálok. "Mint a hallgatása, feltételezem."

"Teljesen. Creigh kevés szóval él, mert egyszerűen nincs kedve beszélni. És tudom, hogy talán távolságtartónak és ridegnek tűnik, de szuper gondoskodó tud lenni."

A seggem lüktet, és azt mormolom: "Biztos egy másik Creightonról beszélsz, mint amilyet én ismerek."

"Nem." Ava a falnak dől, és hátrahajtja a fejét, a szemei mintha egy másik univerzumba vesznének. "Ő ott volt nekem egy sötét pillanatban. Nem mondott semmit, csak leült mellém, és hagyta, hogy a vállán kisírjam magam, mint egy testvér, és ezt soha nem fogom elfelejteni."

Ez az első alkalom, hogy Avát ilyen elgondolkodónak látom. Még fájdalmasan is. Meg akarom kérdezni, mi volt az a sötét pillanat, de nem akarok túlságosan erőltetni, vagy tolakodó l e n n i .

A barátom megrázza a fejét, és rám szegezi a szemét. "Várj egy percet, te flörtölsz. Miért beszélünk Creigh-ről, amikor te tegnap este Bran-nel akartál színlelni egy randit? Ces és én még egy jó szót is szóltunk érted. Bran nem szeret annyira randizni, hiszen minden lány hozzá jár, mert nem kapják meg Lant. És ha tényleg önmagáért kedvelnék, azonnal sávot váltanának a gonosz ikerpárra, amint találkoznak Lannal. Az a küldetésem, hogy szemen szúrjam azokat a vak kis ribancokat, amiért bántják Brant."

Beleharapok az ajkam sarkába. "Szóval... öö, gondolkodtam rajta, és végül is nem akarom, hogy Bran-t bántsa a bátyám. Nem érdemli meg."

És határozottan nem ő az, aki kísérti a rémálmaimat. Tegnap este írtam neki egy sms-t, hogy nem kell, hogy ő legyen az ál-barátom, mire ő azt válaszolta, hogy mindig itt van, ha szükségem van rá.

Komolyan, a világ nem érdemel meg egy ilyen szelíd lelket, mint Brandon.

Ha az unokatestvére egy kicsit is hasonló lenne, a dolgok sokkal könnyebbek lennének.

De nem, engem a King család néma lakója érdekelt. "Bran a legbeszédesebb, akit valaha láttam - érvelt Ava. "Teljesen meggyőzni Jeremy-t."

"Ez azt jelenti, hogy belerángatnák a pogányok játékaiba." "És? Ő már nagyfiú. Tud magára vigyázni."

"Láttad, hogy néz rá Nyikolaj?"

Ava láthatóan összerezzent. "Az a pszichopata mindenkire úgy néz, mintha a szarlistáján lenne."

"Igen, de Bran-nal ez másképp van." "Miben más?"

"Rossz más. Nikolai komoly vér- és erőszakszomjjal rendelkezik, és lehet, hogy a bátyám közeli barátja, de én a lehető legtávolabb tartom magam tőle. Egyszerűen nem állítom Bran-t az útjába. Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha miattam esne baja."

"Ó, te vagy a legédesebb." Ava megsimogatja a karomat, majd hátralép. "Azért mondom ezt neked, mert nagyon szeretlek, Anni. Creigh olyan, mintha a legnehezebb dió lenne, a kőből faragott bátyja után, de szerintem te kezdesz eljutni odáig."

"Én-én vagyok?"

"Halló? Szuper dühös volt, amikor nem őt vetted figyelembe az ál-barát pozícióra, aztán Brandont választottad."

"Ez semmiség."

"Ez az érdeklődés, ribanc. És hidd el, Creigh sosem mutatja ezt semmiben, ami nem étel." Újra megsimogatja a karomat. "Nem biztos, hogy az érdeklődésének elnyerése jó vagy rossz dolog. Várjunk csak, teljesen rossz. Elvégre ő egy király, és nekik van egyfajta csavaros családi aurájuk, kivéve Glyn és Bran."

A kéznyomok a fenekemen bizseregnek a fájdalomtól, mintha egyetértenének Ava szavaival. "Sok szerencsét. Teljesen szükséged lesz rá." Ellép tőlem, és elvigyorodik. "Mindjárt jövök. Megyek, meggyőzöm Cecily-t, hogy engedje meg, hogy ma este rendeljünk." Miközben a barátnőnk szobájába kocog, én eltűnök az enyémben, és becsukom magam mögött az ajtót. Hagyom, hogy a táskám a földre hulljon, és megállok a teljes-hosszúságú tükör neonlila kerettel.

Felemelem a ruhám szoknyáját, és összerezzenek, amikor az anyag a

fájó fenekemet súrolja. Oldalra fordulva szemügyre veszem a dühös vörös kéznyomokat, amiket Creighton

a fenekemen és a combom felső részén.

Ujjaim tudat alatt végigsuhannak rajtuk, és ismét összerezzenek, amikor a hideg bőröm érintkezik velük. Továbbra is megérintem őket, gyengéden bökdösöm őket, élvezem a fájdalom apró kitöréseit és az emlékeket, amelyeket kiváltanak.

Még mindig érzem az illatát, azt a fűszerességet és tiszta illatot. Érzem a súlyát, a puszta méretét, és az abszolút dominanciát, amit fölöttem gyakorolt.

Magamban újra életre kelt a lüktetés, felidézve azt a módszeres módot, ahogyan olyan élvezetet szerzett nekem, amilyet még soha nem tapasztaltam.

A pokolba is, nem is tudtam, hogy létezik ilyen típusú testi követelés.

Összerezzenek, amikor megérintek egy különösen fájdalmas pontot. Napokig fájni fog, mint az anyámnak, ha a hátsó felemen ülök vagy alszom.

És mégis, valamiért nagyon várom.

A fájdalom visszahozza azokat a friss emlékeket, amelyek valahogy nem hajlandók elhagyni a tudatalattimat.

A tenyeremben lévő tubust bámulom, kinyitom, és kenőcsöt kenek a fenekemre. A fájdalom néha túl sok lesz, és lábujjhegyre állok, mélyen belélegzem, majd folytatom.

Mire végzek, azt hiszem, vagy sírni fogok, vagy újra elélvezek.

Miután átöltöztem kényelmes pizsamába, felkapom a telefonomat, és hasra fekszem az ágyon, a lábam a levegőben.

Megnézem az értesítéseimet, válaszolok anya napi SMS-ére és néhány másra, majd megnyitom az Instagramot.

Miután elküldtem néhány lájkot és beírtam néhány megjegyzést, rákattintok Remi profiljára.

Mivel Creighton teljesen, abszolút és visszavonhatatlanul ellenez mindenféle közösségi médiát, Remi fiókja áll a legközelebb ahhoz, hogy friss híreket kapjunk róla.

Figyelembe véve Remi vallásos természetét a frissítéseket illetően, biztos vagyok benne, hogy lesz ott valami...

Persze, megoszt egy szelfit, ahol három srác között van. Ketten közülük az ikrek, Landon és Brandon. Az egyik vigyorog, a másik mosolyog. A negyedik a titokzatos Eli King, Creighton legidősebb bátyja, és az ok, amiért Ava védekezik, ha a nevét említik.

A háttérben Creighton egy széken ülve alszik.

Megcsípem a képet, hogy ráközelítsek. Hogy tud valaki még akkor is bűnösen gyönyörű lenni, amikor alszik? Mindig is úgy találtam, hogy Creighton

dögös, de ez már régen túllépett a felszínes szépségen, és új mélységeket ért el.

Veszélyes mélységek.

Ugyanazokat a ruhákat viseli, mint korábban, és mivel a képet tíz perce tették fel, ez azt jelenti, hogy hazaért.

Ava elmondta, hogy öten élnek az Eliteknek fenntartott kastélyban. Ők is rendeznek partikat, vagy inkább Remi, de sem Ava, sem Cecily, sem Glyn nem akar oda menni.

Még akkor sem, amikor azt mondtam nekik, hogy kíváncsi vagyok, hogy néz ki a kastélyuk.

Komolyan mondom, nem bánják, ha velem tartanak a King's U-ba, de amikor a saját klubjukról van szó, hirtelen nem érdekli őket.

Elengedem a képet, hogy elolvassam Remi feliratát.

Kurva ritka kép ezekről a faszfejekről együtt. Köszönjétek meg később, rajongó lányok. És Creigh arcát is ki fogjuk festeni filccel. Szerinted jól fog kinézni bajusszal?

Mosolyogva, tetszik a kép és a hozzászólás.

annika-volkov: Biztos vagyok benne, hogy így lesz. Ossza meg a képeket.

Ez csak igazságos, miután a kéznyomok térképét hagyta a seggemen, majd elment aludni, mintha mi sem történt volna. Hogy merészelte?

Remi azonnal válaszol a hozzászólásomra.

lord-remington-asztor: *A kívánságod parancs, úrnőm. Maradjatok velünk.*

Elmosolyodom, és visszatérek az IG feedem görgetéséhez, majd átváltok a TikTok-ra. Éppen az egyik vázlatomat készülök közzétenni, amikor egy szöveg jelenik meg a képernyőm tetején.

A nevére a szívem kihagy egy ütemet, és komolyan elgondolkodom azon, hogy ez egyáltalán logikus reakció-e még?

A szöveg egy fotó Remiről. Sulking. Ronda, filccel rajzolt bajuszt visel.

Creighton: Creighton: Hallottam, hogy képeket akartál.

Annika: Nem én javasoltam, hanem ő, és én csak játszottam.

Creighton: Creighton: Legközelebb ne játsszon velünk.

Annika: Vagy mi?

A szívem a fülemben dobog, miközben a szavakat írom.

Creighton: Creighton: A segged pontosan tudja erre a választ. Ne legyél már ilyen kölyök. Hát, a fenébe.

Nincs joga ilyen dühösnek hangzani, amikor azt mondja nekem, hogy ne legyek kölyök. Még azt is el tudom képzelni, hogy milyen lehalkított hangon beszélne, ha kimondaná a szavakat.

Megpróbálom enyhíteni a combjaim között kialakult fájdalmat, lecsúszom az ágyra, és előveszem a kenőcsöt, majd lefényképezem és elküldöm.

Annika: Annika: Ezt mindenkinek adod, akit elfenekelsz?

Creighton: Csak a porontyok.

A mellkasom fáj, és nem vagyok hajlandó nevet adni a bennem kúszó érzésnek. Vagy akár a figyelmemmel.

És nem, nem fogok arra gondolni, hogy hány nő élte át azt, amit én. Hogy amit én egyfajta ébredésnek tartok, az nála normális esemény.

Egyszerűen *nem* megyek oda.

Annika: Azt hittem, a büntetés célja az, hogy fájdalmat érezzek.

Creighton: Creighton: Az. De nem akarom, hogy zúzódások legyenek rajta. Legalábbis nem sokáig.

Így újra meg tudom jelölni.

Annika: Ez ájultan kezdődött, és nagyon gyorsan hátborzongatóvá vált. Ó, és mellesleg, jobban vagyok. Még mindig pokolian fáj, de túlélem. Kösz, hogy kérdezted.

Creighton: Vigyázz!

Annika: Szóval csak fogadjam el, és fogjam be a számat?

Creighton: Creighton:

Lehetőleg. **Annika:** Nos, ez

nem én vagyok. **Creighton:**

Nem is tudom.

Annika: Annika: És ez neked megfelel?

Creighton: Creighton: Én nem.

A mellkasom újra fáj, ez az ismerős fájdalom erősebb, mint a seggemen.

Annika: De te még mindig ragaszkodsz hozzá, hogy üldözz engem.

Creighton: Creighton: Nem nevezném üldözésnek.

Annika: Akkor mi az?

Creighton: Creighton: Megbüntetlek, kis lila, és minden egyes pillanatban élvezem, amikor az áttetsző bőrödön hagyom a jelemet.

Újra megdörzsölöm a lábam a lábamon. Valahogy a lüktetés a lábam között egyre erősebb lett, és a fenekem úgy érzi, mintha égne.

Igazi szadista, nem igaz?

Akkor miért nem félek jobban? A pokolba is, a legkevesebb, amit tehetnék, hogy nem leszek többé izgatott.

Creighton: Creighton: Végre elnémult az okos szád?

Annika: Ebben az életben nem. Csak gondolkodtam.

Creighton: Creighton: Miről?

Annika: Egy: Miért hívsz te engem kis lilának?

Creighton: Nem vagy te ennek a színnek a megszállottja? **Annika:** De te nem vagy az.

Creighton: Creighton: Az én szememben te vagy ennek a színnek a megtestesítője.

Próbálok nem elpirulni, de az arcomon lévő forróságot tekintve, határozottan kudarcot vallottam.

Creighton: Creighton: Ez az egyik. Mi a kettő?

Annika: Mikor kezdtél el ilyen... különleges ízléseket érezni?

Creighton: Creighton: Amióta elérte a pubertáskort.

Annika: Szóval azóta kísérletezel?

Bár a szempilláit nem nevezném kísérleti jellegűnek. Pontosan tudta, mit csinál. A kézlenyomatok okozta fájdalom ellenére, nem arra készültek, hogy maradandó nyomot hagyjanak.

Ami azt jelenti, hogy ezt már számtalanszor megtette.

Egy tucat másik lánnyal. Talán többel is.

Nem, nem. Egyszerűen nem megyek oda.

Creighton: Nem kísérletezek, elkötelezem magam. **Annika:** Barátnőkkel?

Creighton: Creighton: Szexpartnerekkel.

Annika: Mint a kurvák?

Annika: Bocsánat, úgy értem szexmunkások?

Creighton: Nem.

Ökölbe szorul a kezem a gondolatra, hogy hány alárendelt térdelt már le, tűrte a verést, és később megköszönte neki.

A pokolba is, ha a menhelyi lányok tudnák, hogy ennyire perverz, azt mondanák: "Fojts meg, apuci!".

Annika: Annika: És még mindig találkozgatsz ezekkel a készséges alárendeltekkel?

Creighton: Miért kérdezed?

Annika: Nem akarok versenyezni azokkal a lányokkal, akiket már érdekelnek a dolgaid.

Creighton: Creighton: Dolgok?

Annika: Tudod. Mindenesetre el kell menniük.

Creighton: Creighton: Átveszed a helyüket, mint játékszerem?

Annika: Nem vagyok már az?

Creighton: Egy kis ízelítő volt abból, hogy mire vagyok képes. Ez semmiképpen sem az én "egyedülálló ízlésem" teljessége. Azt hiszed, hogy elbírsz velem? Gondolja újra.

A francba.

Ha ez csak ízelítő volt, akkor mit tervez még velem?

Valószínűleg ez az a pillanat, amikor vissza kellene lépnem, és meg kellene szakítanom a szadista iránt táplált torz érzéseimet.

Egy kis probléma azonban akad.

Nem számít, mennyire fájt, nem számít, mennyire fájdalmas lesz egyáltalán ülni, van még valami. Soha nem éreztem magam olyan erősnek és szabadnak, mint abban a pillanatban, amikor lefogott és "megbüntetett".

Amikor a polcokhoz vágott és uralt engem, eszembe sem jutott, hogy harcoljak vagy kiszabaduljak a kegyetlen szorításából.

Valamilyen okból kifolyólag, ez... helyesnek tűnt.

És a mérgező tulajdonságom egyértelműen a kíváncsiság, mert gépelek.

Annika: Sosem tudom meg, amíg ki nem próbálom. És ne légy álszent. Nem mondhatod nekem, hogy ne fogadjam el Brant álbarátnak, aztán menj és legyen mással. Ha ki akarod szabadítani a benned rejlő szadistát, akkor rajtam szabadítsd ki.

A következő szövege elrabolja a levegőmet, és hagyja, hogy ziháljak.

Creighton: Creighton: Már megint elbasztad. Adtam neked egy lehetőséget, hogy megpróbálj elmenekülni, de te csak mentél előre, és nem akartál élni vele. Ne engem hibáztass azért, ami ezután fog történni. Mostantól az enyém vagy, hogy megbüntesselek és fegyelmezzelek, kis lila.

10

CREIGHTON

A vörös kéz megrántja a kis ujjaimat, és egy vértócsába repülök.

A látásom elvörösödik, majd fokozatosan elsötétül, ahogy a végtagjaim átitatódnak...

a forró bíborvörös folyadékot.

A fájdalom halk, kísérteties nyögése átjárja a fülemet, és a csontjaimba csapódik.

Megfagyva, megkötözve, tehetetlenül és csapdába esve egy szövevényes háló közepén.

Az ő hálója. A pók.

Puha kezek markolnak az arcomba, de ő csak egy homályos árnyék a sok vörös miatt.

Brutális erővel megszorítja az ujjaimat, én pedig sikítok, de csak egy érthetetlen tompa hang visszhangzik a levegőben.

"Pszt, Creigh. Hamarosan vége lesz."

Rángatózva ébredek, a szívverésem a fülemben kalapál.

A kezeim még mindig képletesen meg vannak kötve, és nem tudok mozogni.

Egy pillanatra azt hiszem, hogy újra abban a sötét szobában vagyok, ahol csöpög a vér, miközben egy óriási fekete pók lebeg felettem, mint egy fenyegető Kaszás.

Elkapom a kezem, de csak azt veszem észre, hogy ökölbe szorult, és valaki megragadta.

A bátyám.

Eli az ágyam mellett áll, és ugyanolyan királyi módon néz ki, mint mindig, alkalmi fekete nadrágjában és fehér gombos ingében. A haja fésült, a viselkedése éles, és az arcán örök unalom fogadja.

Lágy fény világítja meg a szobát, és komor éleket vet szögletes vonásaira.

Öt évvel idősebb nálam. Huszonöt évesen ő a legidősebb mindannyiunk közül. Isteni szülők első gyermeke, és még istenibb nagyszülők első unokája.

Jonathan nagyapa - apa oldaláról - állandóan háborúzik Ethan nagyapával és Agnus nagyapával - anya oldaláról - arról, hogy kinek a vagyonát fogja Eli kezelni, miután befejezi a doktoriját.

Eli lassan elengedi a szorítását az öklömön, amivel majdnem megütöttem, lazán ledobja, és leül mellém. És csak úgy, egy ragyogó mosollyal eloszlik a valódi természete.

Miután felhúzta a telefonját, hogy szembe nézzen vele, lekapcsolja. "Bocsánat ezért, anya. Azt hiszem, valami gond van a Wi-Fi-vel. Remi valószínűleg épp a pornóját tölti le."

A képernyőről látom, hogy anya a mellkasához szorítja a kezét. "Hagyd abba, Eli. Olyan rossz vagy."

Rákacsint. "A legjobb fajta rossz, akivel valaha is találkoztál. És nézd csak, ki van itt nekem. Egy ritka látvány a kisfiad."

Először egy női zihálás jut el hozzám, mielőtt Eli megdönti a telefont, hogy mindkettőnk felé nézzen.

Elsa Steel King az elegáns nő megtestesítője. Nude színű ajkak, fényes, szőke, rendezett lófarokba fogott haj, és egy olyan arc, amely egyszerre szép és bölcs.

"Creigh!" - kiáltja, kezét még mindig a mellkasán tartva. "Ó, te jó ég, te aludtál?"

"Igen, és a szemtelen fiad felébresztett."

Eli rám könyököl. "Én csak az alvási rendjére figyeltem, anya. Ez a punk több órát alszik, mint ami egészségesnek számít, súlyos Csipkerózsika-szindrómában, azaz narkolepsziában szenved, és hajlamos emiatt lógni az órákról."

"Még mindig tökéletes pontszámmal."

"Még mindig olyan gyakran alszom az órákon, hogy a tanáraim is szólnak róla. Ne rontsd a hírnevemet."

"És úgy gondolod, hogy neked van egy jó?" "Legalább az emberek tényleg ismernek engem." "És ez pozitív, mert..."

"Fiúk!" Anya kuncog a telefon másik végéről. "Azért hívtatok, hogy veszekedjetek? És hagyd békén a bátyádat, Eli. Amíg tanul, addig minden rendben van."

Felvontam a szemöldökömet az irányába.

Hallod ezt, te köcsög?

"Ne kényeztesd tovább, anya. Ezért csak évente egyszer FaceTime-olsz vele, vagy ha a kedvenc fiad, azaz én, meglepetést tervez és felébreszted a téli álmából. Hol a köszönöm?"

"Kint." Kikapom a kezéből a telefont, és közelebb viszem, hogy csak én legyek a képben. "Anyának és nekem nem kell minden nap beszélnünk ahhoz, hogy legyen kapcsolatunk."

"Így van." Elmosolyodik, tekintete fátyolos kétségbeeséssel siklik végig az arcomon. "Csak annyira hiányzol, Creigh."

"Te is hiányzol, anya."

"Mi ez a sok nyálasság? Úgy viselkedsz, mintha évek teltek volna el azóta, hogy utoljára találkoztatok, pedig az a helyzet, hogy egy hónapja jártunk otthon." Eli visszakapja a telefonját, hogy a képernyő előtt legyen.

"Még mindig minden nap hiányoztok, fiúk." Hosszú sóhajtást ereszt meg. "Hiányoznak az éjszakák, amikor betakartalak benneteket az ágyba, és meséltem nektek."

"Ezt újraalkothatjuk, mondjuk a következő hazalátogatásunkkor. De csak egy feltétellel." Eli elvigyorodik. "Előbb rúgd ki apát."

"Ki foglak rúgni a naprendszeren kívülre, te punk." Apa besétál a szobába, és megjelenik a képben anya mögött.

A telefon megremeg a kezében, miközben kissé megfordul, hogy ránézzen a férfira.

Arckifejezése sugárzik, és arcvonásai rózsás érzelmektől ragyognak.

Szerelem.

Ezt az érzést anyu évek óta próbálja belém és a bátyámba is belém sulykolni, de nem sikerül.

Apám leül anya székének karfájára, és birtokló karral átkarolja a vállát.

Aiden King mindaz, amit a vezetékneve példáz - kíméletlen vasmarkú uralkodó, a média hírhedt ördöge és anyu életének szerelme.

Magas, sötét, jóképű, és teljesen könyörtelen mindenkivel, aki keresztbe tesz neki - vagy nekünk.

Gyerekkorunk óta apa arra tanított minket, hogy mások ne lépjenek ránk, és akaratlanul vagy szándékosan ugyanolyan méregdrágává tett minket, mint amilyen ő maga.

Eli nem csak a személyiségét örökölte. Fekete haja, sötétszürke szeme és hasonló arcvonásai vannak - egy olyan tény, amit anya titokban szeret, de nyíltan féltékeny rá, és arra panaszkodik, hogy a legidősebb gyermeke egyáltalán nem hasonlít rá.

"Szia, apa." Eli szemei a kihívás ígéretétől csillognak. Mindig is valamiféle furcsa rivalizálásban állt apánkkal. "Felhívtam anyát, hogy teljesen a miénk legyen."

"Még akkor sem, ha tízszer egymás után reinkarnálódsz."

Anya nevet, megsimogatja apa kezét, ami a vállán van, és Elira néz. "Most már tényleg. Hagyd abba az apád ellenkezését. Olyan rossz vagy."

"Hallod ezt, apa? Rossz vagyok. Valószínűleg rosszabb, mint te, mi?"

"Közel sem." Apa lehajtja a fejét, hogy rám nézzen. "Nézd csak, ki van itt."

"Szia, apa."

"Minden rendben van veled, fiam?"

Bólintok, és anya elmondja neki, hogy tökéletes pontszámokat kaptam, teljesen kihagyva azt a részt, hogy a legtöbb órán alszom, a másik felén pedig nem veszek részt.

Ezt teszik az anyák. Ők a híd, a közvetítő szerepét játsszák. Egy horgony.

Legalábbis anya tudja.

Ez nem mondható el a másik anyámról.

"Örülök, hogy beugrottál, Creigh - mondja apa. "Te is, Eli."

A bátyám hüvelykujjával magára mutat. "Creighton ritka megjelenését nekem köszönheti. Különben is, mindkettőnknek hiányzik anya."

"És apa" - fejezem be, amiért apám ritkán mosolyog.

Teljesen figyelmen kívül hagyja Eli próbálkozásait, hogy felbosszantsa. Még néhány perc beszélgetés után úgy dönt, hogy elég volt anya idejéből, és befejezi a hívást.

Amint a képernyő elsötétül, Eli bordájába rúgok, és az ágy másik oldalára repítem.

Amint elég helyem van, hátradőlök, tenyeremet a tarkóm alá helyezem, és lehunyom a szemem.

Egy vékony barna hajú, dühítő szájú nő ront be a gondolataimba.

Vagy inkább a vörös kéznyomok képei, amelyeket a fenekén hagytam. Minden fényes a sápadt bőrén, ami könyörög, hogy megjelöljék, meghorzsolják és *birtokba vegyék.*

Ez két nappal ezelőtt volt.

És ugyanilyen sokáig tapintatosan került engem. Mindig ügyel arra, hogy egy csoportban legyünk, mintha félne, hogy lecsapok rá.

Én igen.

A helyzet az, hogy Annika próbára teszi az irányításomat, és olyan határok közé szorítja, amiről nem is gondoltam, hogy lehetséges.

És minél többet próbálgatja, annál jobban visít a vadállatom, hogy birtokolni akarom.

Ezzel kezdődött az egész.

Miután egyértelmű figyelmeztetéseim ellenére szembeszállt velem, meg kellett leckéztetnem.

Amikor nekilöktem a polcoknak, minden szándékom az volt, hogy kibaszottul megbüntessem, de amit kaptam, az messze felülmúlta az elvárásaimat.

Az ő beadványa.

Azt hittem, hogy megpillantottam benne a titkos engedelmességet, amikor a hangom tekintélyelvűvé vált, de sosem gondoltam, hogy ő egy született tehetség.

Annika nem csak tűrte a fájdalmas ostorcsapásaimat, de még élvezte is azokat. Abban a pillanatban, amikor szétvált az ujjaimon, minden önuralmamra szükség volt, hogy ne rontsam bele a farkamat az édes melegébe.

Összetörtem volna. Semmi kétség.

Ezért adtam neki és magamnak egy átmeneti haladékot. Egyszerűen nem tudom megjósolni, hogy mire vagyok képes, ha arról a lányról van szó.

A matrac megdől mellettem.

Azt vártam, hogy Eli elhúzza a csíkot, de oldalba rúgott, és elnyújtózott mellettem. "Most komolyan, mi a fasz bajod van az alvással? Egészen biztos, hogy az orvos, akihez anya elvitt, azt mondta, hogy nincs hormonális egyensúlyhiány. Nyisd ki a szemed!"

"Az alvás jobb, mint a népesedés. Kopj le."

Ismét az oldalamba bök. "A nagy testvéred ritka kötődési pillanattal ajándékoz meg téged, paraszt. Ébredj már fel, baszd meg!"

"Menj Lanhoz vagy Branhoz."

"Néha nem kedvelem Iant, és Bran sem kedvel engem néha."

"Remi."

"Két szőkét dugok, miközben beszélgetünk. És a faszba is? Hozzájuk vágnál ahelyett, hogy szórakoztatnál?"

"Én nem vagyok egy rohadt bohóc."

"Nem, de te vagy az én aranyos kisöcsém." Ujjait az állam alatt csóválja, ahogy gyerekkorunkban szokta.

Ellöktem a kezét. "Ha annyira unatkozol, menj el Avához."

Édes csend tölti be a levegőt, és azt hiszem, sikerült végre megszabadulnom a gyeplőtől, de aztán a hangja visszhangzik a csendben. Alacsonyabb, halálosabb, és elvesztette a korábbi lazaságát.

"Ha odamegyek hozzá, kurvára megölöm." A sötétség olyan gyorsan eltűnik, ahogy megjelent. "De ez nem a megfelelő idő és nem is a megfelelő hely. Ébredj fel, mielőtt leöntöm vízzel."

Visszatér az állam alatt kopogtató ujjaihoz, és én már olyan közel vagyok ahhoz, hogy a következő bolygóra üssem.

Eli távolságtartó, machiavellista és egyenesen pszichopata, de mióta véletlenül a pusztító energiájának a segítője lettem, furcsa módon rajong értem.

Megvívta a csatáimat, megtanított, hogyan vívjam meg a sajátjaimat - néhányszor leütött -, és pszichopata lett mindenkivel szemben, aki megpróbált terrorizálni. És a pszichopata alatt nem az erőszakosságot értem. Hanem fondorlatos. Drogokat rejtett el a szekrényükben, kétségbe vonta a saját létezésüket, és még az is előfordult, hogy elüldözte őket... hogy iskolát váltsanak.

Mindig is diszkrét, de rendkívül hatékony volt.

Ez a hírnév magányos farkas státuszt adott neki. Nem számít, hány ember veszi körül, tudom, hogy Eli legbelül ugyanolyan magányos, mint én.

Valószínűleg rosszabb.

Ezért hagytam, hogy az államon játsszon. Talán akkor majd békén hagy. "Jézusom. Úgy alszol, mint a múmiák, tudtad ezt?"

Nem válaszolok, remélve, hogy azt hiszi, már alszom.

"Talán el kellett volna mennem Iannal. Neki van egy olyan hely, ahol közelről nézheti, ahogy a Heathensek elbuknak a saját táborukban."

A szemem felpattan, és összeütközik Eli tompa szemeivel. Lassan elvigyorodik, ujjai megállnak az államon. "Végre. Olyan közel voltam ahhoz, hogy tökön rúgjalak."

"Az Elitek a Pogányok ellen mennek?"

"Nem, azt hiszem, a Kígyók kifosztják a kastélyukat. Lan felkapta a popcornt, hogy végignézze a belső háború kibontakozását, miután valószínűleg ő szította. Bár előbb gondoskodott róla, hogy Glyn a kollégiumban legyen, és ne Killiannal."

Olyan hirtelen ülök fel, hogy Eli kénytelen elengedni és hátrálni.

"Mi a fasz bajod van már megint?"

Villámgyorsan felállok, mezítelen lábam belesüllyed a szőnyegbe, miközben megragadom a telefonomat.

Abban a pillanatban, ahogy Ava kapcsolatára kattintok, Eli megjelenik mögöttem, Lucifer sötét energiáját sugározva, és a hangja ismét lecsökken arra az élesre. "Tudod, ezért nem szeretem néha Lan-t."

"Fogd be." Elzavarom, de ő ott marad, vár, figyel, a figyelme nem más, mint egy sólyomé.

Creighton: Annika veled van?

Írhattam volna Cecily-nek vagy Glynnek, de ők nem olyan megszállottak a telefonjukkal, mint Ava.

Természetesen a válasz azonnal érkezik.

OMG. Te most írtál nekem sms-t? Ki vagy te, és miért raboltad el a mi Cray Cray-nket?

Creighton: Válaszolj a kérdésre, ott van-e Annika?

Jézusom. Lassíts, ne szia, hogy vagy? Vagy talán egy kísérlet arra, hogy válaszolj az előző tucatnyi sms-emre, amit a Read-en hagytál. Megsebesültem, tudod. Könyörögj, és talán meggondolom, hogy válaszoljak.

Érzem, hogy a bátyám viselkedése megmerevedik mögöttem. A legrosszabb, hogy Ava komolyan gondolta a könyörgést. Nincs kétségem afelől, hogy csak a móka kedvéért pimaszkodna.

Így hát a nyakamra megyek.

Creighton: Eli épp most olvassa ezt a beszélgetést. Válaszoljon a kérdésemre.

A pöttyök néhányszor megjelennek és eltűnnek, mielőtt a válasza megérkezik.

Anni a bátyja kúriájában töltötte az éjszakát**.**

Kezem a telefonom köré szorul, miközben egész testem megmerevedik. Felhívom Annika számát, és a fülemhez teszem, hallgatom a hosszú, kísérteties csengést.

Nincs

válasz.

Bassza

meg.

Igen, általában korán lefekszik, hogy "szépüljön", vagy mi a faszt csináljon, de ez túl korán van.

Felkapom a kapucnis pulóverem, felveszem az első cipőt, amit látok, és kiviharzok. "Szívesen!" kiabál Eli a hátam mögött, de én már kocogok is.

le a lépcsőn.

Újra felhívom Annikát, de hangpostára kapcsol.

"Szia, itt Annika. Hagyj üzenetet, és amint lehet, visszahívlak."

Minél többször kapom meg a hangpostáját, annál jobban emelkedik a lázam.

Beugrom a kocsimba, és nagy sebességgel elhajtok a birtokról, majd tárcsázom az unokatestvéremet.

Szinte azonnal felveszi. "Nem a Csipkerózsika korszakodban voltál?"

"Hol vagy?"

"Jelenleg élőben nézem a futótüzet, ami úgy eszi a pogányokat, mint a szenteltvíz. Minden bűnük a pokolban ragadjon örökre. Ámen."

"Tűz van?"

"Lemaradtál a futótűz részről?" Tiszta szadizmus csillog a hangjában. "Meg kell tapsolnom az agytrösztöt a makulátlan tervezésért és kivitelezésért.
-"

Megnyomom az End gombot, és megnyomom a gázt.

Egy olyan érzés, amit még soha nem éreztem, fojtogató intenzitással terjed szét bennem.

És mindez miatta van.

A lány, akinek nem lett volna szabad részt vennie a terveimben, mégis valahogy sikerült beosonnia.

A gondolat, hogy valami történhet vele, vadállattá változtat.

11

ANNIKA

Az ébresztő hangja megszólal, és hideg folyadék fröccsen az arcomra.

Felrántom magam, zihálva, ahogy a tűzoltó sprinklerek vízsugara eláztatja az alvópólómat másodpercek alatt.

Eltart még néhány másodpercig, amíg kirázom a fejemből a zavarodottságot, és a környezetemre koncentrálok.

A füstszag eltömíti az orromat, miközben kintről árnyékok és erős fény árad be.

Kibotorkálok az ágyból, és bekukucskálok az ablakon, ujjaim a párkányt szorongatják. A látvány, ami elém tárul, a torkomon akad a lélegzetem.

A fényerő valójában nem fény. Hatalmas tűz emészti a kastély felső, nyugati felét.

Az a fele, ahol én vagyok. Ahol a bátyám van.

Mélységes rémület költözik a lelkembe, és én megdermedek a helyemen.

Adrian Volkov egyetlen lányaként többször kerültem veszélybe, mint ahányszor meg tudnám számolni. Volt legalább három emberrablási kísérlet és néhány lövöldözés. Néhány szemétláda bármit megtenne, hogy bántani tudja apámat, és ebbe beletartozik az is, hogy engem, Jer-t és anyát vesz célba, mivel azt hiszik, mi vagyunk a gyenge pontja.

Mivel nálunk vannak a legjobb őrök, minden ilyen kísérlet kudarccal végződött, és a támadók végül meghaltak.

DeepL
Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

Sosem féltem igazán a külső fenyegetésektől, mert tudtam, hogy Papa, Jeremy vagy az embereik mindig ott lesznek.

De ez nem vonatkozik a tűzre.

Mégpedig az, amelyik jelenleg a kastélyt emészti.

Szemeim kitágulnak, ahogy tovább nézem az előttem kibontakozó jelenetet. Az őrök különböző irányokba rohannak, egyesek tömlőkkel, mások tűzoltó készülékekkel.

Feszült arckifejezésükből ítélve úgy tűnik, a tűz elszabadult.

Gareth-et és Killian-t látom velük, de Jeremy-t vagy Nikolai-t nem látom.

Másfajta rémület szivárog a véráramba, miközben az ajtó felé menekülök.

Mezítelen lábam megcsúszik a padlót ellepő vízen, és rálépek valamire, de nem foglalkozom vele.

Abban a pillanatban, hogy kilépek az ajtón, egy hőhullám csap az arcomba. A sötét folyosón annyi füst van, hogy lehetetlen rendesen látni vagy lélegezni.

Kezemet az orromra és a számra teszem, és mérgező levegőt szívok be rajtuk keresztül.

A bátyám szobája ennek a füstnek a másik oldalán van, de nem vagyok benne biztos, hogy ebben a pokolban megtalálom.

Mintha a lángok elnyelték volna az egész helyet.

"Annika, gyere le!"

A gerincem megrándul a hangos hangra. Amikor a lépcső felé fordulok, egy félmeztelen Nikolai-t látok, kezében egy tömlővel.

"Hol van Jeremy?" Kiáltok vissza.

"Nem láttuk őt. Egyelőre csak menjetek ki. Én megkeresem őt."

Nem, nem, nem, nem...

Nikolai szitkozódását figyelmen kívül hagyva sprintelek a füst irányába.

A szemem könnyezik a mérgező levegő sűrűségétől, és köhögve kapaszkodom a falba, hogy egyensúlyban maradjak.

Ez nem fog menni.

Letépem az ingem szegélyét, lehajolok, és a padlóról lefolyó vízzel átitatom, majd az orromhoz tartom.

A párás hideg egy kis enyhülést nyújt, de a füst még mindig eltömíti a torkomat. A szemem ég, és addig köhögök, amíg azt hiszem, hányni fogok.

Mégis tovább megyek, a falat használom egyensúlyként. Amint egy ajtóhoz érek, megpróbálom kinyitni, de zárva van.

Szabad kezemmel rácsapok. "Jeremy!"

A hangom olyan gyenge és tompa, hogy magam is alig hallom.

Így hát köhögési rohamomban újra nekimegyek az ajtónak. "Jer!"

"Anoushka?" Halk kérdése a másik oldalról érkezik, ugyanolyan gyengén. "Mi a faszt keresel itt? Kifelé!"

"Érted jöttem!"

"Jól vagyok. Menj csak."

Folyton köhögök, miközben szédülés támad rám. "Ha jól vagy, akkor menjünk együtt."

"Takarodj innen a picsába, Annika." A hangjában olyan feszültség van, ami annyira hasonlít a fájdalomra.

A szívverésem dübörög, miközben elfojtom a köhögésemet.

"Nyisd ki az ajtót." Újabb köhögések hallatszanak az ő és az én oldalamról, de válasz nem érkezik. "Jer?" A hangom ijesztő.

"Nyisd ki..."

"Nem tudok." Alig hallom a halk szavait. "Csapdába estem. El kell menned, Anoushka. *Most.*"

"Nem, nem." A vállammal nekiesek az ajtónak, könnyek csorognak az arcomon, és nem csak a füst miatt.

Tehát ezért nem jött értem, amint a tűz kitört. Furcsának találtam, hogy a túlságosan védelmező bátyám nem törte be az ajtómat, vagy nem rángatott ki az álmomból.

Nem arról van szó, hogy nem gondolt rám, hanem arról, hogy nem tudott a segítségemre sietni.

"Menj!"

"Nem!" Visszakiáltom a köhögésemen keresztül. "Nem hagylak meghalni."

A látásom elmosódik, és meginogok a lábamon, de nem hagyom abba, hogy újra és újra nekimegyek az ajtónak. Minden erőmre szükségem van, de semmit sem teszek, hogy elmozdítsam azt a kibaszott szart.

Ezért teljes erőmből belerúgok a kilincsbe, és többször nekivágok.

"Anoushka... menj... kérlek..."

"Fogd be." Zokogva köhögök, miközben rúgom, ütögetem és ütögetem a kilincset. A lábam csíp, a kezem sikít a fájdalomtól, és a látásom megtelt könnyel, de nem vagyok hajlandó feladni.

"Ha maradsz... mindketten meghalunk..." Jeremy hangja messziről jön, szinte mintha egy másik birodalomban lenne.

"Nem hagylak el." Újra belerúgok a kilincsbe, az erőm fogytán. "Inkább meghalok veled, minthogy azzal a tudattal éljek, hogy megmenthettelek volna, de nem tettem meg."

Minden energiámat egy utolsó rúgásra összpontosítom a fogantyú ellen, és az leesik a földre.

A szívem megdobban, ahogy kinyomom az ajtót. A forró hőhullám fizikailag hátraránt, és szorosabban szorítom a ruhát.

A szoba teljesen szürke, füstszagú. A tűz felemésztette az északi falat, és hátborzongatóan könnyű sebességgel halad előre.

"Jer?"

Nincs

válasz.

Ökölbe szorul az öklöm, és érzem, hogy az érzelmek eltömítik a torkomat, ahogy köhögök.

Újra a bátyám nevét kiáltom, ezúttal ijedten, és egyre gyengébben. Meginogok, és nem hiszem, hogy sokáig fogok tudni talpon maradni.

Végül is igaza volt. Talán ma este együtt kell meghalnunk.

Horkantok. Jer-nek mindig igaza van.

Könnyek csordulnak végig az arcomon, ahogy elvesztem a talajt, és a szövet a földre hullik. "Jer..."

Az én oldalam falba ütközik - nem, nem falba.

Meleg, de nem a lángok halálos erejével. Fojtogató, de nem olyan halálos, mint a füst.

Erős karok könnyedén felhúznak, és egy kőkemény mellkashoz simulok.

Látásom lassan Creighton gyönyörű arcára összpontosul, amelyet félig eltakar egy gázálarc. Ennek ellenére bárhol felismerném őt.

És mindez a szúrós, világos szemek miatt van, amelyek mindenhol kísértenek, ahová csak megyek.

Egy pillanatra azt hiszem, hogy ez csak a képzeletem szüleménye, és a legszörnyűbb helyzetemben találom ki őt.

De ő itt van.

Nekem.

Creighton leveszi a maszkot, felfedve feszes, éles vonásait. Rácsatolja az arcomra. Mélyen beszívom a tiszta levegőt, aztán elhúzom, a másik kezemmel pedig az ingét szorongatom.

"Jer... itt van."

"Mennünk kell."

"Jeremy nélkül nem." Nem ismerem fel a forróságot a hangomban. Mert addig nem mozdulok innen, amíg a bátyám biztonságban van.

Creighton visszalöki a maszkot az arcomra, és a kijárat felé lök. "Menj el."

"Nem..."

A szavam félbeszakad, amikor egy test az enyémhez lökődik. "Tűnjetek a z útból, ribancok."

Nikolai beviharzik, maszkot visel, és még néhányat cipel egy lepedőben, amelyet futártáskává alakított és a derekára szíjazott.

Fogok egyet, és Creighton mellkasához csapom, majd rávillantok. Megrázza a fejét, de viseli.

Annak ellenére, hogy van lehetőségünk lélegezni, a forró levegő elviselhetetlen. Mégis, amikor Nikolai és Creighton felé mutatok, amerre a tűz terjed, nem tétovázna k.

Odafutunk, de Creighton mindig a testével védve tart engem.

"Annika..." Jer halk hangja alig jut el hozzánk. "Hagyjatok..."

Követjük a hangot, míg végül megtaláljuk a bátyámat egy asztal alá szorulva. Valószínűleg egy robbanás vagy a tűz terjedése okozta.

Elkapok egy gázálarcot Nikolai lepedőjéről, és rácsatolom a bátyám arcára. A szemei csukva vannak, a teste petyhüdt, de lélegzik.

Még mindig itt van.

Míg én Jeremy haját eltolom az arcából, és a nevét kiáltom, de nem kapok választ, Creighton és Nikolai felemelik az asztalt.

Aztán kiviszik, amikor a tűz épp fel akarja emészteni a szobát.

A bátyám lábai a földhöz tapadnak, a súlya lehúzza őt, még akkor is, amikor gyorsan elviszik a veszélytől.

Szorosan mögöttük maradok, és próbálom, de nem sikerül, hogy ne feszüljek meg, amikor Creighton rám vet egy pillantást. Továbbra is szemmel tart, amíg a lépcső aljához nem érünk.

Amint kint vagyunk, különböző méretű káosz fogad minket. Őrök, tűzoltók, bámészkodók. Úgy tűnik, az egész King's U kampusz itt van, hogy nézze.

Kikapcsolom őket, inkább a bátyámra koncentrálok.

Gareth átveszi Creighton helyét, majd ő és Nikolai elviszik az eszméletlen, de lélegző Jeremy-t, hogy orvosi ellátást kapjon.

Leveszem a maszkomat, és elindulok utánuk, amikor egy izomfal állja el az utamat.

Creighton rám mered azzal a néma, komor tekintetével, ami egyenesen ijesztő.

Mintha engem hibáztatna a történtekért. Vagy talán engem hibáztat, amiért valahogy a tűzbe kerültem.

Leveszi a maszkját, és a földre dobja, felfedve összeszorított állkapcsát. A keze és az arca is koromtól maszatos, és én legszívesebben letörölném.

Én azonban nem, teljesen magával ragadott a vonásait elborító sötét kifejezés.

Büntető tekintete az arcomról a melleimre, majd a derekamra siklik felhevült dühvel.

Ekkor veszem észre, hogy vizes ingben bolyongok. Egy szakadt vizes ingben. Nemcsak, hogy alig takarja a seggemet, de ráadásul a testemhez simul, és nem sok mindent hagy a képzeletre.

Még a mellbimbóim is megkeményedtek, és nekinyomódnak a szövetnek.

Creighton pedig nem tűnik elégedettnek a látványtól, de ha mégis, akkor a nemtetszés és a düh mindenfajta elismerést elvágott.

Leveszi a kapucnis pulóverét, és a fejemre csúsztatja. Segítek, hogy a kezemet a túlméretezett ujjakba dugjam. Az egészet elnyeli, és majdnem a térdemig ér. És csak úgy körülvesz a melegsége és a megnyugtató illata.

De a hideg kegyelem ellenére sem tudok nem megborzongani a félmeztelenségének, a domború izmoknak és a póktetoválásnak a látványától.

Valami megakad a kaparó torkomban, és néhányszor köhögök. "Köszi."

Egy vad kéz megragadja a felkaromat. "Mi a faszt gondoltál, hogy a házban maradsz a tűz közepén?"

Nyelek egyet, és kissé összerezzenek a szavai mögött rejlő nyers erőtől. Azt hittem, hogy a kinézetem miatt haragszik, de talán mégsem ez a helyzet.

"Jer csapdába esett" - mondom lassan. "Nem tudtam egyedül hagyni." "Szóval úgy döntöttél, hogy vele együtt halsz meg?"

"Ha szükséges." Megemelem az állam. "Különben is, végül minden jól alakult.

Miért vagy ilyen dühös?"

"Az a tény, hogy veszélybe sodortad az életed." Addig szorítja a karomat, amíg össze nem rándulok. "Ez többé nem fog megtörténni, világos?"

Összeszorítom az ajkaimat.

"Ez kurvára világos, Annika?"

"Nem hagyom meghalni azokat, akiket szeretek" - motyogom. "Ez nem én vagyok."

Creighton orrlyukai kitágulnak a be- és kilégzés erejétől, de mielőtt bármi mást mondhatna, valami hátulról megüti.

Először megdermed, de aztán egy csepp vér csordul végig a feje oldalán.

Sikítok, ahogy előrebukik, de nem állok félre az útból. Mielőtt nekem eshetne, egy kegyetlen kéz megragadja a haját, és visszarángatja.

Nikolai eldobja a baseballütőt, és vigyorog, mint egy őrült. "Ideje megbüntetni azt a picsát, aki felgyújtotta a tulajdonunkat."

12

ANNIKA

Tmegpróbálnak megakadályozni abban, hogy kövessem őket. Mármint Nikolai, Killian, Gareth és az összes őr. Azonban úgy tűnik, ma már számolni kell velem.

Miután meggyőződtem róla, hogy Jeremy orvosi ellátást kap és a ház biztonságos keleti végében lábadozik, utolérem őket.

A tüzet eloltották, de a ház teljes nyugati végét felfalták a lángok. Csak a sötét korom, a falak és egy-egy tűzoltó maradt. Miután szemtanúi voltak a műsornak, vagy annak egy részének, a diákokat, akiknek eleve nem lett volna szabad itt lenniük, kirúgták az ingatlanból.

A bátyám barátai bevitték Creightont a melléképületbe, amelyet nem érintett a tűz. Valószínűleg azért, mert az őrök és az összes felszerelésük és biztonsági kütyük itt vannak.

Nyilvánvalóan a főépület volt a támadók célpontja.

Egy őr áll az ajtó előtt, zömök és nagydarab, és szinte az egész bejáratot elzárja.

"Kérem, menjen vissza a főépületbe, kisasszony" - mondja orosz akcentussal, és még csak rám sem néz.

Ha máskor lenne, a farkamat a lábam közé húznám, és azt tenném, amit mondanak. Ez mind része a védett neveltetésemnek és annak a kemény világnak, amitől apám és a bátyám mindent megtettek, hogy távol tartsanak.

A konfliktusok elkerülése és a szép lila színű buborékomban való élet nem csak az én érdekemben jó, hanem mindenki máséban is.

De valami megváltozott ma este.

Valamikor aközött az idő között történt, amikor már nem hallottam Jeremy hangját, és amikor elájult, és nem tudta megmenteni magát.

Rájöttem, hogy sem Jeremy, sem Papa nem lesz mindig ott. Eljött az idő, hogy visszaszerezzem az irányítást a saját életem felett.

Általában nem bámulok az emberekre. A pokolba is, nem is tudom, hogyan, de sikerül, ahogy nemtörődöm hangon beszélek. "Mozgás."

"Parancsot kaptam, hogy senkit ne engedjek be, kisasszony."

Keresztbe teszem a karjaimat a mellkasom előtt. "Nem lesz parancs, amit teljesítened kell, ha megmondom Papának, hogy nem sikerült megvédened Jeremyt és engem. Mi vagyunk az elsőbbséged, nem pedig bármilyen érvénytelen parancs, amit követni próbálsz. Úgyhogy hacsak nem akarod, hogy kirúgjanak Papa szűk köréből, javaslom, hogy most azonnal állj félre az utamból."

Az őr ezúttal úgy bámul rám, szemöldökét felhúzva, mintha most látna először. Aztán félreáll, olyan lomhán, mint egy kinyíló kapu.

Beviharzok a házba, és elindulok oda, ahonnan a hangok jönnek.

Igen, Jeremy gondoskodott róla, hogy távol tartson a klubjától és bármilyen aljas tevékenységétől, amit a sötétben folytat, de ez nem jelenti azt, hogy nem tudom, mi folyik itt.

Papa mindig azt mondta, hogy a tudás hatalom, ezért gondoskodtam róla, hogy minél többet felhalmozzak belőle, és ezeket az információkat szépen elraktam a fejem hátsó részében lévő dobozokba, arra az esetre, ha egyszer szükségem lenne rájuk.

Ez a nap most van.

A nyereségre való képességem természetes módon jön. Az őrök szeretik, amikor a szakács által készített ételekkel kényeztetem őket - nem az enyémmel, mivel úgy tűnik, senki sem szereti a főztömet. Jutalmul, hogy megkínálom őket, mesélnek nekem dolgokat.

Gareth is szabadon elárul néhány információt, amikor egy kicsit szaglászom - a megfelelő mennyiségű keveset, ami nem kelti fel a gyanúját.

Tehát sokkal többet tudok, mint amit a pogányok elárulnának.

Megérkezem a félig nyitott fémajtóhoz a folyosó végén. Normális esetben becsuknák, hogy eloszlassák a nem kívánt figyelmet, de ezúttal bizonyára sietniük kellett.

Lépteim nem hallatszanak, amikor kinyitom az ajtót, és belépek. A látvány, amit találok, megdermeszt.

A szoba a falaktól a padlóig és a kétoldalt lévő polcokig teljesen fehér. Szinte vakít.

És azok a polcok? Tele vannak mindenféle késsel, fémtárgyakkal, botokkal és baseballütőkkel. És ezek csak azok, amiket felismerek. Vannak más különböző eszközök is, amelyeket nem tudok megnevezni, és amelyek rossz mágiával és a kínzás ígéretével ragyognak.

A tekintetem arra az okra siklik, amiért minden szabállyal és értelemmel dacolva idejöttem. Creighton.

Vastag kötéllel egy fémszékhez szíjazzák, ahol eszméletlenül ül, fejét kényelmetlen szögben előre hajtva.

Nyikolaj felkap egy botnak látszó tárgyat, és végigsimít rajta az ujjaival. "Arra szavazok, hogy vesszőzzük meg, és tisztelegjünk a középkori ősei előtt."

Killian megnyomja a sokkolót, és szikra keletkezik, amely visszhangzik a csendben. "Ez sokkal hatékonyabb lesz, hogy szóra bírjuk."

Ekkor Nikolai a levegőben meglendíti a botot, és az egy suhogó hangot ad ki, mielőtt a kezére csapna. "Ez nyomot fog hagyni, és ez fontosabb, hogy megleckéztessük a rohadékot."

"Bármit is csinálsz, csináld." Gareth a falnak támaszkodik, karjait és bokáit keresztbe fonta, és úgy tűnik, unja az egész beszélgetést a bátyja, Killian és az unokatestvére között.

"Nem erőltethetjük az erőszakot, Gaz." Nikolai nehézkesen lélegzik. "Megfelelő előkészítésre van szükség."

Néhány másodpercet szánok arra, hogy elzárjam a bennem dübörgő erős érzelmeket. Ha elengedem őket, csak érzelmek lesznek bennem, és az érzelmek nem hatnak ezekre a fickókra.

Ha valami, akkor ellenem fogják felhasználni őket.

Miután felvettem a hűvös homlokzatomat, besétálok, és lazítok a korábban összeszorított öklömön. "Bármi is jár a fejedben, hagyd abba."

Három szempár siklik felém, mindegyik sötét és félelmetes.
Általában ettől azonnal szorongani kezdenék.

Érzem, ahogy a mellkasomban felgyülemlik a kellemetlen érzés, és eltömíti a torkomat, de elnyomom.

"És te mit keresel itt?" Nikolai a fejét az én irányomba billenti, még mindig a választott fegyverét simogatva. A félmeztelen állapota, párosulva a sok tetoválással és a halálos tekintetével, nem is olyan régen még menekülésre késztetett volna.

Ma nem.

"Tudom, hogy kínozni fogod Creightont, és azért vagyok itt, hogy elmondjam, ez nem fog megtörténni."

"Ez nem a maga helye, *hercegnő"* - mondja Killian, és a hangja gúnyossá válik a hercegnői résznél. "Menj, játssz a babáiddal. Már ha nem égtek meg a tűzben."

"A babák várhatnak." Gúnyos hangnemmel válaszolok. "És én nem megyek el."

Gareth ellöki magát a faltól, odasétál hozzám, és időt vesz magának, hogy nyugodt-emberinek tűnjön. "Ez sokkal komolyabb, mint gondolnád, Annika. Nem kellene ezzel foglalkoznod, és nem kellene rá pazarolnod a lélegzetedet. Mi lenne, ha megnéznéd Jeremyt?"

"Addig nem, amíg el nem engeded Creightont."

"Nem lehet." Nikolai a levegőben lendíti a fegyverét. "Ez a rohadék azt hitte, hogy felgyújthatja a táborunkat, és elsétálhat, mintha mi sem történt volna."

Hátrálok egy lépést, a hátam majdnem a falnak ütközik.

A kételyek arcon csapnak, amikor a szavai és a történtek belém ivódnak. Amit Nikolai mond, az igaz lehet.

Elvégre Creighton már korábban is próbálkozott gyújtogatással ugyanezen a helyen. Mi akadályozza meg abban, hogy kiszélesítse a hatókörét, és az egész házat célba vegye?

A végtagjaim megremegnek a gondolatra, hogy ezt teszi, és nem érdekli, ha Jeremy és én meghalunk.

Ha a házban mindenki meghalna.

Belsőleg megrázom a fejem. Nem fogom elhinni ezeket a gyanúkat, amíg nincsenek megalapozott tények.

Különben is, Creighton nem gyújtaná fel a házat, amíg én benne vagyok, igaz? Igaz, hogy nem ismerjük egymást már régóta, de nem gyűlöl engem.

Remélem.

Így ahelyett, hogy belezuhannék abba a fekete lyukba, amit az agyam alkot, nevetek, a fejemet hátrahajtva az extra hatás kedvéért.

"Mi ütött beléd?" Nikolai úgy néz rám, mintha földönkívüli lennék. "Beütötted a fejed az előbb?"

"Csak nevetek azon, hogy ez az egész milyen nevetségesen hangzik." Letörlöm a könnyeket a szemem sarkából, és úgy teszek, mintha nagy erőfeszítéseket tennék, hogy ne szórakozzak. "Creighton már akkor velem volt, amikor lefeküdtem."

Gareth felvonja a szemöldökét. "Veled?"

A levegőbe emelem a kezem. "Tudod, *velem.*"

A csend egy ütemre túl hosszúra nyúlik a szobába, és én mindent megteszek, hogy érintetlennek tűnjek. Nem volt elég időm arra, hogy

kitaláljak valamilyen megoldást, hogy megmentsem

Creightont a biztos kínzástól, és ez volt a legjobb ötlet, ami eszembe jutott.

Reméljük, hogy a mesemondó képességem képes lesz meggyőzni ezt a hármat.

Killian Creighton arcához nyomja a sokkolót, anélkül, hogy megszakítaná velem a szemkontaktust.

Ugyanazokban a magániskolákban tanultam, mint ezek a srácok, és mindig is Killian volt a legijesztőbb, Nikolai mellett. De míg unokatestvére nyíltan beszél a módszereiről, addig Kill diszkrét, és az egyetlen bizonyíték, amit hátrahagy, a pusztítás nyoma.

Míg Gareth megközelíthető, hercegi külsejű, addig Killian a sorozatgyilkosok szépségével, sötét hajával és komor kék szemével, amely csak akkor ragyog, ha Glyn a közelben van.

Egészen biztos vagyok benne, hogy pszichopata, és emiatt őt a legnehezebb meggyőzni. Arról nem is beszélve, hogy egyenesen a szemébe nézni olyan, mintha élve boncolnának fel.

"Most már igen?" - töprengett. "Mondja, kérem, hogyan sikerült kijátszania a biztonságiakat? Az egyetlen módja, hogy bejusson a birtokra, ha feltöri a rendszerünket, és leállítja a kamerák adását. Mint mondjuk... a tűzvész elkövetője."

"Rendben!" Nyikolaj egyetért unokatestvérével. "Hadd verjem ki a szart is ebből a rohadékból!"

Előrelépek, egyre kevésbé érzem magam idegesnek. "Miért menne ilyen messzire, és törné fel a rendszert, amikor odaadtam neki a belépőkártyámat?"

Killian erősebben nyomja a sokkolót Creighton arcához, és minden erőmre szükségem van, hogy ne ránduljak meg. "Azt akarod mondani, hogy meghívtál egy fickót Jeremy háza alá?"

"Miért ne tenném? Jer minden lépésemet figyeli, így a legjobb módja annak, hogy észrevétlen maradjak, ha olyan helyen találkozom Creightonnal, ahol nem fog gyanút fogni."

Erősen állok a figyelő tekintetük figyelme alatt. Biztos vagyok benne, hogy meggyőztem őket, vagy legalábbis felnyitottam az alagútlátásukat.

Nikolai tekintete köztem és Creighton között ugrál. "Várj egy percet. Ha a szobádban volt, hogyhogy nem láttam veled, amikor a tűz először kitört?"

"Mondtam neki, hogy maradjon nyugton, amíg kivizsgálom a helyzetet, mivel nem akartam, hogy összefusson veletek." Ha tehetném, megpacsiznám magam. Na, ez...

egy hihető hazugság.

"Még mindig..." Gareth elkezdi.

"Még mindig mi?" Felemelem az állam. "Creighton megmentette az én és Jeremy életét. Meg kellene jutalmaznod őt, ahelyett, hogy megvered érte. Különben is, ha aggódsz, hogy ez az elitek műve, akkor sincs értelme Creightont fenyegetni. Ő soha nem volt tagja annak a klubnak."

"Az unokatestvére az - mondja Killian tényszerűen.

"De nem az. Soha nem volt és nem is lesz. Az időt, amit itt vesztegetsz, arra is felhasználhattad volna, hogy a Kígyók miatt aggódj, akiket oly alaposan megsértettél, Kill. Bizonyára tisztában vagy vele, hogy ők a legvalószínűbb bűnösök e mögött a zűrzavar mögött."

Az arckifejezésük finom változásából látom, hogy kezdek a közelükbe férkőzni. Bizonyára ők is gondoltak a Kígyók szemszögére, de mivel Creighton a markukban volt, inkább azt hitték, hogy az Elitek lesznek helyette.

Nyikolaj eldobja a fegyverét, és levertnek tűnik, amiért elrontották a szórakozását.

"El kell ismernem, az egész történet bonyolultnak hangzik" - mondja Killian. "Még csak nem is aggódsz amiatt, hogy Jeremy hallhat és hallani fog erről az esetről?"

Nyelek, már nem érzem magam olyan bátornak. Mégis mindent megteszek, hogy megőrizzem a látszatot. "Majd beszélek a bátyámmal, ha felébred. Addig is, engedd el Creightont."

Killian és Nikolai is kilép a szobából.

Csak Gareth marad hátra, és segít nekem eloldozni. A megszáradt vérnyomok borzalmasan néznek ki az éteri szépségű arcán.

A fényhiány miatt vonásai kemény szögekből állnak, szinte baljóslatúak a szemnek. Ajkai enyhén szétnyílnak, és nem tudom megállni, hogy ne nyújtsam ki a kezem, hogy megérintsem őket, vagy megérintsem őt. De aztán eszembe jut, hogy nem szereti, ha megérintik, ezért hagyom, hogy az oldalamra essen.

Miután végeztünk a kötelek eltávolításával, leguggolok a széke mellé. "Rendbe fog jönni?"

Gareth hátradől a falnak dőlve, keresztbe tett karokkal, arckifejezése közömbös, de éber. Vizes ingét, nyakát és arcát a tűz maradandó bizonyítékaként piszok festi össze. "Csak eszméletlen. Valószínűleg hamarosan felébred."

"Felhívom Remit és Lant, hogy jöjjenek érte."

"Vagy megvárhatod, amíg felébred, és magától elmegy."

"Nem bízom Killben vagy Nikóban, hogy nem jönnek vissza ide, és nem fejezik be, amit elkezdtek."

Gareth mosolyog. "Ez igaz. Hívj fel, de Landon helyett legyen Brandon. Az eliteket nem látják itt szívesen."

"Oké. Köszönöm, Gareth."

"Még ne köszönd meg nekem. Jeremy így vagy úgy, de rá fog jönni erre. Mielőtt bárki más kinyitná a száját, én leszek az, aki elmondja neki ezt az egész jelenetet."

"Értem."

Azt hiszem, nagyobb bajba kevertem magam, mint amire számítottam.

SZÓVAL LEHET, HOGY TÚLBECSÜLTEM A KÉPESSÉGEIMET, HOGY MEGBIRKÓZZAK A KÖVETKEZMÉNYEKKEL...

a tűzből.

Miután Jeremy felébredt, és megtudta, mi történt Creightonnal, egyenesen házi őrizetbe kényszerített.

A REU és a kastély között kísérnek oda-vissza. Még önkéntesnek sem mehetek a menhelyre.

A mentsége: veszélyes.

És ezúttal anya az ő és a papa oldalán áll. Még azt is mondta, hogy jó ötlet volt hazajönni egy időre.

Ez egy hét folyamatos biztonság, korlátok és hülye bezárt börtön volt.

A lányokkal csak sms-ben tudok beszélni, vagy néha, amikor könyörgök az őröknek, hogy engedjék meg, hogy együtt ebédeljek velük.

Nos, nem igazán könyörögni. Megtanultam fenyegetni is.

A helyzet jó oldala, hogy Jeremy személyesen nem ment a Creighton ellen. Valószínűleg azért, mert tudja, hogy megmentette az életét.

De még mindig azt mondta, hogy halott ember lesz, ha meglátja őt a társaságomban. Ezért tartottam távolságot.

Remi és Bran még aznap felvette őt, és Remi azt mondta, hogy semmiképpen se szóljon Eli-nak a bátyja elrablásáról vagy kínzási kísérletéről.

"Ha a pszichopata Eli rájön, hogy ez történt Cray Cray-vel, akkor felgyújtja az egész kastélyt, miután megbizonyosodott róla, hogy ezúttal az összes pogány benne van."

Remi azt mondta.

"És gondoskodik róla, hogy senki se ússza meg a haragját - folytatta Bran együttérző hangon. "Fogadd el tőlünk, Anni. Eli és Lan az a két ember, akiket el kell kerülnöd, és soha, semmilyen körülmények között ne kerülj a rossz oldalukra."

Nem láttam vagy beszéltem Creightonnal, mióta elvitték.

Nem sokkal később küldött nekem néhány sms-t, főleg azt kérdezte, hogy jól vagyok-e, és hogy sikerült kihoznom, és ezúttal én vagyok az, aki a Read-en hagyta.

Lehet, hogy felkaroltam a bátor énemet, de ő nem lehet vakmerő. Nem, amikor biztos vagyok benne, hogy Jeremy fenyegetései pillanatok alatt valósággá válhatnak.

És talán így lesz a legjobb. Sosem bocsátanám meg magamnak, ha valami történne vele miattam.

Emellett a tűzvész óta teljesen összekuszálódott a három klub között.

Még mindig nem tudni, hogy a kígyók vagy az elitek álltak-e a tűz mögött, vagy közös erőfeszítésről van szó.

A feszültség mindkét egyetemen felerősödött a levegőben, és ez nagyon hasonlít a hidegháborúhoz. Mindhárom klub összepakolja erőit, és senki sem tudja, mikor csaphat le a zűrzavar.

Ma sikerült meggyőznöm Jeremyt, hogy engedjen el a menhelyre az őrök nélkül.

Csak akkor engedélyezte, ha az őrök kint maradtak, így nem igazán panaszkodhattam.

Amint megérkezem, az első dolgom, hogy megnézem, mi van Tigrisszel. A ketrecéhez kocogok, és egy hét óta először vigyorgok. "Hiányoztál, kicsim! Hogy vagy..."

Megállok, amikor egy kis hörcsögöt találok a Tigris helyén.

A szívverésem felgyorsul, és lassan hátrálok. Harry, aki a folyosón sétál, megpillant engem, és odarohan.

"Hol voltál, kislány? Hiányzott a szar a pofádból." Átölel, én pedig viszonzom, még mindig kábultan a leletem miatt.

"Elfoglalt voltam a sulival" - ajánlom fel, amikor szétválunk. "Hé, Harry, hol van Tigris?"

"Tigris?" - ismételte meg. "Ó, Tigris, a macska, akit hagytál meglovagolni az arcodon? Elment."

Majdnem elájulok, a lábam egy lépést hátrál. Harry megragadja a karomat, és a homlokára csap. "Jézusom, én és a szám. Nem úgy értem, hogy elment, mintha halott lenne.

Nem, nem. Elmondtam volna neked, és akkor rendes temetésünk lett volna, meg minden. Elment, mintha örökbe fogadták volna."

"Ó." A légzésem lassan visszatér a normális kerékvágásba, de a szúró fájdalom nem csillapodik. Örülök, hogy szerető gazdira talált, de bárcsak elbúcsúzhattam volna tőle. "Tudod, ki fogadta örökbe?"

"Fogalmam sincs. Dr. Stephanie-tól hallottam róla, amikor ma reggel megetetni mentem." Játékosan megrángatja az arcom. "Most pedig árulja el a tényleges okot, amiért eltűnt. És ne jöjjön nekem a "sulival elfoglalva" baromsággal. Elmentél egy szépségkirándulásra anélkül, hogy elvittél volna engem? Szükségem lesz arra, hogy hol csinálod az arcpakolásokat, mert édes Jézusom, nemcsak úgy nézel ki, mint egy baba, de a bőröd is olyan, mint egy babáé."

Mosolygok. "Pszt, ne beszélj senkinek a szépségkirándulásról. Ez lesz a mi kis titkunk."

"Tudtam. Ez a kis kurva, esküszöm." Incselkedve még jobban megcsípi az arcom. "Legközelebb magaddal viszel?"

"El tudnál engedni előbb?" Nevetek.

"Addig nem, amíg meg nem ígéri. Csak mi ketten, hogy senki más ne tudja meg a titkot."

Az egyik pillanatban még Harry bohóckodásán nevetek, a következőben pedig egy vadul megragadó, derekamba markoló férfi ránt vissza.

Egy kemény mellkasnak csapódom, amikor egy mindent átfogó jelenlét jelenik meg felettem.

én.

Creighton ujjai a derekamnál beletúrnak a ruhám szövetébe, mintha azzal a szándékkal, hogy elégeti, és a bőrömbe vésse az ujjlenyomatát.

Felkapom a fejem, hogy megpillantsam az arcát. Most már nincs vérnyom, nincs korom vagy szennyeződés a bűnösen vonzó vonásain.

Van azonban sötétség is, az a lassú, forrongó típus, amely hurrikánná alakulhat és alakulna át.

Annak ellenére, hogy elhatároztam, hogy távol maradok, rosszindulatú pillangók törnek ki a gyomromban azzal a szándékkal, hogy belülről kifelé felfaljanak.

Nem fair, hogy a szokásos farmerben és kapucnis pulóverben van, de mégis úgy néz ki, mintha egy divatbemutatóról jött volna. Még igazságtalanabb, hogy olyan szuperképességgel rendelkezik, hogy elragadja a figyelmemet, anélkül, hogy megpróbálná.

"Azt mondta, hogy engedjem el." Mély hangjában a harag tónusa szólal meg, és én megborzongok, bár nem nekem szól.

Harry, aki kénytelen elengedni engem, úgy tűnik, nem vesz tudomást a

feszültségről, és csak bámulja őt. "Ó, szia, te jóképű! Nem is tudtam, hogy

tényleg beszélt. És egész héten hiányoztál nekünk! Várj egy percet, te csak Anni miatt jössz?"

Az ajkaim szétnyílnak. Ne mondd, hogy Creighton nem járt a menhelyen, amikor nem voltam ott?

Ahelyett, hogy válaszolt volna neki, Creighton lényegében magával rántott a kis zugba, amit irodaként használok, és otthagyta Harryt.

"Jó volt veled beszélgetni!" - kiáltja mögöttünk. "És ne felejtsd el a megállapodásunkat, Anni, különben feláldozlak Jézusnak, és elkezdelek Nikának hívni."

"Ne merészeld!" A vállam fölött rávillantok.

Csak grimaszol, vigyorog, majd az ujjaival lyukat formál, és a másik kezének mutatóujját szuggesztív módon csúsztatja bele és ki.

Az arcom felforrósodik, amikor Creighton belök a szobába, és becsapja mögöttünk az ajtót.

Minden kínos érzés feledésbe merül, amikor a mellkasa az enyémhez csapódik. Lábaim hátrálva tántorognak, amíg a falnak nem ütközöm. Szót nyitok, hogy megszólaljak, de még ez is elakad, amikor megragadja a kezemet, és odadobja őket.

a fejem fölött a falnak ütközve.

Hangjának mély kavicsos hangja visszhangzik a bőrömön, amikor túl közel suttogja az arcomhoz: - Felteszek néhány kérdést, és te válaszolsz rájuk, Annika. Ha hazudsz nekem, megbüntetlek. Világos?"

13

ANNIKA

Tminél tovább bámulok Creighton szemébe, annál inkább darabokra törik és szilánkosra törik a lélegzetem.

Kemény szemek.

Teljesen érzelemmentes szemek.

Mindig is távolságtartónak láttam őt, vér helyett jéggel az ereiben, de most először tapasztaltam ezt első kézből.

És ez a jéghidegség? Jelenleg a bőröm alá szivárog, és a legsötétebb részemhez tapad.

"Világos, Annika?" Hangjának halálos hangja ostorként csapódik a bőrömbe.

Nem tehetek róla, hogy enyhén megugrik a vállam, vagy kiszárad a torkom, hiába próbálok erősnek maradni.

Lassan nyelek, és bólintok.

"Van hangod. Használd."

Csajkovszkij.

Gyere, váltsunk néhány szót ezzel a fickóval, mert nincs semmi keresnivalója abban, hogy ilyen dühítően dögösnek hangzik, amikor főnökösködik és irányít.

"Igen" - motyogom, és megpróbálok mosolyogni. "Most már elengednél?" "Hagyd abba azt a kibaszott szokást, hogy mosolyogsz, amikor kényelmetlenül érzed magad. Te...
nem egy átkozott baba."

Honnan *a fenéből* tudja ezt?

Olyan jól tökéletesítettem a műmosolyomat, hogy senki sem tud átolvasni rajta, akkor ő miért tudna?

Ez az aktus annyira tudatalattivá vált, hogy már nem is figyelek rá.

Akkor miért teszi?

A rosszallás felhője második bőrként öleli körül, ahogy közelebb nyomul, testének hosszával az enyémhez simul. "Mondd meg, Annika. Miért nem válaszoltál egyetlen hívásomra vagy SMS-emre sem?"

A mellkasomat olyan testi vágy tölti el, amit még én sem tudok megnevezni, és meg kell köszörülnöm a torkomat, hogy beszélni tudjak. "Tudod, őrület volt a tűz után, és Jeremy úgymond elkobozta a szabadságomat".

"Nem kobozta el a telefonodat, amivel rajtam kívül mindenki mással remekül beszéltél."

A francba.

Tekintettel a természetére, annyira biztos voltam benne, hogy nem fog erre a részletre koncentrálni, így nem is figyeltem erre a szemszögre.

Úgy tűnik, ez hiba volt.

Ujjai a csuklóm puha húsába vájnak, és hangjának gazdag hangszíne még mélyebbre süllyed. "Válaszolj!"

"Rossz érzés, hogy az Olvasáson hagynak, nem igaz?" Véres ujjakkal kapaszkodom a nyugalmamba.

"Ne baszakodj velem."

"Micsoda? Nem tudtam, hogy csak neked van olvasási jogod. Gondoltam, kipróbálom, milyen érzés, és nyugodtan mondhatom, hogy a reakciód elég szar. Lehet, hogy folytatom, ha van kedvem hozzá. Továbbá, tudsz úgy beszélni, hogy nem érsz hozzám?"

Szorosabban megragad, nem csak, hogy figyelmen kívül hagyja az utolsó kérésemet, hanem pont az ellenkezőjét teszi. Túlvilági jelenléte, lenyűgöző melegsége és addiktív illata támad rám, miközben próbálok érintetlen maradni.

Esélye a tényleges sikerre? Negatív. "Most mit

játszol, kis lila?"

A szívem és az elmém harcolt a megfelelő reakcióért a szavaira. Egy részem ki akar szállni ebből a színjátékból, megspórolni mindenkinek a fáradságot, és eltemetni magam a buborékomban.

De a másik rész, az a rész, amelyik meginog a kis lila becenévtől, karmol és dörömböl, és követeli, hogy engedjék szabadon.

"El tudod távolítani a kis lila előttit?"

"Kicsi *vagy*." Ujjai meghajolnak a húsomon, és a levegő megremeg a magabiztos intenzitásától.

"Nemsokára tizennyolc leszek, tudod."

"Nem a korodról van szó."

"Akkor... miről van szó?"

A szemei változnak, forróvá válnak, ahogy végigsimít az arcomon és a domborodó mellkasomon. "Olyan kicsi és törékeny vagy, hogy mindig arra vágyom, hogy harapdáljam, horzsoljam, megjelöljem és a pici picsádat szétverjem, miközben te sírsz, mert nem bírod tovább."

Sok minden lehetnék most, többek között elborzadtam, megrémültem, megijedtem, de az, hogy itt állok ilyen szégyentelenül forrón és kínosan vizes vagyok, biztosan nem tartozik közéjük.

A fenébe vele és a meglepően mocskos szájával. Mintha egy teljesen más Creightont ismernék meg.

"Utoljára kérdezem. Mire játszol, Annika?" "Nem játszadozom", motyogom. "Csak a figyelmeztetéseidre gondoltam.

és úgy döntöttem, hogy komolyan veszem őket. Nem foglak többé zavarni. Csajkovszkij sírjára esküszöm, keresztet vetek a szívemre, és remélem, hogy meghalok."

Arckifejezése változatlan marad, eltekintve egy enyhe rándulástól az állkapcsában. "Túl késő."

"Mi?"

"Nem engedlek el."

A szívverésem az egekbe szökik, és egész testem mintha belesimulna az ölelésébe. "De..."

"Fogd be."

"Nem kellene azt akarnod, hogy elmenjek? Azért kampányolsz, mióta találkoztunk."

"Fogd be a pofád, Annika."

Ajkaim összeszorulnak, és megfeszítem a combjaimat. Ez az irányító oldala olyan módon hat rám, amit nem vagyok hajlandó beismerni, és olyan helyekre rohan, amelyeket nem vagyok hajlandó megnevezni.

Elengedi a kezemet, és hátralép. A gyomrom lesüllyed, ahogy arra gondolok, hogy talán átgondolta a dolgokat, és úgy döntött, hogy mégsem éri meg.

De Creighton nem megy el.

Ehelyett a zsebébe dugja a kezét, és rájövök, hogy ezt akkor teszi, amikor úgy tűnik, hogy meg akarja akadályozni magát valaminek a megtételében.

Mint egy vihar, amely hirtelen véget ér. "Ülj le

az asztalra."

A tekintetem a tér egyetlen asztalára siklik - a falhoz szorított kis

íróasztalomra, rajta egy halom papírmunkával.

"Miért?"

"Ne kérdezősködj. Ha azt mondom, ülj az asztalra, akkor te ülj a kibaszott asztalra."

Megijedek, egyszerre gyűlölöm és szeretem a lábam közötti feszülést. Lehetetlen, hogy a testemet uraljam, amikor ő a közelemben van, nem akkor, amikor elkobozza és elhamvasztja ezt az irányítást, mintha ez lenne a születési joga.

Miután hiába próbáltam megnyugtatni magam, felmászom az asztalra. Amint leülök, ő is megszólal.

"Nyisd szét a lábadat olyan szélesre, amennyire csak tudod. Lábakat és tenyereket az asztalra."

Az arcom felforrósodik, és érzem a nyakamban a dobogó pulzust. Egy részem küzdeni akar ellene, de a fürkésző tekintete alatt képtelen vagyok rá, ezért felemelem a lábaimat, és felveszem azt a pozíciót, amit kért.

A ruhám középig tolódik vissza, felfedve csupasz combjaimat és a bugyim csipkéjét.

Bugyit, amit Creighton meglát, amint elém lép. Ott marad, mozdulatlanul, mint egy szobor, miközben én reszketek, és teljesen elememben érzem magam.

Elkezdem összezárni a lábaimat, de elég egy szigorú pillantás tőle, hogy elvetessem az ötletet.

A francba.

Miért néz ki most teljesen más embernek, és miért reagálok rá ilyen erősen?

"Ez az egyik." Elhúzza a széket az asztalomtól, és ráveti magát, szemmagasságban ül a puncimra. "Ha még egyszer nem engedelmeskedsz nekem, akkor tíz lesz."

Ilyen közel, bódító illatába fulladok, miközben sötét szemei azt falják, ami a lábaim között van.

"Azt mondtad, hogy komolyan veszed a figyelmeztetéseimet, ugye?"

Bólintok, és próbálok nem arra a szögre koncentrálni, ahonnan ő lát engem. Ez annyira intim, az a fajta intimitás, amitől a tüdőm levegőért kapkod.

A keze a lábaim közé szökik, és én zihálok, amikor a bugyimon keresztül a bugyimhoz simul, ujjai az érzékeny húsba vájnak.

"És hogyhogy csuromvizes vagy, kis lila?" A tenyerem izzadttá válik, miközben összeszorítom az ajkaimat.

"Hol van most az a nagyszájú?" Megrántja a bugyimat, hogy a varrás a ráncaimhoz dörzsölje. "Vagy azt csak a hazugságok szajkózására

tartogatod?"

A feszes anyag súrlódása a túlságosan izgatott ráncaimon egyszerre kellemes és fájdalmas. Kezdem azt hinni, hogy talán ez a két érzés kéz a kézben jár Creightonnal.

"Micsoda pöcsfej vagy, hogy kis szoknyában és csipkebugyiban járkálsz, és könyörögsz, hogy fegyelmezzenek meg." A keze a puncimra ereszkedik. *Keményen.* "De most nem húzhatod ki magad. Ez nem így működik. Tudod, hogy miért?"

Az egész testem megrándul az ütés erejétől, könnyek szöknek a szemembe, és még több izgalom borítja be a bugyimat és a kezét.

Vad szemei találkoznak az enyémmel, húsbavágó, állatias szadizmustól csöpögnek. "Mert úgy döntöttem, hogy a játékszerem leszel."

Aztán rám szállt.

Vénuszos keze a combom köré fonódik, és olyan kicsinek tűnik, ahogy a lábaim közé merül. Borostás állkapcsa megkarcolja érzékeny belső húsomat, amikor fogai a bugyimon keresztül a puncimat rágcsálják, majd szinte kitépi a bugyimból.

A testem megremeg, de teljes sokkba kerül, amikor éles nyelvét beledugja a nyílásomba.

Elrugaszkodom az asztaltól, megrándulok, de a szorítása visszaránt a földre. Szent ég! A pokolba.

Minden erőmre szükségem van, hogy ne mozogjak túl sokat. Megpróbálom összeszorítani a lábaimat, hogy legyen némi súrlódás. Valamit, bármit, de a könyörtelen szorítása a combomon megtiltja.

A fejem hátradől, ahogy a gyönyör szikrái szétterjednek a magamból és az egész testemben.

Szakszerűen forgatja a csiklómat a hüvelyk- és mutatóujja között, ugyanabban az őrült tempóban, ahogyan a nyelvével baszogat.

A csípőm előre rándul, és csak akkor veszem észre, amikor a nyelvének őrült ritmusa majdnem kibontakozik belőlem. Felemelem a kezem, hogy belekapaszkodjak a hajába, és alapvetően az arcán lovagolok, miközben csillagok táncolnak a látásomon.

Erőteljes orgazmus áraszt el engem.

Ezúttal sokkal kétségbeesettebb, olyannyira elszabadult az ereje, hogy csodálkozom, hogy nem ájulok el.

A szemhéjaim lejjebb ereszkednek, a szempilláimmal álcázva, miközben megpróbálom elnyomni szégyentelen nyögéseimet.

Creighton feje kikukucskál a lábaim közül, és olyan kíméletlenül csapkodja a puncimat, hogy felsikítok.

Az öröm keveredik a fájdalommal, és fogalmam sincs, hogy a szemembe tapadó könnyek az előbbinek vagy az utóbbinak köszönhetőek.

"Mondtam én, hogy leveheted a kezed az asztalról?"

Megrázom a fejem, mire ő rávillantja a tekintetét.

"Nem", mormogom, miközben izzadt tenyerem visszahull az asztalra. "És mit mondtam, mi lesz a büntetésed?"

"Ó."

"Az ó nem válasz." "Tíz."

Ijesztő izgalom borítja el a vonásait a büntetésem ígérete miatt. Az a tudat, hogy fájdalmat fog okozni, hogy a húsomon az általa készített térképet fogja viselni, felizgatja.

"Kezdj el számolni." A keze ismét a puncimra ereszkedik, én pedig zihálva összerezzenek.

A pofonok fájdalma minden egyes pofonnal fokozódik, minimális élvezetet nyújtva, eleget ahhoz, hogy el akarjak élvezni, de mégsem eleget ahhoz, hogy megengedjem magamnak.

Kegyetlenül, abszolút kíméletlenül osztja ki büntetését. Nem hagyja abba, ha felsikítok, sikítok vagy zokogok.

Különösen nem, amikor zokogok.

A könnyeim elmélyítik azt a szadista csillogást a szemében, a több, több és sokkal... több iránti igényt.

Egy szörnyeteg.

Éles vonásaival, beesett állkapcsával és elvékonyodott ajkaival most is az.

És az irányítás.

Csöpög belőle. Minden alkalommal, amikor a lábam meginog vagy elesik, ő újra kiegyenesíti, hogy a megfelelő pozícióban legyek.

Tehát rendelkezésére állok, hogy azt tegyen velem, amit akar.

Mire befejezi, már sírva fakadok. A puncim úgy érzem, mintha lángolna, még akkor is, amikor az izgalom beborítja a belső combjaimat.

Creighton ellöki magát a székéről, és fölém tornyosul. A lábam még mindig behajlítva, egész testem remeg, és könnyek borítják az arcom. Azonban nem merem letörölni őket, nehogy még nagyobb bajba kerüljek.

Még mindig nem tudom, hogyan működik ez, de azt tudom, hogy a fájdalom és a kényelmetlenség ellenére megmagyarázhatatlan módon vonzódom hozzá.

A keze az arcomhoz nyúl, hidegebb, mint a felhevült arcom, nagyobb és... biztonságosabb.

Végigsimít a hüvelykujjával a szemhéjam alatt, végigsimít a könnyein a bőrömön, miközben én halkan szipogok.

Óceáni szemeiben tiszta szadizmus csillog, ami mintha minden nemes érzést kiirtana belőle. "Szeretem a könnyeid látványát."

Elakad a lélegzetem, ahogy borzongás hasít belém. "Ez... betegesen hangzik." "Beteg *vagyok*. Távol kellett volna maradnod, amíg volt rá lehetőséged."

A hüvelykujját ismét végigcsúsztatja az arcomon, a sötétség változik, morfondírozik és forrong a felszínen.

Élénk érdeklődéssel figyelem.

Csakúgy, mint a m ú l t k o r , úgy tűnik, hogy valahányszor megbüntet, valami felszínre tör benne.

Harc.

Harapás.

Ütés.

Olyan, mintha... harcolna az irányításért. De ki ellen? És miért?

Mintha csak megerősítené gondolataimat, zsebre dugja a kezét, és hátralép.

Elmegy.

Megint.

Nem tehetek róla, hogy nem érzem az üresség árnyalatát a diszfunkcionalitás miatt.

minden.

De nem hagyom, hogy így eldobjon magától. Én akartam a kiutat, amit ő felajánlotta, de nem engedte, hogy elvegyem.

A legkevesebb, amit tehet, hogy úgy bánik velem, mintha számítanék.

Hagyom, hogy lábaim leessenek, és lelendüljek az asztalról. "Vajon ezúttal találok-e a postaládámban fájós puncira való kenőcsöt?"

Néhány lépésre az ajtótól megáll, és összeszűkült szemmel megfordul. "Ne legyél már ilyen szemét."

"Ne légy bunkó. Nem vagyok egy szexbaba, akit használsz és eldobsz." "Nem, nem vagy. Még nem basztalak meg."

A nyakam és az arcom felforrósodik, de folytatom: "Vagy megadod a tiszteletet, amit megérdemlek, vagy elengedsz".

"Mondtam, hogy már túl késő elengedni téged." "Akkor a válasz egyszerű."

Felvonja a szemöldökét.

"Komolyan mondom, Creighton. Ha azt hiszed, hogy blöffölök, próbálj meg. Megyek és hamisan randizom Brandonnal. Csak arra vigyázz, hogy utána ne bánd meg, mert a romantikus regényekben van egy trükk, amit úgy hívnak, hogy kamu randi, és mindig az igazi lesz belőle."

Szemöldöke megvonaglik, szemei összeszűkülnek, miközben hideg hangja a levegőben cseng. "Nem lesz randevú Brandonnal, akár kamu, akár nem."

"Akkor add meg, amit akarok."

"És mit akarsz, kis lila?"

Felpattanok az asztalról, és a fenébe is, teljesen túlbecsültem a képességeimet, mert a puncim őrülten lüktet.

Creighton is láthatja a változást az arcomon, mert sötét tekintete az immár fedett puncimra siklik, mielőtt tekintete végre találkozik az enyémmel.

Várakozás.

Félelmetes.

Odalépek hozzá. "Vigyél el egy randira, és elmondom, mit akarok".

"Nem randizom."

Az arcom biztosan szörnyen néz ki a sok könnycsepptől, de még mindig megforgatom a hajam. "Ebben az esetben, azt hiszem, neked kell kezdened."

Aztán emelt fővel elsuhanok mellette.

CREIGHTON

"Ez a te elképzelésed egy randiról?" Végigfuttatom a tekintetem a menedékház tetején lévő piknikszerű díszleten.

Amikor Annika tegnap randit követelt, kész voltam figyelmen kívül hagyni.

őt.

De ez a helyzet ezzel a dühítő lánnyal. Lehetetlen figyelmen kívül hagyni.

Valahányszor úgy teszek, mintha nem lenne ott, mindig beront a színes, beszédes és abszolút pimasz jelenlétével.

Ma egy hatalmas táskával a vállán jött önkéntesnek. Most már értem, mire kellett.

Egy kockás lila lepedő fekszik a földön, és rajta számtalan edény pihen. Tészta, húsgombóc, háromféle saláta, hal és sült krumpli, és egy kosár gyümölcs.

Annika térden áll, és egy csillogó pohárba tölt almalének látszó valamit, még csillogóbb szívószállal.

Próbálok, de nem sikerül nem a helyzetére koncentrálni. Majdnem biztos vagyok benne, hogy nem szándékozik faszkalapnak lenni, de pontosan ez történik, amikor természetes módon kerül ilyen alázatos pózokba, és közben kifejezetten elegánsan néz ki.

Hőség árad az övem alá, és a farkam lassan, de biztosan felébred. Megsűrűsödik a gondolatra, hogy belülről kifelé feszítem és tépem apró pináját.

Túl korán.

Nem szokott hozzá a fájdalomhoz.

Bassza meg, még a fájdalmat sem ismerte, mielőtt én megjelentem. Emlékeztetnem kell magam, hogy nem tudom megtörni... *még nem.*

A mai divatja azonban nem segít. Egy fodros szoknyát visel, amely térde felett áll meg, és egy váll nélküli crop topot, amely felfedi a köldökét. Ahogy lenézek rá, olyan kicsinek tűnik, hogy egy korbácsolással tönkretehetném.

Nem, a puszta harapás is megteszi.

Áttetsző bőre vörös, majd lila lett - mint a kedvenc kibaszott színe.

"Sajnos, olyan vagyok, mint az első lány, és mindig figyelni kell rám, ezért ez az egyetlen fajta randevú, amit további értesítésig megtarthatunk." Rám mosolyog, kékesszürke szemei szikráznak a csipetnyi napsütésben. "Egész nap csak állni fogsz itt?"

Sóhajtva leereszkedem a takaró szélére, és felkapok néhány edényt. "Muszáj mindent ilyen... *lilára* színezned?"

"Muszáj mindenre morcosnak lenned? Különben is, a lila jobb. Sajnálom, nem én hozom a szabályokat."

Bámulok rá, és általában megszakítja a szemkontaktust, vagy megpróbál kibeszélni magát a helyzetből, de ezúttal csak megrázza a fejét, mintha én lennék az, aki ésszerűtlen.

Aztán felém tolja a halat és a sült krumplikat. "Nézd, elkészítettem a kedvencedet. Teljesen könyörögnöm kellett Cesnek, hogy FaceTime-on keresztül tanítson meg főzni, pedig nem volt olyan nehéz. Ráadásul az emberek azt mondják, hogy borzalmasan főzök, és az emberek alatt a családomat értem, beleértve a családomat is. Ava is azt mondja, hogy maradjak a salátánál, szóval teljesen megértem, ha nem akarod megenni".

Ezt azelőtt kellett volna mondanom, mielőtt odaadta azt az átkozott uzsonnás dobozt. Kinyitottam a dobozt, haraptam egy falatot az ételből, és gyakorlatilag rágás nélkül lenyeltem. Én vagyok az első számú nem-pikáns evő a bolygón. Amíg ételről van szó, addig megeszem, de Annika egy igazi ételterrorista.

Ki kellene tiltani a konyhából.

Meglep, hogy az arckifejezésem nem változik, ahogy a sós dolog legurul a torkomon. Még egy újabb falatot harapok, mielőtt az első elfogyna.

Amikor felkapok egy üveg vizet, észreveszem, hogy nagy szemekkel és szétnyílt ajkakkal figyel engem.

"Hogy van?"

"Nem rossz." Túlzás. Ez a legrosszabb dolog, amit valaha ettem, és ez mond valamit, tekintve, hogy anya nem egy nagyszerű szakács...

vagy.

De akárcsak anyukám, Annika is megtette értem az erőfeszítést. Szóval ez pozitívum, azt hiszem.

Az arca leesik, és a csészében lévő szívószállal játszik. "Oh."

Normális, hogy utálom ezt a fajta arckifejezést az arcán? Még feltűnőbb, amikor drasztikusan változik a ragyogó és kibaszott csillogóból a teljes lehangoltságba.

"Ez jó." Folytatom az evést. "Csak egy kicsit túl sok a só."

Újabb alábecsülés.

"Tényleg?" Kinyújtja a kezét, de aztán megáll. "Kipróbálhatom?"

"Nem."

"Ne légy már ilyen fukar. Csak látni akarom, milyen rossz a

só." "Még mindig nem."

Beledöfi a villát a salátájába, és megtömi vele az arcát, miközben a szempillái alól rám mered.

Ellenállok a késztetésnek, hogy elmosolyodjak az abszolút komikus arckifejezésén, és kinyitom a vizet. Ez az első alkalom, hogy valakitől ennyire kiáradnak az érzelmei, hogy az már egy kicsit mámorítóvá válik.

Annyira szórakoztató provokálni vagy felbosszantani őt, csak hogy lássam az arcán a feltűnő változást.

Egy ütemre csendben eszünk, vagy inkább eszem, majd szinte egyszerre iszunk vizet.

Még mindig várom, hogy a békés fázis véget érjen három, kettő, egy...

"Azt hittem, hogy ez egy randi lesz, de úgy tűnik, hogy csak kajával hoztalak össze. Talán a jövőben nem kéne semmi ehetőt sem mellékelnem."

A jövőben semmit sem szabad főzni.

De ezt nem mondom, hanem inkább rátérek a húsgombócokra, miután befejeztem az első fogást.

Annika még mindig a salátájába kapaszkodik.

"Már rég meg akartam kérdezni, miért szeretsz ennyire enni? Igazából nem tudom, hogy tényleg élvezed-e, vagy csak az evés aktusát szereted."

Lenyelem a teli szájat a szintén borzalmas húsgombócokkal, és felemelem a fejem. "Miért kérdezed?"

"Szeretnélek jobban megismerni."

Mit kell megismerni?

Mivel ismerem a személyiségét, nincs kétségem afelől, hogy a sötétség első jelére elmenekül.

Nem futott el tegnap a te elcseszett oldalad elől. Vagy azelőtt.

Nem veszek tudomást erről a kis hangról, és azt mormolom: "Nincs rá szükség".

"Uh, nem. Ezt nem te döntöd el. Bár nem tudom, hogy pontosan mik vagyunk, de abban biztos vagyok, hogy vagyunk valami, és a szabályok szerint meg kell nyílnunk egymás előtt. Úgyhogy talán el kéne mondanod, különben bosszantani foglak."

Felvontam a szemöldökömet. "Majd bosszantasz, mi?"

"Halálra, uram. Számíthat rá. Én nem vagyok semmi más, mint kitartó. Valójában a kitartónak kellene lennie a középső nevemnek.

"Egészen biztos, hogy brat kellene lennie" - morogom. Ő vigyorog, én pedig összehúzom a szemem. "Micsoda?"

"Semmi. Tetszik, hogy van humorérzéked, bármennyire is száraz." "Száraznak neveztél, te kölyök?"

Kezét a mellkasára csapja, puszta gúnyos reakcióként. "Te most kölyöknek neveztél?"

"Vigyázz, vagy elkezdek számolni."

Összeszorítja az ajkait, és egy enyhe rándulással megvonja a vállát. Legalább a fájdalom ígérete hat rá.

Egyelőre.

Iszom egy korty vizet, és a távolban lévő épületeket bámulom. "Volt egy időszak a gyerekkoromban, amikor majdnem éhen haltam. Azóta mindig úgy érzem, mintha egy fekete lyuk lenne a gyomromban, amit nem lehet betölteni vagy jóllakni, ezért amikor étel van, mindig az a szükségletem, hogy egyszerűen... elfogyasszam az egészet." A villája körül gyengül a szorítása, és kölyökkutyaszemekkel bámul rám.

Ártatlan szemek.

Hogy megint könnyekkel vagyok hajlamos megtölteni. "A szüleid tudnak erről?"

"Megmentettek az örök éhhaláltól."

"Sajnálom..."

"Ne sajnálj, különben ez lesz az utolsó alkalom, hogy bármit is megosztok veled." "Igazad van. Sajnálom. Nem volt jogom sajnálni téged.

tényleg úgy értem. Az együttérzés számomra természetes. De Csajkovszkijra esküszöm, hogy többé nem teszem meg."

Sok embert ismertem. Néhányan kurvára titkolóznak, mások hamisak, mások valódiak, de kétségtelenül mindegyikük rejteget egy darabot a

magukat.

Annika az egyetlen, aki ennyire nyíltan beszélt magáról. Amit látsz, azt szó szerint meg is kapod - legtöbbször.

Van egy olyan érzésem, hogy ki tudom húzni a felszín alatt megbúvó sötétséget, ha mélyebbre ások és erősebben rángatom.

Tény, hogy ő az egyetlen, aki beismerné, hogy rosszat tett, anélkül, hogy kifogásokat keresne.

És lehet, hogy ez egy kicsit túlságosan is tetszik.

Elém tolja a harmadik tálat, a tésztát.

Elveszem, lenyelek egy kurva sós falatot, aztán hátradőlök az egyik kezemre, a tányér az ölemben. "Mi van veled és Csajkovszkijjal?"

Sugárzik, arca felderül, mintha a bálványával találkozna. "Ő az én istenem. Tudod, hogy az emberek imádják Jézust, Allahot és Buddhát? Én Csajkovszkij balettjeit, versenyműveit és szimfóniáit hallgatom. Ugyanazt a spiritualitást adják nekem, amire a vallások törekszenek. Talán négyéves koromban kezdődött, amikor anya elvitt az első balettelőadásomra. A *Hattyúk tavát* nézve sírtam, és elmerültem Csajkovszkij zsenialitásában. Amint hazaértünk, azt mondtam neki: "Beszélnünk kell, anya. Eldöntöttem, hogy hattyú leszek, ha felnövök, úgyhogy győzd meg apát, és valósítsd meg. Kérlek szépen."

Evés nélkül siklik a villám a tányéron. Nem mintha annyira utálnám a sósat, de az ő mesélése azon a lágy, energikus hangon sokkal szórakoztatóbb, mint az étel.

Ez az első alkalom.

"Feltételezem, hogy tényleg ő tette?" Csak azért kérdezem, hogy szóval tartsam.

"Az elején? Teljesen ellenezte. Szóval, a helyzet az, és erről többet tudtam meg, ahogy felnőttem, anya kedvenc őrétől és legjobb barátjától, Jantól - ő egyébként történetesen a papa legkevésbé kedveli, mert a papa tud kicsinyes és féltékeny lenni. Mindenesetre anya olyan volt, mint egy ikonikus prímabalerina a New York City Balettben, de a karrierje hirtelen véget ért. Ezután valahogy utálta az egészet, és csak akkor kezdett megbékélni a karrierje végével, amikor én még kicsi voltam, ezért is vitt el engem egyáltalán arra az előadásra. Vannak ott barátai - nagynevű rendezők, koreográfusok és balerinák. Mégis, nem akarta, hogy megtapasztaljam azt az életet. Így ahelyett, hogy nekem segített volna meggyőzni a papát, neki kellett meggyőznie *őt*. Megdöbbentő, tudom. Magam sem tudtam elhinni. Végül minden összejött, és beleegyezett, hogy néhány hónappal az első utam után elkezdhessem az órákat.

balett." Sóhajt egyet, és belekortyol a gyümölcslébe. "Annyira biztos voltam benne, hogy balerina akarok lenni. Még a középiskolában több előadásra is sikerült bejutnom, és olyan jól ment, de anya meggyőzött, hogy próbáljam meg egy évig a főiskolát, tanuljak művészetet tudományos szempontból, és nézzem meg, hátha az jobban tetszik, mint a balett. Inkább a kaland miatt egyeztem bele, mint bármi másért, és a lehetőségért, hogy ha csak ideiglenesen is, de elhagyhatom a papa figyelő tekintetét. Nem vagyok benne biztos, hogy melyik tetszik jobban. Majd az év végén eldöntöm." Felemeli a fejét, a szemei tágra nyílnak. "Elnézést kérek érte. Azt hiszem, elragadtattam magam."

"Miről?"

"Ugye... nem mondod, hogy túl sokat
beszélek?" "Túl sokat beszélsz."

"Ó."

"Már megszoktam."

"*Ó*." Ez egy vigyorral érkezik. "De tudod, úgy érzem, hogy túl sokat beszélek melletted, mert te túl keveset beszélsz. Valakinek ki kell töltenie a csendet."

"Miért kell megtöltve lenni?"

"Hát nem az emberi természetből fakad, hogy
szocializálódjunk és kapcsolatokat alakítsunk ki?" "Nem
minden ember egyforma."

"Ez igaz. Eddig nem is tudtam, hogy létezik a te fajtád."

"Az én típusom?"

"Úgy néz ki, mint egy herceg, és az ördög ízlése van. Teljesen váratlanul ért, és teljesen váratlanul ért."

Az ajkaim vigyorra húzódnak. "Az ördög íze, mi?"

"Duh, láttad az arcodat, amikor fájdalmat okozol - várj egy percet, mosolyogsz?" Előhúzza a telefonját, és ezernyi képnek tűnő képet készít, jóval azután, hogy én visszatérek az üres arcomra.

Mégis vigyorog, és elégedettnek tűnik a teljesítményével, miközben a telefonját lapozgatja.

Elmozdulok a helyemen, hogy enyhítsem a hirtelen megvastagodást az övem alatt. "Azt mondtad, utálod a fájdalmat. Ez még mindig így van?"

"Teljesen. Ki akar fájdalmat?" Még mindig a telefonjára koncentrál.

Összeszorul az állkapcsom, és erősebben szorítom a tartályt. Azt hittem, meg fog térni, ha az elején nem bánok vele túl szigorúan, de lehet, hogy csak az időmet vesztegetem valakivel, aki csak vaníliát akar majd.

De nem tévedhettem az ízlésével.

Annikának van egy belső alázatos énje, ami néha-néha előbukkan, különösen akkor, amikor nem figyel oda.

"Az ördögi ízlésem része, hogy csak akkor tudok örömöt érezni, ha fájdalmat okozok." "Hát nem tudom." A nő gúnyos reakcióként megrázza a fejét. "Még mindig fáj.
a tegnapi ostoba büntetésből." "Nézz
rám."

"Egy pillanat."

Kinyújtom a kezem, megragadom a telefonját, és kivágom a kezéből. "Amikor azt mondom, hogy nézz rám, te nézz rám."

Nagyot nyel, és vörös árnyalat kúszik fel az arcára. Legszívesebben lenyalnám ezt a pírt, rágcsálnám, a fogaim között őrölném.

Mutató- és középső ujjaimmal megemelem az állát, hogy én legyek a figyelme középpontjában. "Ha azt hiszed, hogy ez egy átmeneti játék vagy kísérletezés, akkor kurvára fogalmad sincs, hogy mivel állsz szemben, kis lila. Reggelire felzabálom az életedet, és nem hagyok maradékot, hogy bárki is piszkálhasson. Ha utasítalak valamire, ne kérdőjelezd meg, ne viselkedj velem, és pláne ne légy szemétláda emiatt. Világos?"

Ajkai megremegnek, mielőtt összeszorítja őket.

"Hol a válaszod?"

"Még gondolkodom rajta."

"Egy 'igen, értem' válaszon nincs mit gondolkodni."

"Nem, nem fogok mindenben egyetérteni azzal, amit mondasz. A kapcsolatok nem így működnek. Adás és vétel, meg minden. Guglizhatsz rá."

"Annika."

Még akkor is sugárzik, ha a remegés megmarad. "Mi az,
Creighton?" "Túlzásba viszed."

"Te pedig elnyomó vagy. Nekem nem gond, ha a szexben dominálsz, és még a fájdalmat is elviselem, mert az is örömöt okoz, de egyszerűen nem fogod megszabni az életemet, és nem fogod arra kényszeríteni, hogy a te szabályaid szerint éljek. Ez olyan, mint a Papa és Jeremy 2.0, és én nem vagyok a rajongója."

Elengedem az állkapcsát és visszanyomom. "Ez
az egyik." "Ezt nem gondolhatod komolyan?"

"Kettő."

"Ó, ugyan már. Nem mondhatom el a
véleményemet?" "Nem, amikor szembeszállsz
velem. Három." "Ne számolj már, a fenébe is."

"Nem, ha nem hagyod abba a beszédet.

Négy." "Te..."

"Öt."

Kinyitja a száját, hogy mondjon valamit, de azonnal le is csukja, és a mellkasán keresztbe tett karokkal rám mered.

Úgy tűnik, megtaláltam a tökéletes módszert arra, hogy befogja a száját.

Csendben befejezem az étkezésemet, miközben ő újra és újra beledöfi a salátáját, de alig eszik valamit. Elfojtok egy mosolyt.

Csak Annika próbált zajt csapni, még ha csak a tetteivel is.

Párszor kinyitja a száját, aztán amikor eszébe jut, hogy még hozzá fog járulni a büntetéséhez, becsukja, és halkan felnyög.

Néhány percig nézem, ahogy küzd, kicsit túlságosan is élvezem a látványt, mielőtt végül megszólalok: "Van valami mondanivalód?".

"Most gyűlöllek."

Összeszorul az állkapcsom. "Hat. Legközelebb gondolkodj, mielőtt beszélsz."

"Még mindig gyűlöllek. Nem hiszem el, hogy múlt héten feláldoztam érted a szabadságomat."

"Hét." Megbillentem a fejem. "És hogy érted, hogy feláldoztad a szabadságodat?"

"Tényleg azt hitted, hogy Kill, Niko és Gaz szívjóságból hagytak elmenni téged?"

Összehúzom a szemem. "Ne használj becenéveket. Nekik van nevük."

"Ó, kérem. Különben is, nem ez a lényeg. Hanem az, hogy azt hitték, te gyújtottad fel a kastélyt, és te voltál a legvalószínűbb jelölt is, tekintve az elitekkel való közelségedet, ezért, hogy eltereljem a felelősséget, azt mondtam nekik, hogy egész éjjel velem voltál. Természetesen Jeremy rájött, és házi és egyetemi letartóztatásba helyezett."

Az eszközöket és a tárolóedényt a földre teszem. Amikor felébredtem az Elitek kúriájában, Remi hiperaktív volt, a kedvenc ivadékának nevezett, és arra kért, hogy ne aggódjak többet.

Azt is mondta, hogy hívták őket a Pogányok, hogy jöjjenek értem, úgyhogy azt hittem, Nikolai rájött, hogy hibát követett el azzal, hogy kiütött, és úgy döntöttek, hogy elengednek. Soha nem hittem volna, hogy Annikának köze van hozzá. A jó kislány Annika. A "konfliktus a gonosz" Annika.

Nem mondod, egyszer hallottam, hogy pontosan ezt a mondatot mondta Avának. A konfliktus gonosz, és mindenáron el kell kerülni.

Azt hittem, Jeremy szigorított a körülötte lévő biztonsági intézkedéseken, és a biztonságáért való aggódás miatt nem engedte be a REU kollégiumába.

Kiderült, hogy kifejezetten távol tartotta tőlem. "Miért csak most mondod ezt el nekem?"

A levegőbe emeli a kezét. "Nem gondoltam, hogy ez fontos."

"Az. Nem figyelmeztettelek, hogy ne tedd magad veszélybe? A bátyáddal is elbántam volna."

"És mikor tetted volna ezt? Mielőtt vagy miután a pogányok péppé vertek?"

"Nem számít. Komolyan mondom, Annika. Ne áldozd fel magad másokért. Senki sem éri meg, engem is beleértve." "Ezt én döntöm el, nem te." "Annika", figyelmeztetem.

"Nyolc? Mindegy."

"Legyen kilenc."

Csalódottan vesz levegőt, de újra azzal az ártatlansággal néz rám. "Te voltál?"

"Mit csináljak?"

"Felgyújtani a kastélyt?" "Azt hiszed, én voltam?"

"Nem tudom, mit gondoljak. Gyújtogattál már a Heathens táborban. Egyébként miért csináltad?"

"Semmi olyat, amiről tudnod kellene."

"Akkor mi lenne, ha felbukkannál a szobámban? Azt hiszem, jogom van tudni, hogy miért pont ott bukkantál fel."

"Megpróbáltam menekülni." És bármelyik erkélyt használhattam volna, de tudat alatt az övébe ugrottam.

A lila párnák és a teraszon lévő lányos plüssfigurák miatt könnyebb volt kiszúrni.

Akkoriban nem voltam biztos benne, hogy miért döntöttem úgy, hogy az erkélyére lépek, de most már tudom.

Még amikor azt hittem, hogy egyáltalán nem érdekel Annika Volkov és az idegesítő, fecsegő jelenléte, akkor is kerestem őt, amikor nem volt a közelben. Soha nem hangoztattam hangosan, de észrevettem, ha nem volt ott.

Magam ellenére.

Akkoriban három napig nem jött be a lányok lakására, és a bátyja kúriájába zárkózott.

És egy részem látni akarta őt.

A vállát megvonja a válaszom, de azt mondja: - Erről szólt a második tűz? Nem tudtad befejezni a munkát a melléképülettel, ezért úgy döntöttél, hogy kiszélesíted a hatókörödet?"

"És közben kockáztatod az életed?"

"Kis áldozatok a nagyobb jóért, igaz?" Az egész teste megmerevedik, és az ujjai megremegnek. Még akkor sem akarja elhinni a szavait, amikor kimondja őket.

"Ha ezt gondolod, akkor itt végeztünk." Felállok. Annika

felugrik velem, és megragadja a karomat. "Igaz ez?"

"Nem tudom. Mondd meg te. Elhiszed, hogy bántanálak, aztán megmentelek téged *és* a bátyádat?"

A nő hallgat.

"Te ezt kurvára elhiszed, Annika?"

"Nem - morogja a lány egy aprócska mormogással. "De tőled akarom

hallani." "Soha nem bántanálak."

Hosszú lélegzetvétel szökik ki belőle, és a fény lassan visszatér a szemébe. Kicsit elmosolyodik, és megáll előttem, elég közel, hogy eltörpüljek mellette. "Mármint a szexen kívül."

"A szexen kívül, kölyök."

"Mi van, ha túl sok lesz, és tényleg nem bírom tovább? Mit csináljak akkor?"

"Válassz egy szót és mondd ki.

Abbahagyom." "Ó, mondjuk egy

biztonságos szót?"

Inkább egy kis szünet a sötétségemben. De bólintok. "Igen, egy

biztonságos szó.

Mit szeretnél, mi legyen?"

"Violet" - mondja gondolkodás nélkül. "Nem szeretem, mint színt. Kevésbé felsőbbrendű, mint a lila."

"Miért nem vagyok meglepve?"

"Mert kezdesz megismerni engem. Gratulálok, hogy VIP lettél."

Incselkedve vágom a homlokára, de nem olyan erősen, hogy

fájjon. Tenyerével rácsap a megtámadott bőrre. "Ez meg mire

volt jó?" "Az okos kis szádért."

"Ezt bóknak veszem - ó, ne!" Fölbámul az égre, ahogy az megnyílik, és az eső elered. "A hajam. Gyerünk, Anglia. A francba!"

A földszintre vezető ajtóhoz rohan, kezét a fejére borítva.

Miután menedéket talált az ajtóban, hátranézett, hogy ott találjon, ahol e n g e m hagyott.

Bámulom az eget, hagyom, hogy az eső másodpercek alatt átjárjon. Behunyom a szemem, és hagyom, hogy átjárjon.

Mindig is szerettem az esőt.

Esett az eső, amikor aznap felébredtem a kórházban, és aznap, amikor először találkoztam anyával és apával. Az eső bizonyos értelemben mindent leöblít.

Beleértve a véres múltat is.

Ez új kezdetet adott nekem, még ha csak ideiglenesen is.

"Creighton, mit csinálsz?"

"Érzem az esőt." "De

te csuromvizes vagy!"

Az ajkaim vigyorra húzódnak. "Ezt a megjegyzést most nekem vagy neked szántad? Amikor utoljára néztem, a picsád teljesen nedves volt, miután megbüntettem."

"Te... átkozott szadista perverz."

"És ez tíz." Kinyitom a szemem, a fejemet az ő irányába fordítom, és kinyújtom a kezem. "Gyere ide."

"Ha azt hiszed, hogy kilépek az eső közepén, akkor megőrültél." "Az

őrültség nem normális ebben az őrült világban?"

"Nuh-uh. Két órát töltöttem a hajam rendbetételével, hogy ilyen

gyönyörűen nézzek ki." "Ha tovább bújkálsz az eső elől,

lemaradsz róla."

"Inkább kihagyom, minthogy tönkretegyem a hajamat és a ruhámat. Még az összes étel is tönkremegy."

Felemelem a vállamat, és újra lehunyom a szemem.

Annika valószínűleg lefelé repül, hogy megszárítsa a haját. Nem lepődnék meg, ha valahol ott heverne egy váltás ruha. Mindig felkészül az ilyen helyzetekre.

Mindig arra törekszik, hogy a lehető legjobban nézzen ki, mintha bármi, ami ennél kevesebb, egyenesen sérti a személyiségét.

Lassú klasszikus zene tölti be a levegőt, mielőtt egy kis kéz az enyémbe csúszik, és a lágy ibolya illata betölti az orromat. "Ha tönkreteszem a hajamat, jobb, ha táncolsz velem."

Kinyitom a szemem, és lenézek a kis törékeny arcára, amely teljesen átázott. Vízcseppek csúsznak az arcán és a nyakán. Fehér felsője átlátszóvá vált, rátapad pántnélküli melltartójára, és sejtetni engedi kerek, élénk melleit.

Megjegyzem, hogy mielőtt lemegyünk, odaadom neki a kapucnimat, hogy senki ne lássa így.

"Én nem táncolok" - mondom neki.

"Ne aggódj. Majd én megtanítalak." A vállamra teszi a kezét, az enyémet pedig a derekára ülteti, majd lassan mozogni kezd a zene ritmusára.

Olyan kicsinek és helyesnek érzi magát a karjaimban.

A vágy, hogy lakmározzak belőle, felfaljam, felfaljam, felzabáljam, mint egy késztetés, úgy lüktet bennem.

On.

És

tovább.

És *baszd* meg.

Biztosan látja az állatias szükségletet az arcomon, mert szétnyílnak az ajkai. A levegő összeszűkül, elviselhetetlen feszültségtől eltolódva, ami azóta növekszik, hogy elfenekeltem, és ő elélvezett tőle.

Nemcsak hogy nem bánta a fájdalmat, de még be is gerjedt rá.

Kíváncsi vagyok, meddig tudom őt nyomni, mielőtt végül megtalálom a határait. Vajon meg fogok-e állni ezeknél a határoknál?

"Most már pörögni fogok" - suttogja, és a hangja túl hangosnak tűnik a csendben. Aztán a kezemmel a toll kecsességével pörgeti a testét.

Csapdába ejt az eleganciája, és az, hogy milyen jól érzi magát a karjaimban, hogy mennyire szeretném magamhoz szorítani, ezért hátrahúzom, és ő a mellkasomhoz csapódik.

Abban a pillanatban, ahogy zihál, leengedem a fejem, és az ajkait az enyémmel ragadom meg. Annika elernyed velem szemben, a szája kissé kinyílik, valószínűleg a sokk miatt, én pedig kihasználom az alkalmat, és beledugom a nyelvemet.

Úgy lakmározom belőle, mintha éheznék egy ízre,

egy kortyra. Egy csókra.

Az ajkaim az övéire nyomódnak, a nyelvem elkobozza az övét, nyalogatva, szopogatva, harapva és harapva és *harapva*.

Nyüszít, kezei a vállamra fonódnak, és ez akár egy meghívás is lehetne, hogy élve felfaljam.

Úgy csókolom meg, ahogy még soha nem csókoltam, mert még soha nem csókoltam, soha nem tartottam ezt az aktust értékesnek - egészen addig nem, amíg ez a romboló golyó át nem robogott az életemen.

Az ajkaim egy telhetetlen vadállat energiájával lakmároznak az övén, amíg ő zihál, amíg a teste az enyémhez simul. Amíg már nem tudom megfejteni, hol kezdődik ő és hol végződöm én.

Az eső úgy zúdul ránk, mintha tanúja lennénk ennek a pillanatnak.

Abban a pillanatban, amikor úgy döntök, hogy Annika Volkov nem fog tudni elmenekülni előlem. Még akkor sem, ha ő akar.

15

ANNIKA

Két hét telt el azóta a nap óta, amikor az életem a feje tetejére állt.

Azóta a nap óta, amikor Creightonnal táncoltam az esőben, majd megcsókolt.

Vagy inkább egészben lenyelt, és addig lakmározott a maradványokból, amíg azt hittem, hogy elájulok.

Soha nem tudtam, hogy a csókolózás élet-halál kérdése lehet, de Creighton nyilvánvalóan azt a küldetést tűzte ki maga elé, hogy minden egyes meggyőződésemet megcáfolja.

Előtte azt hittem, hogy túl érzékeny vagyok a fájdalomra, de minden egyes büntetéssel, minden egyes pofonnal kezemmel kezdem azt hinni, hogy talán élvezem ezt a romlottságot. Talán az érzékenységem még egy ok, amiért ennyire szeretem.

Vagy talán azt élvezem, ami utána jön - az irányító érintéseket, a földrengető orgazmust.

Még a könnyek is.

Előtte azt hittem, hogy a sírás gyengeség. Most, amikor sírok, Creighton intenzitása egy fokozattal magasabbra lángol, és egészben felfal engem.

Ő egy ilyen szadista.

De ő *az én* szadistám.

Az elmúlt két hétben olyan fogalmakkal ismertetett meg, amelyekről nem is tudtam. Mint például, hogy a bugyimmal vagy az ujjaival befogja a számat, miközben elfenekel - ezt egy kicsit túlságosan is élvezte. Vagy az, hogy orgazmusért könyörögjek, addig-addig élezve, amíg össze nem zavarodok.

De megtanított arra is, hogy fogadjam el a fájdalmat, hogy ne küzdjek ellene, és abban a pillanatban, amikor megteszem, az öröm sokkal könnyebben jön.

Részben azért, mert kezdek hozzászokni a kezeihez.

Részben azért, mert ő az, aki a fájdalom mögött áll. Senki más, Creighton.

Bár én már régen nem bálványozom őt. Nemcsak tökéletlen ember, de néha még nem is kedvelem. Különösen, amikor zsarnoki módba kapcsol, és elutasítja az alapvető kéréseket.

Ha nemet mondok, megbüntetnek.

Ha szembeszállok vele, engem is megbüntetnek.

Ha úgy érzi, hogy én vagyok a kölyök? Igen, ez nagy bajba sodor.

Néha úgy tűnik, hogy a makulátlan irányításával a saját részeit tartja magába zárva.

Ez az elmélet annál hihetőbbé vált, minél jobban elmélyíti a büntetésemet, valahányszor érzi, hogy lázadás tör ki bennem.

A csók után úgy éreztem, hogy egy fal dőlt le kettőnk között. A szomorú hír az, hogy egyre több falat fedezek fel.

Olyan, mintha egy karnyújtásnyira tartana tőlem, elég távol ahhoz, hogy ne lássam az igazi természetét.

Mármint a szadistán túl, aki nem tud örömöt érezni fájdalom okozása nélkül.

Ezért is próbálom őt kimozdítani a komfortzónájából. És ez alapvetően azzal történik, hogy randikat követelek. Igen, büntetést kapok értük, de megéri.

Eleinte gyakran találkoztunk a menedékház tetején, és ott ebédeltünk, de Jeremy a múlt héten lazított a biztonsági intézkedéseken.

Nem követnek többé őrök, és nem kell a hátam mögé néznem. Még a lányokkal is elmegyek lógni - bár még nem tartok ott, hogy az éjszakákat a kollégiumban töltsem.

Muszáj voltam kitartani a szabadságom mellett, felhívtam apát és anyát, és megmondtam nekik, hogy el fogok szökni, ha továbbra is megbilincselnek.

"Azaz, ha el tudsz szökni" - mondta Papa tárgyilagosan, de aztán azt mondta Jeremynek, hogy adjon nekem szabadságot.

A papa a kemény szeretetről szól, én mondom neked.

De mindegy is, miután elnyertem a régóta várt szabadságomat, Creightonnal elmentünk moziba, és meglepő módon nem aludt el közben.

Kocogni is mentünk a hegyekbe, vagy inkább ő húzott fel engem. *Mi?* Nem szeretek túrázni. Így hívják. Ez nem kocogás, hanem túrázás.

Csak mosolygott, és megrázta a fejét, miközben én küzdöttem, elvörösödtem, és tízpercenként szünetet követeltem.

A kényelmetlenség talán megérte, mert láthattam a mosolyát. Olyan ritkák, mint a különleges kiadások, és képesek szívproblémákat okozni. Szóval talán áldás, hogy nem mutatja őket gyakran.

Különben is, nem akarom megosztani őket

vagy őt. De ma muszáj lesz.

Ava, Cecily és én elmentünk a harcosok klubjába. Ez az a hely, ahol a REU és a King's U diákjai összeverik egymást. Még bajnokságot is rendeznek erre. Ez olyan, mint egy levezető csatorna a rivalizálásuknak.

Mivel a Heathens rendszeres résztvevői a bajnokságnak, Jeremy nyilvánvalóvá tette, hogy nem lehetek itt.

Legutóbb, amikor rám talált, kikísért, mielőtt még harcot néztem volna, és házi őrizetbe helyezett.

Ezért ezúttal be kellett lopakodnom. Gondoskodtam róla, hogy túlméretezett kapucnit vegyek fel, elrejtsem a hajam, és még napszemüveget is felvettem.

A látásom nem a legjobb, tekintve, hogy éjszaka van és a vakító fények, de még mindig jobb, mintha kirúgnának, mielőtt megnézhetném Creighton küzdelmét az elődöntőben, aki nem más, mint Nikolai ellen.

Ugyanaz a Nyikolaj, aki mindig készen áll arra, hogy szétbassza valakinek az arcát, és véget vessen egy másik ember életének.

"Próbáltátok már megállítani?" Kérdezem a lányokat félig ijedt hangon.

"Senki sem állíthatja meg Creightont a harcban" - mondja Cecily.

"Még Aiden bácsi sem." Ava lábujjhegyre áll, hogy jobban lássa a tömeget. "És Aiden bácsi olyan, mint a legkegyetlenebb ember, akit ismerek, nem viccelek."

"Talán az apjától örökölte a kegyetlenségét?" Kérdezem, és megpillantom Creightont, amint a ring szélén Remivel beszélget, vagy inkább hallgatja, ahogy Remi beszél.

Csak egy fekete rövidnadrágot visel, így testalkata és póktetoválása is láthatóvá válik. Én pedig nem tudom megállni, hogy ne figyeljem meg alaposan, és ne vesszek el a feltűnő részletekben.

Több modellt láttam már, mint amennyit meg tudnék számolni, de az én szememben Creighton a legszebb férfi a világon.

És igen, elfogult vagyok.

"Nem" - mondja Cecily. "Aiden bácsi nem erőszakos. Közel sem. Csak számító és módszeres a végletekig."

"Totes, de ha kell, erőszakos tud lenni. Apa mindig azt mondja, nem tudja elhinni, hogy Creigh Aiden bácsi fia. Mintha olyan édes és jól nevelt lenne, és tulajdonképpen illik apa személyiségéhez."

Édes? Döbbenten bámulok Avára. Ugyanarról a Creightonról beszélünk, vagy neki valahogy van egy ikertestvére?

Cecily vigyorog. "Igen, apád nyilvánvalóan jobban kedveli Creigh-t, mint az idősebb testvérét."

"Pszt, ne hozd fel a rossz mágiát, amikor épp jól érzem magam." Cecily pólójára mutat, amire az van írva, hogy *az erőszak nem megoldás. Az erőszak a kérdés, és a válasz igen.* "És te totál szórakozni jöttél ide."

"Ezt te vetted nekem."

"Tökéletesen áll rajtad." Vigyorog. "Ezt kellett volna viselnie annak a nyápic Glynnek. Nem hiszem el, hogy megint lerázott minket."

"Nem utálja az erőszakot?" Én szállítok.

"Inkább Killian érdekli jobban. Bár én drukkolok neki.
Ezt a lányt már régen meg kellett volna dugni."

"Még mindig azt kívánom, bárcsak mással jött volna össze, mint egy diákkal a Királyi Egyetemről" - motyogja Cecily az orra alatt, majd rám mosolyog. "Ne vedd sértésnek."

"Nem veszem fel." Zavartan intek egy kézzel, miközben Creightonra koncentrálok.

A ring másik oldalán Nikolai széttárja a karját, és csukott szemmel hátrahajtja a fejét.

Fekete szaténköpenye szélesre tárul, felfedve piros rövidnadrágját és a mellkasát borító extravagáns tetoválásokat.

Olyan, mintha sátáni rituálét végezne.

A jó hír az, hogy Jeremy és Gareth is mellette van, így szemmel tarthatom őket, és elmenekülhetek, ha erre jönnek.

A bátyám a tervek szerint jövő héten Landon ellen fog küzdeni a második elődöntőben, és én biztosan nem leszek ott, hogy ezt végignézzem.

Nikolai szemei felvillannak, és egyenesen rám merednek.

A francba.

Félig Ava mögé bújok, de a tekintete nem változik. Ha elmondja Jernek, hogy egyértelmű figyelmeztetése ellenére idejöttem, akkor újabb epizódra vagyok kárhoztatva az elefántcsonttoronyban.

Várjatok.

Oldalra mozdulok, és Nikolai tekintete nem követ engem. Hanem...

Követem a tekintetét, hogy megtaláljam a mögöttünk álló, megmerevedő Brandont. A keze a haja hátuljába húzódik, ahogy Nikolai kegyetlen tekintetével találkozik, ajkai összeszorulnak, szemei kemények.

Ez volt az első alkalom, hogy ennyire zaklatottnak, ennyire... nyugtalannak láttam. "Bran!" Ava egy fél öleléssel ugrik rá. "Mit keresel itt?"

Arckifejezése visszaváltozik, és leengedi a kezét a tarkójáról. "Remi könyörgött nekünk a csoportos csevegésen keresztül."

"Tényleg?" Cecily megkérdezi. "Mennyivel kell megvesztegetnem, hogy ezt megmutassa nekünk?"

"Nincs szükség vesztegetésre." Előhalássza a telefonját, és a *Lord Remi Sidekicks* nevű csoportos csevegésre görget.

Remington: A kedvenc - és ha szabad hozzátennem - egyetlen ivadékom ma este az elődöntőben fog küzdeni! Szükségem lesz rátok, hogy mindannyian elgyertek szurkolni a mi legfiatalabb kis szarosunknak. Esküszöm, hogy könnyes a szemem. Mikor vált felnőtté?

Eli: Ne beszélj róla úgy, mintha gyerek lenne.

Remington: Remington: Kopj le, pszichopata. Állandóan kistestvérnek hívod.

Eli: De ezt csak én tehetem meg.

Landon: Landon: Bármikor megtehetjük a hátad mögött.

Eli: Nem, ha még egy napot szeretnél élni. Ő a testvérem.

Landon: És a kis unokatestvérem.

Creighton elhagyta a chatet

Remington: blabla, blabla, blabla. Elijesztetted az ivadékomat a fecsegéseddel. Ő az unokatestvérem és az én ivadékom, de nem látod, hogy ezzel hencegnék, pedig nagyon is kellene. Mindegy, ki lesz a bunyós klubban?

Remington hozzáadta Creightont a beszélgetéshez **Brandon:** Tudod, hogy az erőszak nem az én világom. **Landon:** Előbb könyörögjön, uraságod.

Eli: Igen, könyörögj. És tedd, hogy megérje nekünk.

Remington: Remington: Miféle elbaszott perverzió ez? Csak akkor fogok könyörögni, ha mindkettőtöket a pokolba taszítanak. Akkor térden állva fogok könyörögni a Sátánnak, hogy nyúzzon meg titeket élve, és hadd nézzem.

Landon: Gondolom, ez azt jelenti, hogy egyedül mész. **Eli:** Remi, nem szeretnénk, ha szomorúan néznél ki. **Landon:** A rajongó lányok nem helyeselnék.

Eli: Lehet, hogy elveszíted a kefélési jogot.

Remington: Remington: Rendben, faszfejek. Kérlek, gyertek. **Landon:** Szándékos szóvicc?

Remington: Baszd meg, Psycho 2.0. Ha bárkinek is beszélsz erről, megöllek. Megértetted? Rendben.

Creighton elhagyta a chatet

Cecily felnevet, Ava pedig egy ideig üresen bámulja a képernyőt, mielőtt ő is felkacag.

"Fizetek neked, ha küldesz nekem képernyőképeket" - mondja Cecily. "Ingyen is megkaphatod őket."

"Jaj, nem érdemeljük meg Bran-t." Megragadja a karjánál fogva.

"Ribanc, az egész világ nem érdemli meg Bran-t." Ava átkarolja a szabad vállát.

Finoman lecsapja magáról. "Köszönöm a bókot, de valahogy még mindig szeretnék élni egy másik napot."

Megforgatja a szemét, és hátralép.

"Creighton mindig elhagyja a csevegést?" Kérdezem.

Bran elmosolyodik. "Igen, és Remi visszaveszi őt. Olyan ez, mint egy macska-egér játék."

"Beszél hozzátok?" "Ritkán."

"OMG." Ava feszülten figyel engem.

"Mi?"

"Te kis kurva! Egész idő alatt azt mondtad, hogy szünetelteted az Operation Fake Boyfriend-t, mert Creigh-ra vagy kattanva, nem igaz?"

"Most, hogy mondod." Cecily rám szegezi a szemét. "Talán azért nem ragaszkodik többé Creigh mellé, mert kettesben töltik kettesben az időt."

"Creigh megkérdezte tőlem, hogy mi a legjobb film mostanában a moziban" - szolgáltatja Bran a rémületemre.

"Randi?" Ava szemei majdnem kikerekedtek. "Cray Cray egy *randin*? Ez óriási. Szükségünk van a részletekre, az *összesre, méghozzá* sorrendben. Csókolóztatok? Dugtatok?"

Az arcom biztosan bíborvörös, de mégis megköszörülöm a torkomat. "Én... nem tudom, miről beszéltek."

Mindhárman közelednek hozzám, de mielőtt válaszokat kérhetnének tőlem, elkezdődik a harc.

Ez határozottan felkelti a figyelmüket.

Nagy levegőt veszek, de a torkomon akad, amikor Nikolai szinte nekiront Creightonnak, amint a bíró bejelenti a kezdést.

A legtöbb harcos az első néhány másodpercet azzal tölti, hogy óvatosan köröznek egymás körül. Nikolai nem.

Arra született, hogy erőszakot gyakoroljon. Egy maffiaherceg, ízig-vérig. A King's U közönsége megvadul, amikor az első ütést mérte rá, és a
Creighton arca oldalra repült.

Zihálás hagyja el az ajkaimat, és az egész testem megmerevedik.

A REU közönsége egyöntetűen Creighton vezetéknevét skandálja. Ava és még Cecily is csatlakozik.

"Király, király, király, király!"

Képtelen vagyok rendesen lélegezni, nemhogy beszélni.

Creighton hátrál, de nem esik el. Meglendíti az öklét, és az egyenesen Nikolai arcában landol. Az orrából vér csordul, és felnyög, majd a betekert kezével megtörli.

Egy darabig ütik egymást, az egyik üt, a másik visszaugrik, majd erősebben üt.

A tömeg kiáltásai, sikolyai és kiáltásai addig keverednek, amíg eggyé nem válnak.

Minden erőmre szükségem van ahhoz, hogy maradjak és nézzem, ahogy ütik egymást, és elküldik egymást a levegőbe. De megteszem, mert ez is a Creighton része.

Biztos van valami oka, hogy miért olyan, amilyen. Miért akar annyira szexuális fájdalmat és erőszakot okozni.

És meg kell ismerkednem vele.

Csak így leszek képes megérteni Creightont.

És ezt mindennél jobban szeretném. Nem tudom csak úgy elviselni a fájdalmas szempillantásait, és elbújni az elől, amiért ilyenné vált.

Remington a ring szélén ugrál, kiabál és szurkol neki. Nem sokkal később Landon is csatlakozik hozzá, unott arckifejezéssel az arcán.

Cecily és Bran is megdermed a férfi láttán. Csak Ava ugrál tovább fel-alá. "Kapd el, Cray Cray! Szeretünk téged!"

"Most már igen?"

Ava hirtelen megáll, és a szája kissé elhúzódik, miközben mindannyian a rekedtes hang felé fordulunk.

Az újonc nem más, mint Eli. Soha nem találkoztam vele, de láttam már errefelé, és Ava rávett, hogy kövessem az IG-n, hogy becserkészhesse.

Ő is követett engem, így most abban a kínos helyzetben vagyunk, hogy kölcsönösen ismerjük egymást, de még sosem beszéltünk.

Emellett ő Creighton testvére, és az ő IG-je az egyik kevés hely, ahol vannak róla frissítések. Néhányan családi környezetben vannak, de a legtöbbjük szelfi, ahol Creighton alszik a háttérben, és Eli olyan képaláírásokat ír, mint pl.: "Creighton alszik a háttérben:

A Csipkerózsika krónikák dokumentálása. 100. nap.

A szemtelen fattyú elaludt, miközben beszéltem. A szemtelenség szemtelen.

Megkértem, hogy válasszon köztem és az alvás között. Letakarta a fejét a lepedővel. Visszavonta a testvéri jogokat, miközben beszélünk.

Eli King egyáltalán nem hasonlít öccsére. Mindketten jóképűek, de míg Creigh úgy néz ki, mint egy gyönyörű herceg, Eli inkább egy sorozatgyilkos herceg. A testfelépítése karcsúbb, a vonásai élesebbek, sőt, vágóbbak. És fekete haja és sötétszürke szemei a tiszta fémmel is felvehetnék a versenyt.

Azt hittem, hogy a drasztikus különbség a kinézetükben talán annak köszönhető, hogy valaki jobban hasonlít az egyik szülőre, és Eli esetében ez igaz is. Tényleg úgy néz ki, mintha az apjuk másolata lenne. Creighton viszont egyáltalán nem hasonlít az anyjukra, szóval talán valaki másra hasonlít a családból.

Ava arca pillanatok alatt elvörösödött, de még mindig azt mondja: "Nem kéne a sötétben bujkálnod, hogy sátáni rituálékat végezz?".

"Hiányzik egy fontos összetevő." Az arckifejezése nem változik. "Vér."

Hűha. Oké, rendben. Talán a King testvérek jobban hasonlítanak egymásra, mint ahogy azt kezdetben gondoltam.

"Annika, ugye?" Kezet nyújt nekem, és én megrázom. "Biztos vagyok benne, hogy Creigh állandóan rólam beszél."

"Valójában nem." Elvigyorodom, majd így folytatom: "De hallottam rólad".

A szemöldöke összeráncolódik. "Nem tőle?"

"Nem?" Kínosan válaszolok, és arra gondolok, hogy valószínűleg nem ezt akarja hallani.

"Az a szemtelen fattyú." Tekintete az egyre hevesebbé váló harcra siklik. "Nem akarsz eltűnni innen?"

Cecilyre vetem egy pillantást, de ő úgy tesz, mintha a harc fontosabb lenne, mint a jelenleg zajló atomháború.

Ava összeszorítja a fogait, de ő is előre bámul.

Brandon annyira belefeledkezett a küzdelembe, hogy egy centit sem mozdult. A pokolba is, olyan csendben volt, hogy már el is felejtettem, hogy egyáltalán itt van.

"Hagyd őt békén - morogta végül Ava.

Kegyetlen vigyor ívelt Eli ajkára. "Van néhány dolog, amit meg kell kérdeznem Annikától. Nem fog sokáig tartani."

Ők ketten egymásra merednek, vagyis inkább Ava, miközben a férfi megtartja azt a tökéletes vigyort.

Elvonja a figyelmemet az, ami köztük zajlik, mert valami megváltozott a ringben.

A közönség tombol, és ez azért van, mert Creighton sarokba szorította Nikolai-t.

Punch.

Punch.

Punch.

Arckifejezése vaddá vált, ahogy újra és újra szánt. Nyikolaj mániákus nevetésben tör ki, meg sem próbál védekezni.

Megpillantom, ahogy Bran a tarkójához emeli a kezét, és olyan hevesen rángatja a rövid hajszálakat, hogy összerezzenek.

Minél erősebben nevet Nikolai, annál vadabbá válik Bran hajhúzása.

A játékvezető bejelenti, hogy a Creighton pontozással nyert. A REU közönsége megőrül, és a vezetéknevét kiabálja.

Cecily tapsol. Bran megfordul, és szó nélkül távozik.

Eli és Ava még mindig abban a furcsa pózban vannak, ami miatt még a harcra is elvesztette a figyelmét - és ez mond valamit, hiszen ő a leglelkesebb az ilyen típusú jelenetekben.

Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

Pillantást vetek hátra, és kapkodom a levegőt, amikor Creighton leugrik az egyik gyűrűoszlopról. Teljesen figyelmen kívül hagyja Remit és Landont, és felénk kocog.

A tömeg megoszlik, és néhányan hátba veregetik, míg mások megpróbálnak kezet rázni vele. Ő egyikükre sem figyel oda. Egyedül rám koncentrál.

Egy vágás van az ajkán, és az arca úgy néz ki, mint egy alvilági nagyúré, aki frissen jött ki egy csatából.

"Ó, szia..." Bármit is akartam mondani, elhal a torkomban, amikor megragad a derekamnál fogva, és az oldalához vág.

Creighton hangja a legjobb esetben is csípős, ahogy a bátyjára néz. "Tartsd magad távol attól, ami az enyém."

Aztán kirángatott a klubból.

16

ANNIKA

"Hé, lassíts..."

Gyakorlatilag kocogok, hogy lépést tartsak Creighton széles lépteivel. Elrepülünk a tátogó diákok mellett, akik valószínűleg ugyanúgy megdöbbentek, mint én.
a tettei által.

Vagy talán azért, mert félmeztelenül van, kihegyezett izmok vannak kiállítva, és csak a rövidnadrág lóg mélyen a csípőjén.

Bár még soha nem néztem meg egyik meccsét sem, de köztudott, hogy Creighton King a regnáló bajnok. Az ő elszántsága az ereje, és az oka annak, hogy tavaly megnyerte a bajnokságot, és azóta minden meccset megnyert.

Így az, hogy a harc végén elvesztette a hidegvérét, valamiféle istenkáromlásnak tűnhetett.

A csuklómra gyakorolt szorítása megtiltja, hogy a harc gondolata is felmerüljön bennem. Csak annyit tehetek, hogy lépést tartok - vagy megpróbálok. Amikor leveszem a napszemüvegem, hogy jobban lássak, a földre esik, de nem hagyja, hogy felvegyem.

Csak megyünk és megyünk, diákok és helyiek mellett villogva, majd az üres utcákon, bezárt üzletek mellett haladunk. Megpróbálok megnyugtató hangon beszélni, hogy lassítson, de nem hallja, amit mondok.

Ő egy fenevad, akinek egyetlen célja, hogy levegyen a lábamról.

Az éjszakai levegő beszivárog a csontjaimba, és hálás vagyok, hogy kapucnit viseltem, mert nemcsak melegen tart, de lehetővé teszi a szükséges anonimitást is.

"Nem baj, hogy elraboltak, meg minden, de nem tudnál lassabban menni?" Próbálok viccelődni. "Ilyen tempóban lehetetlen továbbmenni."

A válla fölött rám pillant, szemei sötétek, és a feszültség végigfut a testén. "Fogd be."

A szavaim elhalnak a torkomban. Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy dühös. Nem, talán ez egy lépéssel tovább megy.

De miért irányulnak ezek a romboló érzelmek ellenem? Nem mintha bármi rosszat tettem volna.

Hogy tudtomon kívül ne rontsam az állapotomat, elharapom a nyelvemet, és hagyom, hogy Isten tudja, hova rángasson.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő után megérkezünk a tengerpartra. Az emberek általában oda mennek, ahol homok van, hogy élvezhessék a vizet és a kilátást.

A Creighton biztosan nem.

Egy sziklás területre vezet, ahol a hegyes részek olyanok, mint a vadállatok agyarai.

Küzdök, hogy kiszabaduljak. "Nem, nem. Nem megyek oda."

Megrántja a kezemet, én pedig a földre teszem a lábam. "Mondtam, hogy nem megyek oda. Furcsa dolgok élnek azokon a sziklákon, és várják a következő áldozatukat. Ki tudja, milyen állat ugrik rám a sötétben?"

"Az egyetlen állat, ami miatt aggódnod kell, az én vagyok."

Az ajkaim szétnyílnak, és ő pedig kihasználja a zavarodottságom pillanatát, hogy megrántja a csuklómat, és magával visz egy hatalmas szikla tetejére.

Óvatosan figyelem a környezetemet. Sötét van errefelé, az ég felhős, és csak egy távoli utcai lámpa nyújt szünetet az éjszakában.

A hullámok olyan vadsággal csapódnak a parthoz, hogy a hátamon végigfut a borzongás.

Creighton előrehajít, hogy háttal álljak a víznek, ő pedig fölém tornyosul.

A sötétben szörnyetegnek tűnik, az éjszakából kivágott, büntetés kiszabására szabott darab.

Ő a gyönyörű bőrbe burkolt veszélyes erőszak. Száraz vér tapad a hajkoronájára, az ajka sarka elvágódott, és egy zúzódás díszíti az arccsontját.

Még mindig őt tanulmányozom, amikor egyetlen mozdulattal hozzám nyomódik, éhes tekintete csupaszra vetkőztet, és intenzitása minden egyes oxigénbevitellel hullámzik.

A lábam megcsúszik, én pedig felsikítok, miközben belekapaszkodom a feszes karjába. "Mi a fenét képzelsz?"

"Ezt nekem kellene megkérdeznem tőled."

"Én?"

Nem mond semmit, továbbra is rám mered, valószínűleg azt találgatja, hogyan fog az ölébe fektetni és elfenekelni.

A kép láttán megborzongok, de nem veszek tudomást a lábaim közötti lüktetésről. "Ha nem mondod el, hogy szerinted mit csináltam rosszul, nem fogok tudni rájönni. Bármennyire is szeretnék gondolatolvasó lenni, sajnos nincs meg ez a szuperképességem".

"Egy."

"Ó, ugyan már. Te most csak rosszindulatú és igazságtalan

vagy." "Kettő."

"Creighton!" Düh bugyog az ereimben, de tudom, hogy ha továbbra is ez az érzelem vezérel, csak egy gödörbe ásom magam.

Főleg úgy néz rám, mintha a robbanás határán lenne.

Így hát elsimítom a hangomat, közelebb lépek hozzá, a hangom lágyul. "Elmondanád, kérlek, mi folyik itt?"

"Maradj távol Eli-tól."

A szemöldököm ráncosodik. "Ő nem a testvéred?"

"Ez nem jelenti azt, hogy közel kerülhetsz hozzá."

"Miért nem?"

"Ne kérdezősködj, és tedd, amit mondanak."

Ez az egyik olyan alkalom, amikor általában egy alig átgondolt választ lövök ki, és ezzel bajba sodrom magam. De kényszerítem magam, hogy nyugodt maradjak. Az alatt a néhány hét alatt, amit Creighton társaságában töltöttem, arra a felismerésre jutottam, hogy ő nem úgy bánik az emberi érzelmekkel, mint mi többiek.

Ő nem lelketlen, mint mondjuk Killian, Nikolai vagy akár Jeremy. Nem arról van szó, hogy nem érdekli. Csak úgy dönt, hogy nem érdekli. Ez egy tudatos döntés, amit már régen meghozott.

Ami azt jelenti, hogy vannak érzései, tökéletlenségei és titkai - amiket én próbálok kibogozni.

És ehhez nem hagyhatom, hogy az érzelmek vezéreljenek. Nemcsak, hogy nem reagál rájuk jól, de minél jobban fokozom, annál mélyebbre menekül a szadista elméjébe.

Tehát az egyetlen módja annak, hogy ledöntsem a szilárd falait, ha önként megnyitom a sajátjaimat, és megmutatom neki a sebezhető részemet.

"Tudod, hogy a te oldaladon állok,

ugye?" A markolata enyhül a

csuklómon. "Tényleg?"

"Hát persze. Én vagyok az első számú rajongód, és jelenleg szabotálom az összes többi fangirl-t és fanboyt, nevezetesen Harryt, hogy ne szomjazzanak rád. Megvesztegetem őt luxus bőrápolási termékekkel, és majd szólok, hogy működik."

Az ajkai megrándulnak, és ez a legközelebbi mosoly, amit nyújt, ezért elkapom, a szívem sarkába zárom a nevét, és még közelebb nyomom magamhoz. "A lényeg az, hogy mivel a te oldaladon állok, valahogy szükségem van arra, hogy bízz bennem, bízz bennem, és mondj el dolgokat. Csajkovszkij sírjára esküszöm, hogy titokban tartom".

"Valóban?"

"Teljesen."

"Oké."

"Tényleg? Oké?"

"Igen. Cserébe nem hozod fel többet Csajkovszkijt."

Szünetet tartok. "De miért?"

"Nem szeretem, amikor más férfiakat csodálsz."

"De ő halott. Már több mint egy évszázada halott."

"Nem érdekel."

Nem tudom megállni, hogy ne szökjön ki belőlem egy horkantás. "Talán... féltékeny vagy egy halott öregemberre?"

"Gondolom, ez azt jelenti, hogy nem érdekel ez a csere." Elenged, és leül egy közeli sziklára.

Követem, és a pulcsim kapucniját lehúzom a hajamról, hagyom, hogy a szélben szálljon. Pár percig figyelem a környezetemet, egy hátborzongató állatot keresve. Amikor nem látok semmi gyanúsat, letörlöm a csúnya, koszos felületet, és letelepedem mellé. "Jól van, jól van. Nincs több Csajkovszkij."

Kivéve a fejemben.

Elismerő pillantást vet rám, majd ismét az óceánra koncentrál, és olyan csendben marad, mint az éjszaka.

De a szavak hiánya sosem ássa alá impozáns jelenlétét. Hajlamos halálos fegyverré változni, ha úgy dönt. Nem, ez nem választás. Pusztító energiája van, aminek levegővezetésre van szüksége. Olyan, mint a szikla, amin ül, mozdíthatatlan és szilárd. De a hullámok mégis nekicsapódnak a kemény felszínének, és kitartó erejükkel egyre csak próbálják elérni végül a magját.

Én vagyok az. Én vagyok a hullámok. A hullámok én vagyok.

A vállamat az övéhez ütögetem. "Itt tartod meg az alku rád eső részét."

"Türelmet kell tanulnod."

"Teljesen azóta csinálom ezt, mióta kirángattál a klubból, mint egy ősembert."

A feje az én irányomba billen. "Egy ősember,

mi?" "Hello? Láttad az arckifejezésedet?"

Tekintete ismét elveszik az erőszakos vízben. "Mindig is megmagyarázhatatlanul szükségem volt arra, hogy megvédjelek."

"Tudod, jobban tudok lőni, mint egy profi. A papa már kiskoromtól kezdve edzett, miután egy elmebeteg megpróbált elrabolni, így tökéletes lövészeteim vannak, és soha nem hibázom el. Jeremy pedig gyakran mondja nekem, hogy hordjak fegyvert. A lényeg, hogy meg tudom védeni magam és szétrúghatok pár segget. Vagyis, seggbe lövök valakit, de ez csak szemantika. Különben is, nem voltam veszélyes helyzetben a klubban."

"Nem szeretem, ha mások hozzányúlnak ahhoz, ami az enyém. Különösen Eli."

A szívem megdobban erre a szóra. *Az enyém.* Már korábban is mondta a klubban, de engem jobban aggasztott, hogy elrabolnak a bámészkodók előtt, akikre Creighton nem is figyelt.

"Miért pont Eli?"

"Ő egy anarchista. Az a típus, akinek nincs más célja, mint nézni, ahogy a világ a feje tetejére áll. Ha a célkeresztjébe kerülsz, véged van."

Ó. "Szerintem csak megsértődött, hogy soha nem említetted őt nekem."

"Ő ilyen ragaszkodó."

"Eli? Ragaszkodó?"

"Igen, nem hagy békén, és ez nem az én erőfeszítésem hiánya miatt van."

"Abból, amit az IG-jén láttam, csak veled ilyen. Egyébként inkább olyan, mint Kill, teljesen távolságtartó, miközben pont az ellenkező képet adja magáról."

"És ezt honnan tudod?"

"Közösek vagyunk."

"Kölcsönösen?"

"Ó, persze. Elfelejtettem, hogy nem használod a közösségi médiát. Az, hogy kölcsönösek vagyunk, azt jelenti, hogy követjük egymást."

"*Követed* őt?"

"Miért nem? A közösségi média lényege, hogy követjük az embereket."

Összehúzza a szemét. "Ne kövesse
őt." "Nem."

"Annika." A nevem hangja a mély, érdes hangján nem más, mint parancs.

"Ne légy zsarnok. Különben is, követem Remit, Brant, sőt még Landont is. Nem is beszélve Nikolai-ról, Gareth-ről és Killianról. Nekem is le kell törölnöm a követésüket?"

"Lehetőleg."

"Akár azt is mondhatnád, hogy töröljem a
közösségi oldalaimat." "Lehetőleg."

Horkantok. "Lehetetlen vagy."

"És te annyira kint vagy, hogy ez kurvára felbasz engem." Az ujjai egy pillanat alatt megszorítják az állkapcsomat.

Látom, ahogy a sötétség kúszik a vonásaira. Komoly tekintetétől, és nem is olyan finom tervétől, hogy az ölébe fektet, és a bőrömből kihúzza a büntetését, megmozdul a levegő.

De még nem fejeztük be a beszélgetést.

"Bármikor indíthatsz saját közösségi médiát, és követhetsz engem" - javaslom. "Így mindenkit ismerni fogsz, akivel kapcsolatba kerülök."

"Ebben az életben nem." A hüvelykujja előre-hátra, egyre fokozódó intenzitással simít végig az államon.

"Egy próbát megér." A kapucnis pulóverem ujját a kezemre húzom, és megtörlöm a száraz vért. "Miért harcolsz?"

"Túl sok felesleges energiám van, amit csak erőszak és fájdalom okozásával tudok kiüríteni."

Vágyakozás
.
Egy
impulzus.

Ez része annak, aki ő.

De miért olyan, amilyen?

Ahelyett, hogy ezt kérdezném, inkább azt kérdezem: "Mi történik, ha nem tisztítod meg?". "Semmi jó nem származik a felgyülemlett nyomásból." Az ajkai elvékonyodnak. "Ha
fontolgatod a lehetőségeket, hogy megváltoztasd, ki vagyok, spórolj vele."

"Nem akarlak megváltoztatni." *Meg akarlak érteni.*

Az utolsó szavak megakadnak a torkomon, mielőtt továbbadhatnám őket, és végigsimítok az ujjammal az ajkán lévő vágáson. "Fáj?"

Megerősítő hangot ad ki, a szemei az enyémben tévednek, miközben a hüvelykujja folytatja az őrjítő oda-vissza mozgást az államon.

Előre-hátra.

"Tényleg?" Elkezdem elhúzni a kezemet.

Creighton megragadja, és visszahelyezi az arcára. "Folytathatod."

Vigyorgok. "Biztos, hogy fáj, vagy csak azt akarod, hogy megérintselek?" "A második."

"Hűha. Hosszú utat tettél meg azóta, hogy nem engedted, hogy megérintselek."

"Nem szeretem feladni az irányítást" - vallja be halk hangon, amit a szél is magával sodor.

"Nálam jó kezekben van."

"Kétlem."

"Miért?" "Te egy kölyök vagy."

"Én is tudok jó lenni." Egy ötlet jut eszembe, és felélénkülök. "Mi lenne, ha bebizonyítanám?"

"Mit bizonyítsak?"

"Hogy lemondhatsz az irányításról értem, és én jól bánok vele." "Nem tetszik, hogy ez hova vezet."

"Bízz bennem." Letérdelek a lábai közé.

A szikla durva felülete bántja a bőrömet, de nem foglalkozom vele, helyette a küldetésemre koncentrálok.

A félhomályban Creighton egy hadvezér auráját árasztja magából, félmeztelenül, véresen, frissen egy csatából.

Arról nem is beszélve, hogy egy nyilvános helyen vagyunk, ahol bárki elsétálhat. Igen, el vagyunk rejtve a főutcától, de valaki visszasétálhat ide.

A régi Annika kiakadna, de engem nem érdekel. Nem, ha Creighton itt van.

Ujjaim megragadnak a rövidnadrágja gumiján, kissé remegve, de nem annyira, hogy tapogatózva összevissza.

Először hagyja, hogy húzzam az anyagot, de aztán kemény hangja vibrál a levegőben. "Mit képzelsz, mit csinálsz?"

"Örömöt szerezni neked." Néhány pillanatba telik, mire kiszabadítom a farkát. Megállok, ahogy kis kezem alig bírja el a körméretét.

Mi a...

Soha nem láttam még faszt a való életben, eltekintve néhány kéretlenül küldött faszképen. Vagy néhány pornófilmet - ne ítélkezz, kíváncsi voltam.

De tudtam, hogy a pornósztárok farkai nem a valóságot tükrözik.

Creighton azonban teljesen pornósztár szintű. Mind a körfogat, mind a hossz.

Most már meggondoltam magam a korábbi terveimmel kapcsolatban.

Mutató- és középső ujja az állkapcsom alá csúszik, megemeli, és a szemei sötétségébe zár. "Körbetekered ezeket az ajkakat a farkam körül, és hagyod, hogy megfojtsam a szép torkodat a spermámmal, kis lila?"

Szent szar.

A szívem felgyorsul. Neki kellene hallgatnia, akkor hogy lehet, hogy neki van a legjobb mocskos beszéde?

"Mélytorkoltál már más farkát, Annika? Hagytad már, hogy egy másik fasz megdugja a szádat, és feldagadjon az ajkad?"

A combjaim összeszorulnak.

Komolyan, abba kell hagynia ezt a beszédet. A tetteim elvileg róla szólnak, de én vagyok az, aki szégyentelenül elázik.

"Válaszolj a kérdésre."

"Nem, ez... az első." Mintha ez lenne *az* első.

Tudom, mert egyszer a többiekkel együtt játszottuk a "még soha nem voltam" játékot, és ő bevallotta, hogy soha nem szopta le a farkát. Ettől Remi drámai rohamot kapott.

Azóta azt hiszem, titokban arról fantáziálok, hogy én leszek az első lány, aki leszopja.

Különösen most, hogy rájöttem, hogy valószínűleg soha nem engedte meg magának, hogy orális szexet kapjon, mert az elveszi tőle az irányítást.

De most már nem állít meg.

Ha valami, akkor tüzes szemekkel és kéjes arckifejezéssel figyel engem.

Az állkapcsom alatt lévő ujjak az ajkaimhoz nyomódnak. "Nyisd ki."

Megteszem, és ő a középső és a gyűrűsujját egészen beljebb csúsztatja. A nyelvemhez nyomja őket, újra és újra bekeni őket a nyálammal.

Elkezdek öklendezni, és körülöttük szipogok.

"Lélegezz. Ha az ujjaimmal nem tudsz bánni, hogyan fogod elviselni a farkamat?"

A szemét használom horgonyként, miközben az orromon keresztül lélegzem be. Lassan enyhül a nyomás, és megnyalom az ujjait. Halk zümmögés hagyja el az ajkait, miközben a másik kezét a farkán lévő kezem köré tekeri.

Aztán a fogásomat arra használja, hogy csavaró mozdulatokkal fel-le csúsztassa a hosszát, és ezzel rávesz, hogy rángassam. "Ne csak nyalogasd. Légy jó kislány, és használd a nyelvedet az ujjaim között".

Tétova lökéseket teszek az ujjai között, és felgyorsítom a ritmusomat. Minél több örömhangot ad ki, annál keményebben nyomom. A fejem megszédül a túlstimulációtól, és a combjaim annyira nedvesek lesznek, hogy azt kívánom, bárcsak leérhetnék egy kézzel, hogy megérintsem magam.

Creighton kihúzza az ujjait az ajkaim közül és a kezem köré. "Tedd a farkamat a szádba."

Ajkaim körbeölelik a hosszát, tekintélye forróságot és feszültséget ad az aktushoz. De a szám olyan kicsi, hogy küszködöm. És ő ezt élvezi, az óceánkék szemében csillogó fényből ítélve.

Úgy teszek, ahogy ő tanított az ujjaival, bár azok nem érnek fel a szörnyű farkához. Mély levegőt veszek, próbálok nem öklendezni, és újra és újra megnyalom az oldalát.

Ő felnyög, és a pulzusom felgyorsul. Normális, hogy átázik a bugyim az ő izgalmának gondolatára?

Hogy azt a tekintetet a szemében akarom elmélyíteni, hogy csapdába ejtsem, és biztos legyek benne, hogy én vagyok az egyetlen, akinek ezt adja?

Creighton a hajamba csúsztatja az ujjait, ökölbe szorítja és a keze köré tekeri, majd feláll.

Felnézek rá, miközben a másik keze baljós éllel simít végig az arcomon. "Olyan gyönyörű és ártatlan, kis lilám. Olyan... törékeny."

A testem megmerevedik, de még mindig próbálom nyalogatni, hogy bebizonyítsam, hogy ugyanolyan élvezetet tudok nyújtani neki, mint ő nekem.

"Addig dugom az arcodat, amíg meg nem fulladsz a farkamtól. Ez fájni fog."

Egészen belenyomja a hosszát, én pedig öklendezek, ezúttal tényleg. Nem vagyok felkészülve az erejének rohamára, arra, ahogyan úgy használ, mintha egy kibaszott lyuk lennék.

Könnyek csípik a szemem, és nem vagyok biztos benne, hogy a felismerés, a fulladás vagy a combomat elkenő nedvesség miatt.

Kíméletlenül tartja a hajamat, miközben ki-be tolja a számat. Fulladozom és fröcsögök, könnyek, nyál és precum csorog le az államon.

Be- és kilépésének erotikus hangja keveredik a heves hullámokkal, és nekicsapódik a bordáimnak.

Creighton nem tud gyönyört érezni anélkül, hogy fájdalmat okozna, ezért minél jobban öklendezek és sírva fakadok, annál mélyebben nyög.

Minél keményebben megy.

Minél jobban kiforgatottá válik.

Ez annyira el van cseszve, de biztos vagyok olyan deviáns, mint ő, mert minél tovább viszi, annál brutálisabb lesz, és annál nedvesebb leszek.

Folytatja és folytatja, minden egyes lökése olyan, mint egy közvetlen ingerlés az éhes magomnak. Aztán amikor azt hiszem, hogy elélvezek a mélytorkolattól, sós íz robban szét a nyelvemen.

Creighton kihúzza, és a számba tömködi az ujjait, minden mozdulatából csöpög a tekintély. "Nyeld le."

Nincs más választásom, mint ezt tenni. Összegyűjti az államon lecsorgó ondót, és az ajkaim közé tolja, arra kényszerítve, hogy minden cseppet lenyaljak.

Amikor befejezi, felemel a hajamnál fogva, és a testemet az övéhez szorítja, miközben megcsókol.

Nem, felfal engem.

Lenyalja az utolsó csepp spermát is az ajkaimról, a nyelvemről, és még egy kicsit.

Elpusztít, felfal, belülről kifelé robbant.

Megpróbálom visszacsókolni, de olyan, mint egy vadállat. Kizárt, hogy fel tudnám venni a versenyt az intenzitásával. Így hát hagyom, hogy lakmározzon belőlem, és belemerülök abba a perverz, erotikus módba, ahogyan az ajkaimról issza az ízét.

Amikor végre szétválunk, hátracsúszom, és a keze a derekam köré fonódik, hogy állva tartson.

Az orra végigsimít a hajamon, és egy elismerő nyögés hagyja el az ajkait. "Jó kislány."

A szőrszálaim égnek állnak, és csodálkozom, hogy nem olvadok el az ölelésében.

A francba. Ennek a két szónak ennyire be kéne indulnia?

"Ezért legalább három randival tartozol nekem - morogom.

A testem mozdulatlanná válik, amikor olyasmi történik, aminek még soha nem voltam tanúja.

Creighton hátraveti a fejét, és felnevet.

Szívből jövő és boldog, és a lábujjaim is begörbülnek tőle.

És azt hiszem, talán, csak talán, túl mélyen benne vagyok ebben a szörnyetegben.

Olyan mélyen benne vagyok, hogy mindent megteszek, hogy megértsem őt. Még ha nem is tetszik neki.

CREIGHTON

"A "Te most szellemeskedsz velem?"

A kérdést egy rúgás kíséri az oldalamba, egy bökés és egy finom lökés, ami kizökkent az ágyból.

Egy puffanással a földre zuhanok, és nyögve ülök fel, majd ránézek a zavart unokatestvéremre.

Landon elvigyorodik, és a hüvelyk- és mutatóujjával egy téglalapot formáz. "Tökéletes kifejezés. Művészeti alapanyag vagy, Cray Cray. Mi lenne, ha modellt állnál nekem?"

"Mi lenne, ha abbahagynád a kérdezősködést?"

"Nem, ha meggondolhatod magad." Leül az ágyamra - arra, ahonnan kirúgott -, és az orra alá bámul. "Nem válaszoltál a kérdésemre. Kísérteties vibrálást érzek."

"Nem nekem kéne azokat megéreznem?" Felállok, kiütöm az ágyamból, nézem, ahogy elesik, aztán leülök, hogy én legyek az, aki lefelé bámul. "Húzod az időt az információért, amiben megállapodtunk."

"Az arcát ne, te rohadt szemétláda" - káromkodik mosolyogva. "És nem húztam az időt, csak összeraktam a puzzle-t, hogy összeálljon a nagyobb kép. Addig nem fedhetek fel semmit, amíg minden darabka nem kerül a helyére."

Landon és Eli gyerekkorunk óta a sakk megszállottjai, és mindent megtettek a nap alatt, hogy nyerjenek. Elmentek odáig, hogy kihívták apát, Jonathan bácsit és nagyapát. Mint a legerősebb sakkozók, akiket ismerünk.

Mindegyiküknek sikerült nyernie a nagybácsi és a nagypapa ellen is - az utóbbi, azt hiszem, azért, mert hagyta őket.

Apa azonban továbbra is a regnáló bajnok.

Egymás ellen sem nyernek soha. Valójában Eli és Ian még mindig egy olyan játékot játszanak, amelyet évekkel ezelőtt kezdtek el.

Különösen Landon mindig is úgy tekintett a világra, mint a sakktáblájára, és a benne élő emberekre, mint a bábukra.

Engem is beleértve.

És bár ez leszarom, amíg megkapom, amit akarok, valami zavar a tűz óta.

Lan figyelmesen néz engem, mielőtt a súlyát a velem szemben lévő ágyra dobja. Miután megbizonyosodik róla, hogy nem fogok belerúgni, elmosolyodik, mint egy görény.

"Gondolkodtam" - mondom.

"Ó? Hogy találtál erre időt a túlzott alvás és az egész hadseregnek való evés között?"

"Te álltál a tűz mögött, amely felgyújtotta a pogányok táborát?" "Nem hallottad? A Kígyókat okolják érte. Csúnya banda, azokat. És mérgezőek is, ha jól tudom." "Te állítottad fel őket?"

"Képesnek látszom-e ilyen sátáni tettekre?" Amikor hallgatom, elvigyorodik. "Rendben, képes vagyok rá, és még többre is, szóval ki tudja? Ha az eseményeket meg lehet hamisítani, az igazságot miért ne lehetne?"

Felpattanok álló helyzetbe, és magammal rántom, majdnem megfojtom a gallérján lévő szorításommal. "Leszarom a terveidet, vagy azok hiányát, de semmilyen körülmények között nem fogod még egyszer veszélybe sodorni Annikát".

Az arca elkékül az oxigénhiánytól, de ahelyett, hogy harcolna, a vigyora kiszélesedik, szabályosan szörnyeteggé válik.

Akkor engedem el, amikor már majdnem megfojtottam. Ez a köcsög abnormális, és ha nem engedtem volna el, valószínűleg megöltem volna, ő pedig meg sem mozdult volna.

Nem arról van szó, hogy Landon nem erőszakos, az, de ez az ő feltételei szerint történik, nem másé szerint.

Kurvára őszintén szólva fogalmam sincs, hogy apa mit lát benne, és miért döntött úgy, hogy személyesen neveli őt. Ő egy őrült.

És ez mond valamit, figyelembe véve az én és Eli jellemét.

Landon az ágyra borul, az a hátborzongató, állandó vigyor még mindig az arcán. "Hogy lett volna esélyed arra, hogy szőke herceg legyél, ha nem került volna veszélybe?"

"Szóval te *álltál* mögötte?" Ismét felé nyújtom a kezem, mire ő lebukik és kigurul az ágyból.

"Egyszer voltam udvarias, kétszer, és kurvára kinyírlak, Cray Cray. Nem akarjuk, hogy Aiden bácsi szomorú legyen, ugye?"

"Komolyan mondom. Játszd a játékaidat messze attól, ami az enyém, baszd meg."

A tüdőm ég a szavaktól és attól, hogy mennyire igazak. Annika az enyém. Már jóval azelőtt az enyém volt, hogy egyáltalán fontolóra vettem volna, és mindenkit szétbaszok, aki megpróbálja bántani.

Nem, mindenkit elpusztítok, aki kellemetlenséget okoz neki. Ez elég ahhoz, hogy bárki felkerüljön a szar listámra.

Nem tudom, hová vezet ez a megszállottság, de elköteleztem magam, hogy a végsőkig végigviszem.

Különösen a tegnap esti elődöntős küzdelem után.

Azon gondolkodtam, hogyan láncolhatnám magamhoz, de ő előrement, és letérdelt előttem. Rémi rémületére, eddig soha nem érdekelt, hogy fejet kapjak, de abban a pillanatban, hogy Annika a szájába vette a farkamat, olyan állattá váltam, akit kizárólag az ősi ösztön hajt. És amikor hagyta, hogy arccal dugjam meg, és lenyelte az ondómat, a vadállatom a felszínre tört.

Landon lassan köröz körülöttem, nem sieti el az aktust. "Azt hittem, már nem érdekel a fájdalom, de úgy tűnik, találtál egy állandó tisztulási lehetőséget. Ahogy gondoltam, Annika Volkov az oka annak, hogy hiányzol a kötődésünkből. Ez érdekes, vagy mi?"

"Töröld ki, amire gondolsz."

"Ó? Ez sokkal rosszabb, mint amire számítottam." Megkocogtatja az ajkát a mutatóujjával. "Fogadd meg a tanácsomat. Maradj távol tőle, a bátyjától és az egész elbaszott kíséretétől. Az csak téged fog tönkretenni."

Ha azt hiszi, hogy bármit is tesznek a pogányok, az elriasztana engem, akkor fogalma sincs, milyen messzire mennék, hogy megtartsam, ami az enyém.

"Akarsz a klubba menni? Változtatni az ízléseden?"

Megrázom a fejem. A gondolattól, hogy rajta kívül bárki mást megérintsek, fizikai rosszullétet kapok.

Megvonja a vállát, az ajtó felé indul, majd megáll, és a válla fölött megszólal: "Még mindig nem akarsz csatlakozni az Elitekhez?".

"Nem."

"Egyszer majd meggondolod magad. Ó, és talán meg kéne nézned a telefonodat."

Akkor kiesett.

Hátradőlök az ágyon, és előveszem a telefonomat.

Általában csak azért teszem ezt, hogy megtudjam, küldött-e nekem Annika bármilyen üzenetet. Ő az a típus, aki szeret lefotózni minden apróságot, amivel a mindennapi életében találkozik, és elküldeni őket azzal, hogy "Hát nem aranyos?" vagy "Bárcsak hazavihetném ezt magammal".

Ezek jellemzően macskák, kutyák vagy bármilyen kis teremtmény.

Képzeld el a meglepetésemet, amikor az elmúlt... két órában nem találtam tőle semmilyen üzenetet.

Na, ez ritka.

Normális esetben randit követelne, vagy beszélgetésre csábítana.

Ma este nem.

A csoportos csevegésre görgetek, amelynek Remi ragaszkodik hozzá, hogy részese maradjak. Elnémítom őket, amikor elkezdik felrobbantani a telefonomat az értesítésekkel.

Remington: Ki akar bulizni?

Eli: Eli: Ne dobd be a házba, és azt csinálsz, amit akarsz.

Remington: De miért? Nekem kiváltságaim vannak a házban.

Eli: Nem, hacsak nem akarod kockáztatni a golyóidat.

Remington: Ne fenyegesd a családi ékszereket. Van egy címem, amit életben kell tartanom.

Landon: Bármikor elmehetsz egy klubba.

Remington: Rögtön jövök. Hadd menjek az ivadékomért.

Brandon: Creighton alszik.

Remington: Remington: Még soha nem állított meg.

Brandon: Brandon: Ne ébreszd fel. Ha szükséged van valakire, aki elkísér, én elkísérlek.

Remington: Remington: Jaj, most könnybe lábadt a szemem. Tudtam, hogy te vagy a kedvencem, Bran.

Remington: Cray Cray-nek ne mondd el.

Landon: @Creighton King

Remington: Remington: Kibaszottul megöllek.

Mi a fenét akart Landon, hogy lássam? Remi bohóckodik? Vagy azt, hogy meg akarja dugni, és sikeresen magával rángatta Bran-t, mint segédtársat?

Egy értesítés jelenik meg a tetején.

Landon: Landon: Elfelejtettem, hogy remete vagy.

Csatoltam egy képernyőképet Remington Instagramjáról.

Egy szelfit posztolt, amelyen Ava, Cecily és Annika áll közte és Bran között. Annika vállát pedig átkarolja, miközben szélesen mosolyognak.

A kedvenc partizóim. Csatlakozol hozzánk?

Ujjaim a telefon köré szorulnak, és futótűz terjed a mellkasomban, ahogy továbbra is őt nézem. És Remi karját a csupasz vállára, hiszen pánt nélküli ruhát visel.

Szóval ez az oka, hogy nem írt nekem. Úgy tűnik, a bulizással elfoglaltsága képes kitörölni az emlékeit.

Írok neki egy sms-t.

Creighton: Hol vagy?

Öt percen belül nem érkezik válasz... öt perc múlva. Amit azzal töltök, hogy végigjárkálok a szobában.

Amikor a neve megjelenik a képernyőmön, a falnak dőlök.

Annika: Um, szia.

Annika: Úgy értem,

hiiii. **Annika:** Szia :)

Annika: Ezt mondják az emberek, mielőtt kérdéseket tesznek fel. Szia :)

Creighton: Te részeg vagy, Annika?

Annika: Nem, nem. Nem.

Creighton: Creighton: Biztos vagy benne?

Annika: Aha. Bár ittam egy italt.

Creighton: Csak egy?

Annika: Annika: Talán kettő. Szeretek inni. Megkérem, hogy hozzon nekem még egyet.

Creighton: Creighton: Ki az?

Annika: Annika: A kedvenc ivócimborám, természetesen.

Creighton: Creighton:

Név. **Annika:** Találd ki :)

Creighton: Remi vagy

Bran?

Annika: Annika: Talán mindkettő. Talán valaki más.

Megszorul a markom a telefonon, és minden önuralmamra szükségem van, hogy ne vágjam a falhoz.

Creighton: Hol vagy?

Annika: Nem, nem. Nem azért mondom el neked, hogy eljöjj és elrontsd a szórakozásomat. Úgyis jobban szeretsz aludni. Jó éjt.

Küldök neki még néhány sms-t, de el sem olvassa őket.

A kis kibaszott...

Felpattanok, felveszek egy kapucnis pulóvert, és küldök egy SMS-t Landonnak.

Creighton: Címe: Creighton: Cím.

Landon: Landon: Ez gyors volt. Hozhatok popcornt, és eljöhetek megnézni?

Creighton: Címe: Creighton: Cím.

Landon: Beszélgetési készségeden kell még dolgoznunk, kis unokatestvér.

Tessék. Ne öld meg a bátyámat. Remi élete azonban a tiéd.

Tizenöt percet vesz igénybe, hogy ne kelljen megérkeznem a klubba. Kiszállok a kocsiból, és merev léptekkel elindulok befelé.

A hangos zene, a kiabálás és a kibaszott zaj olyan, mintha egy gép kóborolna a fejemben.

Áttolakodom a vonagló, csavarodó testeken, ahogy ugrálnak, ringatóznak, isznak és drogot szippantanak.

Miután egy kis idő múlva ellöktem az embereket az utamból, megérkezem a klub legfelső szintjére. Megragadom a korlátot, és egy pillantást vetek a lent ugráló emberekre.

A színes fények elhomályosítják a látásomat, így olyanok, mintha egy másolat másolatának tűnnének.

A káosz közepette a szemem egy világos lila ruhás lányra tapad. Dús barna haja a félmeztelen hátára omlik.

Annika, Ava és Rémi együtt ugrálnak a zenére, és a szoba velük szemben lévő sarkára mutatnak. Ott ül Brandon és Cecily, akik mosolyogva és sokat rázva a fejüket figyelik őket.

A korábbi érzelmek még intenzívebbé válnak, miközben gyakorlatilag lekocogok a lépcsőn, és odamegyek, ahol ők vannak.

Amikor megérkezem, minden önuralmamra szükségem van, hogy ne üssem meg Remit az arisztokrata orrán, és ne kezdjek drámai történetet.

De azért berontok a körükbe, és a vállammal ellököm.

Oldalra botlik, és épphogy megússza, hogy az arca a földre csapódjon.

Ava az, aki legközelebb észrevesz engem, szünetet tart a mániákus ugrálásban, és megböki Annikát.

A bosszantó kis boszorkány az egyetlen, aki folyamatosan ringatja a csípőjét.

Megragadom a tarkójánál fogva, és egy gyors mozdulattal magamhoz húzom. A háta egy csattanással a mellkasomnak ütközik, és az ibolya illata betölti az orromat.

Borzongás járja át a testét, és beszivárog a szervezetembe. Fogalmam sincs, hogyan sikerül elérnem, hogy ne szorítsam ujjaimat a nyaka köré, és ne adjak neki egy piros nyakláncot.

Annika biztosan érzi a rólam sugárzó sötétséget. Pupillái kitágulnak, és kibaszott ajkai egyértelmű invitálásra szétnyílnak.

A kezemben mozdulatlanná válik, és én függője vagyok annak, hogy belső alázatossága tudja, mikor kell meghúznia magát, és nem provokálni engem tovább.

Valószínűleg a túlélési ösztöne is, mert tudja, hogy ennek nem lesz jó vége számára.

Megpillantom Cecily-t és Brandon-t, amint csatlakoznak hozzánk, italokkal a kezükben. "Spawn!" Kiáltja Remi a zene fölött. "Megcsináltad! Várj, önként jöttél ide anélkül, hogy a szart is ki kellett volna hergelnem belőled? Ki ki vagy te, és mit csináltál a kedvenc ivadékommal?"

"OMG!" Ava összetartja a kezét, teljesen figyelmen kívül hagyva Remi beszédét. "Anni miatt vagy itt! Ez túl szürreális ahhoz, hogy felfogjam. Nem tudom elhinni, hogy az áruló teljesen homályban tartott minket a kapcsolatotokról. Annyira megsebeztek."

"Igen", Cecily ellátja. "Figyelmen kívül hagyott minket, és témát váltott, hogy ne zaklassuk a válaszokkal."

"Ugye? Úgy értem, mi rejtegetnivaló van? Már elmentek randizni! Még a sajátjának is nevezte a lányt Ő-ki-Nem-Névtelen előtt. Igaz, Bran?"

"Igen" - értett egyet. "Ott voltam a bunyós klubban, és személyesen hallottam. azt."

"V á r j o n . Mi a f a s z van?" Remi az arcomba kapja. "Egy *randi*? Elmentél egy randira és nem szóltál nekem? És mi ez a tulajdonosi nyilatkozat, amikor nem voltam ott? Hogy lehetnék a mentorod, ha ilyen időkben nem fordulsz hozzám? És én vagyok az utolsó, aki megtudja? Ti szukák összeesküdtetek, hogy megöljetek engem fiatalon, ugye?"

"Nem randiztunk" - mondom.

Annika megrándul a szorításomban, de kierőszakolja az egyik utálatos műmosolyát. "Igen, ez nem az, amire ti gondoltok. Nincs randi."

"Egyetlen randevú sem. *Randi*."

Mindenki döbbenten bámul rám, Annika is. Az egész jelenet ránk irányítja a figyelmet, tekintve, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akik nem mozdulunk a kibontakozó káosz közepette.

"Várj. *Randevúk*?" Ava szinte kiabál.

"Többes számban, igen." Végigsimítok az ujjaimmal Annika felhevült bőrén, és Rémi és Bran közé bámulok. "Ő az enyém. Ha rájövök, hogy bármelyikőtök is hozzáért, készüljetek fel, hogy elveszítitek egy végtagotokat."

Aztán megforgatom, és a szám vad csókot vált ki belőle. Karjaim bilincsként ölelik át a derekát, megakadályozva, hogy kiszabaduljon a birtokló szorításomból. Csak annyit tehet, hogy zihál, megnyílik, és hagyja, hogy lakmározzak belőle.

Megingott a lábán, amikor elengedtem az ajkait, és kivonszoltam a klubból, miközben a másik négy döbbent csendben állt ott.

Annika lépést tart a lépteimmel, arckifejezése még mindig a teljes értetlenségbe merül.

"Uh, biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet volt..."

"Ha van kedved ahhoz, hogy holnap egyáltalán ülni tudj, akkor fogd be a pofád."

Ajkai összeszorulnak, és a szemébe egyszerre szivárog a félelem és az izgalom árnyalata.

Most már csak félelemnek kellene lennie, mert a vele kapcsolatos terveim minden eddigi tervemet felülmúlják.

ANNIKA

Tez az éjszaka a káosz definíciója.

Azzal kezdődött, hogy egy kicsit dühös voltam.

Nos, nem őrülten feldúlt. Egy kicsit szomorú is.

Szóval elmentem a klubba, mert mindent megtettem, hogy ne legyek annyira ideges.

Működött?

Részben. Oké, nem, nem volt. Nem igazán.

Az üzenetváltás után még borúsabb lett a hangulatom, de táncoltam és ittam, hogy elfelejtsem a dolgot. A hab a tortán az volt, hogy Creighton tényleg megjelent egy klubban - sokkoló, tudom -, hogy nyilvánosan igényt tartson rám. *Már megint.*

Az ajkaim még mindig bizseregnek a büntető csókjától, attól, ahogyan egészben felfalt, és nem hagyott teret a lélegzetvételnek.

Vagy gondolkodj egyenesen.

Vagy emlékezzek arra, hogy valójában kissé megsebesültem tőle.

Miután kávét adott, hogy kijózanodjak, az autóút teljes csendben telt. Valahányszor megpróbáltam megszólalni, mindig rám vetett egy pillantást, és ha ragaszkodtam hozzá, akkor tovább növelte a "büntetések" számát.

Négyig jutott, mielőtt feladtam, keresztbe tettem a karom, és kibámultam az ablakon.

Mert csessze meg.

Ő az oka annak, hogy ilyen hangulatban vagyok, és még egy levezető csatornára is szükségem volt. Egyszerűen nem fogom rosszul érezni magam emiatt.

Nem ez az első alkalom, hogy Creigh Range Roverében ülök. Régebben Porschét vezetett, de egy hete panaszkodtam, hogy túl kicsi, amikor azt mondta, hogy üljek az ölébe, ezért két nappal később lecserélte.

Amikor megkérdeztem tőle, hogy van-e valami mondanivalója, mintha esetleg értem tette volna, a szívtelen idióta csak annyit mondott: "Semmiség. Ez egy régi ajándék a kedvenc nagyapámtól, Agnustól".

Jó napokon Creighton hideg, de rossz napokon, mint ma, nem különbözik a Jeges-tenger jegétől.

A kocsi egy hatalmas kastély kapuja előtt áll meg, amely hasonlít a bátyáméra.

Most járok itt először, de már most látom, hogy ez az elitek tábora.

A fekete fémkapuk kinyílnak, és Creighton behajt, elhaladva a gondozott gyep mellett, amíg el nem érjük a kör alakú felhajtót.

Az épület nem más, mint egy királyi kastély, határozottan kevésbé gótikus, mint a pogányoké, és bűzlik attól a hatalmas, régi pénztől, amiből az egész REU áll.

"Kifelé." Creighton hangja halott, szinte élettelen, és ettől megborzong a bőröm.

Valószínűleg józan vagyok, ha ilyen érzések támadnak rám.

Amint kiszáll a kocsiból, kicsatolom a biztonsági övemet, és kilépek. Csak vagy két pohárral ittam, és nyilván könnyűsúlyú vagyok, mert ennyi is elég volt ahhoz, hogy bepisiljek.

De már nem vagyok az, és valami más is feszélyez. Pontosabban valaki.

"Kövessetek." Creighton elindul a hatalmas bejárati ajtó irányába.

"Abbahagynád a parancsok osztogatását?"

"Öt, és nem."

Összeszorítom az ajkaimat, és melléje lépek, keresztbe tett karokkal, merev testtel, és vér helyett frusztráció bugyog az ereimben.

Ahelyett, hogy a seggfejre koncentrálnék, inkább a környezetemet tanulmányozom. A belső tér ugyanolyan elegáns, mint a külső, tekintve a márványpadlót, a barokk tapétát, az arannyal díszített korlátokat és a klasszikus bútorokat.

A királynőt mindenképpen meghívhatnák teára, ha kedvük támadna hozzá.

Creighton felvezet a lépcsőn, ahol elhaladunk néhány zárt ajtó mellett, mielőtt kinyitja az egyiket, és beljebb vezet.

Óvatosan lépkedek, arra számítva, hogy találok néhány kínzóeszközt, ami illik a karakteréhez.

A lábam megáll a bejárat mellett. Ez csak egy hálószoba.

Teljesen szürke, mint az angliai égbolt, és ráférne egy kis színfolt, de ettől még ez egy normális férfi hálószobája.

Lélegzetem kiszökik a tüdőmből, de elakad, amikor egy zár jellegzetes kattanása visszhangzik a levegőben.

Megpördülök, de még nem is állok teljesen vele szemben, amikor ujjai a tarkóm köré fonódnak, és a falhoz vág.

Az eleje a kemény felületre csapódik, az övé pedig a hátamnak ütközik. Magas, izmos, impozáns.

Fenyegető.

Forró lélegzete találkozik a fülemmel, és sötét szavakkal suttogja: "Elmondanád, hogy mire gondoltál?".

Megpróbálok hátranézni, találkozni a tekintetével, de könyörtelen szorítása megtilt minden mozdulatot.

"Miről?" Próbálok nyugodtnak tűnni, még akkor is, ha a belsőm egyszerre remeg és ezer színben robban szét.

"Ne baszakodj velem, Annika. Azért mentél el a klubba Remivel és Brannal, hogy valamit bizonyíts? Esetleg, hogy folytasd a kamu pasi tervedet ott, ahol abbahagytad?"

"Ez nem olyan..."

"Akkor milyen? Miért mentél el velük anélkül, hogy megkérdezted volna, hogy menjek-e velük?"

"Még csak nem is szereted a klubokat."

"És nem szeretek randizni, táncolni, vagy a kibaszott moziba járni, de nyilván mindezeket csináltam. Szóval miért nem mondod el a ma esti kis lázadásod okát? Csak nem akartál kölyök lenni?"

Az ajkaim egy vonalba préselődnek, és a falat bámulom, türelmet gyűjtve, ami sehol sincs.

Creighton szorosabban fogja a tarkómat. "Ezt igennek veszem."

"Nem", motyogom.

"Akkor mi az?"

Egy pillanatra elhallgatok, és a keze keményen a fenekemre ereszkedik. Felüvöltök, ahogy a csípés szétterjed az egész testemen, és a lábaim között telepszik meg.

"Minden másodpercért, amit hallgatsz, a seggedet én büntetem meg."

Pofon.

Lábujjhegyre állok, a szívem természetellenes ritmusban kalapál. Érzem a mellkasának merevségét a hátamon, érzem, mennyire elnyomja, és milyen messzire akar elmenni ezzel a bizonyos büntetéssel.

Ha rajta múlna, valószínűleg szétzúzná a határaimat, és semmit sem hagyna nekem.

A pokolba is, lehet, hogy elhagy, és nem marad semmim.

Annyira igyekeztem megérteni őt, hogy nem álltam meg és nem gondoltam arra, hogy segítsek neki is megérteni engem. Anya azt mondta, hogy kapcsolat csak akkor alakulhat ki, ha van egy középút, és ahhoz, hogy ezt megtaláljam, közölnöm kell, amit érzek.

"Ideges voltam" - vallom be halkan, utálom, hogy milyen sebezhetőnek hangzik.

A keze megszorítja a fenekemet, de nem ver el, még akkor sem, ha a hangja csípős marad. "Miről?"

"Holnap lesz a születésnapom, és ezt különösen vártam, mert tizennyolc éves leszek. Szóval ma reggel, amikor megkérdeztem, hogy van-e programod holnapra, és azt mondtad, hogy igen, felháborodtam, hogy más programod van a születésnapomon. De nem igazságos, hogy feldúlt vagyok, amikor valószínűleg nem emlékszel a születésnapomra, hiszen néhány hete mondtam el neked. Rájöttem, hogy éretlenül viselkedtem, és úgy döntöttem, hogy ezt az energiát a klubban vezetem le."

Érzem, ahogy a hátamhoz érve ki-be lélegzik. Ahogy lassul, miután felgyorsult, illeszkedve a fenekemhez érő ütéseinek ritmusához.

Csend feszül közöttünk, de nem próbálom kitölteni. Megvárom, amíg elgondolkodik a szavain, mielőtt kimondja őket.

"Ezt el kellett volna mondanod."

"Lemaradtál arról a részről, ahol azt mondtam, hogy éretlennek tartom magam?

Most már zavarba jövök, ha beszélni is kell róla, úgyhogy hagyjuk ezt a témát." "Nem."

"Creighton..."

"A terveim veled voltak."

Szavainak mély hangnemére megállítom az önszégyenítő kijelentést. Jól hallottam, ugye? Tervei voltak *velem*?

Minden egyes randevúnkat így vagy úgy, de én terveztem meg, és ő csak jött az útra. Ez az első alkalom, hogy ő tervezett valamit.

Megpróbálok ránézni, de még mindig nem engedi, így a falat bámulom, élvezve tekintélyt parancsoló érintését. "Mit... mit terveztél?"

"Nincs jogod tudni, hogy mikor bosszantottál fel."

"De nem akartam."

"Igen, így van. Szándékosan viselkedtél rosszul, mert kihagytad a büntetésedet. Rossz kislány voltál, Annika, és tudod, mi történik a rossz kislányokkal?"

A testem az övéhez nyomódik, ahogy az ismerős feszültség felgyülemlik a magamban. Megvan a módszere, hogy a legőrültebb vágyaimat is felébreszti a hanglejtésének puszta megváltoztatásával.

Abban a pillanatban, ahogy a hangja halkul, tudom, hogy nagy

bajban vagyok. "Megeszik őket."

Pofon.

Megrándulok az ütéstől, de a szorítása még mindig megtiltja, hogy

megmozduljak. "Creigh... kérlek."

"Semmi könyörgés nem ment meg ma este." A keze a fenekemről a csípőmre és a derekam ívére csúszik, mielőtt végigsimítana a hátam bőrén. "Nem lett volna szabad úgy öltözve a klubba menned, mint egy ajándék, ami arra vár, hogy kicsomagolják. Soha nem kellett volna szembeszállnod velem."

Ökölbe szorítja a ruhám szövetét, majd egy vad mozdulattal széttépi, én pedig zihálok. Nemcsak az agresszivitása miatt, hanem az egyszerre rám törő ingerek miatt is.

A mellem kicsúszik a beépített melltartóból, a ruha a földre vetődik, én pedig csak a bugyimban maradok.

Teljesen átázott bugyi.

Hogy lehet, hogy néhány verés és a hangnemének megváltozása elég volt ahhoz, hogy ilyen zűrzavart csináljak belőle?

Creighton ellöki magát tőlem, és a bőröm bizsereg ott, ahol a keze

megérintett.

én.

"Feküdj le az ágyra."

A tekintélyt parancsoló hangja nem hagy teret az alkudozásnak, és én

megbotlom.

az ágy irányába, majd feküdjön rá a rendetlen lepedőre.

Olyan szaguk van, mint neki, mind férfi és függőséget okozó. Minden erőmre szükségem van, hogy ne öleljem a párnáját a mellkasomhoz, vagy valami ilyesmi.

Creighton benyúl a szekrényébe, én pedig feszülten figyelem, hogy mire

készül.

Újra megjelenik egy fekete bőrtáskával. Általában megjegyzést tennék a divatjára és a minőségére, de erre nincs lehetőségem, mielőtt elkezdené

előszedni belőle a köteleket.

Halk, gazdag és teljesen összeszedett hangja végigcseng a szobán, majd a bőrömbe csapódik. "Úgy terveztem, hogy jobban elmerülsz a fájdalomban, hogy jobban eddzek és fegyelmezlek, mielőtt idáig juttatlak, de muszáj volt elmenned és provokálnod engem, kis lila."

Kötelek.

Kötelek.

Több kötél.

Lenyelem a torkomban összegyűlt gombócot, de az csak egyre nagyobb lesz.

Creighton ledobja a táskát az ágyra, és felmászik. A matrac megdől a súlyától, ahogy a térdeit kétoldalt a középső térdemre terpeszti, és egyik kezével megragadja mindkét csuklómat, és a fejem fölé tolja.

A farmerja forró súrlódást kelt meztelen húsomon, amitől a libabőrösödés ijesztő sebességgel tör ki és szaporodik.

"Creigh..."

"Pszt." Az egyik csuklójára tekeri a kötelet, és a fém fejtámlához rögzíti, majd ugyanezt teszi a másikkal is.

Próbálom húzni a kezem, de a csomók, amiket csinált, minden egyes próbálkozással egyre szorosabbak lesznek. A francba. Ő egy szakértő ebben, ugye?

Creighton ellöki magát tőlem, sokkal nagyobbnak tűnik, mint amekkorára emlékszem, ahogy velem szemben áll.

Felemelem a fejem, és figyelem, ahogy megragadja az egyik bokámat, és az ágy lábához kötözi. Aztán megismétli a mozdulatot a másik lábammal, így teljesen kinyújtózom a matracon, és csak a bugyim nyújt valamiféle akadályt.

És erre most szükségem van.

Amíg ő megkötözött, én hiperventilláltam. És bár élveztem a büntetés és az élvezet előjátékát, ez a helyzet más.

Teljesen ki vagyok szolgáltatva neki, ahonnan akkor sem tudnék elmenekülni, ha akarnék.

Egy hidegvérű, kegyetlen szörnyeteg csapdájába estem, aki egy fontot akar a húsomból.

Szó szerint.

Átvitt

értelemben.

Creighton kotorászik a földön lévő táskájában, és egy szemkötővel a kezében bukkan elő.

Kétségbeesetten rázom a fejem.

Igen, izgatott vagyok, de inkább megnézem, mit tartogat számomra, még ha ez túl sok is.

Két ujjával megemeli az állkapcsomat, majd hüvelykujjával végigsimít a szétnyílt ajkaimon. "Ma este te leszel az én csinos kis babám, Annika. A sápadt húsodat fogom vászonként használni, és addig formázlak játékszeremmé, amíg tele nem tömlek a farkammal, zokogva és a nevemet kiabálva. Az egyetlen dolog, amivel megállíthatsz, az az egy szó lesz."

Aztán a szememre kötötte a szemkötőt, és elsötétítette a világomat. Az agyam száguld abban a pillanatban, amikor a látásomat elkobozzák.

Igaza van. Nálam van az a szó, és meg tudom állítani ezt. *Meg tudom*.

De valamiért nem akarom. Legalábbis most nem.

Szóval lassan lélegzem, mint mindig, amikor az ölében vagy az asztalon ültetett. Bizonyos értelemben ez sem más. Csak az ágyhoz vagyok kötve.

Különben is, nem mintha korábban megengedte volna, hogy mozogjak, még ha nem is voltam megkötözve.

Ez pontosan ugyanez a helyzet, csak más környezetben. Vagy csak általam magam.

A látásom elvesztése miatt érzékszerveim felerősödnek. A fülem a legkisebb hangra is felfigyel, az orromat Creighton illata járja át, a bőröm pedig olyan érzékennyé válik, hogy alig bírom a puha lepedőt.

Egy hang hallatszik oldalról, és rájövök, hogy megint a rémtáskájában turkál.

A várakozás és az izgalom keveredik, és addig harcolnak bennem, amíg azt hiszem, hányni fogok.

Elakad a lélegzetem, amikor a zaj elhallgat, és érzem, hogy felettem lebeg, némán, várakozóan figyel.

Aztán valami hideg érinti a hasamat, és lecsúszik a bugyim derekáig.

"C-Creighton?"

"Imádom, amikor a nevemen szólítasz azzal a kis ijedt hangoddal. Felizgat."

Egész testemet átjárja a borzongás, mert nincs kétségem afelől, hogy a félelmem az ő katalizátora, és hogy ez és a fájdalmam felizgatja.

Még mindig a hasamra csúsztatja a hideg - most már melegebb - izét, ököllel a bugyimat szorítja, és a csiklómhoz húzza.

A testem felkönyököl az ágyról, ahogy megmagyarázhatatlan gyönyör árad szét bennem.

Hogy tudott a tehetetlenség és a sötétség ennyire felizgatni?

Annyira érzékeny vagyok, hogy már a ruhám puszta dörzsölése is elég ahhoz, hogy túlstimulálódjak.

Egy hasító hang zökkent ki álmélkodásomból.

Levegő csapódik a magamba, ahogy leveszik a bugyimat. Aztán valami műanyagot tesznek a számhoz.

"Szívás."

Az ő parancsára szétválasztom az ajkaimat, és körbetekerem őket egy golyónak tűnő dologgal.

"Jó kislány."

A dicséretére a mozdulataim egyre lelkesebbek lesznek, és úgy szopom és nyalom, mintha az ő farkát szopnám és nyalnám.

Túl hamar, Creighton kihúzza, amit a számba tett, és végigsimít a csiklómon, a ráncaim között. Addig incselkedik, dörzsöli és csúsztatja a nedvességemben, amíg vonaglok.

Aztán belém nyomja. Megrándulok, ahogy a tárgy - feltételezem, egy szexuális játékszer - kitölt engem. Aztán lassú zümmögés kezdődik a magamban és a csiklómban.

Borzongás jár át a szelíd ingerléstől, majdnem olyan, mint egy gyengéd érintés, amit Creighton túl hideg ahhoz, hogy valaha is felajánljon.

"Játszunk egy játékot." Annak a tárgynak a hegyét, amellyel először megérintett, végigsimítja a mellbimbóim kemény csúcsain. "Ha az öt büntetőütés végéig nem élvezel el, elengedlek. Ha azonban elélvezel... akkor az enyém vagy, hogy felfaljalak."

Felszisszentem, de ez egy teljes sikolyba csap át, amikor az első pofonja a gyengéd melleimen landol.

A tűz szétterjed a bőrömön, és belülről kifelé emészt. A hely, ahol megütött, ég és bizsereg a kaotikus káoszban.

Azt hiszem, ez egy termés. Egy vesszővel büntet engem. Szent szar. Nem erre jelentkeztem.

Vagy mégis?

Creighton mindig is átlátható volt azzal kapcsolatban, hogy ki ő és milyen hajlamokkal rendelkezik. Egyszer sem mondta, hogy normális vagy vaníliás ajánlatot tenne nekem.

A pokolba is, még azt is nyíltan kijelentette, hogy nem randizik, nem hisz az egész párkapcsolati színjátékban, és deviáns az ízlése.

Egyedi sóvárgások.

Erőszakos
tendenciák.

Idővel rájöttem, hogy ő egy született Dom és egy szemérmetlen szadista, aki kihozta belőlem a mazochistát.

Bizonyos értelemben beleestem ebbe a ritmusba, az ő abnormalitásába. Szeretem a szabadságot, amit az irányítás elvesztése nyújt.

Élvezem az érzést, hogy nem kell minden lépésemet számon tartanom, nem kell tökéletes maffiahercegnőnek és mindenki kedvencének lennem.

Vágyom a romlottságra és a szabadságra, amit ő kínál egy "fogadd el vagy hagyd el" alkuban. De talán túlbecsültem a fájdalomtűrő képességemet.

Amikor jön a második pofon, könnyek áztatják a szemkötőt, és végigfolynak az arcomon. A biztonságos szó a nyelvem hegyén van.

Befejezhetem ezt.

Ha úgy döntök, befejezem ezt.

A harmadik csapás valami egészen mással sújt, mint kínzó fájdalommal. A rezgés a magamban és a csiklómban felerősödik, amíg minden, amit érzek.

A negyedik ütésnél egy nyögés és egy zokogás szakadt ki a torkomból.

A gyönyör a lábaim között gyűlik össze, és megpróbálom összeszorítani őket, de ez csak még szorosabbra húzza a bokáim körüli köteleket.

Idegen viszketés kezdődik a magamban, égető, várakozó, lüktető, felszabadulásra váró. El akarok élvezni.

El akarok
jönni.

El akarok
jönni.

Soha nem tapasztaltam még ilyen típusú stimulációt, és azt hiszem, ez lesz a halálom. Hogy valahogy itt és most el fogok ájulni a vágytól, hogy egyszerűen elélvezzek.

"Creigh... kérlek... kérlek..." Nem ismerem fel a hangomat vagy a vágyat a
az
t. Nem ismerem fel a szükséget, ami a magamban fodrozódik, fáj, összehúzódik. Végigsimít kemény mellbimbóimon, és én összerezzenek.

"Ennek büntetésnek kellene lennie, kis lila, emlékszel? És mégis a picsád egy pocsolyát csöpögtet a matracra. Olyan mocskos."

"Kérlek... kérlek..."

"Kérem, mit?" Kínzóan fájdalmas és ingerült melleim hegyét cikizte. "Hagyjam, hogy elélvezz?"

Mivel nem találok szavakat, kétségbeesetten bólogatok.

"De ez csak a jó lányok kiváltsága, és te ma este nem voltál az, Annika. *Ne* gyere."

A bot suhog a levegőben, mielőtt újra a mellbimbóimra csapna. Megvagyok.

A hullám, ami átcsap rajtam, annyira különbözik minden más orgazmustól, amit eddig tapasztaltam. Az ereje majdnem elvakít.

Fájdalom, öröm, zokogás, nyögés és véget nem érő lüktető fájdalom keveréke.

Ez az összehúzódó izmok és az áradó izgalom szimfóniája.

A körmeim a kötélbe vájnak, hogy életben maradjanak, miközben egyre csak zuhanok, és nem látok leszállást.

Halk, sötét, huhogó hang vesz körül.

"Mondtam, hogy ne gyere, nem igaz?" A hangjának gazdag sötétsége megdermeszt a helyemen.

A matrac megdől, és nem sokkal később leveszi a szemkötőt.

Elhessegetem a könnyeimet, ahogy a fény elvakítja most már érzékeny szemeimet. Ekkor látom meg Creightont a lábaim között, félig leeresztett nadrággal, kemény farkát a kezében tartva.

Hosszan rángat, magabiztos durvasággal kezeli magát, ami kiszárítja a számat. "Át fogom tépni a picsádat és birtokolni foglak, Annika. Megjelöllek, hogy senki ne merjen még egyszer a közeledbe jönni".

Mielőtt bármit is mondhatnék, elrántja a szexjátékszert, és egy mozdulattal belém hatol.

Az ő nyögése és az én zihálásom keveredik és visszhangzik a levegőben. Ha azt hittem, hogy a játék töltött ki, akkor ő most széttép.

Az egész testem megrándul, és az életemért kapaszkodom a kötelekbe.

Creighton megáll, és óceáni szemei sötét kéjből zavart kéjvágyba fordulnak. "Te... szűz vagy?"

"Semmi baj" - lihegek ki, körmeim a kötélbe vájódnak. "Semmi baj, ha te vagy az."

"Bassza meg" - káromkodik halkan, olyan halkan, hogy alig hallom.

Aztán oldalra nyúl, és elővesz egy kést. Kérlek, ne mondd, hogy ezzel vette le a bugyimat korábban.

Szakértő mozdulatokkal elvágja a csuklóm körüli kötelet, magához húz, majd hátranyúl, hogy kioldja a bokáimat.

Miközben a farkam csordultig tölt, és a mellemen lévő hegek lüktetnek, egyszerre okozva örömöt és fájdalmat.

Creighton hátradönt az ágyon, a kezét az arcom két oldalán tartva. Óceáni szemei elvesznek az enyémben, sötétek és megingathatatlanok, ahogy lassan ringatja a

csípő. "Egy kibaszott szűz. Miért nem mondtad, hogy szűz vagy, Annika, hmm?"

"Nem gondoltam, hogy számít" - mondom nyögések között, belefeledkezve a farkának ritmusába.

"Nem mindegy, ha azt terveztem, hogy megduglak, mint egy állatot".

Mindkét kezemet kinyújtom, nem törődve a csuklómon lévő piros foltokkal, és a tenyeremet az arcára helyezem. "Szeretem, amikor állat vagy."

"Bassza meg."

Alig hallható hangon mondja, mielőtt az ajkait az enyémre tapasztja, és belém tolja. Látszik, hogy elnyomja valódi énjét, hogy ne bántson meg.

De amikor a körmeimet a hátába vájom, és ringatom a csípőmet, egyre csak fokozza a ritmust, amíg belülről kifelé nem roncsol.

A hegesedés okozta fájdalom növeli a súrlódást, és visszanyomja, hogy suttogja: - Érzed, ahogy a picsád fojtogatja a farkamat, többet követelve? Ez az én picsám, nem igaz?"

Bólintok, és hagyom, hogy a gyönyör
átjárjon. "Mondd ki."

"A tiéd..."

"Mondd meg, hogy dugjam meg a puncimat, ahogy én akarom."

"Baszd meg a puncidat, ahogy és ahogy csak akarod." Megborzongok.

"Bassza meg." *Lökdöss.* "A picsádat nekem teremtették." *Lökés.* "*Te*
vagy a
nekem."

Egészen kicsúszik, majd visszacsapódik. A látásom kifehéredik, ahogy az orgazmus olyan erővel csap le rám, amit a korábbi élvezet után nem is gondoltam volna, hogy lehetséges.

Ezúttal a nevét kiáltom, miközben ő addig üt és üt, amíg szó szerint és átvitt értelemben is a végsőkig nem sodródom.

"Creighton... Creigh..."

"Imádom, amikor a nevemen szólítasz azzal az erotikus kis hangoddal." Végigsimít az ajkamon, az arcomon, az orromon, kemény csókokat szór mindenhova. "Imádom az arcodat, amikor széttépi a farkam." A ritmusa egyre feljebb és feljebb megy, amíg a fejtámla a falnak csapódik a brutális dugása mögötti erőtől. "De legfőképpen azt szeretem, ahogy úgy fogadsz, mint egy kibaszott jó kislány."

Nem vagyok biztos benne, hogy ez az első orgazmus folytatása vagy egy új orgazmus, de a szavai és az intenzív érintése újra elélveztem.

És *újra*.

Creighton ajkai találkoznak a torkom üregével, mielőtt keményen beleharapna, miközben nyögve kiürül bennem.

Élvezet a fájdalommal.

Nincs élvezet fájdalom nélkül.

Minél erősebb a fájdalom, annál nagyobb az élvezet.

Azt hiszem, kezdem megérteni ezt a koncepciót, ahogy mosollyal az ajkaimon lankadva a karjaiba zuhanok.

Nem vagyok biztos benne, hogy álom-e, de érzem, ahogy begubózik, megérinti a torkomat, majd megcsókolja az arcom, és azt suttogja: "Boldog születésnapot, kis lila".

CREIGHTON

I mindig is az irányításból éltek.

Nemcsak biztonságos, de ez az egyetlen módja annak, hogy kifejezzem magam. Ennek eredményeképpen túlságosan aprólékos voltam, túlságosan fegyelmezett, túlságosan... vigyázva, hogy ne legyen rés a páncélomon.

Nem volt olyan nap, amikor engedtem volna a kicsinyes, irracionális érzelmeimnek, vagy akár csak szórakoztam volna velük.

Nem volt olyan nap, amikor bárkit is olyan közel engedtem volna magamhoz, hogy képes lett volna belém kukkantani.

Hámozd fel a külsőmet.

Törd darabokra a fegyelmemet.

Egészen addig, amíg ez a tűzgolyó lány hívatlanul be nem rontott az életembe, nem telepedett oda, ahová még senki sem lépett, és azóta belülről kifelé robbant.

Annak ellenére, hogy kék szemeiben az engedelmesség csíkja csillogott, úgy döntöttem, hogy nem törődöm vele, és nem veszek róla tudomást, mintha nem is létezne.

Túl fiatal, túlságosan más, túlságosan... tele van élettel. Ez az, ami Annika képe a fejemben. *Élet.*

Fényes, káprázatos, lila-lila élet.

És az én szurokfeketeségemnek semmi keresnivalója nincs abban, hogy elhomályosítsa ezt a fényt, lassan, de biztosan felemészti azt.

Ha egyszer végeztem vele, nem marad semmi, amit mások felszedhetnének. Túl üres lesz. Túl... élettelen.

A leglogikusabb döntés az, hogy elengedjük. Ezt kellett volna tennem, amikor először hozzáértem. Lehetőleg még azelőtt. Mert egy ízleléssel kezdődött.

mi
nd Egyetlen kóstoló volt az, ami mindent a feje tetejére állított.
en. És még csak nem is gondolok arra a lehetőségre, hogy kikerüljön az életemből...
élet.

Úgy jött be, mint egy romboló golyó, és most egy lyuk van a becsapódás helyén.

Eljön majd a nap, amikor el kell engednem őt. Olyan gyönyörű, és én arra vagyok ítélve, hogy mindent elpusztítsak, ami szép.

De az a nap nem ma van.

Miután megnyitottam a csapot, és hagytam, hogy a víz megtöltse a kádat, fogok egy törölközőt, benedvesítem, és visszamegyek a hálószobába.

Annika nemrég elájult, és jelenleg az oldalán alszik, enyhe ráncok ráncolják a homlokát.

Eltolom a lepedőt, ami a közepét takarja, és ő összerezzen, valószínűleg a horzsolások miatt.

A farkam megfeszül a boxeremben, amikor meglátom a sápadt bőrét elszínező dühös vörös foltokat a nyakán, a mellein és a kemény, rózsaszín mellbimbóin.

Megpöccintem az egyik mellbimbómat, mire ő felnyög, arcát a párnába temetve.

Csak Annika találna ilyen rendkívüli örömöt a fájdalomban. Azt mondja, hogy nem szereti, de épp ellenkezőleg, a teste ráhangolódott.

Minél több fájdalmat okozok neki, annál erősebben
törik szét. Született mazochista. Csak nem tudott róla.

A matracon ülve széthúzom a lábát, és megállok a belső combjai között kiszáradt vér látványánál.

Szűz volt.

Egy kibaszott
szűz.

Gyaníthattam volna, tekintve a védett neveltetését, de másrészt elég találékony és ravasz ahhoz, hogy ha akarta volna, akkor is szexelt volna.

Talán nem akarta.

Egyik kezemmel lefelé nyúlok, hogy a vérével keveredett ondóm látványától újra megigazítsam a merevedésemet. Aztán egyenletes, nyugodt ujjakkal letörlöm.

Halk nyögések áradnak belőle, és a kelleténél több időmbe telik, hogy megtisztítsam rózsaszín punciját.

Egyre tovább és tovább húzom az időt, és emlékezetem legmélyebb, legsötétebb zugaiba vésem ezt a képet róla.

Miután végeztem, ledobom a törölközőt, majd kinyitom az oldalsó fiókomat, és előveszek egy tubus kenőcsöt. Soha nem csináltam még otthon semmiféle játékot, de végig úgy terveztem, hogy Annikát idehozom - bár nem ilyen hamar -, ezért vettem meg mindent, ami szükséges.

A kötelektől a játékokig és a kenőccsel befejezve.

Végigsimítok a hegesedéseken, ujjaim egy kicsit túl sokáig időznek minden egyes dühös jelnél.

A jelem.

A zúzódásaim.

Megjelöltem, így az enyém.

A dühöngő birtoklási vágy fojtogatóan szorongat, miközben megvizsgálom a hegek térképét, amit hagytam. Vagy amikor felidézem, hogyan sikoltozott és zokogott, majd szétesett, miközben elvette őket.

Annika nyöszörög, miközben én gondoskodom róla, de semmi jelét nem mutatja annak, hogy felébredne, mert még jobban elbújik a párnájába.

Miután befejeztem a kenegetést, a karjaimban hordozom őt menyasszonyi stílusban. A feje megdől és a mellkasomra borul, haja kócos, ajkai szétnyílnak, szempillaspirál folyik le az arcán, de még mindig nyoma sincs az öntudatának.

Az ibolya illata keveredik a szex és az én illatommal, megfojt, és újraindítja a félig merevedett farkamat.

Túl korán.

Ha követem ezt az ösztönt, akkor ezúttal csak összetöröm őt, és ezt nem akarom. Bármennyire is élvezem, hogy fájdalmat okozok neki, nem akarom, hogy a végsőkig elmenjen.

Beviszem a fürdőszobába, ellenőrzöm a víz hőmérsékletét, majd lassan leeresztem a vízbe, amíg a mellei részben be nem borítják.

Ha rajtam múlna, így tartanám őt, a lábai között a szárított ondómmal és az illatommal a bőrén.

De nem vagyok hajlandó feláldozni a kényelmetlenségét ezért.

Ha azt vártam volna, hogy a vízzel való érintkezésre felébred, akkor sem tette. A feje oldalra dől, és hagyja, hogy a haja a válláról a kádba hulljon.

"Annika." Megemelem az állát. "Gyerünk, ébredj fel, kis lila." "Mmm."

A gyönyör apró hangjai és a nyöszörgései majdnem a boxerembe élveztem. Baszd meg! Érzem őt mindenhol, a véráramban, a húsomon, és egészen a szívem tiltott zugáig.

Újra megdöfködöm, de csak egy érthetetlen hangot hallok. Ezért odahajolok hozzá, és a fülébe súgom: "Milyen randira szeretnél legközelebb menni?".

Ez felkelti a figyelmét, mert ragyogó kékesszürke szemei lassan kinyílnak, és a szemközti falat bámulja, elképedve, szinte koncentráció nélkül. Aztán a víz által teljesen eltakart testére koncentrál.

Kifejező kékesszürke tekintete rám siklik, és a zavarodottság egy része automatikusan elszáll.

Mintha... bízna bennem. Kibaszott nagy hiba.

A bárány soha nem bízhat a farkasban. Nem számít, milyen szép álarcot visel.

Ujjai a nyakához érnek, belekapaszkodnak a sápadt nyakán lévő nyakláncba, amit akkor tettem oda, amikor aludt, aztán a medált a tenyerébe kapja, a szemei egyre nagyobbra nőnek.

"Mi ez...?" A hangja kissé rekedt, kissé nyers. Könnyedén a legerotikusabb dolog, amivel valaha is találkoztam.

És talán, csak talán, ez nem csak a testének köszönhető, amelyet arra teremtettek, hogy megdugják, megjelöljék és megkötözzék.

"A születésnapi ajándékod. Ez állt a legközelebb a lilához, amit találtam." "Ez egy gyémánt."

"És?"

"Ez egy rózsaszín-lila gyémánt. Ez olyan ritka és drága." "Semmi sem túl ritka, ha apámtól kérek segítséget. És szerencsére én gazdag."

Lágyan elmosolyodik, ujjai végigsimítanak az ékszeren. "Ez olyan gyönyörű. Úgy fogok bánni vele, mint egy kincsre."

A légzésem megkönnyebbül, ahogy áhítattal vizsgálja a nyakláncot. Megéri a sok fáradságot, amit azért tettem, hogy ezt kifejezetten neki készíttessem.

Egy teljes perc csodálat után a testére koncentrál. "Várj. Te megfürdetettél?"

"Nyilvánvalóan.

" "De miért?"

"Nem fáj?"

Megrándul, majd ajkai lágy duzzogásra húzódnak előre.

Imádnivaló.

"Egyáltalán meg kell kérdezned? A szörnyű farkaddal valahogy összetörtél engem. Szó szerint és átvitt értelemben is." A nő megingatja a lábujjait a víz alatt, és felsóhajt. "Ez jó."

Előveszem a samponos flakonomat, leülök a kád szélére, majd bekenem a haját. "Szörnyfasz?"

"Mmm." Belehajol az ölelésembe, a szemei lecsukódnak. "Láttad mostanában?
Ez a pornóba való."

Ujjaim a hajába fonódnak, és addig rángatom, amíg a feje a hasamnak nem ütközik. "Pornót nézel?"

A szemei kinyílnak. "Mindenki néz pornót."

"Én nem."

"Nem is kell, tekintve a nagyon *egyedi* ízlésedet. Miért néznél hamis forgatókönyveket, ha a valóságban is eljátszhatod őket? Ellenőrizd a kiváltságaidat, nem mindenki tapasztalhatta meg a szexet ilyen fiatalon."

"Egyszer majd kibaszom a pofátlanságot a szádból."

"Lehetetlen vagy. A pornó normális dolog, és nem mintha állandóan azt néznék."

"Milyen pornót nézel?"

Kínos nevetés ömlik belőle. "Azt hittem, nem vagy egy pornós ember. Honnan tudtad, hogy vannak kategóriák?"

Erősebben rángatom a haját. "Válaszolj a kérdésre, Annika."

"Egy kicsit mindenből. És, ahogy mondtam, csak havonta egyszer csinálom."

"Milyen kifejezéseket keresel, amikor először nyitsz meg egy pornóoldalt? Amikor kanos vagy és lüktet a kis puncid, mit keresel?"

Az ajkai szétnyílnak, és minden erőmre szükségem van, hogy ne tömjem őket az ujjaimmal vagy a farkammal.

"Durva" - suttogja, és elfordítja rólam a tekintetét. "Kemény. Amatőr. Nem szeretem a... uh, a hamis nyögéseket és orgazmusokat, és jobban szeretem látni, hogy néz ki a valóságban".

"Ne nézd tovább." "Miért ne?"

"Nem szeretem, amikor más férfiak farkát nézegeted."

"Ne aggódj. A tiéd sokkal brutálisabb."

"Komolyan mondom."

"Nem hiszem el, hogy féltékeny vagy a pornóra. Nem látod, hogy az összes *alárendelted* miatt dühöngök."

"Megteheted."

Sóhajt egyet. "Nem fogom. Az csak kínos lenne. És mellesleg nem használtál óvszert. Fogamzásgátlót szedek, szóval minden rendben, de nem akarom elkapni, amit az előző szexpartnereidtől kaptál."

"Ha igen, akkor már megvan."

Annika a fehérség mély árnyalatára sápad, én pedig nevetek. "Csak vicceltem."

Az ajkai szétnyílnak, és figyelmesen néz engem, mintha az arcom minden részletét megjegyezné, mielőtt lenyel. "Mióta csinálod ezt?"

"Mióta te."

"Te is nevettél."

"Csak körülötted nevetek." Végigsimítok az ujjaimmal a haján, masszírozom a fejbőrét. "Komolyra fordítva a szót, tiszta vagyok. Nemcsak, hogy mindig óvszert használok, de hónapok óta nem volt átható szexem."

"Miért nem?"

"A fájdalom okozása általában elegendő ösztönzés." "De velem nem?"

"Veled nem." Meg kellett dugnom, birtokolnom kellett, rá kellett tennem a jelemet, hogy senki ne merjen a közelébe jönni.

Az ajka sarkát rágcsálja. "Ha mindig óvszert használtál, akkor velem miért nem tetted?"

"Elfelejtettem, és amikor eszembe jutott, már a véreddel áztattad a farkamat. Kibaszottul nem volt rá mód, hogy lemondjak erről az érzésről."

"Nem... nem kell ennyire részletezni."

"Te voltál az, aki megkérdezte. Most pedig mondd el..." Megsimogatom a hosszú hajszálait, az arcomhoz húzom, és kissé csalódottan veszem tudomásul, hogy a samponom illata van, nem pedig az ő ibolyaillata. "Miért voltál szűz?"

Ismét a lábujjait csóválja a vízben. "Elég nehéz elveszíteni, amikor egy túlságosan védelmező család vett körül. De még amikor lehetőségem volt rá, akkor sem akartam egy autó hátsó ülésén vagy egy sötét sarokban szexelni egy buliban, ahol csak alulmúlttá válna a dolog. Ez talán közhelyesen hangzik, de azt akartam, hogy különleges legyen".

"Különleges volt?"

"Ennél sokkal több volt." Rám pillant. "Határozottan nem erre számítottam."

"A sok pornó ellenére?"

"Ennek ellenére. És ne ítélkezz már ennyire. Legalább a pornó megtanított dolgokra." "Például?"

"Hogy ez más, mint a való élet."

Ujjaim visszatérnek a hajmosás gyengéd ritmusához. "Mennyire más?"

"A valódi élet sokkal erősebb, intenzívebb, sokkal... elsöprőbb." Rám bámul. "És fáj."

"A fájdalom katalizátor az élvezethez." Megragadom a zuhanyrózsát, és elkezdem leöblíteni a sampont a hajáról. "Leállíthattad volna, ha már túl sok lett volna." "Nem." A kezemhez dől, és hozzám dörgölőzik, mint egy kiscica. "Szeretem a fájdalmat, de csak akkor, ha utána ilyen fürdőt adsz nekem." "Csak hogy tudd, nem leszek kíméletes veled."

Kipislogja a vizet a szeméből, és megforgatja őket. "Nem is számítottam rá, szadista."

Mosoly rándul az ajkamra.

"Nézd. Még örülsz is neki." A válla fölött rám pillant. "Tudtad, hogy te vagy a legbarátságosabb, miután fájdalmat okozol? Nem is tudom, hogy örülnöm vagy kiakadnom kéne-e ezen az ínyencségen."

"Én a másodikra szavazok."

"Az én Csajkovszkijom. Maga olyan gyilkos."

A jókedvem elszáll. "Mi a faszt mondtam arról, hogy imádom azt a zeneszerzőt?"

Szemei kitágulnak, és ujjait az ajkára csapja. "Bocsánat, elfelejtettem."

"Legközelebb az ölembe teszlek." "Igen, uram" - gúnyolódik.

"Ne hívj így."

"Nem szeretitek, ha uramnak vagy mesternek szólítanak titeket?" "Engem nem, és veled sem."

"Jó, mert én jobban szeretem Creigh-t." Elvigyorodik, olyan szélesen, olyan boldogan, hogy legszívesebben felfalnám ezt a mosolyt.

És *ő* is.

Szeretném megkorbácsolni, elfenekelni, a szélére hajolni és addig dugni, amíg a nevemet nem ordítja.

Minden önuralmamra szükségem van, hogy felálljak.

"Magadra hagylak." Egy kis kéz elkapja az enyémet, és megállásra ránt.

Ártatlan arckifejezése betölti a látóteremet, miközben azt mormolja: "Muszáj menned?".

"Nem maradhatok itt és nézhetlek téged."

"Teljesen megteheted." Lábával az ellenkező irányba fröcsköli a vizet. "Te is csatlakozhatsz hozzám."

Győzedelmes vigyorának látványában gyönyörködöm, amikor megfordulok. Kíváncsi szemei nyíltan figyelnek, ahogy lecsúsztatom a boxeremet, és lerúgom magamról.

Minden mozdulatomat tanulmányozza, és ez nem más, mintha éles körmeit és fogait a húsomba vájná.

Soha nem voltam még olyan büszke a testalkatomra, mint ebben a pillanatban, amikor Annika úgy néz rám, mintha az ő testre szabott istene lennék.

A farkam megkeményedik a figyelmére, követelve egy második menetet, hogy kibaszhassam az agyát.

Kényszerítem magam, hogy leüljek vele szemben a langyos vízbe.

Kinyújtja a lábait, hogy azok a combomon nyugodjanak. "Azt hiszem, a kád túl kicsi kettőnknek."

"És ez csak most jutott eszedbe?"

"Csak most figyeltem fel rá." Felcsúsztatja a lábfejét, lilára fényezett lábujjaival végigsimít az oldalamon.

A bőr, ahol megérint, áramütést küld egyenesen a farkamba.

"Hagyd abba, hacsak nem akarod, hogy itt és most nyersen megbasszanak."

Az alsó ajkát harapdálja, mint egy kis kölyök, de lejjebb ereszti a lábát, hogy az a combomon pihenjen. "Mit jelent a póktetoválás?"

"Kell, hogy legyen jelentése?"

"Nem, de szokatlan, hogy valaki ekkora pókot tetováltasson a bőrére, ezért gondoltam, hogy talán van valami történet mögötte."

Hagyom, hogy a karjaim a kád szélén lógjanak, és hátrahajtom a fejem. "Inkább tragédia."

"Tragédia?" A hangja alig mormog.

Nem tudom, hogy ez vagy a békés légkör miatt van-e, de a szavak olyan könnyedséggel ömlenek belőlem, amilyet még soha nem tapasztaltam. "Volt egy hároméves kisfiú, akinek az apja elég erős volt ahhoz, hogy őt és az anyját másként kezeljék, mert ők voltak a családja. Bár a fiú mindig is úgy gondolta, hogy valójában nem is voltak család. A szülei naponta veszekedtek, megcsalták egymást, és csak nyilvánosan viselkedtek úgy, mint a tökéletes pár. De a

Mindketten szerették őt, így nem volt vele semmi gond. Egy nap arra ébredt, hogy az apja meghalt, miután botrányba keveredett. Egy olyan botrányba, ami megrázta a városukat. A fiút és az anyját riporterek, idegenek, dühös ellenségek, elégedetlen befektetők, hatalmas ellenségek és a rendőrség üldözte. Rengeteg kibaszott rendőr és más zömök férfiak. Mind jöttek és jöttek és jöttek, mint a csatornapatkányok. Kérdezősködtek és követeltek. Megfenyegették és összeverték a fiút és az anyját. Elkobozták szinte az összes vagyonukat - az anyját is beleértve. Egy háromévesnek nem kellett volna emlékeznie minderre, de emlékezett. Élénk részletességgel. Emlékezett arra, hogy az ágy alá, az ajtó mögé és a szekrénybe bújt. Nemcsak a férfiak elől, hanem az anyja elől is".

A nyitott csap csöpögése, csöpögése, csöpögése az egyetlen hang, ami betölti a fürdőszobát.

Összeütközik a gondolataimmal, és teljesen elvetemültté teszi őket.

Amikor elhallgatok, Annika halk hangja visszhangzik körülöttem. "Miért kellett elbújnia az anyja elől?"

"Mert újra elkezdett inni, és jobb volt, ha nem állt az útjába, amikor egy üveg tequila volt a kezében. Először sírni kezdett, aztán... ezt az energiát a fiúra zúdította. Ez így ment tovább és tovább, míg végül már nem engedte ki a fiút, és a fiú belekerült az önsajnálat erőszakos körforgásába, ahol nem etette, nem törődött vele, és hagyta megrohadni. Egészen addig, amíg újra késztetést nem érzett arra, hogy megverje. A fiú azt hitte, hogy a valóságának soha nem lesz vége, de aztán jött egy ápolt férfi, aki bejelentette, hogy a bank lefoglalja az utolsó dolgot, amijük van - a házat. Aznap este az anya nem sokat ivott. Még meg is ölelte a fiút, és azt kérdezte: - Hiányzik az apukád, kicsim? Amikor a fiú bólintott, az anya elmosolyodott. Anyának is hiányzik. Olyan nehéz nélküle. Mit szólnál, ha elmennénk hozzá?' A fiú azt hitte, hogy az apukája a mennyországban van. Hogy mehetnének el valakihez a mennybe? Álmos volt és szédült, valószínűleg azért, mert napok óta nem evett. Ezért lehunyta a szemét, és hallgatta, ahogy az anyja azt mondja neki, hogy minden rendben lesz. Amikor újra kinyitotta a szemét, egy óriási pókot látott a mennyezetről lógni. Vagy legalábbis ő így akarta elképzelni a látványt, miközben kúszott és leesett, majd újra kúszott, amíg össze nem esett. Kiderült, hogy az anya azt tervezte, hogy azon az éjszakán mindketten meghalnak, a lány akasztással, a fiú gázzal."

A víz csobbanása visszhangzik körülöttem, mielőtt egy kis alak benyomul a

én.

Lenézek, hogy Annika a mellkasomon fekszik. Remegése

ujjai végigsimítanak összeszorított állkapcsomon, és két könnycsík foltot hagy a szépséges

arc.

Izmaim lassan ellazulnak, és hüvelykujjaimmal megtörlöm az arcát. "Miért sírsz?"

"Mert legszívesebben átölelném azt a fiút, de nem tudom." Szoros, meleg ölelésbe fonja a karját a derekam körül. "Annyira sajnálom."

Ujjaim ökölbe szorulnak a hajában, és elrántom az arcát. "Az a fiú halott, azokkal a söpredékekkel együtt, akik szülőknek nevezték magukat. Egy teljesen más ember támadt fel a hamvaiból, és az egyetlen szüleimet Aiden és Elsa Kingnek hívják. Akkor mi a faszért sajnálod? Nem mondtam, hogy ne sajnálj?"

"Én nem." Az ajkai megremegnek, és meg sem próbál küzdeni a hajába markolásom ellen. "Csak osztozni akarok a fájdalmadban."

"Nincs mit megosztani. Ez a fejezet véget ért."

"De..."

"Fogd be." Elengedem a haját. "És tűnj el."

Ő az oka annak, hogy kiástam magamból egy olyan részt, amit szeretek mélyen eltemetve tartani, úgy, hogy soha senkinek ne legyen esélye feltárni.

Annika kibaszott Volkovnak csak az orrát kellett oda dugnia, ahová nem való.

Találkozik a szememmel. "Ha továbbra is ellöksz magadtól, nem marad senkid."

"Ezzel együtt tudok élni."

"Nos, én nem."

"Annika." Megcsikorgatom az állkapcsomat. "Vagy elmész, vagy megbaszlak. Fáj vagy sem." Nem tesz egy lépést sem, még csak nem is tétovázik, a tekintete nem hagyja el az enyémet.

"El kellett volna futnod, amíg kedves voltam, kis lila." Megrántom a derekánál fogva. "Ülj rá a farkamra. Ez egy kibaszott hosszú éjszaka lesz."

Aztán megdugom, megharapom, megjelölöm, és teljesen megbánja, hogy engem választott.

A bőröm alá bújik.

Az a személy, akiről nem tudtam, hogy szükségem van rá.

ANNIKA

Lick, nyal, nyal, nyal.

Összerezzenek, ahogy a kemény nyelv fel- és lecsúszása folytatódik. Az arcomon.

Felriadok, és a szemeim majdnem kikerekednek az apró kis arcocskától, a füleitől és a bajuszkájától.

"Tigris?" Majdnem felsikoltok, mire ő ijedten hátraugrik az ágyon, majd lassan újra felém sétál.

Megnőtt azóta, hogy hetekkel ezelőtt utoljára láttam a menhelyen, de nincs kétségem afelől, hogy ő az. Még az az aranyos szív alakú anyajegy is megvan a szemei között.

Felülök, és összerezzenek, amikor fájó izmaim felsírnak a fájdalomtól. A fürdő alig csinált valamit, miután Creighton négykézláb dugott meg a csempén, majd a falnak és az ágyon.

Olyan erőteljes és nyers volt, és nem fogta vissza magát, mint az első alkalommal.

Vett és vett, és cserébe vakító gyönyört adott nekem.

Dühös volt, teljesen állatias és zabolátlan.

Ha azt mondanám, hogy épségben megúsztam, az még enyhe kifejezés lenne.

Nos, én élveztem, de nem tetszett, hogy utána távolságtartónak éreztem. Még akkor is, amikor elvitt a zuhany alá, és mindkettőnket megtisztított. Nem volt az a gyengéd érintés, mint amikor megfürdetett és megmosta a hajamat.

Egy pillanatra azt hittem, hogy talán leomlottak a falai, de bebizonyította, hogy ez csak vágyálom volt a részemről.

De a legszebb nyakláncot kaptam tőle születésnapi ajándékba. Végigsimítok rajta az ujjaimmal, hogy meggyőződjek róla, hogy még mindig ott van.

Ráadásul a teste ölelésébe bújva aludtam, szóval talán nem minden reménytelen?

Bár most sehol sincs, és csak én vagyok az ágyban. Tigrissel.

A vállamra ugrik, a fejemhez nyúl, ahogy szokott, én pedig nevetve simogatom. A dorombolása egy nagyon szükséges adag dopaminnal tölt el.

"Végig itt voltál, kicsim? Még nyakörved is van, olyan aranyos vagy." A fejét a kezemhez ütögeti, és még többet dorombol, majd nyávog, valószínűleg ételért.

Az ágyon hagyva őt, erőlködve felállok, és átkutatom a szobát, de se étel, se a ruháimnak semmi nyoma.

Így hát felveszem Creighton egyik kapucnis pulcsiját, ami teljesen elnyel, és kilépek a folyosóra, kezemben a nyűgös Tigris.

"Rendben, rendben. Keresek neked valami ennivalót."

Ezt könnyebb mondani, mint megtenni, mert hamar eltévedek, nem tudom, merre kellene mennem.

Eltart néhány pillanatig, mire megtalálom a lépcsőt, és még tovább, mire elérem az alját.

Aztán végigsétálok a lakótéren, körbenézek, és azon tűnődöm, hogy vajon egy szellemházban ragadtam-e valahogy.

A zaj hiánya egy ilyen hatalmas helyen felállítja a szőrszálakat a tarkómon, és szorosabban fogom Tigrist.

Creightonnak most lenne itt az ideje, hogy megmutassa magát.

Hacsak nem azért tűnt el, mielőtt felébredtem volna, hogy megkíméljen attól a kínos helyzetemtől, hogy megkérjen, hogy menjek el?

A szívem összeszorul erre a gondolatra, és azonnal visszadugom a lelkem mélyére.

"Ki van itt?"

Összerezzenek, és Tigris is. Kiugrik a kezemből, és felemelt farokkal, görbe testtel és hátrahúzott fülekkel sziszeg az új jövevényre.

Eli úgy bámul rá, mintha nem lenne több, mint kosz a cipőjén, és ekkor a legfurcsább dolog történik.

A tigris behúzza a farkát és elrejtőzik. Csak nem egy pillantással ijesztette el?

"Nem vagyok túl népszerű az állatok körében." Rám mosolyog, de egy csepp őszinteség vagy barátságos érzés sincs mögötte.

A falnak támaszkodik, fölötte egy levágott bölényfej lóg, ami hátborzongató élességet kölcsönöz neki. Arckifejezése és aurája ellentmondásban van az előkelő öltözékével. Fekete vasalt nadrág, elegáns gombos ing és elegáns olasz papucs.

Besétálhatott egy fotózásra, és a fotósok térdre estek, hogy lencsevégre kapják.

"Szia" - mondom, és pokolian igyekszem lazának tűnni, és egyáltalán nem ijedek meg tőle.

Bárcsak a Creighton most azonnal megjelenne. Nem mintha jobb lenne a bátyjánál, de hát az ördögöt ismered, meg minden.

"Annika. Ha jól emlékszem, van egy befejezetlen beszélgetésünk".

Igen, így van. Még a bunyós klubban, amikor Ava a torkának ment és Creighton elrabolt engem. Bárcsak ők ketten itt lennének ebben a pillanatban.

De mivel nem, már épp mosolyt akarok erőltetni magamra, de eszembe jut, hogy Creighton azt mondta, nem tartozom a világnak semmivel, ezért nyugodt hangon megkérdezem: "Miről akartál beszélni?".

"Egy, a bátyámmal való kapcsolatod. Kettő, a kapcsolatod *a* testvéreddel. Három, hogy mennyire rossz ötlet lesz, ha egy nap választanod kell, és a bátyádat választod, az én bátyámat pedig otthagyod. Személyesen fogom venni, és mindent megteszek, hogy mindkettőtöket tönkretegyelek."

Megrándul a gerincem, ahogyan barátságosan fenyegetőzik. A hangja nyájasan, teljesen ékesszólóan szólt, mintha a BBC News műsorvezetője lenne.

"Nem fogom bántani Creightont - sikerül nyugodtan, határozottan válaszolnom. "És Jeremy nem az a szörnyeteg, amilyennek beállítod. Nem fogja brutálisan bántalmazni Creightont csak azért, mert vele vagyok".

"Segítenek ezek a téveszmés gondolatok abban, hogy jobban aludj éjszaka? Mindketten tudjuk, hogy a kedves Jeremy ennél többre képes. Szóval mi lenne, ha a könnyebbik utat választanád, mielőtt a szar a ventilátorba kerül?"

"Minden tiszteletem, de nincs joga közbeavatkozni Creigh és köztem. És én nem megyek el."

Tisztában vagyok vele, hogy Creightonnal még hosszú út áll előttünk, és hogy a tegnap esti brutális dugás, miután felfedte egy kicsit önmagát, csak a kezdet, de nem bánom.

Szeretem magam a Creightonban, szeretem, hogy szókimondóbb vagyok, és kevésbé vagyok az emberek kedvére való. És azt akarom, hogy ő is szeresse magát, amikor velem van.

Ezért bármit hajlandó vagyok megtenni.

Eli egy pillanatig néz engem, szürke szemei szinte feketének tűnnek. És bár legszívesebben elfutnék és elbújnék, kényszerítem magam, hogy fenntartsam a szemkontaktust, hogy a saját tekintetével találkozzam.

"Rendben." Ellöki magát a faltól. "Rajta tartom a szemem rajtad." "Én is rajtad tartom a szemem."

"Ó?" Farkasosan mosolyog, fejét oldalra hajtja. "Minek?" "Arra, amikor úgy gondolod, hogy jó ötlet közbelépni."

A mosolya szélesedik. "Nem csoda, hogy Creigh téged választott, amikor korábban senki iránt s e m érdeklődött."

Tűz lobban a gyomromban, de ez a jó fajta, az a fajta, amely belülről kifelé melegít.

Hátracsapom a hajam, és nem tehetek róla, de vigyorgok. "Én ilyen különleges vagyok." "És arrogáns is. Már értem, miért barátkozol vele."

"Ki az a nő?"

"Mindegy."

Éppen indulni készül, de az útjába állok. "Kérdezhetek valamit?"

"Csak vasárnap fogadok kérdéseket. Mint a templomban."

"Ma vasárnap van."

"Szerencsés vagy" - mondja azzal az állandó vigyorral, én pedig megállok, és arra gondolok, hogy talán lemaradtam valamiről, de aztán rögtön el is felejtem.

Közelebb megyek hozzá. "Tudod, mikor csináltatta Creigh a póktetoválását?"

Ez az én kísérletem arra, hogy keretbe foglaljam azt az időt, amikor rájött, hogy még mindig kísértik a gyerekkori emlékei, annak ellenére, hogy családja van. Bármennyire is tagadja, tudom, hogy a gyerekkorában történtek így vagy úgy, de hatással vannak rá. Nem volt alkalmam megkérdezni tőle a sok baszás miatt, amivel biztosan elhallgattatott, de Eliból ki tudom halászni az információkat.

"A középiskolában. Középiskola nektek, amerikaiaknak. Ez egy mementó a fiatalabbik változatának."

"Te... tudtad."

"Hogy örökbe fogadták? Hát persze. Mindenki tudja."

Ó. Hogyhogy senki nem szólt nekem? Talán ez egy szűk körös dolog, és én nem tartozom oda. Bár kissé megbántódtam, úgy döntök, hogy egy sokkal sürgetőbb dologra koncentrálok.

"Tudsz a... múltjáról is?"

"Semmit sem tudok mondani róla azon kívül, amit elárult." "Csak azt szeretném tudni, hogy emiatt vált-e olyanná, amilyen."

"Úgy, ahogy van?"

DeepL
Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

"Biztosan tudod, hogy ő egy...
szadista." Vigyorog. "Büszke vagyok
rá."

Persze, hogy az. Most már kezdem megérteni, hogy Ava miért hívja őt He-ki-Shall-Nem-Névvel.

Eli egy anomália.

De talán ő az a fajta testvér, akire Creightonnak szüksége volt, miközben ilyen terhekkel nőtt fel.

"És?" Megnyomom. "A múltja miatt ilyen?" "Talán.
Valószínűleg."

Ekkor döbbenek rá. Creighton egyszer azt mondta, hogy azért eszik túl sokat, mert életének egy pontján éhezett. És valószínűleg azért alszik, amikor csak lehet, mert úgy érezte magát, amikor megfulladt a gázban.

Amikor szédült és kúszott és kúszott.

Libabőrösödés tör ki a bőrömön, hátborzongató gyorsasággal, mint amikor tegnap este mesélt.

Ha belegondolok, hogy valaki ilyen fiatalon keresztülment ezen, az arra késztet, hogy...
sírni.

De nem akarom, hogy ezt szánalomnak vegye. Tényleg nem sajnálom őt.

Én csak...
ott akarok lenni mellette.

De úgy tűnik, szar vagyok abban, hogy ezt kifejezzem, mert tegnap este megsértődött a szavaimon, és ezt szegény testemen vezette le.

"Most én következem a kérdésekkel." Eli hangja visszahoz a jelenbe. "Hogyan kényszerítetted, hogy beszéljen?"

"Én nem."

"Próbáld újra. Gyerekkorában intenzív terápián esett át, és már régen túl van életének azon a szakaszán. Nem beszélne róla, ha nem piszkálnák. Szóval mondd el, Annika. Milyen bökdösési módszert használtál?"

"Tényleg nem. Csak a tetoválásáról kérdeztem."

Egy pillanatra összehúzza a szemét, aztán megigazítja a tekintetét. "Huh."

Egy pillanatig csendben maradunk, mielőtt azt mormolom: "Tudod, hol van?".

Balra fordítja a fejét. "A konyhában."

"Köszönöm." Elindulok abba az irányba, csak hogy rájöjjek, Eli is velem jön. Úgy döntök, hogy ezt nem kommentálom, hogy elkerüljek mindenféle felesleges konfliktust.

Ha Creightonnal akarok lenni, meg kell szoknom Eli-t, hiszen ő az élete része.

Amint kinyitjuk az ajtót, felfordulás fogad minket.

Creighton kötényt visel, és a telefonját lapozgatja, miközben liszt festi a kezét, az arcát és még a nadrágját is.

Remi az edzőjének tűnik, tekintve a hozzá illő kötényeket és a karjait.

Velük szemben ül Brandon, aki látszólag nem vesz tudomást az egész zűrzavarról, miközben issza a kávéját és olvas a tabletről.

"Én mondom neked, ivadék, ezek a receptek mind hülyeségek és helytelenek. Hogy merészelnek versenyre kelni uraságom véleményével?"

Bran felvonja a szemöldökét. "És te történetesen szakértő vagy?

"Természetesen." Rémi a levegőbe dobja a kezét. "Mindig igazam van." "Inkább mindig tévedek" - motyogja Creigh.

"Mi a fasz? Mi a fasz van, te ivadék? Korán keltem a tegnap esti kefélésem után - csináld azt, hogy ülés -, hogy segítsek neked a küldetésedben, és te azt mondod, hogy tévedek? Feljelentelek az emberi jogi egyesületeknél visszaélésért."

"Már megint itt tartunk." Bran felsóhajtott.

"Te fogd be. Ne játssza az ártatlant, miután maga okozta ezt a helyrehozhatatlan szakadást apa és fia között. Spawn, hogy tehetted ezt velem?"

"Koncentrálj - mondja Creigh, miközben még mindig a telefonját nézi. "Mennyi vajat melegítsünk?"

"Elég ahhoz, hogy Remit belefojtsuk." Eli besétál, felkap egy almát az asztalról, és elvigyorodik.

"A fenébe, mi ez a sok erőszak, ami ma reggel rám irányul?" Remi úgy tesz, mintha egy telefont tartana a kezében. "Halló? Tanúvédelem? Gyere értem."

Creighton felemeli a fejét, tekintete találkozik az enyémmel a konyha túloldaláról, mielőtt a bátyjára siklik, és összeszűkül. Elbillenti a telefonját, ujja a hátulját nyomkodja, miközben tetőtől talpig végigmér engem, majd vissza.

A levegőben éhes, állatias feszültség vibrál, amit meglep, hogy a teremben senki sem vesz észre.

Amikor nem mutatja szándékát, hogy megszakítsa a szemkontaktust, lenyelem a gombócot a torkomban. A többiekre koncentrálok. "Sziasztok, srácok."

Bran bólint az irányomba. Remi gyakorlatilag felém szalad, és megragadja a vállamat. "Ments meg ezektől a barbároktól, Anni. Esküszöm, hogy a

uraságom életét."

Creigh gyakorlatilag ledobja a telefonját, és pár lépéssel elér hozzánk. Zavartan figyelem, ahogy megragadja Remi vállam köré szorított kezét, addig csavargatja, amíg barátja felnyög, majd a legközelebbi falhoz vágja.

"Mi a faszért volt ez, ivadék?" "Ne
nyúlj hozzá."

"Valaki féltékeny." Eli a pultnak támaszkodik, és megböki maga mellett Brandont. "Gondoltad volna, hogy tanúi leszünk a mi Cray Cray-nk ősemberré válásának?"

"Megjósoltam, mivel nem örült annak, hogy én leszek az ál-barátja." Bran kortyol egyet a kávéjából.

"Mi a fasz?" Remi bámul kettőnk közé, teljesen megfeledkezve arról, hogy Creighton hogyan lökdöste őt. "Ilyen sokáig? Hogyhogy csak most tudom meg?"

"Mert lassú vagy?" Eli tölt magának egy csésze kávét.

"Vagy csak nem érted?" Bran összecsapja a csészéjét
Eliéval.

"Túlságosan belefeledkeztél a farkadba,
hogy tisztán láss." "Rövid a figyelmi időd
is."

Remi teljesen drámai hangulatba kerül, és elkezdi őket szidalmazni. Brandon és különösen Eli tovább fokozza a feszültséget.

Vitájuk közepette Creigh leveszi a kötényét, megrántja a kezemet, és kirángat a konyhából, majd felvonszol a lépcsőn.

Amint a hálószobájában vagyunk, becsukja az ajtót.

Sötét szemei, zárt vonásai és üres arckifejezése lecsapnak rám. Mindhárom rám irányul.

Halk hangja rosszabbul érinti a bőrömet, mint a termése. "Mit k e r e s t é l odalent ilyen ruhában?"

"Mint például?"

"Mintha meztelen lennél alatta."

"Nem találtam a ruháimat. Különben is, ez a cucc szuper túlméretezett."

Morgott. "Tetszel a ruháimban, de soha többé nem fogsz í g y járkálni előttük."

"Ne légy diktátor. Különben is, okom volt rá, hogy miért akartalak
megtalálni." "És mi az?"

"Tigris! Hogyhogy nem mondtad el, h o g y örökbe fogadtad? Tudod, mennyire szeretem azt a macskát."

"Ő lett volna a második születésnapi ajándékod."

Vigyorgok. "Olyan édes tudsz lenni, amikor nem vagy seggfej." Összeszűkíti a szemét, én pedig elkotyogom: "Úgy értettem, köszönöm".

"Térdelj le az ágy elé, mellkasod a matracra, lábaidat tedd szét."

Az az ismerős bizsergés végigfut az egész testemen, és a magomban végződik. Beleharapok az ajkam sarkába. "Kaphatnék egy kis szünetet? Örömmel megyek újra, de mindenem fáj".

"Nem foglak megdugni. Ne légy kölyök, és tedd, amit mondanak neked."

Minden alkalommal, amikor azt mondja, hogy ne legyek kölyök, én pontosan az akarok lenni. De hogy elkerüljem a nem kívánt büntetést, letérdelek az ágy elé, és azt teszem, amit mond.

"Emeld fel a pulóvert. Hadd lássam a puncimat."

Ujjaim megremegnek, ahogy a kapucnis pulóver szegélyét középre csúsztatom. "Mmm. Jó kislány." A fenekemre ad egy pofont, ami olyan érzés, mintha jutalom lenne, és én... megrándul, majd elnyom egy nyögést.

A seggemmel a levegőben mindkét lyukam az övé a nézelődésre, és fogalmam sincs, hogy ez miért olyan izgató.

A fiókok nyitásának és zárásának hangja szinte megsüketíti a fülemet.

Nyelek. "Hé... nem tettem semmit, amiért büntetést érdemelnék.

Szerintem nem? Beszélhetnénk erről?"

"Fogd be a szád, vagy okot adok a büntetésre."

Ajkaim összeszorulnak, amikor érzem, hogy mögöttem van. Valami lilát tesz az ajkamra.

"Szopj."

Egy játék, rájöttem. Nem, egy seggdugó.

A szemeim tágra nyílnak, és megrázom a fejem. "Tudod, mi ez?"

"Duh. És nem fogunk análisan csinálni."

"Még nem, de előbb-utóbb úgy fogom követelni a seggedet, ahogy a puncidat is. Jegyezd meg, amit mondok, meg fogod fejni a farkamat, és könyörögni fogsz, hogy a bőrödet a spermámmal díszítsem. Most pedig nyisd ki."

A szívem akkor is lüktet, amikor nem kellene.

"Az ibolya nem lila, tudod. Legalább egy esztétikus színt kellett volna választanod..."

A szavaim félbeszakadnak, amikor a dugót a számba dugja, végigsimít a nyelvemen, mintha a farkáról lenne szó, majd kirántja.

Zihálok, amikor mögém térdel, és egyik kezével megfogja a seggemet.

"Nyugalom."

"Könnyebb mondani, mint megtenni" - motyogom, de igyekszem nem megmerevedni. "Bízol bennem?"

"Nem mindig."

Sötét kuncogás vesz körül, mint egy elbaszott szimfónia.

"Okos kis kölyök." Valami hideget önt a hátamra - valószínűleg síkosítót -, és a dugót a hátsó lyukamhoz csúsztatja.

Feszülök, bármennyire is győzködöm magam, hogy ne tegyem.

"Ne tedd." Elfenekel, és én felüvöltök. "Minél többet küzdesz ellene, annál nehezebb lesz."

Ujjai simogatják a csiklómat azon a szakértő módon, amire csak ő képes. Próbáltam utánozni, amikor egyedül voltam, de kizárt, hogy úgy tudnám megérinteni magam, ahogy Creighton megérint.

Az izmaim ellazulnak, ahogy nyögések csúsznak el az ajkaim mellett. A puncim láthatóan nem fogta fel, hogy fáj.

Creighton kihasználja a lehetőséget, hogy apránként nyomja be a dugót. A szívem kalapál, ahogy csordultig tele vagyok.

De én a magamban felrobbanó gyönyörre koncentrálok. Mire teljesen beledugja a dugót, már elélvezek.

Ajkaim szétnyílnak, és hagyom, hogy a hullám átjárjon.

"Olyan érzékeny vagy, kis lila." Elfenekeli a seggemet, hogy jót tegyen vele. "Imádom, hogy ennyire ráhangolódsz az érintésemre."

Én is szeretem. De a fenébe. Ez gyors volt.

Kérem, ne mondja nekem, hogy nekem is szükségem van a fájdalomra, hogy erős felszabadulásom legyen. Megront engem?

Valószínűleg.

Határozottan.

Creighton megrázza a dugót a seggemben, amitől nyöszörögni kezdek, majd a dugóból valamit a csiklómra szíjaz.

"Ezt naponta két órát fogod viselni."

"M-micsoda? Azt várod, hogy minden nap ezt viseljem?" "Igen, és ellenőrizni fogom."

"Hogyan leszel képes ezt megtenni?"

"Majd rájössz." Álló helyzetbe húz, és átnyújt egy dobozt, valószínűleg a legújabb kínzóeszközének elhelyezésére. "Ha nem viseled,

meg fogsz bűnhődni."

Elmozdulok, és magam ellenére erotikus hangot adok ki. "Furcsa érzés." "Majd hozzászoksz."

"Ez egy újabb születésnapi ajándék?"

Gyönyörű mosoly húzódik az ajkaira. "Egy a sok közül." "Van más is, amiről tudnom kellene?"

"A torta, amit Remi lemészárolt."

Nevetek. "Ezt csináltátok? Sütöttetek?" "Megpróbáltuk."

"Biztos vagyok benne, hogy meg tudom menteni."

"Kétlem."

"Megmutatom."

Lemegyünk a lépcsőn, miután Creighton azt követeli, hogy vegyem fel a melegítőnadrágját, amit többször is meg kell tekernem, mielőtt a derekamhoz kötöm.

Nem kell megmentenem a tortát, mivel Eli kidobta, Remi pedig rendelt egyet. Öten ülünk le reggelizni Remi bohóckodásai és a többiek szarkazmusa közepette.

Creighton nem beszél sokat, de mindegyikükre ráhangolódik.

Szereti őket, rájöttem. Ezért hajlandó időt tölteni velük. Még Remi védelmére is kel, amikor Eli túl messzire megy.

Ő ilyen hűséges. És az enyém.

Ez a gyönyörű, gyönyörű férfi az enyém.

Még ha csak ideiglenesen is.

CREIGHTON

"Sel kellene mennünk?"

Annika felemeli a fejét a vállamról, és úgy suttog, hogy a körülöttünk lévők ne hallják.

A hangja félénk, vonakodó. Két olyan tulajdonság, amire megesküdtem volna, hogy hiányzik belőle.

De Annika mindig is bizonyította, hogy ő a kivétel minden következtetés alól, amit eddig levontam róla.

Az elején azt hittem, hogy nem több, mint egy hiperaktív, elkényeztetett maffiahercegnő, aki túlságosan védett ahhoz, hogy megértse, hogyan működik a világ.

És bár ez részben igaz, biztosan tudom, hogy mindent megtesz azért, hogy túllépjen a szülei és a neveltetése által rá szabott képen.

A folyamat lassú, de a nő eltökélt szándéka, hogy visszanyeri az irányítást az élete felett.

Ha a kitartása, amellyel az elején fel akarta kelteni a figyelmemet, valamit jelez, akkor ez az elszántság kifizetődik.

Ujjaimat végigsimítom a haján, és a vállamra hajtom a fejét.

Már egy hete, hogy teljesen magaménak vallottam, és állandóan az a vágy fogott el, hogy megérintsem, a haját, az álla alatt, a válla fölött.

Bárhová, ahová elérem.

Ez azonban problémásnak bizonyul, tekintve, hogy különböző osztályaink vannak, nem élünk egy lakótérben, és még mindig rejtőzködnie kell az ő

bátyja vigyázó szeme.

"Ez azt jelenti, hogy maradhatunk?" - motyogja reménykedő és bizakodó hangon.

"Nem mondtam, hogy el kell mennünk." A hátul ülő idegesítő csoport ellenére, aki a filmnézés helyett az evésre és a hangoskodó bosszantásra koncentrál.

"Csak azt hittem, hogy a nagy zaj zavarni fog." Felnéz rám. "Mindig veled akarok járni, de nem akkor, ha kényelmetlenül érzed magad."

Megnézné ezt?

Az én Annikám olyan sebességgel tanulta meg a mintáimat, amit még én sem tudok felfogni.

Figyelemmel van a személyiségemre, előszeretettel randizik csendes helyeken, és nem tolakszik, amikor nem vagyok hajlandó bővebben nyilatkozni a múltamról.

Ahelyett, hogy ellenkezne velem, megérti.

Ahelyett, hogy nyomást gyakorolna rám,

visszalép.

És tudom, hogy ez erőfeszítést igényel, figyelembe véve a kitartó tulajdonságait.

Megsimogatom a haját, és nem tudok ellenállni, hogy ne szívjam be az ibolya illatát. Átjárja a véremet, lassan, de biztosan a részemmé válik.

"Nem érzem magam kényelmetlenül, ha veled vagyok, kis lila."

Nem látom a reakcióját a szavaimra, de érzem abból, ahogy szorosabban az oldalamhoz szorul, a karját a közepem köré fonta, és még az érintésemre is ráhajol.

Ő a színek sokasága és az energia csobbanása. Nagyon kifejező személyiség, akár a gördülékeny testmozgásaival, akár a szavaival.

Ha néhány hónappal ezelőtt azt mondják, hogy olyan valakibe fogok beleesni, mint Annika, akkor őrültnek tartottam volna a lehetőséget.

De bár ez akkoriban istenkáromló gondolat volt, a gondolat, hogy visszatérjek az előtte élt életemhez, megmagyarázhatatlan dühvel tölt el.

És az üresség.

Soha nem törődtem még ezzel az érzéssel. Az üresség kitörései állandóak, mióta kimásztam a halál karmai közül.

Most azonban nem szívesen látott érzelem.

Miután a film véget ér, átkarolom Annika derekát, miközben ő folyamatosan a cselekményről, a szereplőkről, a színészekről és a különleges effektekről fecseg.

Mindent.

Engem inkább az érdekel, ahogy a tüllszoknyája minden mozdulatnál felcsúszik a sápadt combján. Vagy ahogy a felsője a melleihez simul, és pont a szoknyája derekánál áll meg.

Simogatom a hasánál látható bőrt, fel-le, kínzó ritmusban, ami hatással van a farkam állapotára.

Nem számít, hányszor kötözöm, fenekelem, korbácsolom vagy dugom meg. Abban a pillanatban, hogy végeztem, még többre van szükségem.

Még több.

És kibaszottul többet.

A legrosszabb az egészben, hogy nem csak a szexről van szó Annikával. Hanem *róla* is. Hanem arról, ahogyan aláveti magát a dominanciámnak, ahogyan mazochista a szadizmusomnak.

Az igény, hogy lakmározzunk belőle, állandó, intenzív és végtelen. "Tetszett?" - kérdezi a parkoló felé menet.

A hüvelykujjamat a bőréhez nyomom, majd folytatom a ritmust.

"Nagyon." "És én még azt hittem, hogy nem rajongsz a filmekért."

"Nem a filmről beszéltem."

Annika bizonyára észreveszi a hanglejtésem változását, mert szünetet tart, ajkai szétnyílnak, és rózsaszín csobban az arcán és áttetsző nyakán.

"Te... te..."

"Te tényleg szótlan vagy?"

Kienged egy lélegzetet. "Esküszöm, hogy csak a közeledben válok ilyenné."

Elmosolyodom, és még jobban magamhoz húzom, amikor néhány gyerek elszalad mellettünk a szüleik autójához.

"Mit mosolyogsz?" Megbökdösi az oldalamat. "Ez nem vicces." "Ez szórakoztató."

"Örülök, hogy szórakoztathatom." Morog, és kurvára imádnivalóan néz ki.

Annyira imádnivaló, hogy incselkedve homlokon paskolom.

Felnézett rám. "Nem, nem, meg se próbálj flörtölni velem." "Ez volt az, amit csináltam?"

"Aha. Csak azon gondolkozol, hogyan kötözhetnél az ágyadhoz, és hogyan kényszeríthetnél arra, hogy könyörögjek."

"Én?"

"Ó, kérem. Látom a szadizmus csillogását a szemedben, tudod. Sóhaj. Ha valaki azt mondja, hogy nehéz a játékszerednek lenni, én teljesen elhiszem neki."

"Nem vagy a játékszerem."

Megdermed, a rózsaszín árnyalat ismét visszatér az arcára. "Akkor mi vagyok I?"

"Az enyém."

"Van különbség?"

"Soha nem akartam megtartani a játékszereimet." "Egészen hozzám?"

"Egészen addig, amíg te."

Újra megbökdös, miközben az ajka sarkába harapdál. "Azt mondod. és ma minden helyes dolgot megteszel. Nem mintha máskor nem tennéd, de általában nem vagy ilyen... gondtalan."

"Nem vagyok gondtalan."

"Senki más nem vádolna téged ezzel. De ne aggódj, a gondtalanságot én vállalom mindkettőnkért. Gondoskodom arról, amit te nem tudsz, és fordítva."

"És azok mik?"

Kitépi magát a szorításomból, és elém áll, majd számolni kezd az ujjain. "Megtervezem az összes időpontot, és gondoskodom róla, hogy ne legyenek sokan. Születésnapi bulikat tervezek, és meghívom a barátainkat, de ha úgy érzem, hogy idegesít, kedvesen kirúgom őket. Én is beszélek majd az összes emberrel a nevedben, mivel nem kedveled őket. Gondoskodom a dekorációról és a szép esztétikáról. Ó, és táncolni is fogok neked, mint egy hattyú, bár utána valószínűleg széttéped a gyönyörű ruháimat, mert tudsz vad lenni. De mindegy is, ez egy bontása annak, hogy mit fogok csinálni."

Felvontam a szemöldökömet. "Akkor mit fogok csinálni?"

"Megüthetsz embereket, ha idegesítenek. Bár jobban szeretném, ha nem tennéd, de azt mondtad, hogy energiát kell tisztítanod, szóval szerintem nem baj, ha néha-néha, vagy a bunyóklubban. És ó, teljesen elrabolhatsz bármilyen társasági helyzetből, ha úgy érzed, hogy kényelmetlenül érzem magam, és színleléshez folyamodtam. Senkit nem fog zavarni, ha te vagy az, mert mindenki hozzászokott a tompa személyiségedhez."

Nem tehetek róla, hogy a mosoly felemeli az ajkaim sarkát. Egy olyan esemény, ami Annika közelében gyakrabban fordul elő, mint nem.

"Sokkal fontosabb, hogy beszéljünk a dolgokról." "Milyen dolgokról?"

"Mindent. Tudom, hogy az érzelmeidet páncélteremben szoktad tartani, és ezt tiszteletben tartom. De mivel kapcsolatunk van, el kellene mondanod, hogyan...

amit néha érzel, hogy jobban megértselek. Anya egyszer azt mondta nekem, hogy a kommunikáció a kulcs, ami megteremti vagy tönkreteszi a párokat, és én nem akarom, hogy tönkremenjünk, oké?".

"Oké."

"Tényleg?"

"Nem jön magától, de megpróbálom."

"A próbálkozás jó kezdet." Elvigyorodik, majd felemeli a mutatóujját. "Ó, és elfelejtettem valami nagyon fontosat. Én fogok főzni, mivel te nem tudod, hogyan kell."

Belsőleg összerezzenek. "Ezt valószínűleg ki kellene szerveznünk." "De miért? Mert szereted a kajámat."

Mert erőfeszítéseket teszel érte, nem pedig azért, mert jó íze van.

"Valami baj van a főztömmel? Ava borzalmasnak nevezi, Papa pedig otthon egyenesen megparancsolta, hogy ne főzzek többé, Jeremy pedig alig nyúl az ételekhez, amiket neki készítek. És most azt mondtad, hogy ki kellene szerveznünk."

Megsimogatom a haját. "Főzhetsz, ha szeretnél. Csak nem akarom, hogy megerőltesd magad."

"Ó, tényleg? Tudtam, hogy te vagy a kedvencem." "Ne tedd." A hangom megkeményedik.

"M-micsoda? Mit tettem?"

"Ne mondd, hogy én vagyok a kedvenced, amikor mindenki másnak pontosan ezt a mondatot mondod."

Ajkai szétnyílnak, majd összeszorulnak, mielőtt megköszörüli a torkát. "A kedvenc listám élén állsz, úgyhogy ne légy féltékeny."

"Nem vagyok féltékeny. Én területvédő vagyok."

A szemei tágra nyílnak, majd egy kicsit elmosolyodik. "Hűha. Ez nagyon intenzív volt."

Kinyitom az autó ajtaját. "Menjünk el hozzám, és megmutatom, milyen is valójában az intenzív".

"Uh, az éjszakát a lányokkal kellene töltenem a lakásban." "Nem."

"De, Creigh..."

"Vagy barátságosan jössz, vagy átdoblak a vállamon." "Területi és ősember. Nem gondolod, hogy ez egy kicsit túlzás?" "Nem."

"Ez egy költői kérdés volt." Elereszt egy lélegzetet, majd szünetet tart, amikor a telefonja csipog. Megnézve azt, megrántja az orrát.

Mellé lépek, hogy megnézzem, mit kapott. Ez egy szelfi, amit Harry készített velem ma korábban a menhelyen, amikor éppen mosakodni készültem.

Harry: Harry: Elrabolom tőled, Anni. Muahaha.

"Legközelebb elrontom a szép haját, amikor találkozunk, és tutira nem kap tőlem több bőrápolási tippet" - motyogja, majd gyakorlatilag a telefonja képernyőjére csap.

Annika: Ő az enyém. Maradj távol tőle.

"Azt hittem, hogy a területszerzés túlzás" - suttogom a füle mellett, mire ő felugrik, majd elrejti a telefonját.

"Ööö, Harry egy ellenséges kis szarházi, és nekem csak egy nyilatkozatot kellett tennem. Ő az adminja a rajongói klubodnak, ami folyamatosan óriásira nő, és kirúgott engem, mert 'összeférhetetlenség' miatt. Nem arról van szó, hogy féltékeny lennék vagy ilyesmi. Oké, talán egy kicsit."

"Egy férfitól?"

"Ő meleg."

"Én pedig nem." Ujjaimat a hajába csúsztatom. "Te vagy az egyetlen, akit akarok. Mindenki más csak fehér zaj."

"Ó." Elpirul, majd elvigyorodik. "Ma tényleg minden jót mondasz. Légy kíméletes a szívemmel, oké?"

"Csak akkor, ha hazajössz velem."

Tenyereit szétteríti a mellkasomon, megérinti, kutatja, körmeit a bőrömnél sokkal mélyebb részbe mélyeszti. "És mit tartogatsz számomra?"

Megragadom a fenekénél fogva, és nekicsapom az orromnak, élvezve a zihálását. "Addig vetkőztetlek, amíg csak ez a szoknya van rajtad, aztán széttépem, hogy minden lyukaddal játszhassak. Nem, nem játszani. Baszd meg! Ugye úgy fogod venni a farkamat, mint egy jó kislány?"

A nő kétségbeesetten bólogat. "De bántani fogsz?"

"Ó, meg fogom." Megcsókolom a feje búbját. "De ígérem, hogy minden másodpercét élvezni fogod."

ANNIKA

Azt hiszem, bajban vagyok.

Amikor először kezdtem el érdeklődni a Creighton iránt, nem gondoltam volna, hogy a dolgok ennyire... elszabadulnak.

A legjobb módon.

Vagy talán a legrosszabb módon.

Már két hete, hogy elvette a szüzességemet, és biztos tett néhány voodoo varázslatot tett rám, mert azóta sem tudtam távol maradni tőle.

Nem számít, hogy a lányok szarrá vertek, amiért randiztam, és nem szóltam nekik - különösen Ava.

Még a bátyámnak is elkezdtem lazítani a kifogásokon - amit ő valahogy elhisz.

Vagy valószínűleg túlságosan lefoglalja a klubok háborúja ahhoz, hogy rám figyeljen. Egy lehetőség, amivel maximálisan éltem, hogy minél több időt tölthessek Creightonnal.

Már nem kell őt zaklatnom a randevúkkal kapcsolatban, mivel szívesen elvisz valahova, mint például egy hete a moziban. Creighton egyébként úgy képzeli el a mókás randit, hogy elmegyünk valahova, ahol el vagyunk zárva a világtól, hogy csak az övé legyek. És megdughat, amikor csak akar.

Ennek az embernek olyan állóképessége van, mint egy pornósztárnak, esküszöm.

Amikor morgolódtam, hogy csak azért visz el félreeső helyekre, mert hozzá akar férni a puncimhoz, csak annyit mondott: "Az embereknek semmi keresnivalójuk abban, amink van. Én érted vagyok itt, nem értük".

És ez igaz. Ha Creightonon múlna, nem jutna ki, de mégis kijut. Nekem. Még moziba is elvisz, mert tudja, hogy mennyire szeretem...

Imádom őket.

Számomra kilép a komfortzónájából.

Nyilvánosan úgy bánik velem, mint egy hercegnővel, a magánéletben pedig mint a személyre szabott kurvájával. Megbaszik, megbüntet és olyan mélységekre taszít, amiről nem is tudtam, hogy fizikailag lehetséges.

A kedvenc részem az, amikor eloldoz, erős karjaiba vesz, és megcsókol. Az olyan apróságok, mint ahogyan megmosdat, ellátja a nyomokat - amiket ő hagyott, de szemantikusak -, vagy ahogyan álomba ringat, mert tudja, mennyire szükségem van erre a kapcsolatra az intenzív szex után.

Creighton a világ legjobb utógondozását nyújtja, és már csak ezért is egyre mélyebben belesüppedek a hálójába. Soha nem éreztem magam olyan biztonságban, boldognak és szabadnak, mint amikor a karjaiban vagyok.

Néha annyira különlegesnek érzem magam, de máskor nem vagyok biztos benne, hogy érdeklem-e őt, vagy csak egyszerűen uralkodik rajtam.

Talán tetszik neki a kitartásom és a hajlandóságom, hogy elmerüljek az ő perverz, fétisekkel teli világában?

Amikor megkérdeztem tőle, hogy mit szeret bennem, csak a homlokomra sandított. Nem volt ellenséges, de nem is volt válasz.

Ezért addig kérdezősködöm, amíg választ nem kapok. Talán a ma este vége után.

Egy kocsmában vagyunk a barátainkkal, hogy megünnepeljük Remi kosárlabdacsapatának sikerét. Nyertek a TKU ellen, szóval összeférhetetlenségnek kellene lennie, hogy egyáltalán itt legyünk, de mindegy.

Ezek az emberek az egyetlen igazi barátaim tizennyolc éves életem során.

Amióta Jeremy szabaddá tett, soha többé nem megyek vissza a Pogányok táborába. De azért írok SMS-t a bátyámmal.

Bármennyire is szeretem őt, tudom, hogy Jeremy bizonyos körülmények között milyen szörnyű tud lenni.

Szerencsés vagyok, hogy túl elfoglalt ahhoz, hogy sokat foglalkozzon velem. Így jutottam el ebbe a kocsmába.

Hangulatos, fa témájú dekorációval, nem túl nagy, nem túl kicsi, és határozottan a legkevésbé hangos az összes klubhoz képest, ahol eddig jártam a szigeten. Régebben klubnak hívtam, de úgy értesültem, hogy itt mindenki kocsmának hívja, szóval ki vagyok én, hogy ellenkezzek az árral?

A háttérben lágy indie rockzene szól, és az alkohol illata áthatja a levegőt. Csoportunk egy nagy asztal körül ül a közepén.

a szobában.

Cecily és Ava folyamatosan suttognak egymásnak. Bran mutat valamit Glynnek a telefonján, és ő nevet. Ez azon kevés alkalmak egyike, amikor nem szellemeskedik velünk Killian miatt. Általában hívatlanul berontana, de úgy tűnik, a Heathensnek ma este klubrendezvénye van.

Creighton és én egymás mellett ülünk. Kortyolok egyet a Martinimból, miközben ő nyíltan figyel engem.

Nem viccelek.

Könyökét az asztalra támasztja, fejét a tenyerére támasztja, és soha nem szakítja meg a szemkontaktust, vagy nem hagyja abba, hogy éhes tekintetével felfalja az arcom.

Olyan, mintha én lennék az egyetlen, aki itt érdekli, és ezt a legkevésbé sem diszkréten mutatja ki.

Bár szeretem a figyelmét, de kellemetlen helyzetbe hoz minket, amikor emberek között vagyunk.

"Hagyd abba - suttogom.

"Nem csinálok semmit" - mormogja vissza durva hangon.

"Úgy nézel rám... *úgy* nézel rám."

"Ez?"

"M i n t h a meg akarnál büntetni és meg akarsz dugni, valószínűleg ebben a sorrendben." A hangom tovább halkul, hogy senki ne hallja.

"Akkor talán az én tervem szerint kellett volna eljárnunk, és a szobámban maradnunk." "Nem" - suttogom. "Megígérted, hogy ez a miénk lehet."

"Soha nem ígértem."

Tiltakozásra nyitom a számat, de Remi az asztalfőn áll, és felemeli a poharát. "Tósztot mondok az óra emberére, a kosárlabda istenére, az elérhetetlen sztárra, Lord Remington Astorra!"

Emelni kezdem a poharam, de megállok, amikor Creighton rám néz. Vagy inkább egy pillantást.

Teljesen igazságtalan, hogy ennyi mindent közölhet egy pillantással.

"Hé, ribancok, miért nem emelitek a poharatokat uraságom tósztjára?"

"Megértettük, Remi, te nyertél." Cecily hátradől a székének. "Száz meg száz beszédet és tósztot mondtál, hogy tájékoztass minket erről a tényről."

"Fogd be a szád, kocka. Mit tudsz te arról, hogy hogyan kell megnyerni a magasan versenyző sportágakat?"

"Az a tény, hogy minden győzelem után úgy viselkedsz, mint egy köcsög."

Ava nevet. "Ez igaz, Rems. Kezdjük azt kívánni, bárcsak ne győznél többé, hogy ne kelljen végigülnünk ezeket az unalmas beszédeket."

"Mi a fasz van? Ti ribancok féltékenyek vagytok rám, és ez teljesen látszik a sznob arcotokon. Anni, Glyn! Segítsetek nekem!"

"Úgy értem, nem teljesen hamis - mondja Glyn felhúzott szemöldökkel.

"Te kis..."

"Te tényleg fantasztikus vagy, Remi" - vágtam félbe a dühös - vagy drámai - visszatérését.

"Ugye? Tudtam, hogy te vagy a kedvencem." Kitérőt tesz, mellém lép, és megragadja a vállamat.

Vagy elkezd.

Abban a pillanatban, hogy hozzám ér, Creigh lecsapja a kezét. "Mondtam. Nincs érintés."

"Hűha." Remi nevet, és mindkét kezét a magasba emeli. "Nagyon territoriális vagy?"

"Mesélj róla." Ava oldalra pillant Creightonra. "Már azt sem engedi, hogy időt töltsön velünk."

"Tegnap elmentünk vásárolni" - ajánlom fel mosolyogva.

"Miután egy egész hétig nem vásároltam. Elveszíted a legjobb barátnői kiváltságaidat, Anni."

"Már alig jársz be a kollégiumba" - szolgáltatta Cecily.

"Vagy lányos időt töltesz velünk" - mondja Glyn.

A mosolyom a legjobb esetben is kínossá válik. "Nem arról van szó, hogy nem akarok..." "Több időt töltesz Killiannal, mint velünk, Glyn."

Creighton ránéz a lányra, majd Ava felé fordítja a figyelmét. "És mindenkit figyelmen kívül hagysz, amikor a bátyám a közelben van." Cecilyre mered. "Ami téged illet, mondjuk úgy, hogy mindig akkor osonsz ki, amikor mindenki alszik. Szóval semmiképp se próbáld meg Annika rossz érzéssel tölteni, hogy magát választotta."

Az asztal elhallgat.

Bár Creighton lassan, de biztosan kezdett valamennyire beszédessé válni velem - és a beszédes alatt azt értem, hogy a válaszai nem egyszavasak, mint korábban -, még mindig ő a csendes jelenlét az asztalnál.

Szóval az, hogy mindezt elmondta, sőt, még meg is támadta őket közben, mindenkit a sokkhatás fázisába kergetett.

"A fenébe - lihegte ki Glyn. "Úgy látszik, pokoli jó ügyvéded van a csapatodban, Anni."

"Csak hogy tudd, nem hagyok figyelmen kívül mindenkit, amikor Ő, akit nem nevezünk meg, a közelben van." Ava ujjával Creighre mutat. "Ez egy álhír!"

"Valahogy úgy." Cecily köhög. "Folyamatosan."

"Te átkozott áruló!" Ava megböki a nőt, mielőtt egy ravasz vigyor emeli fel az ajkát. "Mi az, hogy akkor osonsz ki, amikor mindenki alszik? Tudtam, hogy valamit titkolsz előlem."

"Ez nem igaz."

"Csak dadogtál, te kurva!"

Veszekedni kezdenek, de amikor Remi is beszáll, hogy felbátorítsa őket, felhagynak egymás piszkálásával, és inkább összefognak ellene. Glyn és Bran megpróbálnak közvetíteni, de jelenleg vesztésre állnak.

Creighton azonban?

Elégedett arckifejezés van az arcán, mintha azt tette volna, amit elhatározott.

csináld.

Mindenki azt mondja, hogy Landon és Eli szeret káoszt szítani, de

Creigh tud.

elérheti az ő szintjüket, ha elszánja magát.

Vagy ha úgy érzi, hogy kompromittáló helyzetben vagyok.

"Ne színlelj mosolyt, ha kényelmetlenül érzed magad. Ha rossz kedved van, mutasd ki" - ezt mondja nekem újra és újra, és próbál rávenni, hogy megszabaduljak az általa csúnya szokásnak nevezett szokástól.

A Creightonnál lenni olyan, mintha belekerültem volna az ország időjárásába. Időnként barátságos, enged némi napfényt a felhők közé, de legtöbbször esős és nyomorúságos.

Nos, ő nem szerencsétlen, én az vagyok.

Mert amióta mesélt nekem a gyerekkoráról, és felfedte, hogy örökbefogadott, minden olyan próbálkozásomat, hogy újra felhozzam a témát, elutasította.

Nem számít, hogy mennyit beszélek a családomról, hogy megpróbáljam elérni, hogy ő is viszonozza, ő egyszerűen nem akarja.

Csörög a telefonja, és megpillantom a képernyőn a "Landon" szót, mielőtt feláll, és egy barna hajszálat a fülem mögé túr. "Mindjárt jövök. Viselkedj!"

Aztán elindul a folyosó felé, hogy felvegye a telefont.

Kíváncsi vagyok, miről beszélgetnek Landonnal olyan titokban. A minap a konyhában találtam őket, és Landon úgy suttogott a fülébe, mint az

ördög.

Ez valamiért rendkívül kellemetlenül érintett. Tisztában vagyok vele, hogy nem igazán bántaná az unokatestvérét, de nem tudom, miért van rossz érzésem azzal kapcsolatban, hogy bármilyen információt is cserélnek.

Creighton azt mondta, hogy nem kell aggódnom, ami még jobban aggasztott.

Bár Landon és Eli hasonló tulajdonságokkal rendelkezik, biztos vagyok benne, hogy Eli imádja őt, és soha nem szabotálná. Landon azonban egy joker.

Remi mellém csúszik, meglepő módon megszakítva a lányokkal való vitatkozását. Megesküdtem volna, hogy ezt túlságosan élvezi ahhoz, hogy elsétáljon mellette.

A poharát az enyémhez dönti, és vigyorog, olyan arisztokratikusan szépnek tűnik. "Most, hogy a területi kis szarságok elkerültek az útból, hadd köszönjem meg, Anni."

"Mert... mit?"

"Kihozni őt a burokból. Annyira biztos voltam benne, hogy a szemtelen fattyú egyedül fog meghalni, és nekem kell aggódnom az ivadékomért, miközben én élem a csillogó életemet. Hát nem tudod, hogy ez mennyire sürgető? A legrosszabb, én mondom neked. Szóval még egyszer köszönöm. Örökké hálás leszek, és bármit feláldozok a nevedben, kivéve a szűz vérét. Hacsak nem megyünk vissza néhány évet az időben?"

Nem tudok mit kezdeni a kuncogással, ami kicsordul belőlem. "Ó, ne butáskodj. Különben is, nem arathatom le az összes babért. Ha nem készítetted volna fel lelkileg, mielőtt én jöttem, még a felszínt sem tudtam volna feltörni."

"Ez igaz! A fenébe, úgy érzem magam, mint egy büszke papa." Az arckifejezése komolyra fordul, ahogy a kezemet a sajátjába fogja. "De ettől még kurvára hálás vagyok. Azt hittem, a démonjai egészben felfalják, de most már biztos vagyok benne, hogy nem hagyod őket."

"Teljesen számíthatsz... rá."

A hangom elakad, amikor hirtelen rezgés kezdődik a magamban.

A francba.

Lángok csapnak fel a bőrömön, és az ujjaim nyirkossá válnak.

Körülnézek, hogy megkeressem a tettest, de nyoma sincs.

A rezgés egyre intenzívebbé válik, és a lábaim összeszorulnak, miközben ellenállok a késztetésnek, hogy felboruljak.

Istenre esküszöm, hogy őrült.

Nem ez az első alkalom, hogy bekapcsolja a játékot, mióta viselem, de ez az első alkalom, hogy nyilvánosan csinálja. Annyi ember előtt.

Egy nappal azután, hogy behelyezte a dugót, kipróbáltam, és kivettem, de rájött, mert nála van a távirányító. A kapott büntetés után meg sem próbáltam újra kivenni, és az általa meghatározott ideig viseltem.

Két nappal ezelőtt egy nagyobb popsi dugóra váltott, ami olyan hosszúságúra feszített, amit nem is gondoltam volna, hogy lehetséges. Bár élveztem, ahogy játszott vele, miközben tegnap este nyersen megdugott a zuhany alatt.

Csak azt nem gondoltam volna, hogy nyilvánosan is beindul.

"Anni, jól vagy?" Remi figyelmesen néz engem. "Teljesen vörös vagy."

Kiengedek egy remegő lélegzetet, amikor a rezgés egy fokozattal feljebb megy, amitől összerezzenek.

A francba. Azt akarja, hogy mindenki előtt eljöjjek, vagy mi?

Lenézek, és látom, hogy Remi ujjai megremegnek, majd gyorsan eltávolítom őket.

Creighton biztos van valahol, és látta ezt. Ez az egyetlen logikus magyarázat a mostani őrültségére.

A fenébe a birtokló seggfejjel.

Annak ellenére, hogy már nem érintem Remit, a ritmus nem csökken, de nem is emelkedik.

"Anni?" Remi újra szólít. "Jól vagy?"

"Igen. Mindjárt visszajövök."

Nem tudom, hogyan álljak fel, hogyan fogjam meg a telefonomat, vagy hogyan járjak. Csak azzal vagyok tisztában, hogy nem tudok csak úgy elélvezni előttük. Inkább meghalok.

Először a mosdót választom, de az előtte lévő sor azonnal irányt változtat. Gyakorlatilag kifutok a parkolóba, de mielőtt találnék egy zugot, ahol feloldódhatnék, valaki megragadja a csuklómat, és maga után rángat.

"Kell egy kis segítség, kis lila?"

"Hagyd abba..." A hangom túl torokhangú, túlságosan beindult, ahogy összeszorítom a combjaimat. "Mondtam, hogy ne nyúlj hozzájuk.

Kifejezetten azt mondtam, hogy ne nyúlj hozzájuk." A hangja nyugodt, de a felszín alatt düh pislákol. "Nem akartam... *Ó*..."

Az intenzitás ismét felerősödik, amikor kinyitja az autó ajtaját, és bebújik a hátsó ülésre.

Kint maradok, és lélegzetvisszafojtva nézem, a lábam remeg, és a verejték végigcsorog a gerincemen.

Creighton kigombolja a farmerját, és kihúzza kemény farkát. "Ülj az ölembe." A tekintetem oldalra téved, mielőtt megnyalom az ajkaimat.

"Nyilvános helyen vagyunk..." "Ha végeztem veled, a nyilvánosság lesz az utolsó dolog, ami a fejedben van.
elme."

Tudod mit? Az, hogy megpróbáltam megfelelni az embereknek, amúgy sem tett jót nekem.

Csessze meg.

Bemászom a kocsiba, és az ölébe mászok, amitől a ruhám a derekamig ér. Becsukja az ajtót, bezárva minket a szűk térbe. De még mindig sokkal kényelmesebb, mint az előző sportautója.

"Nem tudsz várni későbbig?" Suttogom, de egy nyögésbe torkollik, amikor a farkát az érzékeny redőimhez csúsztatja. Ennek és a rezgésnek a kombinációjától felszáll a pulzusom.

"Nincs alsóneműd?" - suttogja sötét szavakkal a fülembe. "Én, öööö, elfelejtettem?"

"Elfelejtetted, vagy csak szemétkedtél?"

Kijelentését a túlságosan izgatott csiklómra tett mozdulattal nyomatékosítja. "Creigh, kérlek..."

Ujjainak csípése a csiklómhoz, a farkának csúszása a bejáratomhoz, de még nem vagyok egészen ott.

Szándékosan kínoz engem, rájöttem. Azt akarja, hogy érezzem a fájdalmat, mégis megtagadja tőlem az orgazmust.

Ez egy olyan játék, amit néha játszik - sportból az őrületbe kerget.

A ritmus addig tart, amíg azt hiszem, megőrülök a súrlódástól.

"Csuromvizes vagy, nézd a pinád könyörög, hogy megdugjam. Annyira készen áll, ugye?"

Gyorsan bólintok, képtelen vagyok kimondani a szavakat.

"De kísértésbe estem, hogy ma este ne elégítsem ki. Hagytad, hogy egy másik férfi megérintse azt, ami az enyém, és én erre nem reagálok jól."

"Nem fordul elő többet, ígérem."

"Ugyanezt ígérted a múltkor is, miközben szétesett a farkam körül, úgyhogy talán már nem hiszünk neked. Lehet, hogy ázva és koszosan tartunk, de esély nélkül, hogy elélvezz."

"Ne, kérlek, Creigh." Megragadom az arcát, és arcon csókolom. "Ugye nem tennéd ezt velem?"

Az ajkaim az orrára, majd a szájára vándorolnak. "Utána büntethetsz, amennyire csak akarsz, de nem így."

Az ajkaimra nyög, és egymás levegőjét szívjuk be és ki. Feszültség marad közöttünk, de ő nem hagyja abba a dörzsölést.

Fel.

Lefelé.

Fel.

Lefelé.

Az orrlyukai kitágulnak, amikor folyton a hajába csúsztatom az ujjaimat. "Ne flörtölj."

"Én csak flörtölök veled." Az ajkaimat az arcához simítom, mert tudom, mennyire szereti.

"Ha így folytatod, csak bajod esik."

"Nem bánom, ha te vagy az."

Halk nyögés hagyja el az ajkait, mielőtt eltolja a játék meghosszabbítását a csiklómtól, felemel, majd visszalök, és belém temetkezik.

Felkiáltok, amikor már teljesen a hüvelyében van, aztán egy pillanatig tart, amíg alkalmazkodom a hatalmas farkához. De nekem nincs egy percem sem.

A másodperc töredéke sem.

Creighton rángatja a csípőjét, és durva ütésekkel löki. Biztos vagyok benne, hogy érzi a vékony bőrt közte és a dugó között. Pokolian biztos vagyok benne, és annyira tele van, annyira abszolút tele, hogy fáj.

A jó fáj.

Az a fajta fájdalom, amire szükségem van a gyönyöröm mellé.

Creighton olyan brutalitással baszik velem, hogy csak úgy zihálok. Az egyensúly kedvéért a nyaka köré fonom a karjaimat.

Minden egyes lökésnél örömhullámok öntik el a testemet. A kezei olyan birtoklóan, olyan intenzíven markolják a csípőmet, ahogy lepattanok a farkáról, és a fejemet az autó tetejének csapom.

Lelassít, amikor észreveszi. "Basszus, te állatot csinálsz belőlem. Megsérültél?"

"Ne. Ne hagyd abba..." Motyogom.

Ez minden, amire szüksége van a felkéréshez, miközben fokozatos intenzitással hajt belém. Ezúttal az egyik kezét a fejem tetejére teszi, hogy az elnyelje a tetőnek csapódás okozta ütést.

A gyönyör elsöprő, és a hús a húsra csapódása még jobban fokozza az erotikus jelenetet, de nem élvezek el.

Valami hiányzik.

Valami...

Gondolataim szétszóródnak, amikor oldalra rántja a hajamat, és fogai a nyakam érzékeny húsába harapnak. Aztán elengedi a csípőmet, lerántja a ruhám pántját, és beleharap a mellembe, újabb nyomokat adva a már elhalványult nyomokhoz.

Amikor a fogai közé szorítja a mellbimbómat, elélvezek. A vakító hullám egy alternatív univerzumba repít, és sikítok.

Creighton a számra csapja a kezét. És még a tompa hangja is olyan erotikus, hogy az csak fokozza a felemésztő gyönyört.

Fájdalom az élvezetben.

Egy olyan kombináció, amit csak Creighton tud adni nekem.

Addig-addig döfködik belém, amíg már majdnem ki nem fogyok belőle. Amikor belém lő, a szemeim lassan lehunyom, és a nyakába temetem az arcomat.

"Szeretlek" - akarom mondani, de elrejtem a szívem sötét zugában. Abban, amelyik túlságosan fél attól, hogy túl közel engedjem magamhoz az embereket, mert akkor végig kellene néznem, ahogy elmennek.

Az, aki attól fél, hogy az érzéseim semmit sem jelentenek neki, és kegyetlenül elutasít.

Egy darabig így maradunk, egymást belélegezve, miközben ő bennem van. Aztán nedves törlőkendővel megtisztítjuk egymást.

Több időnkbe telik, mint amennyire szükségünk lenne, tekintve az ostobán szűkös helyet. Az autókat nem szexre tervezték, komolyan.

Annak az esélye, hogy meggyőzzük erről a tényről, közel a nullához.

Mondom Creightonnak, hogy vigyen el a lakására. Teljesen úgy nézek ki, mint akit épp most fektettek le, és ha visszamegyünk a klubba, mindenki szarrá fog szarni minket.

Creighton támogatja ezt az ötletet, mivel ma este úgysem akart kimenni.

De ahelyett, hogy az Elitek kastélyához hajtana, megáll egy élelmiszerboltnál. Befelé menet megkérdezem: "Miért vagyunk itt?".

"Kifogyok a kötelekből."

"Hűha. Romantikus."

"Csak neked." Összekulcsolja az ujjait az enyémmel.

Ezen csak vigyorogni tudok, mert tudom, hogy nem az a típus, aki hazudik.

"Vajon mit szólnának a szüleid, ha tudnának a hajlamaidról" - mondom.

"Apa támogatja, hogy felfedezzük, kik vagyunk, úgyhogy nem bánná. Anya... jobb, ha nem tudja."

"Gondolom, az apád nyitott?"

"A legjobb. Semmi sem túl rossz vagy túl tabu. Bátorított engem, Eli-t és Landont, hogy azt csináljuk, amit akarunk."

"Keményen hangzik. Bárcsak Papa is ilyen lenne. Úgy értem, ő félelmetes, csak túl szigorú, azt hiszem. Mint Jeremy. Tudod, ezért akartam én is egy álbarátot. Hogy apám ne adjon férjhez az első kérőhöz."

"Ez nem fog megtörténni. Most már a tiéd vagyok."

A szívem majdnem felrobban. "Ez azt jelenti, hogy te vagy a barátom?" "Ha ezt a címkét akarod ráaggatni."

"Hogy hívnál engem?" "Az én lányom."

"Ez tetszik." Sugárzom. "Akkor olyan vagy, mint az én emberem." "Az embered, mi?"

"Igen, keményen hangzik, és illik a mogorva személyiségedhez. Egyszer majd büszkén bemutatlak a családomnak. Papa és Jer nem fogja megmondani, hogy mit csináljak."

A szempillái lejjebb ereszkednek, ahogy rám mered. "Mi van az anyáddal? Ő is olyan, mint ők?"

"Nem. Anya a legédesebb, és állandóan páncélként viselkedik velem szemben mind a papával, mind Jerrel szemben. Ők nem tudnak ellenszegülni neki." Nevetek. "A nők uralkodnak."

"Kedvelem az anyukádat. Olyan, mint az enyém." Vigyorgok. "Igen?"

"Anyának sikerült megszelídítenie az oroszlánt, vagyis az apámat, és ez egy szupererő. Látod, apa a legkegyetlenebb a családunkban Jonathan nagypapán és Agnus nagypapán kívül, de ha anya rosszul van, apa úgy néz ki, mint aki kész felgyújtani a világot."

"Miért lenne rosszul az anyukád?"

"Szívbetegsége van. Legtöbbször ő egy energiagömb, aki bármire képes, de néha a krónikus betegsége kiütközik, és apa megvadul. Igazából semmi komoly, csak némi szédülés, és még a millió orvos, akit felbérelt, is megerősítette, hogy ez nem veszélyezteti az életét, de ő nem érti ezt a logikát."

Megmelegszik a szívem. "Azért, mert szereti őt."

"Ez több mint szerelem. Eli és én tudjuk, hogy ha Eli valahogyan meghal, ő is csatlakozik hozzá, nem kérdezősködik."

"Őszintén szólva, én sem tudom elképzelni a papát anya nélkül. Sötét múltjuk volt, aminek Jer is tanúja volt - jóval azelőtt történt, hogy én megjelentem volna -, de amióta ismerem őket, minden édes és keserű pirulát megosztottak egymással. Szeretem, hogy milyen hevesen szeretik egymást és minket. Néha utálom, hogy maffiahercegnő vagyok, nyilvánvaló okokból, de a világért sem cserélném le a szüleimet."

"Milyen jó kislány az én Annikám."

Felnyögök, érzem, hogy a testem felforrósodik. "Nem hívhatsz így nyilvánosan.

Most meg akarlak csókolni."

"És te miért nem tudsz?" Megrántja a kezemet, ami az övében van, a mellkasához húz, majd az ajkai megtalálják az enyémet.

Karjaimat és lábaimat köré tekerem, gyakorlatilag fojtogatom, leginkább azért, hogy egyensúlyt találjak.

A csók elrabolja a lélegzetemet és minden gondolatom. Csak annyit tehetek, hogy egyre jobban és gyorsabban belezuhanok ebbe a férfiba.

Több, mint amire számítottam.

Többet, mint amennyit lehetségesnek tartottam, amikor először találkoztam vele.

A lábamra állít, és a legközelebbi polchoz nyom, hogy felfaljon.

Amikor azt hiszem, hogy a csóknak soha nem lesz vége, a könyökömnél fogva visszarángatnak, és nem másnak, mint a bátyámnak ütközöm.

Ki a kirívó.

CREIGHTON

Amikor valaki kitépi Annikát a karjaim közül, az első gondolatom a gyilkosság.

A második gondolatom az, hogy addig verem őket, amíg a vonásaik nem lesznek felismerhetetlenné váltak, és a halálért könyörögnek.

Ökölbe szorított kézzel az oldalamon megállok, amikor kiismerem a félbeszakítás mögött álló személyt.

Jeremy.

Annika kissé megremeg, a rózsás pír lassan eltűnik a bőréről, míg az arca teljesen fehér nem lesz.

Olyan kicsinek tűnik a bátyja mellett, és ez nem csak fizikailag, hanem az aurájában is megmutatkozik. Mintha az ő jelenléte beárnyékolná az övét. Annika elmondta, hogy mindig is szerette a lányos dolgokat, és szeretett lány lenni, mert legalább ebben különbözik Jeremy-től.

És kétségbeesetten szeretne különbözni tőle, mert bár szereti őt, rájön, hogy milyen utat kell választania - maffiavezérré válni.

Annika sosem szerette a családjának ezt a részét, ami újra és újra bebizonyosodik, amikor a nap alatt minden trükkel kerüli a témát.

Ennek az életnek a megnyilvánulása a szigeten nem más, mint a bátyja.

"Jer - suttogja, és nagy, ártatlan szemekkel bámul fel a férfira.

Hiába szorítja erősen a könyökét, a férfi nem néz rá. Teljes, vággyal teli figyelme rám szegeződik, csöpög minden fájdalmat okozó szándékától. Az arca el van zárva, a szemei olvashatatlanok.

Nem ismerem Jeremy Volkovot, kivéve, amikor megmentettem a tűzből, és csak azért, mert a nővére kész volt meghalni érte. Nyilvánvaló, hogy ez a szar nem az én felügyeletem alatt történt volna.

Azelőtt Jeremy és én csak a bokszklubban találkoztunk, de nem egymás ellen.

Ritkán vesz részt, és ha igen, akkor is csak a bajnoksághoz vezető küzdelmekben.

Idén én leszek ellene a döntőben, mivel az elődöntőben kiesett Landon ellen.

A pálya széléről néztem, és nagyon brutális volt. Ha nem tudtam volna jobban, megesküdtem volna, hogy Jeremy magára vette a dolgot, és Landon minden másodpercét élvezte, hogy szembeszállt vele.

Az unokatestvérem végül mégis vesztett, és most mindenki a néhány hét múlva megrendezésre kerülő döntőről beszél.

És bár nem sokat gondolkodtam ezen, talán itt az ideje. A Heathens-szel való kapcsolataim során mind Killiant, mind Nikolai-t legyőztem a ringben, így Jeremy sem lesz másképp.

"Van képe hozzáérni a húgomhoz?" A hanglejtése lapos, burkolt fenyegetésnek szánta.

"Jer... ez nem az, amire gondolsz" - próbálja Annika lágy hangon, azzal a dühítő műmosolyával magyarázni.

"Pontosan az, amire gondolsz - szakítom félbe.

Annika olvashatóbb, mint egy könyv, és ha azt hiszi, hogy megengedem neki, hogy elterelje rólam a figyelmét, hogy a haragját rá irányítsa, akkor nagyot téved.

"Mit mondtál az előbb?" Jeremy kiejtette a
szavakat. "Hallottad, amit mondtam. Annika
és én együtt vagyunk."

Elindul felém, és Annika szemei majdnem kidüllednek az üregeiből. Csiszolt körmei beleássák magukat a férfi bőrkabátjába, és egész teste megrándul a férfi mozdulatával.

Ez pánik.

Mindjárt hiperventillál a gondolatra, hogy kitörhet köztünk a verekedés.

Mindig a konfliktusok ellen, Annikám. Mindig olyan... elegáns, még a pánikjában is. Ez volt az, ami először vonzott hozzá - az eleganciája és a lágysága.

Szépsége, sőt lilás, ibolyaillatú jelenléte is. Fogalmam sincs, mikor kezdődött, de egy bizonyos ponton el akartam kobozni mindent, ami a

és megtartom magamnak.

"Jer... kérlek. Menjünk vissza a kastélyba, és majd mindent elmesélek."

"Menjünk vissza, hogy újra bezárhasson?" Én is teszek egy lépést előre, hogy

hogy Jeremyvel állok szemtől szembe.

Összeszorítja az ajkait, és megrázza a fejét. Lehet, hogy ő pacifista, de én biztosan nem vagyok az, és semmilyen kibaszott körülmények között nem fogom hagyni, hogy elvegye tőlem.

"És mi közöd hozzá, hogy mit csinálok a húgommal?"

"Ő már nem gyerek többé. Tizennyolc éves, és megteheti, és meg is kell kapnia a szabadságot, hogy meghozzon minden olyan döntést, amely az életét érinti."

"Mondok valamit, király. Adok neked egy kis engedményt, hiszen megmentetted az én és a nővérem életét abban a tűzben. Menj, keress egy másik lányt, akivel szórakozhatsz, mert ő tabu."

"Köszönöm az udvariasságot, de vissza kell utasítanom."

Mosolyog, de kegyetlenül, és egyáltalán nem üdvözítő. "Azt hiszed, hagyom, hogy a húgommal legyél?"

"Nem lesz beleszólásod. Ő már az enyém. A szó minden értelmében."

"Ez a kibaszott..." Felemelt ököllel felém veti magát, én pedig ugyanezt teszem, készen arra, hogy a földhöz vágjam a rohadékot.

"Állj!" Annika közénk ugrik, vékony testalkata egyenes tartása ellenére remeg. "Hagyd abba, kérlek."

"Tekintsd magad szerencsésnek." Jeremy megragadja a karjánál fogva, és elindul a kijárat felé.

"Nem fogod elvenni tőlem." Elindulok feléjük, minden szándékom az, hogy ma este vért ontok.

Annika visszabámul, kétségbeesetten rázza a fejét, és azt mondja: - Kérlek.

Bízz bennem."

A lábam magam ellenére megáll.

Piszkosul játszott, és megkért, hogy bízzak benne, ezért nem tudom csak úgy leütni a bátyját, és magam mellé ragasztani.

Bármennyire is nem szeretem elengedni őt, úgy döntöttem, hogy bízom benne.

Mert a bátyjával ellentétben én úgy gondolom, hogy ő felnőtt, saját döntésekkel és választásokkal.

Mégis előveszem a telefonomat, és beírom neki az üzenetet.

Creighton: vagy az én módszeremmel csináljuk.

NEM TUDOK ALUDNI.

Olyan esemény, ami még soha nem történt meg az életemben.

Gyermekkorom óta az alvás volt az egyetlen tevékenység, amibe könnyedén bele tudtam esni.

Ma este nem.

Elég sokáig bámulom a telefonomat ahhoz, hogy lyukakat fúrjak bele. Annika nem válaszolt, pedig nem igazán kéne zavarnom, ha esetleg éppen a köcsög bátyjával beszélget.

Vagy alszik.

A képernyő tetején megjelenik néhány értesítés a csoportos csevegésből, és mivel unatkozom, rákattintok.

Remington: Ha bármelyik kurva megpróbálja szabotálni az orgiámat, uraságom címére esküszöm, hogy a golyóitok után fogok menni.

Landon: Csatlakozom**.**

Remington: Remington: Semmi esélye. Csak ellopnád az összes figyelmet.

Landon: Rems. A tesók a ribancok előtt, emlékszel?

Remington: Remington: Menj, keress magadnak egy saját orgiát. Nem látod, hogy elrabolnám a szórakozásodat. Különben is, ez különleges, mivel ma este a győzelmemet ünnepeljük.

Landon: Bran mindig nyer. Nem látod, hogy a farkát mutogatná, hogy bárki láthassa. Nem igaz @Brandon King?

Remington: *hangosan nevetve emoji*
kikacsintó emoji *oldalsó szem emoji*

Landon: Landon: Részletek?

Remington: Bran meglepte őlordságomat, és ehhez sok minden kell.

Brandon: Fogd be, Remi.

Remington: Remington: Igen, uram. Most már mehetünk. Ha valahogy az élvezetek mámorában halnék meg, írja a sírkövemre, hogy "Azt csinálta, amit a legjobban szeretett", és mondja meg a szüleimnek és a nagyszüleimnek, hogy szeretem őket. Az ivadékomat is. Ajánlom, hogy hiányozzak neked @Creighton King.

Eli: Elég biztos, hogy nem fog. Sőt, örülni fog, hogy megszabadul a zavaró ragaszkodásodtól.

Remington: Fogd be, te érzéketlen, ellenséges, őrült pszichopata.

Landon: Ez igaz. Creigh-t nem érdekled, bármennyire is próbálkozol. Milyen érzés jelentéktelennek lenni?

Creighton: Creighton: Fontos vagy nekem, Remi.

Hosszú szünet van, az emberek egyszerre gépelnek. Aztán az összes válasz egyszerre érkezik.

Remington: bekeretezem és kiakasztom a szobámba. Nem tudod visszavenni, spawn.

Landon: Ki vagy te, és mit csináltál a mi csendes Creightonunkkal?

Brandon: Tényleg te vagy az, Creigh?

Eli: Rendkívüli állapot. Biztos elrabolták.

Remington: Remington: Ti csak féltékenyek
vagytok. Menjetek és dögöljetek meg. Aztán küld
egy sor gonoszul nevető GIF-et.

Félredobom a telefonomat, a kezemet párnának használom, és a plafont bámulom.

Egy sötét golyó ugrik a mellkasomra, és felsóhajtok, ahogy Tigris a szőrével díszíti a pólómat.

Ez a macska is Annika emlékét őrzi. Arra az édes mosolyára, amikor meglátja, és a babahangra, amellyel beszél hozzá.

"Ide figyelj, te kis pöcs." Úgy tartom fel, hogy én bámuljam őt. "Ne mássz többet a vállára vagy a fejére, vagy kidoblak az utcára."

Ő csak bámul rám azokkal a csukott szemekkel, ahogy a sznob macskák szoktak, és megpróbál megvakarni.

Krisztusom.

Nem hiszem el, hogy egyszerre beszélek egy macskával és féltékeny
vagyok rá.

Az ajtóm a falnak csapódik, amikor a bátyám egy kimerült harcos nemtörődömségével sétál befelé.

Tigris felugrik, majd kiszalad, valószínűleg Brandonért. Ő a kedvence Annika után.

Eli megáll az ágyam mellett, kritikus tekintettel bámul rám, és keresztbe teszi a karját. "Téged nem raboltak el. Várj, elvesztetted a telefonodat..." - tátogja, és homlokráncolás véső dik a szemöldöke közé, amikor meglátja az éjjeliszekrényen.

Eli ahelyett, hogy elhúzna és magamra hagyna, leül a matrac szélére, és az állam alatt végigsimít az ujjaival. "Mi a helyzet, kistesó? Valaki zaklat téged? Kit csonkítsak meg, aztán dobjam a maradványait a tengerbe?"

"Felejtsd el."

"Baromság. Ha ez annyira hatással van rád, hogy nemcsak sms-t írsz, hanem Rémit is véded, ahelyett, hogy álomba fulladnál, akkor tudnom kell róla."

Nagy levegőt vettem. Eli nem más, mint egy kutya a csonttal, és egyáltalán nem hagy békén, amíg meg nem kapja, amit akar.

És ebben a pillanatban talán az ő "bölcsességét" használhatom fel a megoldás megtalálásához. "Jeremy rajtakapott Annikával egy élelmiszerboltban, és ő visszament...
vele."

Eli mozdulatai megállnak az állam alatt, de nem veszi el a kezét. "És? Péppé verted?"

"Akartam. Még mindig akarom, de Annika közbelépett." "Értem."

A tekintetem találkozik az ő tompa tekintetével, és eszembe jutnak azok az idők, amikor bajba kerültünk - az ő anarchista tervei miatt -, és ő mindent megpróbált a nap alatt, hogy sértetlenül megússza.

Anélkül, hogy bármelyikünket is belekevernénk.

Apa azonban általában rájött a cselszövéseire, és megbüntette. De Eli nem bánta, amíg nem engem hibáztatott a tetteiért.

A világ talán abnormálisnak tartja őt, de ő a példaképem, mióta rájöttem, mit jelent a példakép.

Felülök az ágyban, ő pedig mellettem a fejtámlának támaszkodik, és kinyújtóztatja a lábát a matracon.

"Hogyan kaphatnám vissza anélkül, hogy a bátyját feldühíteném?" "Miért nem tudsz neki egy-két leckét adni?

Talán néhányat?"

"Mert szereti őt. Kész volt vele együtt meghalni a tűzben, és bár kész vagyok szétverni a fejét, amiért közénk mert állni, tudom, hogy ha megteszem, elveszítem őt."

"Nézzétek az én kis Creigh-emet, felnőtt és érzéseket táplál." Az állkapcsom alá nyúl a kezével.

Elcsapom a kezemet, és bámulva nézek rá. "Segítesz, vagy elhúzol a picsába?"

"Rendben, rendben. Csak hogy tudd, most úgy érzem, hogy a zseniális neuronjaimat használják, de elkalandoztam." Megbillenti a fejét az én irányomba. "Mi történt, miután elment vele?"

"Megkért, hogy bízzak benne. Mondtam neki, hogy csak egy napot adok neki, mielőtt az én módszeremmel csinálnám."

"*A te* módszereddel? Biztos vagyok benne, hogy ez erőszakkal és kórházba szállítással jár. Azt hittem, nem akarod, hogy utáljon téged."

"Nem tudom, de inkább utáljon, minthogy egyáltalán ne legyen."

"Ó? Ez érdekes." Dúdolja egy ütemig. "De egyelőre tedd, amit kért."

"Mi?"

"Bízz benne. Hagyd, hogy ő foglalkozzon vele. Egész életében ismerte, és ezért képes meggyőzni őt."

"Nem érted. Ő konfliktusellenes, és úgy viselkedik, mint anya, amikor te és apa verbálisan összevesztek. Ő mindig, minden kétséget kizáróan, önmagát fogja áldozatul hozni, hogy békét teremtsen a helyzetnek. És ez a lehetőség szóba sem jöhet."

"Soha nem tudhatod meg igazán, amíg nem hagyod, hogy tegye a dolgát. Ha bízol benne, ahogy kérte, az sokat fog segíteni, miután ez az akadály elhárult. Hidd el, amikor azt mondom, a nők emlékeznek, ha szabadságot adsz nekik. Nem kell, hogy valóságos legyen, és mindig figyelhetsz a háttérből, de a füstölgő fátyol is elég. Szóval légy türelmes. Ha ez nem működik, akkor az egynapos határidő lejárta után is megteheted, amit ígértél. Majd együtt kifosztjuk a pogányok kúriáját. Ian majd vigyáz Killre - ki nem állhatja őt az egész Glyn-ügy után. Én majd lefogom az őrült kutyát, Nikolai-t. Bran és Remi biztosan fel tudja tartani Gareth-et. És a köcsög Jeremy a tiéd lesz, csak a tiéd."

Nagy levegőt veszek, nem akarok egyetérteni vele, de tudom, hogy ez a legbölcsebb, leglogikusabb dolog.

Eli a keresztbe tett kezére hajtja a fejét. "Sosem gondoltam volna, hogy a mi kis Creigh-nket ennyire megbabonázza egy lány."

"Nem vagyok megbabonázva."

"Nem tudsz aludni miatta, többször hoztad ide, mint ahányszor meg tudom számolni, futólag megemlítetted, amikor anyával beszéltél - ő egyébként nem hagyja abba a kérdezősködést róla, úgyhogy kárpótolj a sok fáradságért -, és még a gyerekkorodról is meséltél neki, pedig eddig soha nem láttad szükségét, hogy megemlítsd. Ja, és úgy viselkedsz, mint egy sorozatgyilkos hajlamú, zavart ősember, ha bárki, minket is beleértve, a közelébe megy. Megbabonázott, hogy finoman fogalmazzak."

Hát, bassza meg.

Ennyire nyilvánvaló vagyok?

"Szeretek vele időt tölteni. Ő az a fény, akiről sosem gondoltam volna, hogy szükségem van rá, és az egyetlen ember, aki ki tudja tölteni az üregeket."

"Jaj, megsebesültem. Azt hittem, az üregek kitöltése az én feladatom."

"Te magad is üres vagy. Hogy a picsába leszel képes feltölteni.
valaki mást?"

"Illúzióval?" Elvigyorodik. "Viccet félretéve, te nem vagy üreges. Csak szar biológiai szüleid voltak, akik biztos vagyok benne, hogy most is az ördög barlangjában rohadnak."

Kuncogok.

"Gondolom, végre magad mögött hagytad, ha a barátnőddel beszélsz róla?"

A lányod.

Ez jól hangzik. Sőt, annyira tetszik, hogy azt kívánom, bárcsak újra elmondhatná, és ezúttal felvehetném.

"Soha nem fogom túltenni magam rajta" - mondom neki.

"Bosszút állok." "Micsoda?"

"Hallottad, amit mondtam."

"Bosszút állsz azokért a haszontalan szülőkért?"

"Bosszút állok önmagam hároméves változatáért, akit a pokol kapujába kergettek."

"És ezt hogy a faszba akarod megtenni, zsenikém? Úgy, hogy visszautazol az időben? Anyát és apát nem kérdezheted meg. Nemcsak, hogy nem fognak válaszolni, de legutóbb, amikor megkérdezted, anya egy egész hónapig depressziós volt, mert azt hitte, hogy valamit rosszul csinál. Az ő fejében az, hogy érdekel a múltad, egyenes összefüggésben van a vér szerinti szüleiddel, és ha tudni akarsz róluk, az azt jelenti, hogy anyaként kudarcot vallott."

"Nem fogom belekeverni anyát és apát, és te sem fogod. Vannak más módszereim."

"Mint például... Várj egy kurva pillanatot, te emiatt lettél ilyen mézesmázos Lan-nel?" A szemöldöke összeráncolódik. "Nem bízhatsz abban a kígyóban. Bármilyen akciója van, az kizárólag öncélú."

"És te más vagy, mert..."

"Én vagyok a testvéred. Nem bántanálak."

Sóhajtok egyet. "Tudom. De ezt add ide, Eli. Ha nem teszem, soha nem találom meg a szükséges lezárást. Soha nem leszek... egész."

"A pokolba is. Anya kétségtelenül sírna, ha ezt hallaná."

"Ezt soha ne említsd neki." A falat bámulom. "Gyűlölöm ezt a részemet, ami képtelen továbblépni a múlton, annak ellenére, hogy itt van anya, apa és az egész családunk. Próbáltam magam mögött hagyni, de a démonok sosem tűnnek el".

A bátyám hallgat, valószínűleg azért, mert nem érti, mi a faszról beszélek, de még mindig ott van mellettem, meghallgat, és felajánlja önmagának azt a részét, amit soha nem ad senkinek.

És ezért hálás vagyok.

Egy idő után közelebb lép. "Milyen információkat szedtél össze attól a nyálkás köcsög Lantól?"

"Azt mondta, hogy az Egyesült Államokban születtem, pontosabban New Yorkban. Jelenleg keresi a születési vezetéknevemet és a körülményeket, amelyek körülvették ezt a poklot."

"Felbérelhettél volna egy magánnyomozót, ahelyett, hogy arra a kígyóra hagyatkozol."

"Igen, de a múltamról minden információt töröltek. Valószínűleg apa és a nagyapáink."

"Nem lennék meglepve. Sosem szerettek a múltadról beszélni. Ebben az esetben hogyan juthat Lan a múltaddal kapcsolatos információkhoz?"

"Azt mondta, hogy van egy megérzése, amit még nem árul el, és kitalált egy másik módot, hogy információhoz jusson."

"Gyanúsan hangzik."

"Ian megérzései mindig igazak."

"És mindig mély szarba keverednek az érintettek."

"Eddig eljutottam. Magától értetődik, hogy kész vagyok áldozatokat hozni."

"Van, ami több, mint amennyit ki tudsz fizetni."

"Azokkal majd akkor foglalkozom, ha megtörténnek."

Megrázza a fejét, látszólag teljesen elégedetlenül. Eli mindig is utálta, ha kedvezőtlen helyzetbe hoztam magam.

Mindig.

"Ne aggódj. Nem lesz semmi bajom" - mondom.

"Ki aggódik, te kis szarházi? Ha van pofád bántani, nem hagyom, hogy túléld magad rajta."

Egy apró mosoly húzódik az ajkamra.

Oldalról néz rám: "Miért vigyorogsz, mint egy görény?"

"Furcsa, hogy mindenkit utálsz, de engem mindig nem voltál hajlandó békén hagyni."

"Nem volt más választásom. Amikor anya és apa az arcomba nyomott téged, két lehetőségem volt: vagy szeretlek, vagy megöllek. A másodikat választottam volna, de rájöttem, hogy ezt a szüleink nem néznék jó szemmel, így nem volt más választásom, mint hogy megkedveljelek."

"Biztos nehéz lehetett."

"Tudom, ugye? A legrosszabb mind közül. Szerencsés vagy, te rohadt mázlista." "Kösz, Eli."

Megragad a vállamnál fogva, és ujjait az állam alá futtatja. "Testvérek között nincs hála, punk. Most pedig használjuk ki a szabadidődet valami produktív dologra."

"Mint például?"

Farkasos vigyor húzódik az ajkaira. "Landon csak húzza az időt, és valószínűleg azért tartja pórázon az információkat, hogy pórázon tartson téged. Van egy tökéletes megoldásom, hogy rákényszerítsem a kezét."

ANNIKA

"Annika további intézkedésig nem hagyhatja el az ingatlan területét."

"Igen, uram."

Jeremy bólint az őröknek, és belép a házba.

Leugrom a biciklijéről - amit soha senkinek nem enged meg, hogy felüljön rá, és csak szükség esetén enged meg -, és utána szaladok. A léptei olyan szélesek, hogy eltart egy darabig, mire elérem, és megragadom a karját, és arra kényszerítem, hogy megálljon - vagy azt hiszem, hogy megálljak - az előszobában.

Összehúzott szemöldökkel, sötét arckifejezéssel és megfeszített izmokkal néz szembe velem.

Ez az állapota azóta tart, mióta elhagytuk a boltot.

Szeretem a bátyámat, tényleg szeretem, de néha nem ismerek rá. Vagy inkább, nem ismerem fel a sötétséget, ami benne áramlik, alig rejtőzködve a felszín alatt.

"Van ellenvetésed, Anoushka?"

"Persze, hogy tudom. Nem zárhatsz be mindig, amikor csak úgy döntesz, Jer." A hangom megenyhül. "Nem vagyok kutya."

"Nem kellett volna ezt tennem, ha nem kóborolsz az Elites fattyak között."

"Creighton nem tagja a klubnak." "Az unokatestvére az."

"Ez nem jelent semmit. Az elitekkel vagytok riválisok, nem mindenkivel a REU-n. Creighton soha nem vett részt a tevékenységükben."

"Biztos vagy benne? Mert bármennyire is átfutom a fejemben, a hirtelen felbukkanása a tűz alatt gyanús."

"Mondtam már. Nem volt hirtelen..."

"Kímélj meg a baromságoktól. Azt hiszed, nem jöttem rá, hogy fedezed őt?"

A gerincem megrándul. "Tudtad?"

"Persze, hogy tudtam."

"Akkor... Miért hagytad, hogy elszaladjon?"

"Mert megmentett téged és engem. Arról nem is beszélve, hogy Gareth bizonyítékot talált arra, hogy a kígyók álltak a tűz mögött." Közelebb lép. "De ez nem jelenti azt, hogy nem tudott róla. Talán ő tervelte ki azzal a zavart unokatestvérével, aztán a megfelelő pillanatban jelent meg, hogy megmentőnek tekintsék."

"Ez nem igaz."

Jeremy megragad a vállamnál fogva, és megráz. "Ébredj már fel, Annika. Tényleg azt hiszed, hogy véletlen volt, hogy pont a megfelelő pillanatban volt ott? Komolyan azt hiszed, hogy az egész mögött nem voltak alattomos módszerek?"

A torkom kiszárad, és a szúrós, halott szemeibe bámulok. "Biztos vagyok benne, hogy van rá magyarázat..."

"Ezért nem akarta apa soha, hogy elmenj otthonról. Olyan naiv vagy, hogy az már kurvára kínos." Elenged, én pedig hátrafelé dülöngélek, mintha valaki arcon vágott volna.

Nem.

Nem fájna ennyire, ha valaki fizikailag megütne.

"Nem fogsz kimenni, és kísérni fognak a REU-ba, illetve a REU-ból." Elindul a lépcső felé. "Ez a végleges."

Általában elbújtam a szobámba, felhívtam anyát érzelmi támogatásért, és talán sírtam ott, ahol senki sem láthatott.

Általában meg sem próbálnék a bátyám ellen menni.

Ezúttal azonban hátravetett vállakkal rontok elé, és felemelem az állam, miközben nyugodt, bár kissé remegő hangon beszélek. "Te naivitásnak hívod, de én úgy hívom, hogy megadom az embereknek az esélyt, amit megérdemelnek. Nem vagyok hajlandó fekete-fehéren látni a világot, mint te, Jeremy. Én a szürkét akarom, én a lilát akarom, én minden színt akarok. És nem engedem, hogy te vagy bárki más megtiltja nekem, hogy lássam őket. Így döntöttem úgy, hogy szeretni foglak a sötét oldalad ellenére. Az irántad érzett vonzalmam nem a ritka melegségednek vagy, Isten ments, a fojtogató viselkedésednek köszönhető, hanem *az én* döntésemnek. Az is az *én* döntésem, hogy megbízom Creightonban. Ő nem az a típus, aki ilyen tüzet rendez, csak azért, hogy megmentőt játsszon, és semmilyen körülmények között *nem* áll kapcsolatban az elitekkel. Ezt én is tudom.

ahogy én ismerlek téged. Ne sértegess azzal, hogy arra célozgatsz, hogy olyasvalakit választanék, aki bántani akar téged. Ha eléggé megbízol bennem, rájössz, hogy soha nem tennék ilyet."

A mellkasom leereszkedik a nyomasztó érzelmektől, amelyeket az imént egy csapásra kipakoltam. Már régóta vártam erre, tekintve a fojtogató túlgondoskodást. Creighton megrágalmazása volt az a szalmaszál, ami megtörte a teve hátát.

Creigh legalább bízott bennem, hogy a saját kezembe veszem a helyzetet. Ugyanez nem mondható el Jeremy-ről. Kétlem, hogy bízna bennem, hogy egyedül lélegezzek.

A szemöldöke szembeötlő zavarában megvonja a szemöldökét, de a hangja megenyhül. "Nem arról van szó, hogy nem bízom benned, hanem arról, hogy nem bízom a bizakodó természetedben, Anoushka. Ez a tulajdonságod mindenféle ragadozót vonz, és meghívja őket, hogy bántsanak téged. Az egész királyi család gyilkos és brutális. Ha bábuként használnának téged, nem lennél képes túlélni."

"Jól megvagyok velük, Jer. A pokolba is, jobban szeretem őket, mint a saját zakkant barátaidat."

"Akkor is szeretni fogod őket, ha bántanak téged?"

"Látod, ez a te problémád. Azt hiszed, hogy vagy mindenki bántani akar engem, vagy túl szeszélyes vagyok ahhoz, hogy megbirkózzak magammal. Tizennyolc éves vagyok, tudod, és igen, lehet, hogy korábban egy kicsit éretlen voltam, de már nem vagyok az. Rájöttem, hogy van egy egész világ odakint, azon a csinos kis ketrecen túl, amit te és a papa építettetek nekem, és én akarom ezt a világot, Jer. Élni akarok, hibákat elkövetni, és azokat magam kijavítani. *Élni* akarok."

Jeremy keze összeszorul az oldalán, de lassan elernyeszti. "És mindennek Creightonnal kell történnie?"

"Igen." Beleharapok az alsó ajkam sarkába. "Szeretem őt."

"Ebben nem lehetsz biztos a kapcsolat ilyen korai szakaszában."

"Ha nem vagyok vele, akkor is rá gondolok. A pokolba is, még akkor is rá gondolok, amikor ott van. Boldoggá és megbecsülttté tesz. Amikor vele vagyok, akkor csak Annika vagyok, és nem Miss Volkov, akit a családnevem és a származásom béklyóba köt. Hozzá megyek, ha biztonságban akarom érezni magam, szóval igen, szeretem őt, és ebben rohadtul biztos vagyok".

Jeremy megfeszül, és azt hiszem, hogy ezzel a diktatórikus útjára lép, de aztán felsóhajt. "Miért kellett Creightonnak lennie?"

"Miért nem lehet Creighton?"

"Ha választania kell, akkor a családjával megy."

"Ebben tévedsz." Mosolygok. "Creigh mindig engem fog választani. Ahogy én is mindig őt fogom választani."

"Sosem lehet tudni, Anoushka. Ezek a rózsás érzések, amiket iránta érzel, könnyen elsötétülhetnek."

"Nem, nem fognak."

"Képes vagy ezt bebizonyítani?"

Tovább emelem az állam. "Mire gondolsz?"

"Reggel hazamegyünk, és te mindent elmondasz apának ezekről az érzelmekről. Ha utánanéz Creightonnak, és végül elfogadja őt, akkor visszalépek."

Nyelek.

Jeremyvel beszélgetni egy dolog, de Papa egy teljesen más dolog.

"Mi?" Vigyorog, pontosan tudva, melyik zsinórra csapott le. "Hideg lábak?" "Persze, hogy nem. Megtartod a szavadat. Ha a papa beleegyezik.

beavatkozni."

"A szívemre esküszöm." Folytatja vigyorogva.

Mert nagyon jól tudja, hogy a papa jóváhagyása olyan lehetetlen, mintha egy egyszarvút látna.

De van egy titkos fegyverem. *Anya.*

Úgy tűnik, hogy egy teljesen más csatát kell megvívnom ott, ahol utálom. Ahol nem voltam több, mint egy védett hercegnő.

Otthon.

AZ OTTHON ÉS ÉN SZERETET-GYŰLÖLET VISZONYBAN VAGYUNK.

Nagy becsben tartom az összes emléket, amit anyával, apával és Jeremyvel együtt töltöttem fel, de nem szeretem, hogy milyen tehetetlen és elnyomott voltam.

Abban a pillanatban azonban, ahogy behajtunk a hatalmas birtokra, amelyet anya valahogy gótikus kúriából otthonossá változtatott, csak azok a drága emlékek csapnak le rám.

Mint amikor a papa megtanított biciklizni. A végén elestem és beütöttem a térdem, így Jeremy ráfújt, anya pedig kitisztította a sebet, miközben én sírtam. Aztán újra felálltam és futottam, mintha mi sem történt volna.

Vagy amikor a papa megengedte, hogy a vállán lovagoljak, és én folyton az arcába kapaszkodtam, és elálltam a látását.

Vagy amikor anya meglepte apát egy születésnapi bulival, amit ő visszafogottan utált, mert meghívta az összes őrt.

Ezek az apró, jelentéktelen dolgok, amelyek talán jelentéktelennek tűnnek, de most éppen ezek jutnak eszembe.

Talán ez egy pszichológiai trükk, amit magammal játszom, hogy mentálisan felkészüljek a közelgő csatára.

Az autó megáll az impozáns épület előtt, amelyet otthonomnak hívok. Itt születtem, és itt éltem tizenhét évig, a külvilágtól elzárva.

Soha nem voltak barátaim, határozottan nem hívhattam át senkit, és nem látogathattam meg senki más otthonát - kivéve, ha hajlandóak voltak arra, hogy a házukat felforgassák egy biztonsági ellenőrzés miatt, és élvezték az őreim társaságát.

Úgy volt, hogy magántanuló leszek, de miután könyörögtem és könyörögtem, és egy ideig eléggé le voltam törve, a papa megengedte, hogy magániskolába járjak. Miután megvásárolta és mindenhova beültette az embereit.

Ilyen ember az apám. Ha a biztonságunkról van szó, semmilyen részlet nem kerüli el a figyelmét.

A bátyám kiszáll a kocsiból, én pedig a sofőr előtt kinyitom az ajtót, majd mosolyogva megköszönöm neki.

"Jeremy!"

Egy magas, középkorú férfi átöleli a bátyámat egy olyan oldalsó öleléssel, amit a férfiak szoktak, és Jer vigyorog. "Yan, hogy vagy?"

"Kurvára halálra unom magam a cselekvés hiányától."

Szétválnak, és Yan rám bólint. Hosszú haja kis lófarokba van fogva, és az arca ugyanolyan szép, mint mindig. Ő apám két legmegbízhatóbb őrének egyike, és anya legjobb barátja.

Ó, és számtalanszor használtam őt sminkalanyként, mert ő ilyen menő. Anya még mindig megőrizte a képeket az amatőr alkotásaimról bizonyítékként.

Rám mosolyog.

"Hercegnő." "Csak Anni, Yan."

"Ne használd azokat az ízléstelen amerikai becenéveket. Most pedig gyere. Anyád már vár rád."

Alig léptünk be két lépést, amikor anya előbukkan a konyhából, kezét a kötényébe törli, és olyan szélesen mosolyog, hogy nem tudom megállni, hogy ne vigyorogjak vissza.

Olyan ragyogóan néz ki a virágos ruhában, amelyet félig eltakar a köténye. A haja fel van fogva, kétoldalt frufruval. Arra a következtetésre jutottam, hogy vámpír, mert semmit sem változott, mióta fiatal voltam.

"Babák!" Kinyitja a karjait, én pedig egyenesen beléjük rohanok, és hagyom, hogy a táskám a földre essen.

Amikor átölel, és belefulladok a rózsaillatába, úgy érzem, minden rendben lesz. Melegség és határtalan szeretet illata van. Minden szép emlék és boldog gyermekkori álom illata.

"Hadd nézzelek meg." Hátralép, hogy alaposan megvizsgáljon. "Magasabb és szebb lettél, kisangyalom."

"Tizennyolc éves vagyok. Ne hívj kisbabának."

"Te mindig az én kisangyalom leszel. El sem hiszem, hogy a legfiatalabbam már tizennyolc éves." Újra megölel. "Halálosan hiányoztál. Kicsit sajnálom, hogy elengedtelek."

"Te is hiányoztál, anya."

"Köszönhetek, vagy jöjjek vissza egy óra múlva, miután végeztetek?"

Anya hátralép Jeremy hangjára, és felnevet, majd lehúzza őt, hogy megölelje. A fiú olyan magas hozzá képest, hogy a szög a legjobb esetben is komikusnak tűnik.

"Gyere, vacsorázzunk. Készítettem nektek egy csomó ételt" - mondja, miután elengedik egymást.

"Nem kellett volna. Bármit megehettünk volna" - mondom.

"Badarság. Hónapok teltek el azóta, hogy hazajöttetek, és kizárt, hogy csak úgy bármit megeszel." Yan segítségével bevezet minket a konyhába. Ogla, a főszobalányunk üdvözöl minket, én pedig megölelem. Valami olyasmit, amit az elmúlt tizennyolc évben istenkáromlásnak tartott, de lassan rászoktattam a szigorú orosz hölgyet, hogy elfogadja őket.

"Hol van a papa?" Kérdezem anyát, miközben segítek Oglának tányérokat tölteni, amelyek nem különböznek egy hadsereg lakomájától.

"Az irodájában Koljával." Anya leültet egy székre, és elém teszi a kedvenc salátámat. "Tudod, milyen a munkával."

"Hadd hívjam fel őket." Jeremy alig fejezte be a mondatát, amikor Papa besétál a konyhába Koljával - a helyettesével - a nyomában.

Papa impozáns, félelmetes jelenléte mindenki figyelmét magára vonja, amikor belép egy szobába. Szerencsés vagyok, hogy a lánya vagyok, így soha nem vagyok a haragja tárgya, de tudom, hogy az emberek reszketnek, ha ilyen helyzetbe kerülnek.

Miután üdvözlésképpen megöleli Jeremyt, lágy mosollyal néz rám. "Anoushka."

A karjaiba rohanok, és bár nem olyan megnyugtatóak, mint anya karjai, de biztonságosak, mint egy erőd.

Az ilyen pillanatok miatt örülök, hogy itthon lehetek. A normalitás, a melegség és a béke pillanatai.

A családról.

Még akkor is, ha sosem leszünk a hagyományos típus.

Mindannyian leülünk vacsorázni, Kolja, Jan és Ogla is. Borisz, a szűk kör másik őre is csatlakozott volna hozzánk, de ő láthatóan nincs a házban.

Mindig is úgy tekintettünk rájuk, mint a nagy családunkra. Akikhez akkor fordulunk, ha a szüleink elérhetetlenek.

Bizonyos értelemben ők a keresztszüleink.

Anya, aki fülig érő szájjal sugároz, nem hagyja abba, hogy mindenféle ételt toljon felénk. Boldogsága enyhén szólva is ragályos, ahogy az energiája is.

"Hogy mennek a dolgok az iskolában?" Papa tölt magának egy pohár bort.

"A szokásos" - válaszolja Jeremy egy vállrándítással. Mondanom sem kell, hogy az őrökkel jelentette, hogy a tűz, ami történt, kisebb volt, és nem volt ok az aggodalomra. Máskülönben Papa és ezek a kegyetlen fickók átjöttek volna, és saját kezűleg temették volna el a Kígyókat.

Különösen, ha rájöttek volna, hogy az én és Jeremy élete veszélyben van. Papa elé tolom a poharamat. "Én is."

Olyan pillantást vet rám, amely egy hegyet is térdre kényszerítene. "Megvan a nedved."

"De én már tizennyolc éves vagyok. Az emberek ebben a korban isznak az Egyesült Királyságban." "Ez nem az Egyesült Királyság, és te nem vagy angol."

"Nos, félig orosz vagyok, és Oroszországban az emberek tizennyolc éves korukban isznak." Anya felvonja a szemöldökét. "Igaza van."

A papa ráirányítja a figyelmét, és én csak azt tudom nézni, ahogy a szemében egy másik, rejtélyes érzelem virágzik fel. Mindig is szerettem, ahogyan néz.

mintha ő lenne az ő világa. Hogy keresi őt, amikor nincs ott. Mintha ő lenne a levegője, és minden pillanatban látnia kellene.

Lehet, hogy a papám szívtelen, de ő a legjobb férj és apa a világon. "Ne etesd hazugságokkal, Lenocska." Rám szegezi a tekintetét. "Én három... negyedévenként oroszul. Ez azt jelenti, hogy te negyedrészt orosz vagy." "Legrosszabb esetben egyharmad."

"Még mindig nem."

"Hadd kapjon belőle, főnök. Fel kell készítenünk a sok vodkára." Yan megtöltötte a poharamat borral, és csak hajszál híján menekült meg attól, hogy Papa tekintete lecsapja a fejét.

Aztán úgy tesz, mintha nem vette volna észre a gyilkossági kísérletet, és belemerül az ételébe.

"Nem ettél még két órája sem?" Kolja egyenesen leszólítja a baromságaira.

"És akkor mi van? Az étel sokkal jobb ízű, ha a gyerekek is ott vannak."

"Ez igaz." Anya felsóhajtott. "Annyira örülök, hogy visszajöttetek, még ha csak pár napra is. Úgy látszik, már felnőttetek, és nem kell többé meglátogatnotok anyátokat."

"Természetesen nem." Oldalra ölelem. "Csak túl elfoglaltak vagyunk a sulival." "És más dolgokkal" - mondja Jeremy lazán, miközben a steakjét vágja.

Egy grimaszt vágok rá, ő pedig továbbra is üres marad.

Megegyeztünk, hogy hagyja, hogy egyedül beszéljek velük. Amit majd reggel megteszek, mert ma este túl kimerült vagyok ehhez a beszélgetéshez.

"Ó, tudom." Anya megdörzsöli a kezemet, ami az asztalon van. "Örülök, hogy barátokat szereztél. Jól néztek ki."

"Ők a legjobbak. Nagyon jól érezzük magunkat az egyetemen."

"De azért nem túl szórakoztató, ugye?" Papa ismét rám szegezi egyik szigorú atyai tekintetét.

"Ó, Adrian. Hagyd őt békén" - dorgálja anya. "Mesélj nekem arról, hogy milyen jól érezted magad."

Csak fecsegek és fecsegek, megszakítva Jeremy félig fenyegető ellenvetéseivel, amikor úgy érzi, hogy túl közel kerültem ahhoz a témához, ami miatt itt vagyunk.

Sokáig maradunk az asztal körül, még a vacsora befejezése után is. Beavatnak minket Yan és Kolja, Borisz és Papa bohóckodásaiba. Anya a védelmére kel, ami nem tetszik Papának, a Yan életét fenyegető finom fenyegetésekből ítélve.

Mire visszavonulunk a szobáinkba, már nagyon későre jár.

Ez azt jelenti, hogy kora reggel van az Egyesült Királyságban.

Miután lezuhanyoztam, lefekszem az ágyba, és előveszem a telefonomat. Mindenkinek küldök egy sms-t, hogy hazalátogatok a hétvégére. Cecily, Ava, Glyn, Bran és Remi válaszol, de Creighton nem küld semmit.

A szívem összeszorul, ahogy az utolsó sms-t nézem, amit küldtem neki.

Annika: Hazamegyek, hogy meggyőzzem a papát, hogy fogadja el a kapcsolatunkat. Ha ez sikerül, Jer békén fog hagyni minket. Kívánjatok szerencsét. Hiányozni fogsz.

Nem olvasták el, tehát nem mintha nem vesz tudomást rólam. Talán még alszik. Elvégre szombat van a szigeten.

Hasra gurulva lapozom a "My Purple" című albumot. Mindenféle kép van rólunk, többnyire szelfik, amiket akkor készítettem, amikor nem figyelt rám.

Van egy kép, amit a legjobban szeretek. Az, amikor fürdés közben a mellkasához szorított lábamat masszírozta. Ez közvetlenül azután volt, hogy megkötözött és brutálisan megdugott. Aztán a kádba vitt, és megdörzsölte a lábam körüli piros foltokat. Annyira a feladatára koncentrált, hogy észre sem vette, amikor lefényképeztem.

Ráközelítek az arcára, és felsóhajtok. Miért hiányzik hirtelen ennyire, amikor alig néhány órája láttam utoljára?

"Ez az oka annak, hogy ennyire jól érzed magad?" Anya mögém lopakodik, egy tál süteményt cipelve, és már késő elrejteni előle a képet.

Hála Istennek, csak az arcára van ráközelítve, és nem a lábam a meztelen mellkasán, a háttérben a fürdőszobával.

"Anya!"

A mosolya azonnal eltűnik. A tálca megremeg a kezében, mielőtt felborul, és kísérteties csattanással a földre esik.

De nem erre koncentrálok, mert valami rosszabb történik.

Anya elsápadt, ajkai remegnek, és egész teste megmerevedett.

Ez az első alkalom, hogy így látom őt.

Mintha... szellemet látott volna.

ANNIKA

"Mom...?"

Lassan felállok, végtagjaim remegnek, és a szívem egy kínzóeszköz brutalitásától dobog.

Anyám továbbra is megdermedt a helyén, kezei kétoldalt remegnek, miközben keresztül bámul rajtam.

Olyan, mintha itt lenne, de valójában nincs *itt*. És a látványtól halálra rémülök.

Vigyázva, hogy ne lépjek a törött üvegekre és a tönkrement rágcsálnivalókra, lassan közelítek felé, amíg nem állok vele egy lábujjhegyre.

"Anya", szólítom újra, ezúttal hangosabban. Meglengetem a kezem az arca előtt.

Megrándul.

Megrándulok.

Ez volt az első alkalom, hogy láttam anyámat megrándulni. Lehet, hogy a papa a rossz maffiózó, de otthon mindent megosztanak. Csak azért, mert puhány, még nem jelenti azt, hogy gyenge. Sőt, ha a körülmények úgy kívánják, rendkívül erős tud lenni.

Egyszerűen nem az a típus, aki meghátrál, és kész.

Akkor miért néznek a szemei olyan... halottnak? Általában a legélénkebbek, amiket ismerek. És a legmelegebbek is.

"Anya!" A hangom lefordítja a bennem terjedő pánikot.

Megrándul, lassan pislog, mielőtt a figyelme rám szegeződik. És mintha most látna engem először. Mintha nem a lánya, a kisangyala lettem volna az elmúlt tizennyolc évben.

És ez a kifejezés?

Rémületbe ejt.

Így érezhetik magukat az amnéziás betegek családtagjai és barátai, amikor rájönnek, hogy elfelejtették őket. Hogy ők az egyetlenek, akik minden apró emlékre, minden apró részletre, minden nevetésre, minden mosolyra, minden értékes beszélgetésre emlékeznek.

"Anya? Jól vagy?" Törékeny hangon beszélek, a szívem a mellkasomban dobog.

"Mi... Ó, jól vagyok." Nehezen lélegzik, a tekintete a telefonomra siklik, amit az ágyon hagytam.

"Minden, csak nem jól nézel ki, anya."

"Valószínűleg a menhelyen végzett munka okozta kimerültség. Csak egy pillanatra van szükségem." Leül az ágy szélére, és megpaskolja a mellette lévő helyet. "Óvatosan az üvegszilánkokkal."

Megkönnyebbülés jár át, de az óvatosság árnyéka harmadik jelenlétként ott lappang a szobában.

Baljós jel.

A horrorfilm előtti nyugalom.

Mégis leülök mellé, és figyelmesen figyelem, olyan figyelmesen, hogy elmosolyodik.

"Tényleg jól vagyok, Anni."

"Egy perce még nem tűntél jól." "Ez csak a

kimerültség. Mindig ez történik."

"Ez az első alkalom, hogy így látlak, anya."

"Azt hiszem, jól elrejtettem előletek." Elmosolyodik, odakísér, hogy lefeküdjek, és az ölébe hajtja a fejemet, hogy megsimogathassa a hajamat.

Gyerekkoromban sokat csinálta ezt, de ahogy nőttem fel, egyre kevesebbet. Nem mintha panaszkodnék vagy ilyesmi. Én vagyok az, aki inkább előbb, mint utóbb felnőtt akarok lenni. De hiányzik az érintése.

Az ujjainak a hajamban való ki-be járkálása nem más, mint egy nyugtató altatódal. Behunyom a szemem, és elképzelem, ahogyan könnyedén békés álomba merülök.

"Angyalkám?

" "Igen?"

"Mesélj a fiúról a képen, akit az előbb álmodozó arckifejezéssel bámultál."

Összerezzenek, kinyitom a szemem. "Ennyire nyilvánvaló voltam?"

DeepL
Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

"Aha. Gyakorlatilag felfaltad őt." "*Nem* is."

"Voltam is."

Sóhajtok, és a hátamra fordulok, hogy felnézzek rá. "Creightonnak hívják, és mi... úgymond járunk".

"Valahogy úgy?"

"Már régóta nem vagyunk együtt, de az idő nem számít, mert különleges kapcsolat fűz hozzá. Olyan, amilyet még senki mással nem osztottam meg."

Anya ujjai megállnak a hajamban, és azt hiszem, az arca egy kicsit elsápad, vagy talán a fény miatt. Egy pillanat múlva visszatér a megnyugtató ritmusához. "Miért nem meséltél róla eddig?"

"Nem voltam biztos benne, hogy van kapcsolatunk. Az elején nem igazán kedvelt engem, tudod, úgyhogy ezen túl kellett lépnünk, és aztán, hát, megtalálni az összeillőséget. Ezért kerültem, hogy elmondjam neked, amíg nem voltam biztos abban, hogy mi a közös bennünk."

"És most?"

Vigyorgok. "Száz százalék."

Ritmusa ismét megtorpan, de csak egy másodpercre. "Mesélj el mindent róla, a családjáról, a személyiségéről. Mindent tudni akarok."

"Hol is kezdjem?" Körülbelül tizenöt percbe telik, mire bemutatom Creigh-t és családját anyának.

Soha nem szakítja félbe, és figyelmesen, figyelmesen hallgat. Mert az anyukám törődik.

"Úgy hangzik, mintha nagyon jól éreznéd magad vele" - mondja, miután végeztem. "A legjobb." Sóhajtok. "Igazából hiányzik."

"Elmondanád, hogyan kezdődött a kapcsolat? Üldözött téged?"

Szégyenlősen mosolygok. "Valójában fordítva volt. Ahogy mondtam, az elején nem igazán kedvelt, és azt mondta, túl sokat beszélek. A büszkeségemet megsebezte és brutálisan eltaposса, mondom neked, de aztán elkezdett megkedvelni. Még azt is végighallgatja, ahogyan folyamatosan beszélek, és azt mondta, hogy szereti a hangomat. Gondolom, ez azt jelenti, hogy én térítettem magamhoz."

"Ő... tényleg nem üldözött téged?"

"Nem. És igen, lehet, hogy egy hölgynek nem kellene egy férfi után futnia, de ez olyan, mint a középkori mentalitás. Én azt mondom, hogy a nőknek azt kell követniük, amit akarnak. Ráadásul tényleg elrettentett, mert azt hitte, hogy nem vagyunk... kompatibilisek, de hamar bebizonyítottam, hogy tévedett."

"Hogyan bizonyította be, hogy tévedett?"

Kínosan kuncogok. "Nem kell tudnod."

"Titkolsz előlem dolgokat?"

"Én csak... inkább nem szeretnék beszélni róla. Mindenkinek szüksége van a saját titkaira."

"Mióta titkolózol előttem, bébi?" "Mióta felnőttem." Vigyorgok.

Mélyet sóhajt, a hangot kissé elvágva. Tekintete elveszik a távolban, és érzem, hogy egy másik valóságba menekül, amihez nekem nincs hozzáférésem. Mint korábban.

"Hé, anya?"

Pislog, és újra rám koncentrál. "Hmm?"

"Emlékszel, amikor azt mondtad, hogy ha van valaki, akit szeretek, nem hagyod, hogy a papa beletuszkoljon egy elrendezett házasságba? Creighton az a valaki."

Elsápad, és ezúttal nem lehet félreérteni. De a hangja még mindig nyugodt és megnyugtató. "Még túl fiatal vagy ahhoz, hogy tudd, mi az igazi szerelem."

"Abbahagyná már mindenki ezt? Nem vagyok már olyan fiatal, és a Creigh iránti érzéseimre a szerelmen kívül nincs más magyarázat."

"Anni, drágám, figyelj rám. A szerelem nem fellángolás vagy rajongás. A szerelem az, amikor együtt megyünk végig az életen, együtt nézünk szembe a félelmeinkkel, és időnként még utáljuk is egymást közben. Az nem szerelem, ha nem próbálták ki."

Felállok, kényszerítve őt, hogy engedje el a hajamat, és szembeállok vele. "Ez nem mindenkire vonatkozik. És mire célozgatsz, anya? Ez azt jelenti, hogy nem segítesz meggyőzni apát? Jeremy azt mondta, hogy békén hagy, ha Papa elfogadja Creightont, és szükségem van a segítségedre, hogy jobb belátásra bírjam."

Megfogja a kezemet. "Szerintem adjunk még egy kis időt, mielőtt felhozzuk apádnak."

"Nincs több időm. Holnap visszamegyünk, és nem engedhetem, hogy Jeremy sportolás miatt bezárjon. Elegem van ebből."

"Drágám..."

"Azt mondtad, segítesz nekem." Megremeg az állam. "Megígérted, hogy mellettem állsz ebben a világban, amely másodrendű állampolgárként kezeli a nőket. Tudtam, hogy meg tudom csinálni, mert itt vagy nekem te. Hogy fordíthattál hátat nekem?"

"Nem arról van szó, hogy hátat fordítok... csak nem lehetünk meggondolatlanok."

Egy könnycsepp csúszik le az arcomon, és letörlöm. "Nem lepődnék meg, ha Papa vagy Jeremy mondaná ezeket a szavakat, mert tudom, hogy nem igazán bíznak bennem, hogy felelősséget vállaljak a saját életemért, de megöl, hogy te sem bízol bennem. Ezt sosem vártam tőled."

"Anni... annyi minden van, amit nem tudsz."

"Akkor mondd el. Ne hagyj a sötétben, és ne kérd, hogy fogadjak el olyan helyzeteket, amelyeket nem értek."

"Fogok, de ahogy mondtam, időre van szükségem, bébi. Csak arra kérlek - könyörgök, könyörgök -, hogy szakítsd meg a kapcsolatot ezzel a Creightonnal."

"Anya!"

"Soha nem kértem tőled semmit, Anni. Csak azt akartam, hogy azzá az okos, vidám és abszolút gyönyörű fiatal hölggyé válj, aki vagy. Nem akadályoztalak meg abban, hogy balettozz, még ha nekem kényelmetlen is, nem akadályoztalak meg abban, hogy elutazz a világ másik végére, bár féltettem a biztonságodat, de könyörgöm, hogy engedd el".

"Nem tudom... megtenni. Szeretem őt."

"Nem régóta vagytok együtt. Ezek az érzések idővel el fognak tűnni."

"Ezt nem gondolhatod komolyan?"

Feláll, nagy levegőt vesz, és azt suttogja: "Próbállak megvédeni".

"Azzal, hogy bántottál? Azzal vágsz fel, hogy azt követeled, ne találkozzak többé az egyetlen emberrel, aki nemcsak azért fogadott el, aki vagyok, hanem arra is bátorított, hogy önmagamhoz nőjek."

Visszasimítja a hajamat, arcát szomorú kifejezés borítja. "Idővel minden jobb lesz. Ígérem."

Aztán kilép az ajtón, fájdalommal, szomorúsággal, és ami a legfontosabb, zavarodottsággal hagyva magamra.

Mi a fene történt?

AMIKOR EGY NYUGTALAN ALVÁS UTÁN FELÉBREDEK, AZ ELSŐ DOLOG, AMIT TESZEK, HOGY MEGNÉZEM...

az üzeneteim.

A mellkasom azonnal leereszkedik, amikor nem találok üzenetet Creightontól.

Talán dühös, hogy lejárt az egynapos határidő, és még mindig nem tartottam be az ígéretemet, hogy rendbe hozom a dolgokat.

Így hát beírok egy másikat.

Annika: Jó reggelt! Itt reggel van, tehát ott dél körül lehet? Keresek egy alkalmat, hogy beszéljek a papával rólunk. Reméltem, hogy anya a szövetségesem lesz, de azt hiszem, ez kiesett, miután tegnap este furcsán ellenezte a kapcsolatunkat. Ez lesz az első alkalom, hogy szemtől-szemben szembeszállok Papával. Kívánjatok szerencsét! Hiányzol. Meg akarlak csókolni.

Várok néhány percet, hátha elolvassa mindkét üzenetemet, és végre válaszol, de nem jön semmi.

Talán elvesztette a telefonját.

Megsimogatom a nyakláncot, amit tőle kaptam, aztán SMS-t írok a lányok csoportos chatjén. **Annika:** Jó reggelt! Összejöttetek a srácokkal a hétvégén? **Cecily:** Remivel és Brannal, igen.

Annika: Mi a helyzet a többiekkel?

Cecily: Milyen mások? Eli és Ian nem lóg velünk.

Glyndon: Creigh-ra gondolt, te buta. És nem, Anni. Ő nem jött velünk.

Ujjaim megfeszülnek a telefon körül, és elkomorulok.

Őszintén szólva nem lepődnék meg, ha minden idejét alvással töltené, de amióta együtt vagyunk, nem alszik annyit.

Elég reményteljes - és valószínűleg téveszmés - voltam ahhoz, hogy azt gondoljam, valószínűleg jobban szereti a társaságomat, mint az alvást.

A képernyőmön egy újabb szöveg világít fel.

Ava: Creigh volt elválaszthatatlan attól, akit nem neveztek el. Úgy tűnt, hogy semmi jóra készülnek.

Cecily: És ezt honnan tudod? Kialakultak benned zaklatási hajlamok?

Ava: Ribanc, kérlek. Csak akkor pillantottam meg, amikor kölcsönkértem valamit Brantól.

Glyndon: Kölcsönvettél valamit Bran-tól, mi? *vigyorgó GIF*

Cecily: Hagyd őt békén. Azt mondta, hogy megpillantotta. Inkább csak pillantásokat.

Glyndon: Glylyon: Talán kompromittáló pozíciókban.

Ava: Blokkolom magukat.

Ava: Nem igazán, de lehet, hogy igen.

A homlokom egyre mélyül, de úgy döntök, hogy nyugodt maradok, miközben átöltözöm, majd lemegyek a lépcsőn. Továbbra is megszállottan a telefonomat bámulom, újra és újra ellenőrzöm az olvasatlan üzeneteket.

Csak azért, mert Creighton Elivel tölti az idejét, még nem jelenti azt, hogy nem válaszolna.

Minél többet gondolkodom rajta, annál kevésbé van értelme.

Anyát és Jeremy-t a kertben találom reggelizni, és egymás között suttognak.

Abban a pillanatban, hogy közeledek feléjük, gyorsan hátralöknek a helyükön, hirtelen véget vetve titkos beszélgetésüknek.

Mindig is irigyeltem Jer kapcsolatát mindkét szülőnkkel. Apa önmagát látja benne, anya pedig imádja őt, mint elsőszülöttet. Az ő angyala, ahogy ő hívja. Néha úgy bánik vele, mint a legjobb barátjával és bizalmasával.

Úgy tűnik, ő hozta össze a szüleimet. Valami, amihez én sosem fogok felérni.

Szóval amikor ilyen pillanataik vannak, én úgy érzem, hogy kimaradok belőle. "Jó reggelt" - motyogom, miközben leülök egy székre, és töltök magamnak egy kávét. "Jó reggelt, kicsim. Jól aludtál?"

Megerősítő hangot adok ki. "Hol van Papa és a többiek?"

"Tegnap késő este elmentek elintézni valamit."

Megbízások? Inkább embereket ölni. Megrázom a fejem, nem akarom ezt elképzelni.

Anya készít nekem pirítóst. "Jeremy épp most mesélt a Királyi Egyetem és a Királyi Elit Egyetem közötti rivalizálásról. Nagyon hevesnek tűnik."

"És akkor mi van?" Elvesztem a hidegvéremet. "Ez egy újabb módja annak, hogy meggyőzzön arról, hogy maradjak távol a Creightontól olyan okokból, amelyeket nem hajlandó elárulni? Ha ez a helyzet, akkor spórolj vele, anya. Történetesen REU-hallgató vagyok, és még egyszer sem bántak velem másképp az ottaniak csak azért, mert amerikai vagy Volkov vagyok."

Jeremy a csésze pereme fölött bámul rám. "Ne beszélj ilyen hangon anyával."

"Nyilvánvalóan összefogtok ellenem. Azt vártátok, hogy lehajtom a fejem, követem a parancsaitokat, és csak úgy belemegyek?"

"Nincs más választásod, Anoushka. Tegnap este beszéltem apával, és ő is egyetért azzal, hogy többé nem találkozhatsz Creighton Kinggel."

A kávéscsésze megremeg a kezemben, és az asztalra teszem, mielőtt leesik és összetörik. "Megegyeztünk, hogy én beszélek vele."

"Csak abban állapodtunk meg, hogy tájékoztatjuk a helyzetről, abban nem, hogy bármelyikünk is beszél vele. A Brighton-szigetre visszatérve szakítasz vele, vagy apa keres neked egy udvarlót, akivel összeházasodhatsz."

Úgy bámulok anyára, mintha mellbe szúrtak volna, és ő tartaná a kést. "Azt mondtad, nem hagyod, hogy ez megtörténjen."

"Anni..."

"Felejtsd el. Majd én magam beszélek a papával, ha visszajön." "Ne tedd,

Anni" - mondja anya lágy hangon. "Csak feldühíted őt és
hogy megsérülj. Ez így a legjobb."

"Kinek a legjobb? A tiéd? A papáé? Jeremyé? Az enyém biztosan nem." Frusztráció bugyog az ereimben. Addig fokozódik, amíg ki nem robban a varratokból.

És a legrosszabb az, hogy fogalmam sincs, hogyan

csillapítsam le. Hogy jobbá tegyem.

Annyira csalódott vagyok anyában, és dühös vagyok magamra, amiért

ilyen bizalomteljes voltam.
Hogy olyan helyzetbe kerültél, ahonnan csak a vereség a kiút.

Minden ajtó bezárul előttem, és Creighton még mindig nem válaszol az üzeneteimre.

Azt fogja mondani, hogy az én kedvemért is?

Jeremy telefonja rezeg az asztalon, és amikor megnézi, ránc jelenik meg a szemöldöke között.

"Elmegyünk - jelentette be, és hirtelen felállt. "De hiszen

csak most érkeztetek" - tiltakozik anya.

"Vészhelyzet van a szigeten."

"Milyen vészhelyzet?" Kérdezem kísérteties hangon. "A

rossz fajta."

A ház irányába viharzik, én pedig kocogok, hogy lépést tartsak vele. "Mi történt?"

"Nikolai-t elrabolták, és az emberrabló engem keres."

CREIGHTON

"A Biztos vagy benne, hogy ez a terv működni fog?"

Eli teste teljesen mozdulatlan marad, miközben oldalra dönti a fejét, kivárva az időt.

Várakozás.

Már egy órája bújkálunk a bokrok mögött, a Heathens hátsó bejáratának sarkában, és még mindig semmi nyoma a "zsákmánynak", amire a bátyám azt mondta, hogy ma este vadászni fogunk.

"Türelem, bébi tesó. Hagynunk kell, hogy a zsákmány magától kijöjjön."

"Miért nem tudjuk egyszerűen kigyomlálni?"

Egy szadizmussal teli oldalpillantást vet rám. "Na, hol van ebben a móka?"

Mindketten farmerbe és kapucnis pulcsiba vagyunk öltözve, és valószínűleg úgy nézünk ki, mint a sorozatos görények, akiknek züllött hajlamaik vannak. Ami bizonyos mértékig igaz is.

Az sem segít, hogy késő van, hajnali kettő körül késő, és az utcák gyakorlatilag üresek.

Amióta megláttam az üzenetet, amit Annika küldött nekem, azt, amiben bejelentette, hogy visszamegy az Államokba, nyugtalan vagyok. Azok a fekete árnyak szegélyezték a látásomat, és nem tudtam nyugton maradni.

Az első gondolat, ami eszébe jutott, az volt, hogy az apja nem engedné, hogy visszajöjjön ide. Mindig is büszke volt arra, ahogy meggyőzte őt, hogy engedje el a REU-ra, de tény, hogy a férfi ellenezte az ötletet.

Tekintettel a maffia hátterére, hajlamos elveszíteni minden szabadságát, amit az elmúlt hónapokban élvezhetett. Különösen, ha Jeremy

van beleszólása.

Amit nem kapott volna meg, ha korábban hagyja, hogy foglalkozzak vele.

Mivel ez a lehetőség most már szóba sem jöhet, és nem tudtam mit mondani, ami nem hangzott volna kicsinyesnek, a beszélgetést Nem olvasottnak jelöltem, amíg ki nem találok egy jobb választ.

És ezzel elérkeztünk a jelenbe, ahol követtem Eli éjszakai törekvéseit. Ami még mindig jobb, mint az ágyban forgolódni, Tigris által sportból megkarmolva, vagy Remi részeg fecsegését hallgatni - ami általában magában foglalja, hogy elárulja az összes titkot, amire rábukkant.

"Ott van." Eli ajkai vigyorra húzódnak, miközben a fejét a hátsó bejáraton kicsusszanó, testes férfi irányába rántja.

"Honnan tudod, hogy ő az? Lehet, hogy kimegy cigizni."

"Egy: a füstöt az ingatlanon belül is elhelyezhette volna. Kettő, felkapja a tuskót, de nem gyújtja meg, hogy ne keltsen feltűnést. Három, és ami a legfontosabb, olyan stratégiai vonalakon jár, amelyek biztos vagyok benne, hogy a kamerák vakfoltjai. Találjátok ki, ki megy el ilyen messzire, hogy elhagyja azt az ingatlant, amit őriznie kellene?".

"Valaki, akinek van rejtegetnivalója."

"Bingo." Megragad a vállamnál fogva. "Emlékszel, amikor a kertben szabadon engedtük azokat a férgeket és csótányokat, hogy nézzük, ahogy vonaglanak és vergődnek, csak azért, hogy elkaphassuk őket? Ideje megismételni a folyamatot."

"Apa minden alkalommal meghiúsította a tervünket, emlékszel?"

A vigyora szélesedik, tisztán utánozva azt, ahogyan feltételezem, hogy Lucifer néz ki a pokolbeli trónján. "Szerencsénkre apa nincs itt."

Felesleges emlékeztetni arra, hogy apa végül mindenre rájön. De még én is hajlandó vagyok lemondani erről a lehetőségről, ha ez azt jelenti, hogy közelebb kerülök a célomhoz.

Követjük az őrt, biztonságos távolságot tartva, amíg el nem hagyja a TKU területét.

Kezét a zsebében tartja, léptei kimértek, nyugodtak és gondtalan ritmusúak. Megszokta ezt az utcát, annak ellenére, hogy eldugott.

Tekintve, hogy nem őslakos a szigeten, mint a TKU összes diákja és őre, ez csak egy tanult viselkedés lehet, amit idővel sajátított el.

"Elment, hogy találkozzon valakivel" - hangoztatja Eli a gondolataimat, majd elvigyorodik. "Akarod kitalálni, ki az?"

Persze, az őr elér egy félreeső területet a parton. Egy épület sarka mögé bújunk, miközben ő teljes egészében átfésüli a területet, mielőtt kinyitja egy nagy értékű és nagyon ismerős fekete Tesla ajtaját.

Vártuk a hangos McLarent, amelyet Landon autó helyett szeretőként kezel. Teljesen irtózik az elektromos autóktól, így soha nem váltana Teslára.

"Brandon...?" Hangom, ahogy az őr eltűnik odabent.

"Brandon *autója* - mondta Eli felhúzott szemöldökkel. "Amit Landon simán elvihetett volna egy körre. Magától értetődik, hogy nem a sajátját használta volna erre a küldetésre. Valószínűleg Remiét és a tiédet használta már korábban."

Most, hogy belegondolok, Landon elvitte az autómat egy körre a múltban.

Könnyedén kölcsönkérhette volna bármelyik kulcsunkat, hogy végrehajtsa ezt a műveletet.

Néhány percig várunk, és figyeljük a fekete, sötétített ablakú autót. Aztán végül az őr kilép, és elindul tőlünk.

A Tesla felpörög, amit Bran soha nem tenne meg, mielőtt végigszáguld az utcán.

"Megszerezzük azt az őrt" - mondom. "Pontosan erre gondoltam, tesó."

Ráérősen követjük a férfit minden kanyarban és fordulatban.

Amikor egy félreeső sikátorhoz ér, Eli és én megnézzük egymást, majd ellentétes irányba térünk el.

Zsebre dugott kézzel állok az őr előtt, és minden szándékom az, hogy elálljam az útját.

Megáll, összehúzza gonosz szemeit, majd a kabátjába nyúl. Mielőtt előhúzhatná, akármilyen fegyvert is rejteget, Eli hátulról lecsap rá egy kővel.

Az őr térdre rogy a koszos földön, felfedve a mániákus mosolyt a bátyám arcán.

"Improvizálás." A bátyám a levegőbe dobja a követ, és elkapja. "Nem mondhatnám, hogy utálom."

A férfi a harmincas évei végén járhat, kicsi szemei vannak, vékony ajkai, és fehér-szőke, katonai stílusban vágott haja. Egyik kezét a tarkójára csapja, ahol egy kis sebből ömlik a vér. Nem nevezném halálosnak, de mindenképpen össze kell varrni.

"Mi a fasz...?" Bámul kettőnk között. "Ki a fasz vagy te?"

"Az orosz akcentusodból ítélve a maffiához tartozol. Pipa" - morfondírozik Eli, és úgy tűnik, túlságosan is élvezi ezt a helyzetet. "Azt is gondolom, hogy Jeremy oldalán állsz, nem Nikolaiéban. Vagy pontosabban, kettős ügynök vagy, aki keresztbe tesz Jeremy-nek?"

Az őr szeme véreres, szűkebb lesz, ami azt jelenti, hogy közeledünk. Fel akar állni, de én visszarúgom az egyik lábammal, és a lábamat a mellkasán tartom.

Elengedi a tarkóját, és tekergőzik, mint azok a férgek, amikor még gyerekek voltunk. De ezúttal sikerül elkapnia a fegyverét, és felugrik. Belerúgok a kezébe, és az a földhöz csapódik.

Eli elrúgja, megragadja a férfi karját, és a háta mögé rántja, majd ismét térdre löki. "Na, na, ne használjunk ebben fegyvereket. Azok amúgy is illegálisak az Egyesült Királyság területén."

"Fel fogunk tenni néhány kérdést." Felhajtom a kapucnis pulóverem ujját. "Vagy szépen válaszolsz rájuk, vagy előbb a pusztulás térképévé változtatjuk az arcodat."

Rám köp, én pedig mosolygok. "A pusztítás térképe, az."

Ütőzsáknak használom őt, az öklömet újra és újra az arcába, a mellkasába és a gyomrába vágom, miközben Eli visszatartja.

A bátyám félúton megunja, elnyom egy ásítást, és inkább a telefonját lapozgatja. Miközben még mindig halálos szorításban ragadja meg.

Ököllel a férfi állkapcsa alá csapok, hogy az oldalra repüljön, és tucatszor kérdezem. "Mit mondasz Landonnak?"

Arra számítok, hogy az őr ugyanúgy hallgat, mint korábban, de ő keményen lélegzik, miközben vér ömlik a szájából. "Átveszed a helyét az adósságom törlesztésében?"

"Lehetséges." Eli mániákus figyelme az őrre siklik, és zsebre dugja a telefonját. "De ha nem mondod el, amit tudni akarunk, nemcsak minket veszítesz el szponzorokként, hanem mi is gondoskodunk róla, hogy elveszítsd Landont. A királyi pénz talán végtelen, de a magadfajta parasztok számára nehezen elérhető."

"Még csak nem is törődnek azzal, hogy elrejtsék a személyazonosságukat" - dünnyögte az őr, és alig hallatszott valami összefüggő a sok vértől, ami az ajkából és az orrából ömlött.

"Számít ez valamit?" Eli elengedi a férfi csuklóját, odasétál elé, és oldalra billenti a fejét. "Ki hinne egy ilyen áruló csótánynak, mint te, amúgy is? Jeremy biztosan nem. És ha azt hiszed, hogy Lan fedez téged, akkor egy életre szóló lecke vár rád. Az unokatestvérem abszolút nem szarik le senkit, aki nem ő maga és a farka. Abban a pillanatban, amikor rájön, hogy már nem vagy hasznos bábu az állítólagos nagyszabású terveiben, eldob téged".

"Kifizeted az adósságokat?" Hozzám beszél, valószínűleg rájött, hogy én vagyok a legkevésbé kiborulva, annak ellenére, hogy galádul sok zúzódást hagytam az arcán.

Szegény pina.

Nincs olyan, hogy épelméjű király.

Mégis bólintok és hátralépek.

Az őrnek néhány pillanatig tart, amíg talpra áll, aztán a súlyát a koszos kőfalnak engedi, és a zsebeiben kotorászik, mielőtt elővesz egy tompa tárgyat.

Még néhány pillanatba telik, mire meggyújtja. Nem szakítjuk félbe, türelmesen várjuk, hogy elárulja, mit tud. Ahogy Eli mondta, jobb, ha hagyjuk, hogy a zsákmány magától előjöjjön, hiszen a kényszerítés bármilyen formája pont az ellenkező hatást érheti el.

És amennyire én tudom, ez az ember senkihez sem hűséges. Kivéve az adósságait. Valószínűleg a szerencsejáték miatt.

"Landon a Volkov család titkait akarta megismerni, de különösen egy olyan érdekelte, amely eljutott a médiába, de továbbra is kihűlt ügy maradt." Füstfelhőt ereszt el. "Ez nagyon régen történt, amikor húszéves voltam, és nemrég hagytam el Oroszországot, hogy csatlakozzam a New York-i Bratvához. Megmentettem az egyik vezetőt az életemet kockáztatva, és nem sokkal később Adrian Volkov emberei beszerveztek. Akkoriban volt ez a bosszantó problémája, ami szétszórta a figyelmét a New York-i ág stratégájaként végzett feladatairól".

"Ó?" Eli a falnak dől, tükrözve a férfi testtartását, és még egy cigarettát is elővesz, majd az ajkai sarkához nyomja, de nem gyújtja meg. "És mondd csak, mi lehet az?"

"A felesége megőrült" - a férfi a halántéka mellett körözött az ujjával - "megőrült." "Megőrült?" Visszhangzom.

Erre gondolt Annika, amikor azt mondta, hogy a szüleinek sötét kezdete volt, aminek ő nem volt részese?

"Az a fajta őrültség, amit még a Főnök belső köre is titokban tartott. Nem volt szabad kiejtenünk a nevét, hacsak nem akartunk egyirányú jegyet a Spetsnazba, vagy rosszabb esetben a sírba."

"Ez egy érdekes történet, tényleg. Én az őrültségek híve vagyok." Eli úgy húzza ki ajkai közül a meggyújtatlan cigarettát, mintha rágyújtana. "De nem értem, hogy a jelenlegi körülmények között ez miért fontos."

"Az őrülete arra késztette, hogy gyilkosságot kövessen el."

"Na, ez már sokkal jobb ínyencség a feszültségkeltéshez. És?"

"A férfi, akit megölt, közszereplő volt. Valójában egy polgármesterjelölt. Az, aki abban az évben biztosan megnyerte volna a választásokat, tekintve, hogy ő volt a nép kedvence. Harmincnégyszer szúrta meg, többször is, még jóval azután is, hogy meghalt."

A fülemben reszelős csengőhang zúg, és a falak elkezdenek bezárulni körülöttem. A támadás olyan hirtelen jön, hogy nehezen kapok levegőt. A kapucnis pulóverem gallérja a bőrömhöz karcolódik, és az oldalam, ahol a tetoválásom bizsereg és éget.

"Átkozottul brutálisan hangzik" - mondja Eli.

"Rémesen nézett ki. Néhány társammal együtt a gyilkosság helyszínére küldtek, hogy távolítsunk el minden terhelő bizonyítékot, mielőtt a hatóságok megérkeznek. A férfinak teljesen elborzadt arckifejezése volt, mintha maga az ördög vette volna ki a lelkét."

"És?" kérdezi Eli.

"Nincs és. Ez az az eset, amiről Landon részleteket akart megtudni. Elmondtam neki, hogy a polgármesterjelölt meggyilkolását a szőnyeg alá söpörték, és senkit sem ítéltek el érte. Sőt, a maszkját nyilvánosan letépték. Kiderült, hogy sosem volt az az igazságos ember, akinek a média ábrázolta. Számos nő vallotta be, hogy szexuálisan zaklatta őket, köztük olyan hajléktalanokat is, akikről a hajléktalanszálló igazgatójaként gondoskodnia kellett volna. Egy aktát is vezetett róluk készült videókkal és képekkel, amelyeket zsarolásként a fejük fölé tartott. A feleségét azzal is megvádolták, hogy beteges ízlésének megfelelő jelölteket toborzott. Ez volt a végső megszégyenítő esemény számára és a családja számára, és minden pára száj a felesége felé fordult. A nő mindent, amit a férje ráhagyott, elvesztett az uzsorások miatt, és hamarosan szexuális erőszakra való felbujtás miatt vádat emeltek ellene. Ezért kettős öngyilkosságot követett el a fiával. Úgy hallottam, még csak kisgyerek volt."

Rángatom a kapucnim gallérját rángatózó ujjakkal, a légzésem olyan nehéz, hogy csodálkozom, hogy nem hallják. Amikor megszólalok, nem ismerem fel a

a hangom nyers minősége. "Név."

Az őr felvonja a szemöldökét.

"Micsoda?"

"Név. A halott ember kibaszott neve."

Először egy füstfelhő ér el engem, ami eltömíti a már amúgy is összezárt torkomat, mielőtt nyugodt szavai félbevágnának. "Zöld. Richard Green."

Ököllel olyan erővel csapok a falnak, hogy fájdalom és vér robban ki az ujjpercekből.

Eli rám pillant, szemöldökét összevonja, mielőtt arca ismét üres lesz. "Feltételezem, a főnöke az, aki bátorította azokat a lányokat, hogy jelentkezzenek, és megmozgatta a szálakat, hogy tönkretegye a Green családot."

"Helyesen feltételezed. Nem tudom, mennyire voltak igazak azok a vádak, de az biztos, hogy a főnök gondoskodott róla, hogy Richard hírnevét olyan alaposan tönkretegye, hogy senki ne tekintse többé hősnek. Sőt, az emberek megkönnyebbülésüket kezdték kifejezni, hogy ilyen férgeket öltek meg."

"És csak ennyit mondtál Landonnak?" kérdezi Eli.

"Csak ennyit tudok." Ledobja a tuskóját, és rálép a cipőjével. "Majd jelentkezem a pénzemért."

"Azt javaslom, fuss, ameddig csak tudsz." Eli megszorítja a vállát. "Az adósság lesz a legkisebb gondod, ha a kedves főnököd vagy a fia rájön, h o g y áruló van a soraikban."

"Te kibaszott..."

Eli szorosabban szorítja, aztán azt suttogja: "Nem futsz el".

Az őr a földre pillant, de mielőtt a fegyverért nyúlhatna, Eli felkapja, és elégedetlen hangot ad ki, majd ráfogja. "Az Egyesült Királyság területén nincs fegyver, emlékszik? De talán most az egyszer megváltoztathatom a szabályokat?"

Az őr leköpi, mielőtt kibotorkálna a sikátorból.

Csak félig koncentrálok, félig vagyok tudatában annak, ami körülöttem történik. Aztán a kirakós darabjai elkezdenek összeállni.

Minél tisztább a kép, annál véresebb lesz.

Minél zavarosabb a fejem.

Minél nehezebbé válik a légzésem.

Elhúzom az öklömet a falról - a jó öklömet, azt, amivel harcolni szoktam -, majd újra a falhoz csapom. Ezúttal erősebben, hogy vérfröccsenés díszíti a koszos felületet.

Nem elég.

Ez a fájdalom nem elég ahhoz, hogy elnyomja a káoszt, ami majdnem szétfeszíti az agyamat. Vagy a vele járó tényeket.

Mint például Lia és Adrian Volkov, akik gyermekkorom gonosztevői voltak.

Annika szülei az oka annak, hogy ilyen üres, mag nélküli emberré nőttem fel.

Megint azon az emeleten vagyok. Az arcom összeszorul, a tüdőm ég, és a kemény fán kúszom.

Mint azok a férgek, én is küzdök, vonaglok, harapdálom az ajkaimat, harcolok.

Ezért szerettem vadászni rájuk. Mindig is szerettem szétzúzni őket.

Jobb volt, ha gyorsan meghaltak, ahelyett, hogy kinyitották volna a szájukat, és tovább fojtogatták volna őket.

Ahelyett, hogy fehér hab lenne a szájuk szélén, ami nem tűnt el, bármennyit köpködtek is. Vagy a saját hányásukba fulladva.

A szívem az önpusztításig ég. Ez történhet a gépekkel, amikor elérik életük végét.

Meg kell őket semmisíteni.

Ismét ütök, de ezúttal puhább felületet találok el.

"Aú." Eli a kezét, amit hagyott megütni, arra használja, hogy visszalökjön. "Ahelyett, hogy magadat bántod, mi lenne, ha ezt a pusztító energiát arra használnád, hogy megüss valakit, aki valóban megérdemli a haragodat?".

Aztán, mint egy rendhagyó báty, megtiltja az önpusztításomat, és elvonszol a következő vadászatunkra.

A VADÁSZAT TÁRGYA TÖRTÉNETESEN A KASTÉLYBAN VAN.

Amint belépünk a bejárati ajtón, Landon egy széken heverészik, kezében egy telefonnal.

"Mi tartott ilyen rohadt sokáig? Befejeztem a függőben lévő ügyeimet, meglátogattam a teljesen részeg Rémit, játszottam egy játékot, és már épp készültem lefeküdni." Végre felemeli a fejét. "Gondoltam, Eli rávesz, hogy siettesd a folyamatot, ha megbízol benne. Meg kell mondanom, hogy megsebesültem, pont a nem létező szívem közepén. Azt hittem, hogy közös a kapcsolatunk, Cray Cray. Az arckifejezésedből ítélve a pina mindent kiöntött?"

Elviharzok felé, felrántom a pólója gallérjánál fogva, és megütöm ugyanazzal a kezemmel, amit majdnem a falhoz törtem.

Landon oldalra dől a székre, és a telefonja a földre csattan.

Elmosolyodik, amikor újra megragadom, ujjaim a bőrébe fúródnak.

"Láttál engem vele. Kurvára szemtanúja voltál az egésznek, minden egyes részletének, szóval mi a faszért..." - vágom el magam, mert a hangom túl karcos ahhoz, hogy meghalljam. Nagyot nyelek. "Miért nem mondtad el nekem?"

"Egészen mostanáig nem tudtam biztosan, hogy a családja az. Emberfeletti tehetség vagyok, de nem eléggé ahhoz, hogy megtaláljam a megfelelő őrt, aki énekelni fog, amikor a száját pénzzel tömik tele. Próbáltalak figyelmeztetni. Nem az én hibám, hogy senki sem hallgat Lanra, még akkor sem, ha mindig igaza van".

Újra az arcába vágom az öklömet. "El kellett v o l n a mondanod." *Ütés.* "Úgy döntöttél, hogy engem használsz fel helyette." *Ütés.* "Kibaszottul megöllek."

Az orrából és az ajka sarkából vér buggyan ki, és a szőnyegre köpi, de meg sem próbál küzdeni velem. Hagyja, hogy megkönnyebbülésem levezetésére h a s z n á l j a m .

"Változtatott volna valamit?" Elvigyorodik, felfedve véres fogait. "Annyira belezúgtál abba a maffiahercegnőbe, hogy már nem tudsz tisztán látni, Cray Cray. Fogadok, hogy jobban felzaklat a vele való kapcsolatod, mint az igazság, amit oly komolyan kerestél ennyi éven át. Be kell vallanom, jobban kedveltelek, amikor még érzelemmentes kis pogány voltál."

"Fogd be a pofád, vagy átváltoztatlak a köveid egyikévé, és senki nem lesz okosabb." Eli mellém lép, és lefelé bámul. "Hagyom, hogy Creigh kiadja a dühét, különben felrobban, de ne téveszd össze a toleranciámat a megbocsátással, Ian. Kurvára végezni fogok veled, amiért hátba szúrtad. Szóval mi lenne, ha csendben viselnéd a büntetését, mert bármennyire is kemény lesz, sokkal enyhébb lesz, mint az én felháborodásom."

Landon a középső ujját mutatta a bátyámnak, majd rám mosolygott. "Minden, amit tettem, a nagyobb jó érdekében történt, beleértve a tiédet is. Tudom, hogy ez szokatlan, de a szavamat adom. Készítettem egy békeajánlatot, ha érdekel..."

Egy újabb ütéssel elküldöm a levegőbe, mire ő nyögve megtörli a szája sarkát, és megrándítja az állkapcsát. "Ezt nemnek veszem?"

Lépteim biztosak és határozottak, ahogy érte nyúlok, felhúzom a pólójánál fogva, majd újra megütöm.

És újra.

És megint baszni.

De nem számít, hány ütést mérök rám, ez nem elég ahhoz, hogy eloltsam a bennem lévő tüzet. Ha valami, akkor az egy futótűzzzzé alakul, ami kezd elszabadulni.

"Mi ez a nagy felfordulás - mi a..." Brandon hangja ér el hozzám először, és már látom, hogy felénk tart, de Eli a tarkójánál fogva elkapja.

"Ez nem a te helyed."

"Mi a fene ez? Ian vérzik."

"Aw. Aggódsz értem? Meg kellett volna kérnem Creigh-t, hogy verjen meg korábban." Landon erőlködve a mellkasára teszi a kezét. "Annyira meghatódtam, hogy sírni tudnék."

Bran ránéz, de még mindig próbál kitörni Eli szorításából. Én viszont? Készen állok, hogy újból széttépjem az unokatestvéremet.

Miközben én ütlegelem Lant, aki még mindig nem ellenkezik, Bran pedig vitatkozik Elival, de még mindig nem tud elmenekülni előle, besétál egy ötödik jelenlévő.

Remi kitágult pupillákkal bámul ránk, majd lassan pislog. "Nem tudom, hogy ti, Királyfiak, milyen torzszülött show-ba - vagy perverzbe, nem szégyenbe - vagytok szerelmesek, de lenne egy komoly kérdésem. Túl részeg vagyok, vagy tényleg van egy megkötözött fickó a pincénkben?"

Bran felhagy a bátyám elleni küzdelemmel. "Egy fickó van megkötözve a pincénkben?"

"Kurvára biztos, és ha nem vagyok túl részeg, akkor biztos vagyok benne, hogy Nyikolaj Szokolov az."

"Ezt a meglepetést tartogattam neked, Cray Cray." Landon vigyorog, csupa véres fogakkal, ajkakkal és állal. "Ő a te utad a bosszúhoz. Mondtam, hogy mindent kitaláltam."

LIA

A démonokkal az a helyzet, hogy egy életen át ott vannak.

Minden alkalommal, amikor azt hiszem, hogy a csavaros múltban hagytam őket, ahová tartoznak, felütik csúnya fejüket, és emlékeztetnek arra, hogy ők... létez nek.

Hogy itt vannak, hogy maradjanak.

Hogy bármennyire is próbálok a nehezen megszerzett boldogságomra koncentrálni, lehet, hogy ez csak egy átmeneti állapot.

Sok év telt el, de az emlékek olyan élénkek, mintha tegnap este vacsoráztunk volna.

Nyikorognak és morajlanak, és a fájdalom, a gyengeség és a szégyen képeivel fröcskölik az elmémet.

Rengeteg szégyen és megbánás, amit nem tudok magamban tartani.

Végigmegyek a bejárat hosszában, előre-hátra, előre-hátra, mint egy fejetlen csirke.

Hallom az idegeim reccsenésének halk hangját, érzem a gyomromban a szorítást és a koponyámnak csapódó káoszt.

Egyre csak nő és nő, és addig változik, amíg legszívesebben sikoltanék.

Az sem segít, hogy Adriánnak sürgős megbeszélése volt, és az éjszaka és a reggel nagy részét Koljával töltötte.

Szerencsére Yan visszatért. Jelenleg hátradől egy székben, egy pohár vodkát kortyolgat, és változatlan arckifejezéssel figyel engem.

"Szédülni fogsz, ha ilyen tempóban mész" - jegyzi meg szárazon.

"Nem kellett volna visszaengednem. Talán elkaphatjuk őket, ha most követjük őket, és hazahozhatom őt, és a mellkasomhoz szoríthatom, ahol senki sem találhatja meg?"

"Paranoiás vagy."

"Ezt mondtad, amikor gyerekként elrabolták."

"Nem rabolták el, hiszen mi mentettük meg, mielőtt elkaphatták volna." "De majdnem elrabolták."

"Úgy beszélsz, mint a Főnök, amikor mentegetőzik a basáskodó viselkedése miatt. Túlságosan is védem őt, mert felhasználnák ellenem" - utánozza Adrian hangnemét.

"Ez igaz."

"Lehet, de tudnotok kell, hogy ő már nem kisgyerek.
Különben is, Jerrel van, és ő semmiképp sem hagyja, hogy bárki bántsa."

"Mi van, ha ő is megsérült?" Megállok, a légzésem olyan nehézzé válik, hogy visszhangzik körülöttünk. "Mi van, ha mindkettőjüket elveszítem?"

Feláll, és megragadja a vállamat. "Túl sokat gondolkodsz. Ez a paranoia és a szorongás beszél belőled, és ez a kettő irracionális faszfej, amit utálunk. Határozottan kinyírnánk őket, lefejezés stílusban, ha egy sikátorban találkoznánk velük... Most pedig lélegezz be. Kilégzés."

Hosszan szusszanok egyet, érezve, hogy a fejem körül kavargó fekete felhő eloszlik.

Egy apró mosoly húzódik az ajkamra. "Köszönöm, Yan. Nem is tudom, mihez kezdtem volna nélküled."

"Valószínűleg a végsőkig hajtottad magad." Lehajtja a fejét, hogy a szemembe nézzen. "Jobban érzed magad?"

"Egy kicsit."

"Egy kicsi is egy kezdet."

Egy rövid pillanatig így maradunk, miközben megpróbálom, de részben kudarcot vallok, hogy szabályozzam a légzésemet. Őszintén szólva nem tudom, mi lett volna velem, ha nincs mellettem egy olyan barátom, mint Yan.

Ő volt az, aki arról is meggyőzött, hogy a félelmem, hogy Annika osztozik a balett sorsomban, paranoia. Hogy a lányom nem én vagyok, és valójában nem fogjuk ugyanazt elszenvedni.

"Pontosan egy másodperce van arra, hogy levegye a kezét a feleségem válláról, mielőtt eltöröm."

Először Adrian zárt hangja jut el hozzánk, majd az életnagyságnál is nagyobb jelenléte következik.

Több mint huszonöt éve ismerem ezt az embert, és még mindig felkapom a fejem, hogy jobban megnézzem. Még mindig megteszem a szükséges lépéseket, hogy minden centiméterét bevéssem az emlékezetembe.

Valószínűleg azért, mert annyiszor gondoltam, hogy már nem része az életemnek.

Sötét tekintete Yanra esik, aki hátrébb lépett, de még mindig mosolyogva felel Adrian ünnepélyes arckifejezésére.

"Ne légy féltékeny, főnök. Nem az én hibám, hogy elbűvölő vagyok."

"Majd meglátjuk, mennyire vagy bájos, amikor arccal lefelé eltemetnek hat láb mélyen."

Yan megveregeti a vállát. "Mindketten tudjuk, hogy ez nem fog megtörténni, amíg Lia életben van. Viszlát később, főnök."

Nemtörődöm léptekkel hagyja el a házat, teljesen figyelmen kívül hagyva Adrian halálos tekintetét. Nem tehetek róla, hogy mosoly jelenik meg az ajkaimon. Adrian és Yan kapcsolata soha nem fog megváltozni.

El kell ismernem, hogy szórakoztató. Yan nem tud nem provokálni, és Adrian eléggé zárkózott ahhoz, hogy minden alkalommal önként bedőljön neki.

"Az a köcsög ma este találkozik a teremtőjével. És ne mosolyogj, Lenocska." A szívem megdobban, mint minden alkalommal, amikor ezen a becenéven szólít. Ujjaimmal végigsimítom a fekete ingének ráncát, és a tenyeremet nekinyomom a kemény mellkasának hullámzó izmait.

A láda, amely párnám és horgonyom is egyben. A mellkas, amelyen keresztül hallgathatom a szívverését.

Olyan régóta ismerem őt, és még mindig összerezzen a gyomrom, amikor meglátom. Még mindig ő a legveszélyesebben gyönyörű férfi.

Megrázom a fejem. "Irracionálisan viselkedsz."

"Így mosolyogtál Yanra? A szemed ragyogott és az arcod felderült?"

"Adrian!"

"Te voltál?"

Sóhajtok egyet. "Néha tényleg lehetetlen vagy." "Csak néha?"

"Gondolom." Fölbámulok a méltatlanul jóképű arcára - az éles vonásokra, a kemény vonalakra, a vastag szemöldökre és a sötétszürke szemekre.

Egy olyan zárt arc, amely régebben megrémített, de hamarosan a menedékemmé vált.

Ez az ember egyszerre a csapásom és a megváltásom.

A szemöldöke megvonaglik, ahogy nagy tenyerével az arcomba simul. Mindig meglep, hogy egy ilyen kemény ember, mint ő, hogyan lágyul meg mellettem - és a gyerekeink mellett.

Ha bárki odajött volna a fiatalabbik énemhez, és azt mondta volna neki, hogy Adrian családos ember lesz, a képébe röhögtem volna.

De első kézből tapasztaltam, hogy milyen odaadó tud lenni. Igen, ő egy fontos ember a szervezetében, de semmi és senki nem kerül előbbre nálunk, mint ő.

"Valami baj van, Lenocska?"

Minden erőmre szükségem van, hogy ne törjek össze itt és most. Hogy tud ennyire ráhangolódni a lelkiállapotomra? Néha jobban, mint én.

"A gyerekek elmentek" - fojtottam ki.

"Kolja mondta nekem. Akarod, hogy utasítsam a pilótát, hogy hozza vissza őket?"

Pontosan ezt szeretném, de ahogy Yan mondta, paranoiából cselekednék, ezért megrázom a fejem. "Azt hiszem, van egy nagyobb problémánk."

"Mint például?"

"Anni... a lányunknak barátja van."

Az arckifejezése elsötétül. "Jeremy tájékoztatott erről, és megemlítette, hogy nem lehet megbízni benne. Mondtam neki, hogy tartsa őket távol egymástól, amíg utánajárok annak a köcsögnek, aki azt hiszi, hogy kapcsolatot létesíthet a lányommal."

"Nem kell. Láttam a képét a telefonján, és ő... ismerős a szeme."

"Ismerős szemek?"

"Richard Green szemei. Nem a színe, hanem a tekintete."

Ő mozdulatlanná válik, izmai megfeszülnek a szorításom ellen. "Mit mondtál az előbb?"

"Richard, Adrian. Azt hiszem... nem, biztos vagyok benne, hogy valahogyan rokona, valószínűleg a fia. Azt hittem, végeztünk azzal a rémálommal, de hogy lehet... hogy lehet, hogy megint itt van? Hogy szabadulhatott el ez a rémálom ezúttal Annira? Ő olyan édes és ártatlan, és nem érdemli meg, hogy a mi bűneink miatt szenvedjen. Teljesen összetört és teljesen csalódott bennem, amikor azt mondtam neki, hogy ne találkozzon vele. Mi van, ha... mi van, ha már túl késő, hogy ezt megállítsuk?"

Adrian átkarolja a vállamat, és félig a kanapéhoz cipel, ahol leülünk.

A keze lassan, megnyugtatóan simogatja a vállamat, miközben a másik kezével letörli a könnyeket az arcomról. "Lélegezz, Lenocska, lélegezz..."

Ujjaimat az ingébe fúrom, és homályos szemmel bámulok rá. "Büntetést kapunk? Ezért esett bele Anni pont belé?"

"Nincs miért büntetni. Richard söpredék volt, aki halált érdemelt, és mi semmilyen körülmények között nem fogjuk a felelősséget magunk felé terelni."

"Mi a helyzet Anni? Azt mondtam neki, hogy szurkolok neki, és támogatom minden kapcsolatát, de az első próbatételnél kihúztam a talajt a lába alól."

"Beszélek vele. Meg fogja érteni."

"Nem." Elhúzódom tőle. "Csak azt mondod neki, hogy ha nem marad távol tőle, akkor bántani fogod."

"Ami a helyes dolog."

"Nem, Adrian. Csak még jobban beleszeretne. Ezen a ponton bármilyen kényszerítés a mi oldalunkról csak a karjaiba lökné őt, és elmaszatolná a kapcsolatunkat vele." Sóhajtok. "Nem tudom, mikor nőtt fel annyira, hogy egyáltalán tudja, mit jelent a szerelem."

"Hadd beszéljek azzal a szemétládával, aki hozzá mert nyúlni a kislányomhoz, és akkor majd kiderül."

"Úgy érted, hogy az öklöddel beszélj az arcába?"

"Az egyetlen megfelelő nyelvezet az adott körülmények között."

"Adrian, nem. Beszélek vele. Megbeszéljük azt a beszélgetést, amit tegnap este kellett volna, amikor megláttam azt a képet. Megérdemli az igazságot."

Sötét szemei olyan gondosan figyelnek engem, hogy belefulladok. "Rendben leszel?"

"Nem, de Anniért megteszem."

"Ne legyenek félreértések az eredményekkel kapcsolatban. Nem lesz boldog." "De meg fogja érteni. A lányunk annyira felnőtt. Már nem az a védett gyerek, aki úgy követte a te és Jeremy utasításait, mintha azok voltak a szent írások. Megérett, és egy kis szipirtyó lett belőle."

"Ez nekem nem tetszik" - morogja a férjem.

Persze, hogy nem. Adrian mindig is túlságosan védelmező volt, ezért nem szereti tudni, hogy a kislánya szárnyakat növeszt, amiket arra fog használni, hogy elhagyja őt.

De büszke vagyok arra, hogy milyen messzire jutott, és hogy mennyire a saját személyiségévé vált. Valami azt súgja, hogy a személyiségében bekövetkezett változás ennek a Creightonnak köszönhető.

Annika mindig is ki akarta bontogatni a szárnyait, de valami visszatartotta; hogy ez a félelem vagy a félelem volt, nem tudom biztosan. Amiben viszont biztos vagyok, az az, hogy végre sikerült saját magának élnie, ahelyett, amit a vezetékneve sugall.

Adrian összekulcsolja az ujjaimat az övével. "Itt leszek."

A szívverésem békés ritmusra lelassul, miközben előveszem a telefonomat, és FaceTime-olok a lányommal.

Pár ütem után felkapja a fejét, és a hajára tolt arcmaszkkal belesimul a látszólag a repülőgép ülésébe.

Annika mindig is a ház élete volt. A napfény, a tréfamester, a ragyogó fény, akit mindannyian vártunk.

Ő Adrian kislánya, ezért is utasítja el hevesen, hogy beismerje, hogy már felnőtt, a fény Jeremy árnyékaihoz képest, és a lány Ogla gondosan elrejtett szíve után.

Ez a baba, aki már nem is baba, a születése pillanatától fogva mindannyiunkat fojtogat.

Így látni a lefelé forduló arckifejezését és az elnyűtt arcát összeszorul a szívem. Még csak nem is az egyik csinos lila ruháját viseli, helyette beéri egy túlméretezett kapucnis pulóverrel és farmerrel.

"Még mindig nem érkeztünk meg, anya. Majd írok, ha megérkeztünk." "Anni, várj." Nyelek egyet. "Beszélni akartam veled."

"Ha arról van szó, hogy távol kell maradnod Creigh-tól, akkor elfelejtheted. Már betöltöttem a tizennyolcat, és nincs szükségem senki jóváhagyására ahhoz, hogy azzal randizzak, akivel akarok. Szeretlek téged és apát, de nem hagyom, hogy elvegyétek tőlem az egyetlen dolgot, ami az enyém."

Adrian megpróbálja elvenni a telefont, de én távol tartom, hogy ne érjen el, így csak én vagyok a képben, majd kisimítom a hangomat. "Mesélhetek neked egy történetet?"

Megvonja a vállát. "Ha akarod."

"Emlékszel, amikor régen azt mondtam neked, hogy lelkileg szenvedtem?" A hangom elakad, és Adrian megszorítja az ujjaimat.

A tudat, hogy itt van, bátorságot ad nekem, hogy a múltam démonjait piszkáljam.

Anni óvatos bólintására folytatom: - Sokkal rosszabb volt, mint ahogy azt te el tudod képzelni. Céltalan voltam, szakadékot hoztam létre köztem, apád és a bátyád között, és életem legpokolbélibb időszakát éltem át. Mindenkinek vannak olyan pillanatai, amikor mélypontra kerül, és ez az időszak az enyém volt. Mintha ez nem lenne elég, az egyik hatalmi

személy, akinek meg kellett volna védenie engem - és...

a hozzám hasonló embereket - kihasználta a körülményeimet, hogy... megpróbáljon szexuálisan zaklatni, ahogy előttem már többekkel is megtette."

Annika zihál, szemei csillognak az el nem fojtott

könnyektől. "Nem történt meg" - fakadok ki.

"Nem engedtem neki."

"Ó, hála Istennek." A nő elereszt egy lélegzetet. "Hol volt akkor a papa?"

"Ő... megölte őt."

"Fúú. Jó megszabadulni tőle."

"Ez neked nem gond? Azt hittem, nem szereted, ha a papád bántja az embereket."

"Nem baj, ha megtisztítja a világot az olyan söpredékektől, mint az, aki megpróbált megtámadni téged és másokat."

Adrian vigyorog, olyan büszke magára.

"Az az ember polgármesterjelölt volt,

Anni."

"És akkor mi van? Ez nem jogosítja fel arra, hogy embereket támadjon meg. Sőt, sokkal inkább felelősségre kellene vonni."

"Igaz. De neki családja volt. Felesége és egy fia."

"Ó." Összeszorítja az ajkait. "Sajnálom őket, de valószínűleg jobban járnak egy ilyen szemétláda nélkül az életükben."

"A feleség kettős öngyilkosságot kísérelt meg, nem sokkal azután, hogy a rendőrség nyomozni kezdett ellene férje sorozatos nemi erőszakos bűncselekményeinek felbujtása miatt. Az asszonyt a mennyezetről felakasztva találták meg otthonukban, de a fia is alig úszta meg, hogy megfulladjon a gázban."

Fokozatosan, szinte észrevétlenül történik, de Annika arca elsápad, és szemei kitágulnak, ahogy lassan beindul a felismerés.

Ez azt jelenti, hogy valószínűleg említette neki az esetet. A francba. Biztos vagyok benne, hogy az orvos azt mondta, hogy nem sok mindenre fog emlékezni.

Olyan fiatal volt akkoriban.

Váltok egy pillantást Adriánnal, akinek az arca el van zárva, valószínűleg azt gondolja, hogy ez sokkal mélyebbre megy, mint azt bármelyikünk gondolta volna.

Hogy talán mégiscsak szándékosan közeledett hozzá.

"Mit... mit mondasz, anya? Azt akarod mondani, hogy az a férfi, aki bántott téged, akit apa megölt, Creighton biológiai apja?"

"Sajnos, igen."

"De ez nem lehet... Ez egyszerűen... nem lehet... Ó, Istenem, ezért

viselkedtél furcsán, amikor megláttad a képét? Úgy néz ki, mint a biológiai apja?"

"Nem igazán, de ugyanolyan a tekintete. Soha nem fogom elfelejteni azokat a szemeket."

"Nem, nem, nem, nem..." Könnyek csordulnak le az arcán egy túlcsorduló folyó kitartásával.

"Anni?"

"Nem, anya. Ne!" Zokog. "Ez... ez nem lehet igaz."

"Sajnálom, kisangyalom. *Annyira* sajnálom." Minden erőmre szükségem van, hogy ne törjek össze és ne sírjak vele együtt. Bárcsak itt lenne, hogy megölelhessem, és megpróbálhatnám jobbá tenni, de csak annyit tehetek, hogy erős vagyok érte.

A képe megremeg, valószínűleg attól, ahogy a telefonját markolja. Lehetetlenül közel hozza, amíg látom minden könnycsíkját, minden nyomorult érzelmet, ami kiárad belőle.

"M-Mama... nem érted... Azt hiszi, hogy az idő alakította ki, hogy ki ő, és bosszút akar állni. Nem... ez nem lehet igaz. Ha mégis, ha mégis, akkor... akkor... akkor... akkor gyűlölni fog engem. Nem tudok... Hogy fogok élni, ha gyűlöl engem, anya? Hogyan tudok szembenézni vele, tudva, hogy apa az oka élete legsötétebb pillanatának?"

"Nem tudod." Adrian átcsúsztatja a kezemet, hogy mindketten a képben legyünk. "Maradj távol tőle, és lépj tovább."

"Ezt nem tehetem meg." A lány ránéz a férfira. "Nem vagyok robot, papa. Nem tudom egyszerűen kitörölni őt az emlékeimből."

"Megtanulod. A múltját tekintve amúgy sem fog szeretni téged. Ha már tudod, hogy ennyire rá van hangolódva, akkor azt is tudnod kell, hogy csak arra fog használni, hogy engem és az anyádat bántsa. Talán még a bátyádat is. Mondanom sem kell, hogy nem fogom hagyni. Adok neked néhány napot, hogy összepakold a holmidat, elbúcsúzz, és visszatérj az Államokba."

"Papa!" Erősebben sír.

Kikapom a telefont Adrian kezéből, hogy ismét csak én legyek. "Ne sírj, kicsim. Utálom, amikor sírsz. Mindent megteszünk, hogy minden rendben legyen."

"Hogy lehet, ha minden... rossz?"

A szívem az övével együtt szilánkosra szakad, és az ő fájdalma úgy áramlik az ereimben, mintha a sajátom lenne. Minden erőmre szükségem van, hogy nyugodt maradjak. "Hadd kérdezzek valamit. Hogyan emlékszik Creighton? Nem sokkal az anyja halála után fogadták örökbe, így nem biztos, hogy minden részletre emlékszik ilyen fiatalon."

"Tudsz az örökbefogadásáról?" A lány ajkai szétnyílnak, hagyva, hogy a könnyek a szájába folyjanak. "Csak azt ne mondd, hogy egész idő alatt árnyékot vetettél az életére?"

"Nem, természetesen nem. Soha nem találkoztam vele, de miután hallottam az esetről, apáddal megkértük Rai-t, hogy keressen neki egy jobb otthont. A nővére sokat foglalkozik szociális munkával, és beleegyezett, hogy szponzorálja őt. Hamarosan európai szülők fogadták örökbe, és elhagyta az Egyesült Államokat."

Örültem, hogy az ártatlan fiúnak jobb élete lesz, és hogy ez a rémálom végre eltűnt az életünkből. Soha nem tetszett az a médiaszínjáték, amit később megtudtam, hogy Adrian folytatott, vagy az, ahogyan Richardot és a családját a sárba rántotta, mert szerinte a sok szúrással járó halál túl kevés büntetés volt.

Csak azt nem gondoltam, hogy azok az európai szülők valójában angolok, és hogy a lányunkat egyenesen a fiú útjára küldjük.

"Biztosan rájött az igazságra - suttogja Anni, hangja ijedt. "Ezért nem vesz tudomást az üzeneteimről."

"Nem tudhatja meg" - nyugtattam meg. "Ez az esemény a családunkon kívül mindenki számára rejtély. Még az örökbefogadó szülei sem kapták meg az események teljes elbeszélését, és abból, amit Rai elárult róluk, nagy tekintélyű emberek, és ki akarták törölni a származásának ezt a részét. Kétlem, hogy bármit is elmondanának neki."

"De tudnia kell. Olyan régóta keresi az igazságot." "Nem fogsz találkozni vele, Annika." Adrian becsúszik a keretbe.

újra. "Ez veszélyes."

"De..."

"Nincs de. Pár nap múlva otthon találkozunk."

Aztán befejezi a hívást.

"Nem fejeztem be a beszélgetést vele" - tiltakozom, és a kézfejemmel a szememet kenem.

"Bármit is ajánlasz neki, az csak egy kifogás lenne, amit a jelenlegi állapotában nem értene meg. Időre van szüksége, hogy feldolgozza, amit megtudott, és remélhetőleg arra a logikus következtetésre jut, hogy bármi is volt a fiúval, rosszul sült el."

"A fiúnak semmi köze ahhoz, amit az apja tett. Akkor még csak kisgyerek volt."

"Nem, nem ő volt, de az igazság az, hogy én álltam a szülei és a családja halála mögött. Annikára csak úgy tekinthet, mint a lányomra, és nem engedem, hogy ilyen kínzásoknak tegye ki."

"Utálni fog minket..."

Férjem nagy keze az arcomra simul, és gyengéden simogat, apró lökéshullámokat keltve a bőrömön. "Néhány év múlva tudni fogja, hogy azért tettük, hogy megvédjük őt".

De milyen áron?

Adrian mindig is módszeres és megoldásorientált volt, így őt nem nagyon érdeklik az érzések, engem viszont igen.

És tudom, csak tudom, hogy lehet, hogy véletlenül megöltük Anni egy részét, amit soha nem fogunk tudni visszaszerezni.

CREIGHTON

Itt végig volt egy terv.

Az

univerzumé.

A szüleimé.

Landoné.

Mindenkinek volt egy életútja és egy útja, amelyet kezdettől fogva követnie kellett.

Az univerzum úgy döntött, hogy a biológiai szüleim nem érdemlik meg, hogy éljenek, és utólag tönkretette az életemet.

Anya és apa úgy gondolták, hogy minden információ a múltamról felesleges, ezért mindent megtettek, hogy elrejtsék előlem.

Landonnak szüksége volt rám, mint a káosz szítójára, a változóra, amit arra használt, hogy a Pogányok és a Kígyók összecsapjanak anélkül, hogy az Eliteket is belekeverte volna, ezért visszatartotta az információkat.

De a bosszúmra gondolt.

Így nevezte korábban, miután mellékesen megemlítette, hogy azért rabolta el Nikolai-t, mert őt felhasználhatjuk Jeremy előcsalogatására.

"Ha már itt van a pogányok vezetője, megütheted, megölheted. Megkapod a régóta várt bosszúdat. Mi sem jobb, mint megbüntetni a szülők bűnét azzal, hogy elveszed az egyetlen örökösüket."

Eli azt hiszi, hogy Landon azért mondta ezt, hogy elengedjem, de a szavai nem állnak messze az igazságtól.

Azóta bezárva maradtam a szobámban, órákig, sőt egy egész napig ültem a sötétben, és bámultam a véres kezemet.

Ez nem elég.

Ez a vérmennyiség egyszerűen nem elég.

Vissza kell fizetni. Szemet szemért. Életet életért.

És mivel a szülők érinthetetlenek, a gyerekek fizetnek helyettük.

Ahogy én is tettem több mint tizenhét évvel ezelőtt.

Ez amúgy is sokkal jobban fájna nekik, tekintve, hogy egész életüket arra áldozták, hogy a Volkovok jövőbeli vezetői legyenek.

A b o r d á i m mögött felrobban a fájdalom, ami először fájdalmas, de hamarosan teljesen elviselhetetlenné válik.

A gondolata átvágja összezúzott mellkasomat, és brutálisan elrabolja a levegőmet.

Mindig is kicsit szívtelennek tartottam magam, de Annika volt az, aki bebizonyította, hogy valóban van szívem.

Csakhogy ez csak néhány kiválasztottnak van fenntartva, egy exkluzív listán, amelyre ő v a l a h o g y felkerült.

Egy csukott ajtó, amin keresztül rontott be.

Egy magas fal, amelyet a földre döngölt.

De milyen célból?

Eljutottunk arra a pontra, hogy nem csak a szívét töröm össze, hanem addig rombolom, amíg már nincs mit összeszednie.

Annika mindig is istenként tekintett rám. Nem tudta, hogy az oltár, ahol imádkozott, egy zsarnok istené.

A szobám sötétjében alig látom a kezemet. Alig létezem. Mintha egy párhuzamos világban lebegnék a testemen kívül.

Tigris nyávog a lábam mellől. Nem mozdult mellőlem, mióta bezártam magam ide. Csak úgy dörgölőzik hozzám.

Megsimogatom a fejét, aztán megragadom, és az ajtóm elé teszem, hogy megtalálhassa Brant vagy Remit.

Miután újra bezárkózom a szobámba, előhalászom a telefonomat, hogy elolvassam és újraolvassam az utolsó sms-t, amit küldött.

Különösen az utolsó rész.

Hiányzol. Szeretnélek megcsókolni.

Ujjaim megfeszülnek a telefon körül, majd a falhoz vágom, olyan erővel, hogy az összetörik és a földön csattan.

A szoba fullasztóvá válik a nehéz légzésemtől és a kibaszott ibolya illatától. Tele van vele az ágyneműm, a fürdőszobám, a szekrényem.

Lehet, hogy én voltam az, aki uralkodott rajta, de ő az, aki mindenhol nyomot hagyott.

A levegőmben, a bőrömön, és a kibaszott csontjaim csontvelőjéig.

Felállok, meghúzom a matracot borító lepedőt, és a földre dobom. Összetörök egy lámpát, majd azzal pusztítást végzek a fürdőszobában.

A samponját, a parfümjét, a fogkeféjét, a bolyhos törölközőit. Véletlenül megvágom a kezem, és vérrel kenegetem őket.

Mire végzek, nehezen lélegzem, és minden olyan törött, mint én.

De ez még mindig kurvára nem elég.

A düh bugyog az ereimben, vérrel folyik és többet követel. Itt az ideje, hogy a következő szintre lépjünk.

Landon már azt mondta, hogy Jeremy-t az ajtómhoz hozza azzal, hogy megfenyegeti Nikolai életét.

Elég hosszú idő telt el ahhoz, hogy teljesítse ezt az ígéretet.

Kilépek a szobámból, és elindulok az alagsorba. Eli azt mondta, hogy szemmel tartja a felügyeletet és Lant, amíg ápolja a sebeit.

Remi nem sokkal azután, hogy Bran visszavitte a szobájába, elájult, túl részeg volt ahhoz, hogy bármivel is törődjön.

Arra számítok, hogy Nikolai még mindig be van drogozva. Ma reggel korán felébredt, és majdnem eltörte a karját, amikor megpróbált kiszabadulni a kötelékeiből, így Landonnak újra el kellett kábítania "az őrült rohadékot".

A lábam megáll a pince közelében, amikor az automata lámpa nem gyullad be.

Nincs olyan energiahiány, ami ezt okozhatná, így az egyetlen magyarázat az, hogy valaki szándékosan vágta le.

Persze, egy árnyékot veszek észre, amely gyorsan halad a folyosón.

Stratégiailag.

Követem a mozgásukat, amíg el nem érik a céljukat. Az alagsori ajtó.

Amikor behelyezik a kulcsot és kinyitják, megpillantom nem mást, mint az unokatestvéremet.

Meglepő módon azonban nem Landon.

Bran gyors mozgékonysággal csúszik befelé, aminek most vagyok először szemtanúja. Várok néhány pillanatot, mielőtt követem.

A résnyire nyitott ajtón keresztül ki tudom venni Nyikolaj hatalmas testét, amint a székben, amelyhez hozzá van kötözve, összeesik. A feje a mellkasára borult, hosszú haja kibomlott, és függönyt képez az arca előtt.

Brandon biztonságos távolságban marad, és üres tekintettel figyeli őt.

Mindig is ő volt a legkiegyensúlyozottabb négyünk közül. Soha nem engedett a vadászatnak, manipulációknak, csínytevéseknek, verekedéseknek vagy bármi szörnyűségnek.

Brandon King az egyetlen jó fiú közöttünk.

Míg ikertestvére egy vulkán, addig Bran a föld - csendes, mély, és valóban van magja.

Erkölcs.

Éppen ezért nincs kétségem afelől, hogy elengedi Nikolai-t. Ő nem az a típus, aki tétlenül nézi, hogy másnak baja essen.

Ez a tulajdonsága egy nap valószínűleg a halálát fogja okozni.

Már éppen berontanék, hogy meghiúsítsam a tervét, de megállok, amikor Bran tétova kézzel Nikolai... hajához nyúl.

Lassan, óvatosan hátracsúsztatja, felfedve öntudatlan arcát. Nyögés hagyja el Nikolai ajkait, és Brandon rángatózva elengedi. A keze megtalálja a tarkóját, és meghúzza az ott lévő rövid szőrszálakat.

Nyikolaj szemei felpislognak, pupillái kitágulnak, és úgy tűnik, mintha magasan lenne, mint egy papírsárkány.

"Lótuszvirág...? Mit keresel itt?" A hangja rekedt, kissé elmosódott, alig érthető.

Bran vonakodva engedi el a haját. Aztán előhúz egy kést az övéből, és elkezdi felvágni Nikolai kötéseit. "Te voltál az, aki bejött a házamba. Csak nem tudtál távol maradni?"

Egy ferde vigyor húzódik Nikolai ajkára. "Hogy másképp láthatnám, hogy ilyen imádnivalóan aggódsz értem?"

"Nem aggódom érted, és kurvára ne hívj még egyszer imádnivalónak."

"Hűha, a puccos fiú tud káromkodni."

"Fogd be, vagy a bátyám és az unokatestvéreim nem létező kegyére bízlak."

"Ha tudtam volna, h o g y ezt a z oldaladat fogom látni, már régen elraboltattam volna magam."

"Megőrültél?"

Nikolai megemeli a vállát. "Valószínűleg."

Brandon megrázza a fejét, és nagyot sóhajt. "Elengedlek, és nyitva hagyom a hátsó ajtót, neked pedig magadnak kell megtalálnod a kijáratot."

"Nem." Besétálok, és Bran megdermed, majd lassan szembefordul velem.

"Creigh."

"Lépj hátra" - parancsolom, amikor továbbra is megpróbálja elvágni a köteleket. "Ez nem helyes, és ezt te is tudod..."

"Lépj hátrébb, Bran. Nem ismétlem meg magam még egyszer."

Engedelmeskedik, de nem teszi el a kését, és hagyja, hogy az oldalán lógjon. Amikor korábban a szobámba mentem, Lan és Eli tájékoztatta őt a helyzetről, így pontosan tudja, miért csinálom ezt.

"Kifelé."

"Figyelj..." Felém lép. "Tudom, hogy bosszúvágyat érzel, de ez az egész dolog helytelen."

"Senki sem kérdezte a véleményedet. Maradj ki ebből."

"Nem engedem, hogy eldobd az életed olyan szülőkért, akiket sosem ismertél, és egy olyan múltért, ami nélkül jobb lenne, Creighton." A hangja megkeményedik. "Elengedem Nikolai-t, és utána beszélünk erről. *Racionálisan.*"

Megfordul a foglyunk felé, de mielőtt újra megpróbálná kiszabadítani, tarkón vágom a fejét.

Egy nyögés hagyja el az ajkát, ahogy eszméletlen teste Nikolaira borul. Hátrahúzom, majd a falnak támasztva a földre eresztem.

Sajnálom, Bran, de az erkölcsödnek nincs helye ebben a helyzetben.

"Ez felesleges volt" - mondja Nikolai holtfáradt hangon.

Szembenézek vele, mindkét kezem a zsebemben. "Az, hogy megpróbálom megmenteni magát, az felesleges."

Éppen mondani akar valamit, amikor újra kinyílik az ajtó, és Landon új ruhákban, zúzódások garmadájával sétál befelé.

Tekintete végigvándorol a szobán, és megáll a bátyja láttán, de a legkevésbé sem tűnik meglepettnek. "És mit keres itt?"

"Megpróbálta megmenteni Nyikolájt" - mondom.

"Tudhattam volna, hiszen a kis fasz gyanúsan viselkedett." Landon tekintete rosszalló, de felkapja Brant, félig elviszi, megáll az ajtóban, és azt mondja: "Ó, egyébként itt van Jeremy. Beengedem, amint bezárom az erkölcs királyát." Még egy utolsó pillantást vet Nikolaira, és elmegy, magával viszi Brant.

A falnak dőlök, és keresztbe teszem a karjaimat, megidézve a nyugalmat, ami nincs meg bennem.

Nikolai felnéz rám vad hajzuhatagai alól. "Mire készülsz, király? Mi az a bosszú, amiről a lótuszvirág beszélt?"

Nem mondok semmit, a rám jellemző üres tekintettel válaszolok a tekintetére.

"Nem kéne inkább megvesztegetned Jer-t, hogy hagyja, hogy a húgával legyél, ahelyett, hogy arra biztatod, hogy tépje ki a golyóidat?"

Összeszorul az állkapcsom, de semlegesítem az arckifejezésemet.

"A francba? Mondj valamit. Várj egy kibaszott percet. Mondom, te játszottad Anni-t? Ha ez a helyzet, akkor segítek Jeremy-nek letépni a fejedet, és bedobom a tested az óceánba, mint a halaknak való eledelt."

Amikor folytatom a hallgatásomat, nagyot sóhajt. "Azt hiszed, Jeremy nem tudott a kapcsolatotokról? Már a tűz óta sejti, de azért hagyta, hogy megússzátok, mert tudta, hogy a húga úgy érzi, hogy a sok biztonsági őr és őr megfojtja, ezért adott neki egy kis mozgásteret. Folyamatosan figyelt téged, és tudta, hogy jól bánsz vele, és ő boldog volt. Az egyetlen kibaszott ok, amiért újra gyanakodni kezdett a szándékaidra, az az intim kapcsolatod volt azzal a rohadék Landonnal. Tévútra vezetett téged, és Jeremy megkérdőjelezte, hogy egyáltalán meg kellett volna-e bíznia benned a húgát. Igaza volt?"

Odasétálok hozzá, és felveszem a kést, amit Brandon Nikolai ölébe ejtett, amikor elesett. Ugyanazt a kést, amit ez a köcsög a combja közé próbált rejteni, miközben a szóhányásával terelte el a figyelmemet.

Fogalmam sincs, hogy Bran szándékosan hagyta-e neki a kést vagy sem, de a szándék nyilvánvaló.

Az ajtó ismét kinyílik, és én Nikolai mögé bújok, a kést a torkához szorítva.

Landon és Eli bevezették Jeremyt. Kicsit rongyosnak tűnik, és valószínűleg rögtön azután jött ide, hogy leszállt.

Ez azt jelenti, hogy Annika is vele jött? Vagy az Államokban hagyta?

Gondolatban kirázom a fejemből a gondolatát.

Ez a legrosszabb alkalom, hogy Annika Volkov elvonja a figyelmét.

Jeremy a szoba közepén megállásra kényszerül, amikor Landon megszorítja a kezét. Sötét tekintetét Nikolai arcáról a torkához tartott késre siklatja. "Nem akarja valaki elmagyarázni, hogy mit jelent ez?"

"Régimódi bosszú?" Landon vigyorogva mondja.

"Így van. Bosszú." Eli körbejárja őt. "Látod, az anyukád megölte Creigh biológiai apját, az apukád pedig eltussolta, tönkretette a hírnevét, és öngyilkosságba kergette a feleségét. A ribanc pedig megpróbálta magával rántani Creigh-t a pokolba. Épphogy megmenekült a halál karmai közül, amikor hároméves volt. Szóval... ő valahogy neheztel rá."

"Egy nagyot" - szolgáltatta Lan.

"Az anyám nem ölt meg senkit" - mondja Jeremy. Pontosan. Tényszerűen.

"Még akkor is, amikor *őrült* volt?" Lan az utolsó szót gúnyosan suttogja.

Jeremy megfordul, és arcon vágja. "Ha még egyszer őrültnek nevezed, a te temetésed lesz."

"Jaj. Ez a "féltékenyek vagyunk Landon arcára" napja." Még mindig mosolyog. "Megütötted az ideget, maffiaherceg?"

Látom rajta, hogy a feledés homályába akarja taszítani Lant, de ő megrögzött arckifejezéssel bámul rám. "Anya azt mondta, hogy látta a képedet Annika telefonján, és felismert téged, mert apád szemei vannak. Olyan szemek, amiket soha nem fog elfelejteni."

"Mert megölte őt?" Nem is tudom, hogy tudok ilyen nyugodtan beszélni. "Mert rosszat tett vele. Nem árult el más részletet, csak azt.
de tudom, hogy anyám nem gyilkos. Soha nem árvulna el önként egy gyereket, és nem lenne az oka a halálának."

"Akkor nyilvánvalóan nem ismered az anyádat. Vagy túl vak vagy ahhoz, hogy
azt."

Megköszörüli az állát. "Apa azt mondta, hogy tartsalak távol Annikától, bármilyen formában...
de hajlandó vagyok meghallgatni. Hajlandó vagyok véget vetni ennek a rosszindulatnak."

"Akkor máris van egy közülünk." A hangom halott, mindenféle hanglejtés nélkül. "Nincs mit hallgatni, Jeremy. Az egyetlen célom, hogy eltöröljem a családodat a föld színéről. Veled kezdem."

"Akkor megöllek."

"Ha tudod, mindenképpen. Ez az egyetlen módja, hogy megállítson."

"Hé, te rohadék!" Nikolai mániákusan vigyorog rám, olyan szemekkel, mint Landon, amikor be van tépve. "Te nem használsz ki engem erre."

És csak úgy, az őrült fattyú a pengének nyomja a nyakát. Mély vágás nyílik a bőrén, amitől a vér kiömlik belőle.

"Nikolai!" Jeremy üvölt, és elkezd felénk rohanni, de Landon visszatartja.

Ellépek, még mindig a kezemben tartva a véres kést.

"Én... nem leszek a... bukásod... Jer..." Nikolai gurgulázik, a hang vibrál a torkán.

"Ez az őrült ribanc." Eli elindul felénk, leveszi a kabátját, és módszeresen Nikolai vérző torkához nyomja. "Hé! Ne dögölj meg, te kis fasz. Nem fogod gyilkossá tenni a bátyámat, amikor nem erre szerződött."

"Nikolai!" Jeremy küzd Lan ellen, és megpróbálja megütni, de ezúttal az unokatestvérem lebukik, és még az öklét is az arcába vágja.

Én? Bámulom a késről csöpögő vért. Szóval egy élet kioltása ilyen egyszerű és gyors.

Egy nanoszekundumnyi torokvágás elég ahhoz, hogy mindennek vége legyen.

Mi a faszért küzdöttem akkoriban ennyit? Miért nem hagytam, hogy ilyen... könnyen véget érjen?

"Creighton!"

Vörös látásom a bátyámra terelődik, aki még mindig Nikolai nyakához szorítja a kabátot, miközben a feje oldalra dől, a szemei alig nyílnak ki.

"E n g e d j é t e k el. Kórházba kell vinni." Rámosolygott Lanra. "Nem tudnád elhozni Gareth-et? Miért kellett ezt az őrült pöcsöt vinned?

Az unokatestvérem megvonja a vállát. "Megsértett engem."

Mozdulataim biztosak és határozottak, ahogy elvágom a köteleket. Eli egyelőre Nikolai nyakába csomózza a kabátot. Amint a kötések eltűnnek, kiviszi őt a szabadba.

Jeremy megpróbálja követni, de Lan a falhoz löki. "Még nem végeztünk veled, pogány."

"Mi a faszra várs?" Rám néz az unokatestvérem helyett. "Meg akarsz ölni? Bosszút akarsz állni a szánalmas családodon? A gyenge apádat, aki nem tudott megvédeni téged? A bűnöző anyádat, aki meg akart ölni téged? Akkor tedd meg! Itt vagyok, úgyhogy csináld, baszd meg!"

Odarohanok hozzá, kitépem Lan szorításából, és a falhoz szorítom, a könyökömmel és a késsel a torkához szorítom. "Azt hiszed, bosszút állok azokért a kibaszott lúzerekért? Leszarom őket, a rögtönzött családjukat vagy a rohadt világukat. Ez a bosszú nem róluk szól, hanem *rólam*. Én voltam az egész szituáció bukása, amire senki sem gondolt. Én voltam az, akit éhezve, szomjasan, és a halálon kívül más sors nélkül hagytak. Nem azért másztam ki abból a pokolból, hogy a múltat hagyjam a múltnak".

"Ha nem engeded el ezt a haragot, a végén még meghalsz - mondja Jeremy nyugodtan, magabiztosan. "Így vagy úgy, de akár az apám, akár az őrei, akár a barátai keze által. A lehető legbrutálisabb módon fognak megölni, és elveszíted az életet, amiért olyan keményen küzdöttél."

"Legalább lezárnám a dolgot."

Lan felemeli a kezét a falnak támasztott helyéről. "A lezárásra szavazok."

A késem közelebb nyomódik Jeremy nyakához. Megpróbál belém rúgni, de nem sikerül neki, amikor szorosabbra húzom a szorításomat.

"Anoushka utálni fog téged - motyogja.

"Nem jobban, mint amennyire már most is
utálom őt."

És magamnak, amiért hagytam, hogy ilyen hatással legyen rám.

Gyűlölöm őt, amiért belépett az életembe, tönkretette a terveimet, és valahogy még mindig rángatja egy furcsa részemet.

Még most is. Ahogy Jeremyt fenyegetem, nem felejthetem el, hogy ő a kibaszott bátyja.

"Mi a fasz? Mi a faszom?" Remi zavart hangja hallatszik a bejárat felől. "Az ott vér? Mint a valódi vér? Ezt értetted vészhelyzet alatt, Anni? Mi..."

Egy pillantást vetek a vállam fölött, hogy megmondjam Reminek, hogy menjen a picsába, de megdermedek, amikor a tekintetem találkozik Annika tekintetével.

Az övéi csillogóak, kerekek, és kábult kábulatba esnek.

Mióta ismerem, először fordul elő, hogy nem az egyik lila ruhájában van, hanem farmerben és egy túlméretezett kapucnis pulóverben.

A haját eltakarja a csuklya, és tetőtől talpig remeg. "Mi a faszt
keresel itt?" Jeremy kiabál. "Tűnj el!"

Összeszorítja az ajkait, és mégis sikerül fenntartania velem a szemkontaktust. Állandó, mint amikor szex közben kezd túl sok lenni, de mondom neki, hogy tartsa rajtam a szemét, és ez azonnal megnyugtatja.

Mi a faszért gondolok erre?

"Creighton... kérlek, hagyd abba. Megbeszélhetjük ezt az egészet."

"Tisztában vagy ezzel?" Kérdezem, képtelen vagyok elrejteni a hangomból a zavarodottságot.

"M-Mama... most mondta el." Az ajkai megremegnek. "Annyira sajnálom az egészet. Anya is. Esküszöm. Szóval kérlek, ne bántsd Jeremyt. Neki semmi köze a múlthoz."

A belsőm aljas undorral tekeredik. Őt.

Magamnál.

Minden kibaszott dologban.

"A szüleid igen. A legjobb módja annak, hogy megbántsd őket, ha elveszed tőlük a drága elsőszülöttjüket. Te magad mondtad, hogy a szüleidnek különleges helye van benne."

"Ne, kérem..." Egy könnycsepp csúszik végig az arcán, miközben előre lép. "*Ne tedd*." Tovább nyomom a kést a bátyja nyakába.

Ha túl közel kerül, lehet, hogy én is előveszem Nikolai-t, és egyszer s mindenkorra eloltom ezt a tüzet.

Annika megáll, újabb könnycseppek csorognak az arcán. Még több gyötrelem.

Több szomorúság.

Mindig is utáltam a könnyeit a szexen kívül, és most, hogy miattam vannak, ez nem kevesebb, mint hogy kitépi a belemet.

"Annika." Jeremy mellkasa az enyémhez dübörög. "Tűnj el innen."

"Nem hagylak el, Jer." Rám néz, és magabiztosan azt mondja: "Fogadj el engem a nevében".

"Annika!" Jeremy szinte üvölt.

"Könyörgöm, Creighton. Ha valaha is jelentettem neked valamit, ha csak egy cseppnyi gyengédséget éreztél irántam, ne tedd ezt velem. Ne vedd el a bátyámat, ne gyűlöljön meg téged. Ne... ne kényszeríts, hogy válasszak."

A mellkasom olyan fényesen, olyan forrón ég, hogy biztos vagyok benne, hogy apró, véres darabokra fog robbanni.

"Creigh..." Remi halkan szólít. Az egész műsort a pálya széléről figyelte, valószínűleg azt próbálta kitalálni, hogy még mindig részeg-e. "Hagyd ezt abba. Beszélgessünk."

"Nincs miről beszélnünk." Annikára meredek. "Addig nem hagyom abba, amíg az egész családodat tönkre nem teszem, mint ahogy egykor én is tettem."

"Mondtam, hogy ne kényszeríts, hogy válasszak" - mondja törékeny hangon, miközben benyúl a kapucnis pulóvere alá, és elővesz egy pisztolyt, majd rám szegezi.

Egész teste remeg, kivéve a karját, amely a fegyvert tartja. "Anni." Remi mellé lép. "Dobd el azt."

"Annika, menj már, baszd meg - motyogja Jeremy éles hangon. A tekintete nem szakad le az enyémről. "Hagyd őt elmenni."

"Nem."

"Kiváló lövő vagyok. Mondtam, hogy nem hibázom el, emlékszel?" "Igen."

"Akkor engedd el a bátyámat." Parancsolja, de sír, a hangja fojtogató.

"Nem."

Ez egy halálvágy, azt hiszem. Egy pillanatra olyan gondolatok járnak a fejemben, hogy "az anyámmal együtt kellett volna meghalnom".

Mi értelme az életnek, ha túlságosan ragaszkodom a múlthoz?

Mi értelme az életnek, ha darabokra tépem azt az embert, aki miatt úgy érzem, hogy élek?

Még ha valahogy túllépek is az égető dühön és véget vetek ennek, soha többé nem leszek vele.

Itt a vége.

Megfordulok, és karon szúrom Jeremyt.

Egy lövés cseng a levegőben, amihez egy ugyanilyen
hangos zokogás társul. Egy hang, amit soha nem fogok
elfelejteni, amíg csak élek.

Egy hang, amely a sírig kísérteni fog.

Fájdalom robban a mellkasomban, és mosoly görbül az ajkaimra, miközben meginogok és a föld felé zuhanok.

Azt mondta, hogy nem hiányzik, és ezt komolyan is gondolta.

De nem ütközöm a földre. Ehelyett Landon tart engem.

Bámul rám a lélektelen szemeivel, és kurvára szomorú, hogy őt látom utoljára.

Legalább Eli lehetett volna.

De azt hiszem, a magamfajta nem választhat. "Creigh!

Hallasz engem?"

Megragadom a gallérjánál fogva, és a tüdőmben lévő utolsó lélegzetvételek segítségével fojtogatom: "T- mondd... anyának és... apának... t- hogy... sajnálom...".

Az utolsó látvány, amit látok, homályos, kékesszürke szemek, és az utolsó dolog, amit hallok, h o g y az én egyedi készítésű Kaszásom a nevemet kiáltja.

De én már elmentem.

A düh a semmibe tompul, és behunyom a
szemem. Végre... vége.

ANNIKA

Nem.

Egyszerűen *nem.*

Ez egy rémálom lehet. Ha felébredek, újra ott találom magam, ahol két nappal ezelőtt. Az élelmiszerboltban, Creighton kezét fogva, és beszélgetve mindenről és semmiről.

Ezúttal nem hagyom, hogy Jeremy ránk találjon, és ha mégis, nem megyek el vele. Megragadom Creigh kezét és maradok.

Magammal viszem és elszaladok.

Így minden rendben lesz. Minden visszatér a normális kerékvágásba, és nem maradok ebben a rémálomban.

Furcsa, hogy milyen gondolatok járnak a fejedben, amikor minden más kioltja magát. Amikor csak fehér zaj, sivár csend és vörös.

Sok piros.

Vérvörös.

Piros. Piros.

Piros.

Nem tudom, hogy kerülök térdre. Nem sétálok oda, ahová ő esett. Egy sérült állat koordinálatlan sebességével kúszom az érdes felületen.

A látásom vak a minket körülvevő emberekre, a fülem pedig süket a kiabálásra és a kaotikus zajra.

Az egyetlen hang, amit hallok, egy hosszú zümmögés, és az egyetlen dolog, amit látok, az ő és a vörös.

Teljesen vörös.

A fegyverem miatt. Amit nem kellett volna magammal hoznom, amikor megtudtam, hogy Jeremy veszélyben van. Amit a kocsiban kellett volna tartanom, és nem a kapucnim alá csúsztatni.

A testem gurul, vagy talán a szoba forog szabálytalan ritmusban. Talán imáim meghallgatásra találnak, és felébredek ebből a rémálomból.

Most, kérem. Valaki

ébresszen fel.

Ahelyett, hogy kinyitnám a szemem, belemélyesztem a kezem abba a vörösbe, ami teljesen sötét és ragacsos, és nem ott van, ahol kellene. Belül kellene lennie, nem pedig kívül.

Homályosan felemelem a kezem, hogy az ujjaimat bevonó vért bámuljam, majd a testet, amit hátrahagyott.

Valaki, Landon, mindkét kezét keményen a Creigh hátán lévő vágásra nyomja, ahol még több életesszencia szökik ki.

Egyre csak folyik, és folyik, pocsolyát képezve a teste alatt. Creighton

arca sápadt, kifejezéstelen, és a szemei csukva vannak,

amitől szempillái megrebbentek az arcán.

Masszív testalkata mozdulatlan, élettelen.

Egyáltalán nem hasonlít arra a Creightonra, akit

én ismerek.

Az emberek talán komornak, túl csendesnek vagy túl hidegnek látják, de ő volt az, aki miatt úgy éreztem, hogy élek.

Aki mindent megváltoztatott. És én

elvettem.

Mindent.

Az egészet.

Azt hiszem, mindjárt hányok.

Épp amikor a hányinger eltömíti a torkomat, egy erős kéz a karomnál

fogva megránt.

Egy pillanatra azt hiszem, hogy ez az az ébresztő, amiért imádkoztam.

Talán Creigh az, aki álomszuszéknak nevez - pedig ő sokkal rosszabb -, és meglep egy randival.

Talán újra megnézi velem a *Büszkeség és balítéletet*, reménytelen romantikusnak nevez, aztán megdug.

Lehet, hogy Tigrisnek lesz egy kukkolós ülése, és irracionálisan féltékeny lesz emiatt.

Így hát hagytam, hogy megtörténjen. Behunytam a szemem, és az egész jelenetet egy szörnyű rémálomnak könyveltem el.

Minden rémálmok rémálma.

Várom, hogy a torkomat eltömő golyó eltűnjön. Várom, hogy a remegés a végtagjaimban alábbhagyjon, és a ragacsosság eltűnjön az ujjaimból.

Ez még
rosszabb
lesz.

Mélyebbre
szivárog.

Tovább zárja a torkomat.

Amikor kinyitom a szemem, egy autó irányába löknek, friss könnyek csorognak az arcomon, ahogy megpillantom Jeremyt.

Homlokát ráncolva tanulmányozza az Elitek kör alakú felhajtóját.

"Nem - motyogom, és véres kezemmel a fejemet szorongatom. "Nem, nem, nem, n e m , nem... egy rémálom, egy rémálom, ez csak egy rémálom...".

"Anoushka... ne küzdj ellenem, hanem szállj be a kocsiba."

Ekkor veszem észre, hogy vonaglottam, küzdöttem és rángatóztam, megakadályozva a bátyámat abban, hogy betoljon az anyósülésre.

Megállok, kezemet a halántékomról lehúzom, és belefulladok a vörösbe.

Minden vörösbe.

Vérvörös.

A vörös.

"Anoushka..."

Homályos látásomon keresztül bámulom a bátyámat és a vágást a vállán. "Mondd, hogy ez csak egy rémálom. Mondd, hogy nem vagy valódi, Jer. Ez... ez csak a fejemben van. Én nem... én nem... én nem... lőttem le".

"Te voltál, és el kell tűnnünk innen a picsába, amíg elterelik a figyelmüket."

Folyamatosan rázom a fejem, olyan erővel, hogy csodálkozom, hogy nem esik le. "Én... én... visszamegyek oda, és megbizonyosodom róla, hogy ez csak egy rémálom... annak kell lennie...".

A bátyám megragad a vállamnál fogva, és a kocsinak csapott. "Ébredj már fel, Annika. Mellbe lőtted, baszd meg! Valószínűleg meghalt, és ha bemész oda, csak téged ölnek meg, érted?".

"Nem... nem... nem... nem..." A mormogásom egyre erősödik, ahogy a vonaglásom és a szorongó próbálkozásaim is, hogy kiszabaduljak a szorításából.

Ezúttal Jeremy bedob engem a kocsiba, a biztonsági övvel beköt, majd a vezetőüléshez szalad.

Kétségbeesetten, mániákusan próbálom kiszabadítani magam. De önkéntelen könnyeim és remegő, véres kezeim lehetetlenné teszik.

A bátyám autója végigrobog a felhajtón, és kifelé menet majdnem betöri a kaput.

Ő száguldozik, én meg jajgatva nézek magam mögé, a tükrön keresztül, a réseken át. Bárhová, ahol megpillanthatom.

Nem tart sokáig, mire elérjük a pogányok táborát. Amint Jeremy kioldja a biztonsági övet, visszarohanok a bejárathoz.

Fogalmam sincs, merre megyek gyalog, de amíg innen kijutok, addig találok megoldást. Én...

Könyörtelen karok tekerednek a közepem köré, és Jeremy szinte felemel a földről. "Mi a faszt képzelsz, hova mész?"

"Hogy biztosan rémálom legyen."

"*Nem az.*" A hangja kemény, teljesen sötét és üzleties. Általában ettől elmenekülnék. Most semmit sem ér a csontjaimba hatoló borzalomhoz képest.

Letesz, megragadja a könyökömet, és berángat magával a kastélyba. Próbálom kiszabadítani magam, de a bivalybátyámmal nem lehet vitatkozni.

"Mi folyik... nos, bassza meg." Gareth megáll a bejárat mellett, és tanulmányozza a minket díszítő sok vért. "Jól vagy?"

"Nikolai" - eresztette ki Jeremy összeszorított fogak között. "Meg kell győződnünk róla, hogy jól van. Az őrült faszfejnek elvágták a torkát, hogy ne legyen a gyenge pontom."

"Szent szar." Gareth előveszi a telefonját, és az ajtó felé viharzik. "Rajta vagyok."

"Hol van Kill?" Jeremy kiabál, de Gareth már elment.

"Egy rémálom", mormogom, félig eszméletemnél, félig egy hurokban rekedve. "Ez csak egy rémálom. Csak rémálom lehet."

"Engem keresel?" Killian megjelenik a lépcső tetején, oldalra billenti a fejét, és rám szegezi a szemét. "Tényleg te lőtted le Creightont?"

A mormogásom elhallgat, én pedig döbbenten bámulok. Lehet, hogy Killian is benne volt a rémálmomban?

"Honnan tudtad ilyen gyorsan?" Jeremy kérdezi.

"Glyndon most hívott fel, és sírt, mert az unokatestvére meg fog halni. Nem igazán értékelem, ha valaki megríkatja a kis nyuszimat,

Annika."

"Én nem." Rázom a fejem kétségbeesetten. "Ez csak egy rémálom. Jer-t leszúrták, és az is csak egy rémálom volt."

A bátyám nagy levegőt vesz. "Nem önmaga. Menj, erősítsd meg a biztonságiakat. Én majd vigyázok rá, és csatlakozom hozzátok."

"Jól vagyok. Teljesen jól vagyok, és ez csak egy rémálom volt."

Jeremy gyakorlatilag felvonszolt a lépcsőn a szobámba. A szobámba, ahová Creighton az első este jött be.

Az éjszaka, amely után közel kerültünk egymáshoz.

Az éjszaka, amikor felismertem őt a tekintetéről, csak azért, mert ő egy isten volt. Az *én* istenem. És én mégis utána nyúltam.

Tudtam, hogy tilos, de megérintettem azt az istent, és most ezért büntetést kapok.

"Annika... Annika? Annika!"

A bátyám durva hangjára felriadok a kábulatból, és a rémálom, amely nem akar véget érni, visszaszűrődik a közvetlen valóságba.

Jeremy megragadja a vállamat, a szemei az enyémet kutatják. "Rendben leszel?"

A tekintetem a pólóján lévő vérre siklik. Nem olyan vörös, mint a korábbi tócsa, de ott van. Megérintem a piszkos kezemmel, az ujjaim összeszorulnak és feloldódnak.

"Ez is egy rémálom. Nem vérzel, Jer."

Megrándul, majd megszabadít a szorításomtól. "Túlélem. Nem hiszem, hogy tényleg bántani akart."

Zokogás szakad fel a torkomból, ahogy a valóság minden élénk vörös színben zúdul rám.

"Ő... nem tette?" A hangom megtörik, ahogy a nedvesség átitatja az arcom és a nyakam.

Jer megrázza a fejét.

"Akkor... akkor... akkor... akkor miért... miért húztam meg a ravaszt? Mondd el, Jer! Ha nem akartalak megmenteni, ha nem kellett volna, akkor miért húztam meg?"

"Mert ő akarta, Anoushka." Jeremy hangja megenyhül, a bátyám hangja pedig nem lágyul meg. "Úgy tűnt, hogy fájdalmai vannak, és elhatározta, hogy mindennek... véget vet."

"Nem..." Zokogva ütöm a bátyám mellkasát. "Ah... ah... ez... fáj. Miért fáj? Ah...ne fájjon tovább. Rengeteg vér volt, Jer... Mi van, ha ő...? Mi van, ha... Mi van..."

A szó csomót köt és fojtogat, nem engedi, hogy hangosan kimondjam.

A bátyám a jó karjával szorosan a mellkasához húz, én pedig sírva fakadok.

Csak sírok és sírok, amíg azt hiszem, hogy nem maradnak könnyeim. Amíg azt nem hiszem, hogy elájulok a mellkasomat szétroncsoló fájdalomtól.

A vörös és a sápadt arc képe kísért engem.

Az arc, amely talán soha nem kapja vissza az életét, mert véget vetettem neki. A saját kezemmel vetettem véget neki.

Amikor a könnyeim csuklássá válnak, Jer kézen fogva kivisz a fürdőszobába, mint amikor kisgyerekként elestem és összepiszkítottam magam.

Megnyitja a csapot, és türelmesen lesikálja a kezemről a vért.

Bozót.

Bozót.

Bozót.

Az összes vörös lefolyik a lefolyóba, a bíbor és a fehér kísérteties szimfóniájában. De a bizonyíték ott marad a körmeim alatt, az ujjaimra tapadva, és nem hajlandó eltűnni.

Aztán Jeremy megmossa az arcom, és ujjaival átfésüli kusza, piszkos hajamat. Miután végzett, visszavezet a szobámba.

Élettelen vagyok, félig mozgok, félig halott. Nem tiltakozom, amikor leültet az ágy lábára, és előveszi az elsősegélydobozt.

Tisztogatni kezdi a vágásokat az ujjaimon, a tenyeremen.

Megérintem a vállát, és a könnyek, amelyekről azt hittem, hogy már nincsenek ott, összegyűlnek a szemhéjamon, és végigfolynak az arcomon.

A hangom túl rekedt, túl nyers. "Leszúrt téged... Azt hittem... azt hittem, meg fog ölni... Nem tudtam... nem hagyhattam, hogy ezt tegye. Nem tudtalak elveszíteni. Nem gondolkodtam, amikor meghúztam a ravaszt. Miért mentem a mellkasára? Megpróbáltam elvéteni, de már túl késő volt. Túl késő."

Jeremy megsimogatja a karomat. "Semmi baj, Anoushka."

"Nem az! Nincs rendben! Nem akart megölni téged, de én megöltem... Megöltem a férfit, akit szeretek, Jer. Én k-öltem meg... Én... én..."

"Nem halt meg - mondja lassan, türelmesen. "Nem vagy gyilkos. Te csak szeretsz engem, és ez így van rendjén, Anoushka. A választás rendben van."

Ettől csak még jobban sírok, még akkor is, amikor megpróbálom kitisztítani a sebét. A végén még jobban fáj neki, és azt mondja, hogy csak

össze kell varrni.

Jeremy nem hagy el mellőlem. Akkor sem, amikor végül elájulok. Akkor sem, amikor sírva ébredek.

Még akkor sem, amikor megütöttem és hibáztattam, amiért megzavart minket aznap este a boltban.

Hogy hazavittél.

Őt hibáztatom, amiért rájöttem az igazságra a rosszul sikerült kapcsolatomról.

Hibáztatom, amiért vakon Nikolai segítségére sietett, amikor nem kellett volna. Logikátlan és érzelmes vagyok, és egy epikus méretű zűrzavar.

De a bátyám végig mellettem marad, csendben felajánlja a támogatását, és megértéssel viseli szavaim ostorcsapásait.

Killian jön és összevarrja a szobámban. Amikor megkérdezem tőle, hogy hallott-e valami hírt, rám néz, majd szó nélkül távozik.

Képzeld el a meglepetésemet, amikor másnap korán reggel, nyugtalan alvás után felébredek, és Jeremy azt kérdezi: "Akarsz a kórházba menni?".

"Te... te tényleg megengeded?"

"Ha nem teszem, akkor a hátam mögött kiosonsz, és bajba keveredsz. Úgyis elmegyek Nyikolajhoz, úgyhogy messziről is megnézheted." "Ő... jól van?"

"Nikolai vagy Creighton?" Nyelek egyet. "Mindkettő?"

"Szerencsére Nyikolaj nem vágta túl mélyre a torkát. Creighton azonban az intenzív osztályon van. Kiterjedt vérzése van, és kómában van. A következő két nap fontos lesz, hogy eldőljön, él-e vagy meghal."

A tenyeremet a számhoz csapom, és kétségbeesetten rázom a fejem. Nem. Ez nem lehet igaz.

Jeremy elrántja a kezemet. "Szedd össze magad, Annika. Vagy összeomlasz és elsorvadsz, és jegyezd meg a szavaimat, ha így teszel, akkor bezárlak ide a pokolba, és nincs kiút. Vagy lezuhanyozol, átöltözöl, és lent találkozunk, hogy együtt menjünk a kórházba. Harmadik lehetőség nem lesz." Aztán elindul az ajtó felé. "Tizenöt percet kapsz."

Autopilóta üzemmódban vagyok, miközben a történelem leggyorsabb zuhanyát veszem, és minden gondolatomat kitörlöm.

Mire átöltözöm és lemegyek a földszintre, Jeremy már vár rám, egyik keze a zsebében, a másikkal a telefonját lapozgatja.

Bólint jóváhagyólag, majd beszállunk a kocsiba.

Az autóút alatt hol jobban, hol rosszabbul vagyok. Jobban, mert nem sírok, mint egy kisbaba, pedig szeretném.

Rosszabb, mert tegnap este legalább zsibbadt voltam.

Most már érzem az érzelmek minden egyes szúrását. Minden szívdobbanást és minden elcseszett emléket.

Élénk részletességgel emlékszem arra, hogyan tartottam a fegyvert, hogyan nyomtam meg a ravaszt. Érzem a végítélet érzését, ami eluralkodott a fejemen.

Minden túl gyorsan és mégis túl lassan történt.

Jeremy továbbra is csendben vezet, minden szükséges teret megadva nekem. Még akkor is, ha a motor hangja fojtogatóvá válik, és az utak összemosódnak.

Az ablaknak támasztom a fejem, és olyan nehéz levegőt veszek, hogy az üveg bepárásodik.

"Ha látunk egy rendőrt is, elhúzunk onnan a francba" - mondja Jeremy, szemét az útra szegezve. "Nincs jó érzésem azzal kapcsolatban, hogy még nem vonták be őket. Landon és Remington ott voltak. Biztosan tanúskodtak volna ellened. Még jó, hogy elvettem a fegyveredet, amikor elmentünk, így nincs terhelő bizonyíték".

"De én tettem" - motyogom. "Én lőttem le."

"Figyelj rám, és jól figyelj rám, Anoushka." Oldalra billenti a fejét. "Nem dobod el az életed ezért. Azt hitted, nincs más választásod, ezért lőtted le. Ez az egyetlen verzió, amit elfogadunk."

"De..."

"Nincs de. Ez az egyetlen kórházi látogatásod, úgyhogy használd ki."

"Mi? Miért?"

Üres tekintettel néz rám, miközben leparkol a kórház előtt. "Apa már úton van ide. Személyesen visz vissza az Államokba. Határozatlan időre."

Bármit is mondok a témában, nem hallatszik, ahogy Jeremy kilép a autó.

Az én véleményem amúgy sem számítana. Papa, Jer, és még anya is úgy gondolja.

Veszélyben vagyok.

A csavar az, hogy én vagyok az, aki helyette Creightont bántotta. Én vagyok az, aki...

Csattanás hallatszik az ablakon, én pedig összerezzenek, amikor Jeremy rám mered.

Aztán kiszállok a kocsiból, és követem őt befelé.

"Meglátogathatod Nikolai-t" - mondom, a hangom kissé karcosnak hangzik. "Megyek az intenzív osztályra, és nemsokára csatlakozom hozzád."

"Veled megyek."

"Nem kell..." Elakadok, amikor lépteimhez igazodik.

Nem sokkal később az intenzív osztályra érünk, és megállok a sarkon, amikor megpillantok egy szőke, véreres szemű, könnyes arcú nőt, aki egy merev Eli mellett ül, és a vállára hajtja a fejét.

A keze egy férfi markában van, vagy inkább a csuklója. A férfi továbbra is a lány arcát figyeli, homlokát ráncolva.

Meglepően hasonlít Elira, úgy néz ki, mintha egy idősebb változata lenne.

Aiden és Elsa King. A szüleik.

Ez az első alkalom, hogy személyesen láttam őket. Creighton gyakran beszélt róluk imádattal és szinte tisztelettel.

Ahhoz képest, hogy valaki, aki azt hitte magáról, hogy érzéketlen, feltétel nélkül szerette a szüleit, sőt még Eli-t is. Mélyen legbelül a családjának tekintette őket, és gyűlölte magát, amiért a múltbeli változatához ragaszkodott.

Egy olyan változat, amelyet a családom hozott létre, még ha tudtán kívül is.

Glyndon a helyszínre sétál Brandonnal. A férfi arca feszült, míg az övé csupa vörös, és ugyanolyan összevissza, mint Creighton anyukája. A testvérek kávét visznek, amit Creighton apján kívül mindenki visszautasít.

Előre akarok lépni, hogy akár csak egyszer is láthassam őt, de nem merem.

Creighton azt mondta, hogy az édesanyjának törékeny a szíve, ezért feltételezem, hogy Eli mellette marad, az apja pedig valószínűleg figyeli a pulzusát.

Soha nem bocsátom meg magamnak, ha valami történik vele miattam. Fuldokolva nyelek, és megfordulok. "Menjünk."

Jeremy egy pillanatig figyel engem. "Biztos vagy benne?"

Nem. De bólintok, és hagyom, hogy a lábam lefelé vigyen a lépcsőn. Talán a kórházi személyzettől tudok információt szerezni Creightonról, vagy csak távolról szimatolok.

Vagy talán, csak talán, ez az egész rémálom hamarosan véget ér.

"Mit keresel itt?" Az ismerős, most már gonosz hang eljut hozzám, mielőtt hátravetnének, és olyan erősen arcon vágnának, hogy ég a látásom.

Jeremy megragadja a támadót, Avát, és egész testével a falhoz veri. Az arca vörös, valószínűleg attól, hogy kiverte a levegőt a tüdejéből, de azért

rám bámul.

DeepL
Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

Cecily utoléri, és csak egy másodpercig bámulja a jelenetet, mielőtt odarohan, hogy lerántsa Jeremy-t róla.

"Engedd el!" A nő a férfi kezét kapargatja, a hangja nyers.

Megérintem a karját, és megrázom a fejem. Bármennyire is fáj és sírni szeretnék, mégsem teszem.

Jeremy vonakodva engedi el, de Ava nem áll meg, mielőtt újra rám támadna.

Ezúttal könnyes szemmel. "Bíztunk benned! Hagytuk, hogy a testvérünk legyél egy másik urunktól, de te... te le merted lőni Creigh-t... Hogy tehetted ezt, amikor ő annyira törődött veled? Ki a fene vagy te, hogy ellopod őt tőlünk?"

A bátyám megpróbál megvédeni, de én előre lépek, és hagyom, hogy megüssön. Nem próbálok erős maradni. *Nem tudok*. Minél erősebben sír és üt, annál jobban engedem, hogy eleredjenek a könnyeim.

"Ava..." Cecily megpróbálja lerántani rólam. "Ha Elsa néni vagy Aiden bácsi meglátja, nagy szarban leszünk."

"Nem érdekel!" - kiáltja. "Azt hittem, ez a ribanc boldoggá teszi Creigh-t, és Isten tudja, hogy erre szüksége volt, de a sírba küldi őt!"

"Én nem akartam... Sajnálom..." Suttogom két zokogás között. "Én csak... én csak arra gondoltam, hogy megmentsem a bátyámat. Esküszöm, nem akartam bántani őt. Esküszöm..."

"Menj el" - morogja Ava, arca kipirult, arca könnyes. "Csak azért nem jelentettük a rendőrségen, mert Landon Creighton hagyja a labdát, ha felébred, és egyikünk sem akarja tovább idegesíteni Elsa nénit, ezért azt mondtuk, hogy rablás volt. De kurvára esküszöm, Annika, ha Creighnek bármi baja esik, elrepülök az Államokba, és személyesen öllek meg."

"Nem, ha útközben halott leszel" - mondja Jeremy rezzenéstelen hangon.

Ava továbbra is engem bámul, de Cecily az, aki a bátyámra mered. "Azt javaslom, fogd őt, és menjetek."

"És azt javaslom, hogy fogd be a pofád - mondja nyugalmat árasztó nyugalommal. Cecily még egy ütés erejéig találkozik a kemény tekintetével, aztán elvonszolja Avát.

"Menjünk."

"Soha többé ne mutatkozz a közelünkben - suttogja Ava. "*Gyilkos*."

Aztán eltűnnek, és egy fojtott zokogással és olyan mély fájdalommal hagynak maguk után, hogy legszívesebben... véget vetnék az egésznek.

AIDEN

"Sweetheart?"

Elsa nem hall engem. Tekintete a legkisebb fiunk mozdulatlan testére tapad az ablakon keresztül.

Már két napja a gépekre van kötve, és még mindig nincs jele annak, hogy visszatért volna az életbe.

Nekünk.

Ez a tény feszíti Elzát, és lassan megfosztja attól a fénytől, amit mindig is szerettem benne.

Ugyanazt a fényt, amit Creighton tett oda, amikor belépett az életünkbe.

Most lassan, de biztosan elszívja. "Elsa",

szólítom újra, ezúttal határozottabban.

A feleségem végre lecsúsztatja a figyelmét az ablakról rám. Gyönyörű hosszú haja negyvennyolc óra alatt elvesztette fényét, arca sápadt, és sötét karikák homályosítják el általában villanykék szemét.

Most már élettelenek, mint a többi része.

Inkább gyilkolok, minthogy hagyjam, hogy bármi is elrabolja a feleségem életforrását. Ebben a pillanatban ez történetesen Creighton.

"Vissza kellene menned a szállodába, és pihenni." Meglepő, hogy a körülményekhez képest mennyire nyugodtnak és összeszedettnek tűnök.

"Nem, jól vagyok."

"Teljesen kimerültnek tűnsz." Megragadom a csuklóját, és összeszorítom az állkapcsomat. "És a pulzusod is gyengült."

Finoman, de elég erővel húzza el a kezét az enyémről ahhoz, hogy az egész testem megfeszüljön. "A fiunkat meglőtték, és nem hajlandó felébredni. Az egész életem most kellő káoszban van, úgyhogy a pulzusom az utolsó dolog, ami eszembe jut."

"Ez az első dolog az enyémen." Átkarolom a derekát, és az oldalamhoz csapom. "És mit mondtam arról, hogy elhúzódsz tőlem, édesem, hmm?"

Megkopott arca ráncokat vet.

"Aiden..." "Mi a faszt mondtam?"

Nagyot sóhajt. "Hogy haragudhatunk egymásra, miközben hozzám érsz."

"Így van. Szóval ne próbálkozz még egyszer ezzel a mutatvánnyal, különben bajban leszünk."

"Már most is van egy problémánk." A hangja törékennyé válik, és megremeg a karjaimban, miközben újra az ablakon keresztül bámul. "Mit fogunk csinálni, ha nem ébred fel?"

"Ő Creighton, édesem. Ugyanaz a Creighton, aki kimászott abból a gázzal fertőzött házból, mert visszautasította a véget, amit a szörnyeteg szülőanyja választott neki. Ő az a fiú, aki teljes szívéből elfogadott minket, és már az első hónapban, amikor hozzánk költözött, anyának és apának szólított minket. Ő választott minket, mint családot, és hinnünk kell abban, hogy továbbra is minket fog választani".

Egy könnycsepp gördül végig a feleségem arcán, és én legszívesebben darabokra mészárolnám azt a kibaszott könnycseppet. Le akarom szúrni a fájdalmat, ami kísérti őt, és megfojtani a kibaszott halálba.

"De mi van, ha mégsem? Mi van, ha... visszamegy és újra kérdéseket tesz fel arról, hogy ki ő, honnan jött, és miért kellett kisfiúként kimásznia? Mi lenne, ha nem tenné fel ezeket a kérdéseket hangosan, hanem elkezdene válaszolni rájuk négyszemközt? Talán... talán ezért lőtték le."

A szívverése felgyorsul az enyémhez képest, és én legszívesebben kiráznám belőle a szart is ezért. Az orvos azt mondta, hogy ajánlott, hogy ne tegyük ki őt extrém stresszes vagy érzelmi helyzeteknek.

Ezért dolgozik most kevesebbet, és az ideje nagy részét azzal tölti, hogy a gyerekeinkkel beszélget, és a barátnőivel tölti a csajos időt - amit egyébként teljesen utálok, mert ez azt jelenti, hogy kevesebb idő jut rám.

Vagy inkább az egyik démon-ivadékkal, Elivel beszélget. Köztudott, hogy Creighton inkább alszik, minthogy csevegésbe bocsátkozzon. Mindig is tiszteltük a természetét és az állandó térigényét.

De amitől mindvégig féltünk, úgy tűnik, valósággá vált. Már egy ideje gyanítottam, hogy a térigénye valójában azt jelenti, hogy önmagába vonul vissza, hogy önmegsemmisítést tervezzen.

Mégis nyugalomra kényszerítem magam, és megnyugtató ritmusban simogatom a derekát. "Lélegezz, Elsa, és ha már itt tartunk, tisztítsd ki a fejedből azokat a rákos gondolatokat."

"De..."

"*Most.*"

Kemény parancsomra elhallgat, aztán rám mered. Jól van. A bámulás azt jelenti, hogy elvonja a figyelmét, és nem hagyja, hogy a méreg feleméssze. Lassan visszatér a normális pulzusa, és nagy levegőt vesz.

"Te és a parancsaid túl sok vagy" - motyogja az orra alatt.

"Ha hagyod, hogy a sötét gondolatok feleméssszenek, az a túl sok tulajdonképpeni definíciója." Lágyítom a hangomat. "Menj, pihenj, akár csak néhány órát is, aztán gyere vissza."

"Nem akarom elhagyni őt. Mi van, ha valami történik, amikor nem vagyok itt?"

"Itt leszek. Ahogy az összes gyerek is, aki váltogatja a látogatási időt." "Még mindig..."

"Elsa. Ne akard, hogy átdobjalak a vállamon, és személyesen vonszoljam a feszes kis segged a szállodába. Tudod, hogy erre teljesen képes vagyok."

Lemondó lélegzetet vesz. Bár igazából mindegy, hogy szépen vagy durván csináljuk. A feleségem pontosan tudja, hogy minden ígéretemet betartom.

"Visszaviszlek, anya." Eli árnyékként jelenik meg a sarkon túlról, valószínűleg kihallgatta az egész beszélgetést.

Megvan az az undorító szokása, amit gyerekkorában próbáltam leszoktatni róla, de hamar feladtam, amikor elfajult. Eli korán megértette, hogy az információ hatalom, ezért küldetésének tekintette, hogy minden értékes információhoz hozzájusson.

Ez a saját szüleit is magában foglalja.

Kezét Elsa vállára kulcsolja, és az egyik műmosolyát adja.

Nem engedem el.

Nem engedi el a nőt.

Elsa felsóhajtott. "Ugye tudjátok, hogy valójában egyedül is visszamehetek?"

"Badarság", mondom.

"Szó sem lehet róla" - mondja Eli egyszerre. "Biztos vagyok benne, hogy apa majd szemmel tartja Creigh-t, ahogy én is gondoskodom róla, hogy jól érezd magad, anya."

"Ó, bébi. Mihez kezdenék nélküled?" Rámosolyog a férfira, és bár még mindig kimerültnek tűnik, a fény egy része visszatér.

"Valószínűleg unalmas életet élni apával. Még belegondolni is unalmasan hangzik."

"Megöllek" - mondom, hogy az anyja ne lássa.

"Anya." Felteszi a színészi sapkáját, amit egészen biztosan attól a köcsög Ronantól tanult.

Megjegyzés: legközelebb, amikor találkozunk, fizettessem meg vele, és azonnal kitalálom, hogyan menekülhetnék meg a feleségem haragja elől.

"Mi az, drágám?"

"Apa most fenyegetett meg, hogy megöl."

"Aiden!" Összevonja a szemöldökét, Eli pedig vigyorog a háttérben, mint egy kisördög. Amikor Elsa ismét ráfókuszál, visszavált a sértett arckifejezésre. "Tudod, hogy apád mennyire szeret fenyegetőzni a sport kedvéért. Nem gondolja komolyan."

"Elhiszem, amit mondasz, anya. Most pedig menjünk. Biztonságosan elkísérlek a szállodába. Senki sem tud jobban megvédeni téged, mint én."

"Mint ahogyan a kisöcsédet is megvédted?"

Elsa elsápad, Eli pedig megdermed. Arca fokozatosan elveszíti minden humorát, és testtartása megmerevedik.

"Aiden - suttogja a feleségem. "Hogy mondhatsz ilyet?"

"Hát nem igaz?" Nem szakítom meg a szemkontaktust a fiammal, aki annyira hasonlít rám, hogy úgy érzem, mintha önmagam fiatalabb változatát bámulnám. "Egyetlen küldetésed volt. Hogy szemmel tartsd a bátyádat, és ne hagyd, hogy romboló utakra tévedjen, és hogy értesíts engem vagy a nagyapádat, ha bármi baj történne, de ezen jelesre vizsgáztál".

"Mindent kézben tartottam." A hangja megkeményedik, minden kísérlet, hogy felbosszantson, elszállt, most, hogy ő az, akit megtámadtak.

Creightonra mutatok az ablakon keresztül. "Úgy látod, hogy ura a helyzetnek? Kurvára haldoklik."

"Nem halt meg." Eli állkapcsa összeszorul. "Egy percre elmentem, hogy megoldjak egy másik helyzetet, és amikor visszajöttem..."

"Csak kifogásokat hallok." Felülmúlom őt. "Ismerd be, hogy a helyzet kicsúszott az irányításod alól."

Az ajkai összeszorulnak.

"Mondd ki, Eli. Mondd, hogy igazam van, és Creightonnak Londonban kellett volna maradnia, ahol jobban megfigyelhettem volna."

"És azt hiszed, hogy ez nem került volna az életébe, apa?"

"Hagyd ezt abba, kérlek." Elsa mindkettőnk mellkasára teszi a tenyerét. "Ez most nem a hibáztatás ideje. Egy család vagyunk, és ilyenkor össze kell tartanunk.

"Minden rendben volt" - ismételte meg a fiam.

Odalépek hozzá. "Ha nem ismered be, hogy tévedtél, sosem fogsz nyerni, te punk."

Rám mered, én pedig visszabámulok, és nem hátrálok meg.

Eli és én osztozunk a leggazdagabb, de legbonyolultabb kapcsolatban, ami apa és fia között kialakulhat. Amióta rájött, hogy mi a kihívás, és hogy én vagyok a legjobb ellenfél, akit csak kaphat, aktívan próbál az idegeimre menni.

Fiatalon engedtem neki, mert én értettem meg őt a legjobban. Ha volt valaki, aki tudta, mit jelent mindent kipróbálni a nap alatt, csak hogy ne unatkozzon már annyira az életben, az én voltam.

Mivel nem akartam újrateremteni azt a feszült kapcsolatot, amelyet egykor a saját apámmal ápoltam, zöld utat adtam neki, hogy mindent megtehessen, amit csak akar. Még a társadalmilag elítélendő módszereit is támogattam. Ahol Elsa megpróbálta megbéklyózni a természetét azzal, hogy a szeretetre és a napfényre tanította, ott én szabadon engedtem. Amikor terapeutához akarta vinni, hevesen elutasítottam.

Csak azért, mert mások vagyunk, még nem jelenti azt, hogy a hozzánk hasonló emberekkel bármi baj lenne.

Nem a mi hibánk, hogy felsőbbrendűnek születtünk. A világnak meg kellett tanulnia, hogyan fogadjon el minket, ahogy Elsa tette.

Eli azonban soha, de tényleg *soha nem* tekintette támogatásnak, hogy megpróbáltam megérteni őt. Volt ez a furcsa fixa ideája, hogy győzni akar ellenem. Mindenben.

Versenyszellemű a végletekig, és mindenben ellenem megy, amiben érdemesnek találja az idejét. Beleértve az anyja és a bátyja szeretetének elnyerését is.

Ezért is támadtam rá az előbb. Meg kell tanulnia, hogy Creigh élete nem egy kibaszott játék, amit felhasználhat a terveihez.

"Ööö, szia." Egy apró női hang töri meg a feszültséget.

Elsa elmosolyodik, teljesen figyelmen kívül hagyva minket, és odamegy, hogy megölelje az újonnan érkezettet.

Miután szétválnak, megsimogatja a haját, mint egy szerető anya.

A fiam merevebb testtartással figyeli az egész szóváltást, a szemei szinte feketére sötétednek.

"Ava, drágám. Mit keresel itt?" Elsa tovább simogatja a haját és a ruháját, egyetlen képzeletbeli ráncot sem hagyva magára.

A feleségem mindig is szeretett volna egy kislányt, és mivel nem lett neki, Ava önként jelentkezett, hogy pótlánya legyen.

Eli néha, mint egy szerencsétlen, morgott, hogy Elsa jobban szereti őt, mint őt és Creigh-t.

Ezen a tényen a legkisebb fiam mosolygott és cukkolta a bátyját.

Bármennyire is nehéz Eli, mégis ő a legjobb testvér, akit Creighton kaphatott volna. Ezért is vagyok dühös, hogy nem tudta megvédeni őt.

Ava teljes figyelmét a feleségemre irányítja. "Aiden bácsi írt nekem."

"Tényleg?" Elsa megkérdezi tőlem. "Hagynod kellett volna pihenni és iskolába menni.
Tegnap este itt volt."

"Azt hittem, hogy jobban megnyugszol, ha Ava visszavisz téged, és veled marad. Már beleegyezett. Nem így van, Ava?"

"Igen, persze!" Összekulcsolja a karját Elzáéval, és elmosolyodik. "Bármit, hogy segíthessek és több időt tölthessek veled, nénikém."

"Én leszek az, aki visszaviszi anyát. *Te.* Menj el." Eli feléjük lép, teljesen megfeledkezve a korábbi beszélgetés témájáról.

"Eli! Ne beszélj így Avával!" - szidja Elsa.

"Ne törődj vele. Aiden bácsi meghívott, úgyhogy az ő véleménye nem számít." Ava mosolya megtorpan, mielőtt visszakényszerítené a helyére. "Menjünk."

A feleségem meleg pillantást vet rám, és nem tiltakozik, amikor Ava levezeti őt a folyosón. Eli követi őt.

Csendben.

Ha tudtam volna, hogy Ava jelenléte miatt Elsa végre meghallgatja és megnyugszik, már régen elhívtam volna.

Egyik kezemet a zsebembe csúsztatom, miközben a fiam mozdulatlan alakját bámulom. Az orvos azt mondta, hogy most már csak rajta múlik, és bár megfenyegettem, hogy megölöm az összes orvost, és beperelem a kórházat, ha valami történik vele, tudom, hogy a jelenlegi helyzet Creigh-en múlik.

Van egy akadály, ami megakadályozza, hogy kinyissa a szemét.

Mit, nem tudom. De biztos vagyok benne, hogy köze van ahhoz, amiről a gyerekek suttogtak a sarokban, és nem voltak hajlandóak elmondani nekünk.

Mondanom sem kell, tudom, hogy ez nem valami rablás, mint amiről a

szaros színészek - Landon kivételével - próbáltak meggyőzni minket. A történeteik igazak voltak,

de túlságosan tökéletes volt, és mindenhol ott volt rajta Lan cselszövő bűze.

Kíváncsi vagyok, mi késztette őket arra, hogy ilyen messzire menjenek.

Az egyetlen, aki válaszolhat a kérdésemre, nem más, mint az unokaöcsém, Landon. A többiek könnyebben megfejthető diók, és kényszer alatt gyorsabb eredményt hoznának, de ő az ötletgazda, és ezért rejtegeti az igazi okot.

Van azonban egy probléma. Módszeresen elkerülte, hogy sarokba szorítsam.

Ez egy olyan probléma, amelyet jelenleg keresek megoldást. Ahogyan arra is találtam megoldást, hogy Elsa valóban pihenjen, ahelyett, hogy megerőltetné magát.

A tekintetem Creightonra siklik, és a tehetetlenség a bordáimhoz csapódik. A tény, hogy nem tehetek semmit, hogy kihozzam őt ebből az állapotból, hacsak nem találok fel egy időgépet, hurokként tekeredik a nyakam köré.

Eli a vér szerinti fiam, a hús-vérem, és az egyetlen fiú, akiről azt hittem, hogy apa lehetek, de Creighton az a fiú, akiről nem tudtam, hogy szükségem van rá.

Ő az, aki véletlenszerűen küld nekem egy új tényt, amit megtudott, vagy gondoskodik róla, hogy én is benne legyek, amikor az a punk Eli megpróbál ellenem szegülni a sport kedvéért.

Ő a közvetítőt játssza közöttünk, a láncszemet, amely fenntartja apa-fiú kapcsolatunkat. Nélküle valószínűleg szétesnénk.

Egyszer sem tekintettem őt kevesebbre csak azért, mert nem közös a DNS-ünk. Creighton a bizonyíték arra, hogy a család nem függ a vértől, és én csodának tekintettem őt, ahogy Elsa is.

"Ébredj, fiam" - suttogom, és a hangom kísérteties hangot üt meg a csendben.

Tudom, hogy nem hall engem, de kész vagyok bármilyen módszert kipróbálni, beleértve a sátáni rituálékat is, ha ez azt jelenti, hogy visszakapjuk őt.

Ami kezdődhetne az orvos zaklatásával. Így hát ezt teszem, berontok a főorvos irodájába, miközben ő éppen egy megbeszélésen van.

Ő és a társai úgy bámulnak rám, mintha a pokolból frissen kiszabadult ördög lennék. "Mr. King... tehetek valamit önért?"

"Azon kívül, hogy valóban kompetens és visszahozza a fiamat az öntudatához?"

Dr. Strauss, egy kopasz öregember, kidülledt barna szemekkel és

hegyes orral, idegesnek tűnik. "Ahogy már mondtam, mindent megtettünk, amit csak tudtunk."

"Nem elég ahhoz, hogy még több adományt öntsek ebbe a létesítménybe, és kielégítsem a kutatási vágyaidat."

"Mr. King..."

"Ha nem ébred fel a következő huszonnégy órában, visszaviszem Londonba, és megvonom a csekkjeimet."

Nem várom meg a válaszát, ahogy kilépek a szobából, a legkevésbé sem megkönnyebbülve.

Megállok az automata mellett, és megállok, amikor egy ujj jön mögöttem, és megüti a Water-t.

"Csak az ásványvíz jó ezekből a helypazarló gépekből, ugye?"

Megragadom az üveget, és az unokaöcsém felé fordulok.

Lan hátradől a falnak dőlve, karjait és bokáit keresztbe fonva, miközben egy mosoly árnyéka húzódik az ajkára. "Szia, bácsikám."

"Ez nem tartott sokáig."

"Nem küldhetsz csak úgy sms-t, hogy átadhatsz nekem információkat, és nem várhatod el, hogy megjelenjek. Bár ez egy aljas húzás, bácsikám. Majdnem lyukat ástál a szívem helyén."

"Hagyd abba a drámázást, és ne lógj együtt Remivel, és ne vedd fel a csúnya szokásait. Most pedig mondd el."

"Mit mondjak?"

"Az igazság arról, hogy mi történt Creightonnal. Ki tette ezt vele?"

"Nah, túlságosan alaposan megterveztem az egészet, nem mondhatom el csak úgy.

a titkaim."

"Vagy elmondod, vagy nem lesz alku."

"Jézusom. Biztos, hogy tényleg egy család vagyunk?" "Valószínűleg a genetikában van a hiba."

Kuncog, a hang könnyedén szól. "Nos, annyira nem vagyok ellene, hogy kiderüljön az igazság, de ez attól függ, hogy utálni fogsz-e, ha megtudod, hogy én voltam az, aki kiásta és fényt derített Creighton múltjára."

Összeszorul az állkapcsom, de elnyomom a kellemetlen érzést. Legbelül tudtam, hogy eljön a nap, amikor Creighton kapcsolatba kerül a múltjával, bármennyire is próbáltuk apámmal megakadályozni.

"Nem vagy dühös?" Lan lassan kérdezi.

"Majd később elverem a picsába, de ez nem ad választ arra, hogy miért van ebben az állapotban."

"A helyzet az, hogy Creigh mindig is bosszút akart állni, ezért amikor megtudta annak a párnak a nevét, akik a családja pusztulását okozták, a fiuk után ment."

"Ő az, aki lelőtte?"

"Nem, a nővére volt. Esküszöm a kurva életbe, nem gondoltam volna, hogy abban a Barbie-babában megvan, de lehet, hogy alábecsültem, tekintve, hogy ő egy maffiahercegnő."

"Egy maffiahercegnő" - ismétlem, nem kérdezek semmit. Hát persze.

Elsa és én először az Államokban találkoztunk Creightonnal, amikor meglátogattuk barátomat, Asher Carsont. Akkoriban a felesége, Reina egy hároméves árvát támogatott az egyik általa vezetett szervezetben.

Élettelennek és véznának tűnt, és úgy tűnt, hogy egy centivel megúszta a halált.

A feleségem azonnal beleszeretett. Addig a pontig szomorú epizódjai voltak, valahányszor gyerekeket látott. Mindig is szeretett volna Eli-nak egy testvért, lehetőleg egy nővért, de mivel az orvosok azt mondták, hogy az első terhessége csoda volt, és minden további terhesség bizonyos kockázatot jelentene az életében, vasektómiát végeztettem.

Mert kurvára kizárt, hogy veszélybe sodortam volna az életét.

Megértette ezt a döntést, de mégis sírt. Egy teljes hónapig depressziós volt, miután megöltem a reményét egy újabb saját gyermekre, és bár utáltam így látni őt, soha nem bántam meg a beavatkozást.

Soha nem gondoltunk az örökbefogadásra, mielőtt Creightonról hallottunk volna, részben azért, mert a gyerekek témája nyomasztotta Elzát, én pedig őszintén szólva nem gondoltam, hogy tudnék gondoskodni valakiről, aki nem az én hús-vérem.

De ez még azelőtt volt, hogy találkoztunk volna Creightonnal.

Amikor Elsa az anyai szemekkel nézett rá, nem gondolkodtam kétszer is, hogy megkérdezzem tőle, szeretné-e, ha a gyerek a sajátja lenne.

Soha nem láttam a feleségemet olyan visszavonhatatlanul boldognak, mint abban a pillanatban. A tekintete vetekedett azzal, ahogyan az esküvőnk napján és Eli születésekor nézett rám.

De megértettük, hogy Creighton csomagokkal érkezett. Reina elmondta, hogy a húga, aki kapcsolatban állt az orosz maffiával, volt az, aki rábízta őt, és a férfinak kétes múltja volt, amit nem voltak hajlandóak elárulni.

Azt hittem, hogy a szülei azért haltak meg, mert felbosszantották a maffiát, de Reina biztosított minket arról, hogy a fiúnak semmilyen kapcsolata nincs a maffiával.

Én pedig biztosítottam arról, hogy a továbbiakban csak király lesz. Többé már nem amerikai, nem egyedül.

Ő lett a fiam.

"Nem ez a legrosszabb." Landon hangja visszahoz a jelenbe.

"Akkor mi az?"

"Ő Creighton barátnője. Vagy legalábbis volt, figyelembe véve a körülményeket." "*Micsoda*?"

"Aki lelőtte, az a barátnője - ismételte Lan. "Szóval a helyzet az, hogy már egy ideje kutatok a múltja után, de csak nemrég sikerült sarokba szorítanom a megfelelő információval rendelkező őrt. Miután a kirakós minden darabja a helyére került, megpróbáltam Creigh-t figyelmeztetni, hogy távolítsa el Annikától, de túlságosan punnyadt volt ahhoz, hogy meghallgasson. Most, hogy belegondolok, jobban megviselte, hogy megtudta, hogy a lány azoknak a lánya, akik bántották őt, mint a származása. Gondolod, hogy ezért provokálta a lányt, hogy az lelője őt?"

"Mesélj még."

Figyelmesen hallgatom Lan elbeszélését az eseményekről. Mire befejezi, már kialakult a fejemben egy kép arról, hogy miről is van szó.

Landon megkapja a díjat, és azt mondja, hogy megkeresi a bátyját, aki egy olyan helyen van, ahol nem kellene lennie.

Még mindig az unokaöcsém szavaira gondolok, amikor Creighton szobája elé érek.

A lábam megáll, amikor megpillantok egy vékony lányt melegítőnadrágban és kapucnis pulóverben, a haja az arca két oldalára omlik, és sír. Csendben. Ahogy az arcát az üveghez ragasztja. Mindkét tenyere a felszínen van, ajkai remegnek, miközben mormol valamit, amit nem hallok.

Ez biztosan Annika Volkov.

A lány, akit Eli Creighton szidott, amikor egyszer beszéltek Elzával.

A feleségem aznap este nem hallgatott róla, minden egyes szót elmesélt nekem, derűs arckifejezéssel és mosolygós arccal. Annyira boldog volt, hogy a legfiatalabbja végre megtalálta a szerelmet.

Feltételezte, hogy mindkét fiunk egyedül fog meghalni, és nem lesznek unokái, de örült, hogy tévedett.

Úgy tűnik, Annika az a lány, aki lelőtte a fiamat.

Az, aki hátba szúrta, amikor a legtöbbet számított.

Erőteljes léptekkel közelítek felé. Nem érzékel engem, úgy tűnik, túlságosan a másik oldalra koncentrál ahhoz, hogy észrevegye a környezetét.

Amikor megállok m ö g ö t t e, hallom, amit törékeny hangon suttog.

"Sajnálom... annyira sajnálom... Kérlek, ébredj fel... Ha igen... ha igen, nem bánom, ha megölsz. Annyira sajnálom, Creigh... annyira sajnálom."

"Csak ennyit tudsz mondani azok után, amit tettél?"

Összerezzen, és lassan megfordul f e l é m, szemei tágra nyíltak, arca könnyes, és én pontosan rájövök, hogy mi is ő.

Annika Volkov a hiányzó darab, ami megakadályozza, hogy Creighton felébredjen, és bármit megteszek, hogy visszakapjam a fiamat.

ANNIKA

Inem kellene itt lennie.

Ha a papa rájön, hogy a kórházba jöttem, ami biztos vagyok benne, hogy meg fog, tekintve az ezer és egy őrt, akit magával hozott - Kolja beleértve - nekem végem van.

De sikerült álruhában kiosonnom, amíg mindenki elfoglalt volt.

Még egyszer utoljára meg kellett néznem Creightont, mielőtt visszarángatnak az Egyesült Államokba. Hallanom kellett a gépek csipogását, ami azt jelzi, hogy életben van.

De nincs ébren.

Abból a kevés információból, amit Remi adott nekem, az állapota egyre bonyolultabbá válik, minél tovább marad vegetatív állapotban.

Remi az egyetlen, aki beszélget velem, titokban, monoton módon, sőt. Mint mindenki más, ő is utál engem, amiért ilyen helyzetbe hoztam a barátját és az unokatestvérét, de azt is mondta: "Megértem, hogy azért tetted, hogy megmentsd a bátyádat, de akkor sem szeretlek most.".

Semmi baj.

Amíg a Creightonról szóló híreket frissítem, addig nem érdekel, hogy nem szeretnek, gyűlölnek vagy egyenesen kínoznak azért, amit tettem.

És azt hiszem, pontosan ez fog történni, ahogy Aiden King lélektelen, szürke szemeibe nézek. Annyira hasonlítanak Eliéra, mind a félelmetes élükben, mind a színükben, hogy az teljesen elborzaszt.

Valójában nem. Eliéi ehhez képest valószínűleg szelídebbek.

Elvégre Aiden az apa, és úgy tűnik, ő látta a világot azokkal a kegyetlen szemekkel.

"Feltettem egy kérdést, Volkov kisasszony. Úgy gondolja, hogy bocsánatot kell kérnie, miután lelőtte a fiamat?"

A gerincem megrándul, félig a sokk miatt, amit a kíméletlen, mély hangja hallatán érzek, félig pedig az imént elárult információ miatt.

Ő tudja.

Azt hittem, Ava azt mondta, hogy nem mondják el Creighton szüleinek az igazat. Vagy talán csak az anyjára gondoltak.

Nem mintha bánnám. Ha a tettemért fizetendő ár visszahozza Creightont, akkor feladom magam. A pokolba is, még akkor is megteszem, ha nem ébred fel.

Hibát követtem el, és ezt beismerem.

De a családom, nevezetesen Papa és Jeremy, soha nem engedné, hogy ezt tegyem.

"I..." Más szó nem jön ki belőle. Mintha meg lenne kötve a nyelvem.

"Micsoda?" Aiden közeledik felém, és bár nem hatol be a személyes terembe, a szívem a megfélemlítés ereje alatt a földre roskad.

Most már értem, hogyan lett Eli és Creighton azzá, akik. Ez természetes egy ilyen apával, mint ez az ember.

Elegánsnak tűnik, és a legelőkelőbb brit akcentusa van, de mélyen belül gyilkos és teljesen ijesztő. Kicsit olyan, mint az apám és a Bratva többi tagja.

Csakhogy ő nem maffiózó, ami egyenesen ijesztővé teszi a személyiségét.

"Van merszed itt mutatkozni azok után, amit tettél?"

Megrázom a fejem, próbálom, de nem sikerül egyenesen tartani a testtartásomat. "Leszúrta a bátyámat, és azt hittem, hogy meg fogja ölni, úgyhogy... nem tudtam... egyszerűen nem tudtam végignézni anélkül, hogy ne tettem volna valamit."

"Csak kifogásokat hallok." Az orra alá bámul. "Bármennyi mindent megtehettél volna a lövöldözés helyett, például fizikailag megállíthattad volna, vagy megkérhetted volna Landont és Remingtont, akik mindketten jelen voltak, hogy fékezzék meg, de te úgy döntöttél, hogy elveszed az életét. A legkönnyebb és legvéresebb lehetőséget választottad."

"Nem..." Az ajkaim megremegnek, és nedvesség csípi a szemem. "Nem volt rá időm. Jeremy meghalhatott volna."

"És mi olyan fontos a bátyádban? Az ő élete többet ér, mint a fiamé?"

"Én nem mondtam ilyet..."

"Nyilvánvalóan gondoltál rá, amikor meghúztad a ravaszt." A hangja üressé válik, olyan érzelemmentessé, hogy megborzongok. "Nem elég, hogy a szülei traumatizálták őt gyerekkorában? Most ott folytatod, ahol ők abbahagyták, és véget vetsz annak az életnek, amiért ő olyan keményen küzdött?"

"Kérlek... hagyd abba..." A hangom elakad. "Kérem..."

"Miért kellene? Hogy jobban érezd magad attól, amit tettél? Hogy megszabadulj a bűntudattól, és úgy élj, mintha a fiam sosem létezett volna?"

Hosszú levegőt veszek, és hagyom, hogy ajkaim keserű mosolyra húzódjanak. "Soha nem tudnám jobban érezni magam ettől az egésztől, vagy elfelejteni Creightont. Talán nem hiszed el, de az a golyó megölte egy részemet is. Azt a részét, aki azt hitte, hogy Creightont nekem szánták, és hogy a sors úgy rendelte, hogy együtt legyünk. A saját bőrömön tapasztaltam meg, hogy nem így van, és azóta sem tudok együtt élni magammal".

Összehúzza a szemét, és közelről figyel engem, mintha lehámozná a bőrömet, és megvizsgálná, mi rejtőzik alatta.

Annak megállapítása, hogy amit mondok, az az igazság, vagy csak féligazságok és jól kitalált hazugságok keveréke.

Amikor megszólal, a hangszíne kísértetiesen nyugodttá vált, a megtévesztő, kísérteties típusba. "Tudd meg, Annika. Ha a fiam meghal, én kísérteni fogom a picsába téged és a családodat."

A hideg fut végig a hátamon, de nem a szavai miatt.

Azért, mert az árnyék megjelenik Aiden mögött, és pisztolyt kattint a tarkójához.

"Lépj el a lányomtól, mielőtt szétlövöm az agyadat a padlón."

Aiden testtartása és arckifejezése nem változik, egyáltalán nem zavarja a Papa által nem is annyira finoman megfogalmazott fenyegetés.

Mintha ez nem lenne elég, megfordul, és hagyja, hogy Papa a homlokához tartsa a fegyvert. "Rajta, lőj csak. Ez az egyetlen esélyed, hogy ilyen helyzetbe hozol. Használd ki jól."

A francba.

A francba.

Megőrült? Hogy provokálhatja így apámat, amikor szó szerint pisztolyt tart a fejéhez?

Tudnia kell, milyen ember a papa. Biztosan hallott róla, ha már tisztában van a Creighton életébe való belekeveredésével, akkor mi a fenének...

nem hátrál meg, ahogy minden épeszű ember tenné?

Ennyire rettenthetetlen?

Mert nincs kétségem afelől, hogy a papa meghúzná a ravaszt, és beváltaná az ígéretét.

Mielőtt még megtehetné, odaugrom mellé: "Papa, ne!".

Apám arca egy szoborral vetekedhetett - hideg és mozdulatlan. Ilyenné változik, amikor úgy érzi, hogy bármelyikünk veszélyben van.

Amikor a nagy Adrian Volkov személyesen lép közbe, és úgy dönt, hogy erőszakot alkalmaz.

"Ez az ember azt hiszi, hogy jó ötlet megfenyegetni a lányomat, és én azért vagyok itt, hogy bebizonyítsam, hogy téved. Lépjen hátra, Anoushka."

"Nem! Azért fáj neki, mert a fia megsérült." Megérintem a karját, és belekapaszkodom, hogy megőrizzem az életemet. "Papa, kérlek. Vedd úgy, mintha könyörögnék neked."

Szerintem mindenképpen lelőné, hiszen nem veszi félvállról, ha valaki a családját fenyegeti.

Komolyan veszi, kíméletlenül és könyörtelenül.

De egy pillanat múlva hagyja, hogy a keze a fegyverrel az oldalára essen. Ahelyett azonban, hogy eltüntetné a fegyvert, otthagyja, a megfélemlítés és a fenyegetés egy formájaként.

Mindkét férfi egymást bámulja, vagy inkább bámulja, a korlátlan erő háborújában.

"Ha még egyszer így beszélsz a lányommal, eltűnsz, mintha sosem léteztél volna."

"Papa!" Megrázom a fejemet. "Én vagyok a hibás, én vagyok az, aki ezt tette".

"Ha van valaki, aki ezt elkezdte, az én vagyok" - szólt Aidenhez. "Én öltem meg Creighton apját, mert hozzá mert érni a feleségemhez. Lemészároltam, mint egy disznót, miközben ő jajgatott és könyörgött. Leszúrtam azt a söpredéket, és néztem, ahogy a testnyílásaiból ömlött a vér, aztán újra és újra megtettem, még jóval azután is, hogy a teste élettelenné vált. És egy szempillantás alatt újra megtenném, ezúttal több szúrással, hogy az arcát felismerhetetlenné tegyem. Kihoznám a sírból, amiben rohad, és kiállítanám a fejét egy botra, hogy a világ rájöjjön, hogy a feleségem és a gyerekeim kibaszottul tiltott helyen vannak. Soha nem kívántam, hogy idáig fajuljanak a dolgok, de semmilyen kibaszott körülmények között nem fogok bocsánatot kérni azért, hogy megvédtem a családomat."

"Én sem - mondta Aiden nyugodtan, magabiztosan. "Leszarom, hogy ki vagy és milyen démonokat imádsz. Ha a fiam nem ébred fel

fel, végzek veled és kedves családod minden egyes tagjával."

Remegek, mint a nyárfalevél, nem csak az eszkalálódástól és a finom fenyegetésektől, amiket váltanak, hanem attól is, hogy ez a helyzet sokkal rosszabbá válhat.

Aiden erős, igen, de Papa erőszakosabb, és minden szavát elhiszem. Apám hajlamos szörnyeteggé válni, ha úgy érzi, hogy veszélyben vagyunk. Ezt első kézből tapasztaltam az emberrablási kísérletem során.

Megmerevedett testtartásából és szigorú tekintetéből ítélve határozottan azt hiszi, hogy támadás alatt állok, és addig nem áll meg, amíg ez a fenyegetés el nem tűnik az útból.

És ez a fenyegetés Aiden.

Már így is eleget bántottam Creightont, nem lehetek én az oka az apja halálának is.

Gondolkozz, Annika. Gondolkozz.

Valahogy el kell oszlatnom ezt a feszültséget, de hogyan?

Lehunyom a szemem, meginogok, és hagyom magam előrebukni. Papa elkap, mielőtt földet érnék.

"Annika" - szólítja halk hangja. "Annika?"

Kényszerítem magam, hogy laza maradjak vele szemben. A szememben lévő kis résen keresztül megpillantom, ahogy végül elteszi a fegyverét, mielőtt felemel és a karjaiban cipel.

Mint amikor kisbaba voltam, és úgy gondoltam, hogy jó ötlet átvenni a helyét, és anya mellett aludni. Mindig, kivétel nélkül visszavitt a szobámba. Reggelente még mindig a hálószobájukba osontam első dolgom volt, és amikor bezárták az ajtót? Addig dörömböltem rajta, amíg ki nem nyitották.

Mint minden alkalommal, most is biztonságban érzem magam a papa karjaiban. Túlságosan védelmező, igen, de mégis biztonságos.

"A fiam fel fog ébredni, és amikor felébred, pokolian távol tartom a lányodtól és a romboló családodtól. Javaslom, hogy maga is tegye ugyanezt."

"Annika azonnali hatállyal elhagyja az Egyesült Királyság területét, és gondoskodom róla, hogy a fiadat kitöröljék az életéből. Ne próbálja meg jogi úton üldözni őt, mert annak nem lesz eredménye."

"Ha a Creighton úgy dönt, semmi sem állíthat meg. Még te sem."

"Reméljük, hogy soha többé nem találkozunk, Mr. King."

"Azt javaslom, imádkozzon érte, Volkov úr."

És akkor a papa kivisz a kórházból, léptei egyenletesek, tartása szilárd, mintha súlytalan lennék.

Érzem, ahogy betesz a kocsi hátsó ülésére, és becsúszik mellém.

"H o v á , főnök?" Kolya hangja a vezetőülésből jön, ahogyan tolat ki a parkolóból.

"A reptér - mondja Papa nyugodtan, mielőtt suttogja: - Kijutottunk a kórházból. Felébredhetsz, Anoushka."

Az alsó ajkamba harapok, miközben lassan kinyitom a szemem, és félénken bámulok a papára. "Te tudtad?"

"Jó vagy, de nem annyira jó. Különben is, mindig úgy tettél, mintha aludnál, amikor a hálószobánkban akartad tölteni az éjszakát."

"Ezúttal másképp van."

"Nem akartad, hogy bántsam őt. Tudom." "És

én sem akarom, hogy *téged* bántson, papa."

"Nem lesz képes rá." Egy apró mosoly súrolja az ajkát, ahogy megsimogatja a hajamat. "Nem is tudtam, hogy már annyira felnőttél, hogy egyedül is meg tudod védeni a bátyádat, sőt engem is."

"Én is Volkov vagyok."

"Igen, az vagy. Ez azt jelenti, hogy legközelebb, ha valaki megfenyeget, te vered szét a pofáját."

Megrázom a fejem. "Nem tudnék együtt élni magammal, ha bántanám azt az embert, akit Creighton apjának és példaképének tekint".

"Ez még mindig nem mentség arra, ahogyan veled

beszélt." "Figyelj, papa..."

"Nem, te figyelj rám. Tudom, hogy szereted azt a fiút, és fájdalmat érzel, mert le kellett lőnöd. De ez a kulcsszó, Anoushka. Le kellett lőnöd őt. Azzal, hogy Jeremy életét fenyegette, nem hagyott más választást, minthogy meghúzd a ravaszt. Tudja, hogy mennyit jelent neked a bátyád, tudja, hogy nem habozol megvédeni őt, de mégis leszúrta. Ő az, aki kényszerítette a kezét, ő az, aki nem vette figyelembe az érzéseit vagy a körülményeket, amikor meghozta ezt a döntést. Szóval ne ostorozd magad, amiért a családodat választottad, vagy amiért olyan döntést hoztál, amire rákényszerítettek. Ha szeretett volna téged, ha bosszúvágy és múltbéli bosszúállás helyett törődött volna veled, nem hozott volna ilyen helyzetbe."

Egy könnycsepp csúszik le az arcomon, majd újabbak követik.

Látom a papa szavainak értelmét, tényleg, de a fejemben csak a vörös jelenet van.

Mélyvörös.

Sok piros.

Az egyetlen jelenet, ami a fejemben lejátszódik, az a sápadt Creighton, aki gépekre van kötve, és képtelen kinyitni a szemét.

Egykori önmagának szelleme.

Most már olyan távoli emléknek tűnik.

Néhány napja volt az utolsó nap, amit együtt töltöttünk, de úgy érzem, mintha egy évszázad telt volna el.

Annyi minden történt az édes mézeshetek és ez a rémálom között, hogy már nem tudok lépést tartani vele.

"Még mindig fáj, papa." Megragadom a kapucnis pulóveremet. "Pont itt, annyira fáj."

"Idővel kevésbé fog fájni."

"Ezt te sem hiszed el."

"Muszáj. Túl kell lépned rajta, Annika. Ha bosszúra szomjazik, akkor nem áll meg addig, amíg tönkre nem tesz téged, még ha ez azt is jelenti, hogy közben saját magát is elpusztítja. Megértetted?"

Ajkaim összeszorulnak, de bólintok.

"Meg kell ígérned, hogy nem keresed meg őt. Cserébe hagyom, hogy balettozni tanulj, megadom neked a szabadságot, amire mindig is vágytál, és harcolni fogok az egész testvériséggel, hogy ne tuszkoljanak bele egy elrendezett házasságba."

Nem hiszek a fülemnek.

Mindig is ezt akartam a családomtól - a szabadságot, hogy magam dönthessek a sorsomról.

Csak soha nem gondoltam volna, hogy ilyen áron kapom

meg őket. "Ígérd meg, Anoushka."

"Ígérem" - motyogom.

Mélyen legbelül

imádkozom.

Megígérem, hogy mindennek vége lesz köztem és Creighton között, de csak akkor, ha felébred.

Csak ha biztos vagyok benne, hogy jól van.

Ezután már nem érdekel az életem.

"Jó." Papa bólint. "Most pedig menjünk haza. Anyád aggódik érted."

Hangtalanul bólintok. Más szó nem hangzik el, miközben beszállunk a magángépbe.

Nem kínosságból vagy ilyesmi. A papa természeténél fogva nem beszédes, és valószínűleg csak teret ad nekem, amire szerinte szükségem van.

Ő és Kolja velem szemben ülnek, és üzletről beszélgetnek.

Egy könnycsepp gördül végig az arcomon, amikor utoljára megpillantom a szigetet.

Még csak néhány h ó n a p j a vagyok itt, de máris voltak barátaim, volt egy körömrágós élményem, és egy férfi, aki a világot adta nekem.

Pont mielőtt mindent tönkretettem

volna. Talán mégis jobb, ha elmegyek.

Ez a sziget talán életre keltette bennem az első életérzést, mióta megszülettem, de a szívemet is darabokra tépte.

Papa és Kolja hangja szűrődik be a háttérben, miközben kényszerítem magam, hogy álomba merüljek.

Amint leszállunk, máris kész vagyok hazamenni, és anyu mellkasába sírni. Kész vagyok, hogy hagyjam, hogy megvigasztaljon, még akkor is, ha egy kicsit őt és apát hibáztatom ezért.

Nem hibáztatom a papát, amiért megvédte őt, de talán őket hibáztatom, amiért megszülettem, amiért hagyták, hogy ebben a világban legyek, ahol az egyetlen ember, akit szívvel-lélekkel akartam, lehetetlen, hogy az enyém legyen.

És az életéért küzd miattam.

Amint a kocsiban vagyunk, megnézem az üzeneteimet, és zokogva fojtogatom magam, a m i k o r elolvasom az üzenetet, amit a repülőút alatt kaptam.

Remington: Creighton felébredt. Kicsit zavart, de az orvosok azt mondták, hogy idővel jobban lesz :)

CREIGHTON

Már két hete, hogy felébredtem a kómából.

Az első hetet a kórházban töltöttem, és a vizsgálatok, a rehabilitáció és a kibaszott nagy zajban telt el.

Tele volt szánalmas pillantásokkal a barátaimtól, akikkel együtt nőttem fel az egész életemben.

életet és értelmetlen, felesleges együttérzéssel.

Mozgások, szavak és érzések összevisszasága volt. Alig emlékszem valamire, kivéve anya könnyeit és azt a veleszületett igényt, hogy véget vessek nekik.

Egyszerre volt boldog és szomorú, és még mindig nem tudom, miért volt szomorú. Azért, mert megbántottak, vagy látta a tekintetemet?

Vajon bepillantott a felszín alá, és leleplezte a homlokzatot, amit álcaként használtam?

Ezt a kérdést nem tudtam feltenni, miután néhány nappal ezelőtt elbocsátottak. A szüleim hazavittek magukkal, és nem tiltakoztam. Így legalább megúszom a szánalomtól csöpögő arcokat.

Távol tudok maradni az aknákkal teli beszélgetéseiktől, amelyek valahogy mindig visszavezetnek ahhoz, hogy hogyan lőttek meg.

Vagy inkább az, aki lelőtt engem.

Őt.

A nemezisem és a kárhozatom.

Sikeresen kerültem a témát azzal, hogy fáradtnak vagy álmosnak tettettem magam. Ezt a kiváltságot hamarosan elveszítem, mivel a sebem gyógyul - a varratok már majdnem mind feloldódtak a bőrömben, és egy lyukat hagytak a mellkasom felső részén.

"Néhány centiméterrel jobbra, és a golyó a szívét találta volna el" - hallottam, ahogy az orvos mondta apámnak.

Én pedig itt maradtam, és azon tűnődöm, hogy miért nem történtek meg azok a centiméterek. Meg akartam halni.

Kurvára meg kellett volna halnom, hogyhogy még mindig lélegzem?

Ez a kérdés azóta él a fejemben, mióta felébredtem, és még mindig nem találom a választ.

Ezért "lábadozom". Bár nem vagyok benne biztos, hogy ez a helyes szó a világháborús hangulatban, amiben vagyok.

Miközben odakint zuhog az eső, én a földszinti játszószobában ülök, és ujjaimmal egy meglepően szelíd Tigrist simogatok. Brandon tiltakozása ellenére magammal hoztam a szigetről.

Minden nap FaceTime-ol velem, és én csak a macskát mutatom neki, mert az érdekli.

Elképesztő, hogy Tigris a jelenlegi helyzetben milyen hangtalanul alszik.

A nagyszüleim anyai és apai ágról meglátogattak. Egyszerre.

És hogy a dolgok még rosszabbra forduljanak, Jonathan nagyapa, apa apja, úgy gondolta, hogy csodálatos ötlet sakkozni Ethan nagyapa, anya apja ellen.

Állítólag barátok, vagy valamiféle barátok voltak, de a jelenlegi légkör nem ilyen. Valószínűleg azért, mert Agnus nagypapa, Ethan nagypapa férje ki nem állhatja és ki nem állhatja Jonathan nagypapát. Gyerekkorom óta ismert tény.

Szemben ülök velük, szürcsölgetek valami gyógynövényes italt, amit anyu adott, és úgy döntök, hogy inkább az előttem zajló jelenetbe merülök el, ahelyett, hogy az elcseszett fejembe merülnék.

Jonathan nagyapa néhány sorral előrébb tolja a bástyáját. Ő apa és Eli idősebb változata, fekete, fehérrel csíkos hajával és irgalmatlanul szürke szemével. "Soha nem voltál képes győzni ellenem, Ethan. Add fel."

"A temetéseden." Ethan nagyapa blokkolja a lépését a bástyájával, és vigyorog. Ő tűnik a legfiatalabbnak a három közül, annak ellenére, hogy egyidős velük.

Ez valószínűleg a szőke hajának köszönhető, amelyet anyára hagyományozott, és annak az általánosan kellemes arckifejezésnek, amelyet mindig visel.

Agnus nagyapa a leghallgatagabb és a legmegközelíthetetlenebb a három közül. Általában komor arckifejezéssel rendelkezik, soha nem mosolyog, nem viccelődik, és senkit sem enged a férje közelébe, hacsak nem hajlandó elszenvedni egy levágott végtagot.

Mindig is ő volt a kedvencem. Valószínűleg azért, mert csendben megértjük egymást.

Miközben mindenki hízelgett nekem, ő módszeresen kirúgta őket, hogy én pihenhessek. Ethan nagypapa azonban még mindig manipulálta, hogy ő és anyu jöjjenek el hozzám.

"Ez egy újonc hibája volt." Jonathan nagypapa tiszta huncutsággal vigyorog, miközben a fehér lovagot falja.

Agnus nagyapa, aki Ethan nagyapa székének karfáján ül, odahajol hozzá, és valamit a fülébe súg.

"Ne csalj, Agnus - mondja Jonatán nagyapa. "Kettő az egyhez nem történik meg."

"Ki mondta, hogy kettő?" Ethan nagyapa összekulcsolja az ujjait a férje ujjaival, és huncutul elmosolyodik. "Mi egy vagyunk."

Ritka mosoly rándul meg Agnus nagyapa ajkán, Jonathan nagyapa arckifejezése pedig lehúzódik. "Micsoda visszataszító látvány."

"Valaki féltékeny. Talán csatlakozhatnál a feleségedhez odakint."

"Azt talán le kéne törölnöd, Jonathan - mondja Agnus nagyapa semleges arckifejezéssel. "Az egész padlóra csöpög."

"Biztos vagy benne, hogy nem *a* féltékenységed piszkítja össze a padlót, Agnus?"

"Az enyém?"

"Ha jól emlékszem, nem is olyan régen kaptam tőled egy csomó részeg sms-t."

"Szövegek?" Ethan nagyapa bámul közöttük. "Miféle szövegek?" "Mióta nézed egyáltalán az SMS-eket?" Agnus nagyapa kérdezi feszes hangon.

"Mivel tőled vannak. Bevallom, alaposan elszórakoztattak, sőt, egy ilyen pillanatra még meg is tanultam őket kívülről."

"Ne merészeld..."

"Azt mondták, és idézem: 'Baszd meg, Jonathan, hogy megoszthattad Ethan-nel azokat a hármasokat. Meglep, hogy nem öltelek meg.' Egy másik így folytatta: 'Nagyon jól ismerted az érzéseimet, és mégis provokáltál. Rohadj meg a pokolban. Tudom, hogy én is oda fogok kerülni, de gondoskodom róla, hogy legyen egy szobám...

szemben a tiéddel, hogy nézhessem, ahogy örökké égsz. Az én személyes kedvencem azonban a "Fogadjunk, hogy azt hitted, soha nem fogom az enyémé tenni, te rohadt szemétláda. Ha még egyszer hozzáérsz, megöllek. Meg kell mondanom, tetszik a részeg Agnus. Sokkal kevésbé unalmas, mint az előttem álló."

"Meg foglak ölni - mondta Agnus nagyapa holtan, majd a férjére nézett. "És ne mosolyogj tovább."

"Ugyan már, ez mulatságos." Ethan nagyapa megsimogatja a kezét. "Ha tudtam volna, hogy ennyi éven át ilyen féltékenységet tápláltál, tettem volna valamit ellene."

Agnus nagypapa nem tűnik mulatságosnak, ahogy feláll, még egy utolsó pillantást vet Jonatán nagyapára, és egy biccentés után távozik.

Ethan nagyapa megüti Jonathan nagyapa vállát. "Jövök neked eggyel, Jonny." Aztán a férje után megy.

Megáll a bejáratnál, megveregeti a karomat, és elmegy.

"Egy rakás kis köcsög", mormogja nagyapa az orra alatt, miközben áll.
fel.

"Muszáj volt ezt tenned?" Kérdezem.

"Hogyan máshogy fogok reakciót kicsikarni Agnusból? Bár azt hiszem,
talán
akaratlanul is szívességet tettek neki, és közelebb hozták őket egymáshoz. Sajnálatos, hogy Ethan sosem értette meg, hogyan kell sodródni az árral." Megáll előttem. "Szükséged van valamire?"

Azon kívül, hogy újra kómába esel és soha nem ébredsz fel? Megrázom a fejem.

"Ha el akarsz menekülni a szüleid elől, gyere hozzám." Nagyapa megborzolja a hajamat, mintha még gyerek lennék. "Gyógyulj meg hamarosan, kölyök. Komolyan mondom."

Aztán ki az ajtón, valószínűleg a nagymamámért, és elmegy. Ő ott volt anyuval minden lépésnél, és nyalizott értem, és gondoskodott róla, hogy jól érezzem magam.

Ez azt jelenti, hogy kevesebb figyelmet fordít nagyapára.

Soha nem szerette megosztani Nana idejét senkivel, beleértve az unokáit is. Kivéve Glyn-t. Neki mindig is volt belépőkártyája a nagypapa kúriájába.

Most már úgy tűnik, én is, mivel meghívott magához.

Bámulom az esőt, és szórakozottan megsimogatom Tigris fejét, amikor anya bejön, és egy tányérral tele mindenféle kajával.

Gyönyörű fehér ruhát visel, amely fiatalabbnak mutatja őt. A sötét karikák és a véreres szemek végül eltűntek, ahogy egyre

és az életét annak szentelte, hogy a személyi szakácsom legyen.

Valami, amiben tényleg szarul ért a főzéshez, de apa, Eli és én úgy döntöttünk, hogy ezt a tényt nem mondjuk el neki.

Így sikerült megennem Annika összes borzalmas ételét, miközben mindenki más kerülte őket, mint a pestist.

A sebem viszket ezektől az emlékektől, bizsereg és éget, és minden erőmre szükségem van, hogy ne tépjem fel a varratokat.

Mintha érezné a szorongásomat, Tigris felugrik az ölemből, és a kanapét választja következő alvóhelyéül.

Anya leteszi a tálcát az előttem lévő kisasztalra, és az ajtóra mered. "Mi történt? Miért volt Agnus dühös, apa meg tulajdonképpen örült neki? És van köze Jonathan önelégült arckifejezéséhez?"

"Határozottan. De nem akarsz tudni róla."

"Valószínűleg igazad van." Lesimítja a hajamat az arcomról. "Le kell vágni. Vagy nem. Igazából tetszik az új külsőd. Mit gondolsz?"

"Nincs preferenciám." "Hát
persze, hogy van." "Nincs,
anya."

"Oké" - mondja lassan. "Vissza akarsz menni az iskolába?"

Bámulom az apró esőcseppeket, amelyek beporozzák a magas ablakokat. "Nem érdekel, akárhogy is."

"Haragszol rám, Creigh?"

Tekintetem a nyomorultul néz ki, és elkomorulok. "Nem.
Miért is lennék?"

"Mert eltitkoltuk az igazságot, és amióta rájöttél, semmi jó nem történt."

Landon nagyszájúságának köszönhetően apa mindent megtudott, ami történt, de anya még mindig azt hitte, hogy ez egy rosszul sikerült rablás volt. De volt egy olyan sejtése, hogy senki sem mondja el neki a teljes igazságot, ezért Eli elmesélte neki az eseményeket.

Hozzám hasonlóan ő is utálja veszélyeztetni az egészségét, de mi sem szeretjük eltitkolni előle az igazságot.

Elvégre ő az a nő, aki feltétel nélküli szeretetet adott nekem, amikor nem kellett volna.

"Nem haragszom rád, anya. Haragszom magamra, amiért mélyebbre ástam, amiért nem tartottam tiszteletben a kívánságodat, és nem tartottam ott a múltat, ahová tartozott. Ha megtettem volna,

ha feladtam volna, miután te azt mondtad, hogy adjam fel, akkor nem állnék most a köztes állapotok peremén. Nem vesztettem volna el... mindent."

"Ó, Creigh. Nem vesztettél el mindent." Megragadja a kezemet a sajátjába. "Itt vagyunk neked mi. Nem számít, mi történik, nem számít, mit mond a világ, a természet vagy a tudomány, te az én fiam vagy. A fiam lettél az első napon, amikor találkoztunk abban a szobában a menhelyen. Olyan vézna és kicsi voltál, de nem bújtál el. Felálltál abból az ágyból a pici lábaidon, és bámultál ránk ezekkel a gyönyörű, kíváncsi szemekkel. Annyi fájdalmat, annyi kínt tartalmaztak, de sok remény is volt bennük. Reményt egy másik életre, reményt, hogy túlléphetsz a traumán, és reményt, hogy újra családra találsz. Úgy néztél ránk, mintha már a szüleid lennénk, és én első látásra beleszerettem. És hidd el, én még soha nem szerettem bele első látásra, még apádba sem, még a bátyádba sem - hiszen a terhesség kilenc hónapja alatt fokozatosan beleszerettem -, de te, te más vagy, kicsim. Te vagy az, akibe újra és újra beleszeretnék, ha kellene. Megölném érted a démonaidat. Ha valaha is újjászületnék, feláldoznám magam, ha ez azt jelentené, hogy újra a fiam lehetsz. Szóval kérlek, ha bármi gondod van, beszélj velem, vagy az apáddal, vagy Eli-val. Ne küzdj egyedül a démonaiddal. Ne hagyj el minket."

Teljesen elsírja magát az anyukám. Könnyei az állára tapadnak, és az a nyomorúság ismét kitölti egykor ragyogó kék szemét.

Ez az, amit én csinálok? Sötétséget teszek a fény

helyére? Elpusztítok mindent, amihez hozzáérek?

Ezek azok a gondolatok, amelyek azóta járhattak a fejében, amióta a kórházban felébredtem, vagy talán azóta, hogy megtudta, hogy meglőttek, és hogy mi volt az oka.

Valószínűleg azt hiszi, hogy nem elég, ezért akartam meghalni.

"Tudom, hogy nem én szültelek, de az első pillanattól kezdve anyádnak éreztem magam, amikor megismertelek. Az első alkalom, amikor anyának szólítottál, életem egyik legboldogabb pillanata volt, és mindig, de *mindig* a hús-véremnek foglak tekinteni."

"Soha nem tartottalak kevesebbnek. Az a nő, aki életet adott nekem, soha nem volt az anyám, *te* vagy az. És az a szemétláda, aki a spermát adományozta, nem az apám, hanem apa."

Lágy homlokráncolás rajzolódik ki a vonásain. "Akkor miért akartad annyira megbosszulni őket?"

"Nem rajtuk álltam bosszút, hanem magamon. Be akartam zárni a gyenge, hároméves változatomat." A fejemet a kezeim közé szorítom. "De a végén az egészet elbasztam."

"Ó, bébi." Anya a mellkasához támasztja a fejemet, és végigsimít a hajamon, némán felajánlva a támogatását.

Fogalmam sincs, hogy ennek köszönhető-e, vagy a sok esemény súlya ér utol, de mindent bevallok.

"Azt akartam, hogy megöljön, anya. Azt akartam, hogy az egyetlen ember, aki miatt életben éreztem magam, lelőjön. Meghaltam volna, és véget vetettem volna az egésznek, és ő soha nem felejt el engem. Azt akartam, hogy ne tudjon elmenni mellettem. Azt akartam, hogy örökre folt legyek az életén, hogy amikor a tükörbe néz, mindig az árnyékomat lássa. Kísérteni akartam őt, megakadályozni, hogy utánam bárki mással is együtt legyen. Milyen elbaszott dolog ez?"

"Csak az érzelmek mámorában voltál." A hangja lágy, megnyugtató, és egy cseppnyi ítélkezést sem tartalmaz.

Mert az anyák már csak ilyenek.

"Nem." Visszahúzódom, és megkocogtatom a mellkasomat, ahol a seb van. "Még mindig azt kívánom, bárcsak visszamehetnék az időben, és rávehetném, hogy rendesen megöljön. Így nem érezném magam olyan kibaszott üresnek, tudván, hogy végleg elvesztettem őt."

"Badarság." Apa keresztbe tett karral az ajtónak dől, valószínűleg végighallgatta az egész beszélgetést. "Nincs olyan, hogy valakit végleg elveszítesz, ha beleteszed a fejed. Elismerem, hogy azt akartam, hogy az a rohadt maffiózó kisasszony eltűnjön az életedből, amiért bántani merészelt téged, és mellesleg megfenyegettem, hogy tartsa magát távol tőled. De ha akarod őt, akkor hajrá. Én majd támogatlak."

"Aiden." Anya megtörli a szemét a kézfejével. "Hogy mondhatsz ilyet? Ha az Államokba megy, az apja megöli."

"Nem, ha nekem is van beleszólásom." Apa felvonja a szemöldökét.

"Hadd kérdezzek valamit, Creigh.
Utána akarsz menni?"

Megrázom a fejem. "Nem
tudok." "Miért nem?"

"Szerencsétlenek vagyunk."

"Baromság. Csak hagyod, hogy az elutasítástól való félelem eluralkodjon rajtad. Nem tudtam, hogy gyáva fiam van."

"Aiden!" Anya megint megdorgál.

"Nem arról van szó, hogy..."

"Akkor mi az?" - vágott közbe. "Azt várod, hogy elhiggyem, hogy túl vagy rajta, amikor vehemensen elutasítottad, hogy feljelentést tegyél ellene? Akkor még alig beszéltél, de könyörögtél, hogy ne hozzam fel a nevét a rendőrségen. Nem fogom megmondani, hogy mit tegyél, de azt megmondom, fiam. Ha elengeded, valaki más fog lecsapni rá, és elviszi."

A forró tűz egy kitörő vulkán halálos erejével terjed a mellkasomban. Ez a gondolat kísérti ébrenlétem és alvásom pillanatait. A képek, amelyek Annikát egy másik férfival ábrázolják, őrjöngő és borzongató érzéssel töltöttek el. Különösen azóta, hogy hallottam, amint Cecily és Glyn azt mondták, hogy talán mégiscsak valami maffiózóhoz szervezték feleségül.

"Én csak... nem tudok megbocsátani a szüleinek. Nem fogok. *Nem tudok*. Pedig tudom, hogy mennyire szereti őket."

"És attól félsz, hogy őket is úgy választja majd, mint a bátyját?" Anyu halk hangon kérdezi. A bólintásomra megsimogatja az arcom. "Ha így dönt, akkor nem érdemel meg téged, kicsim."

"Amit anyád mondott - értett egyet apa. "Ha nem ismeri el az értékedet, vagy újra megbánt, megismered a természetét, és így tovább tudsz lépni. Végleg."

A szavaikat átgondolom a fejemben, miközben egy őrült és teljesen eltorzult ötlet születik. Egy olyan, amiben biztos vagyok benne, hogy apa segíteni fog.

Mert törődik velem. És

anyu is.

"Köszönöm - suttogom. "És sajnálom, ha kétségbe ejtettem, mennyire fontos vagy nekem. Szerencsés vagyok, hogy a fiad lehetek."

Anya mindkét kezét a mellkasához szorítja, szemében könnyek csillognak. "Most elmentél és elérzékenyítettél. Mindjárt visszajövök. Hozok kekszet, biztos készen van."

Elmegy apa mellett, arcon csókolja, majd eltűnik, hogy még több alkotást szerezzen.

Apa átveszi a helyét, és felkapja az egyik furcsa kinézetű dolgot, amit korábban hozott.

"Anyu csinálta azokat" - figyelmeztetem.

"És némelyiket meg kell enni, különben szomorú lesz." Még csak meg sem rándul, ahogy ropogtatja azt, aminek muffinnak kellene lennie. "Sosem akart megtanulni főzni, amíg meg nem tudta, hogy te ennyire szereted az ételt. Nagyon igyekezett, hogy elfogadd." Megragadok egy muffint, de apa megrázza a fejét. "Beteg vagy. Megeszem őket."

"Meg se próbálj laza lenni. Annyira nem vagyok beteg, és ezeket is el tudom intézni. Elvégre ő csinálta nekem." Megrándulok a túlságosan megfőzött dologtól. "Hallottad azt a részt, amikor első látásra belém szeretett? Valami, ami veled vagy Elival nem történt meg?"

Összehúzza a szemét. "Megengedik, hogy beteg vagy."

"Ez azt jelenti, hogy fontosabb vagyok nálatok."

"Ne erőltesd. És hagyd abba Eli-t, különben megpofozlak. Beteg vagy, vagy sem." "Hoztam kekszet." Anya visszarohan a félig megégett kekszekkel, amik...

úgy néznek ki, mint a meggyilkolt törpök.

Apa és én nyögünk, de megesszük az utolsó falatot is.

És az a korábbi ötlet? Minden másodperccel egyre inkább valósággá válik.

ANNIKA

Furcsa, hogy az idő hogyan tud menni, miközben ugyanott ragadunk.

Pontosan így érzem magam, mióta visszahoztak a Államok.

Egy egész hónap telt el.

Egy hónapig győzködtem magam, hogy minden nap felkeljek az ágyból. Erőltetem magam, beszélek a tükörképemhez, és nagyon igyekszem nem a legsötétebb részeimben vergődni.

Annyira igyekeztem nem gondolni arra, amit a Brighton-szigeten hagytam, és hogy mennyire vágytam vissza.

Még akkor is, ha ez lehetetlen. Még ha meg is sérülök.

Creighton és én olyan pontok vagyunk, amelyek soha nem fedték egymást. Nem is lett volna, ha nincs az én undorító karakterem.

Ha nem lett volna az én kitartásom, fecsegésem, és nem próbáltam volna meg mindenki által kedveltnek lenni.

Ha nem lett volna a mérgező kíváncsiságom és az ostoba elszántságom. Minden rajtam, magamon és rajtam múlik.

Éppen ezért nekem kell megjavítanom és továbblépnem.

Nem mondanám, hogy sikerült, de az, hogy itt vagyok a szüleimmel, Jannal és a többiekkel, mindenképpen segít. Újra elkezdtem balettozni, és rendszeresen járok edzésre, aztán önkénteskedtem a menhelyen, amit anya felügyel.

Így túl kimerült leszek, amikor hazaérek, és nem lesz más választásom, mint aludni, igaz?

Tévedés.

Éjszaka a legrosszabb. Ilyenkor előjönnek a démonjaim, és egy csipkézett és elfojtott érzelmekből álló gomolyaggá változom.

Amikor a vágyakozás és a lehetetlen érzések, amelyeket egész nap sikeresen sikerül titokban tartanom, denevérekké alakulnak át, és felrobbannak a mellkasom b a r l a n g j á b a n .

Például most.

Általában bevettem egy tablettát, és kényszerítettem magam az alvásra.

Ma este nem.

Ma este hagyni akarom, hogy a fájdalom belém szivárogjon, hogy érezzem minden ostorcsapást, minden korbácsütést és minden csapást.

Ez csak igazságos azok után, amit tettem.

A hátamra gurulok, és a csillogó mennyezetet bámulom, és minden erőmre szükségem van, hogy visszatartsam a könnyeket.

Az egyedül alvás soha nem lesz könnyebb, és soha nem érzi magát normálisnak, bármennyi idő is telik el. Nem emlékszem, hogyan aludtam Creighton előtt, de most?

Csak azt tudom elképzelni, ahogy izmos karjai szoros ölelésébe burkolnak, és megvéd a világtól. Orrát a hajamba temetné, és mélyen belélegezné, és erős kezei a csípőmön, a derekamon, a mellemen, a fenekemen, a nyakamon lennének.

Mindenhol.

Most sehol sincsenek. Csak a hideg hideg borzongás hasít végig a testemen, a lelkem maradékába akasztva, hogy halálra fagyassza.

Ahelyett, hogy erre koncentrálnék és az őrületbe kergetném magam, előkapom a telefonomat és megnyitom az Instagramot. Az első héten itthon, tulajdonképpen az összes közösségi média alkalmazásomat töröltem.

A fájdalom túl nyers volt, olyannyira, hogy még az életem életrajzírói megszállottságom sem tudta volna enyhíteni a csapást.

De aztán mohóvá váltam minden kis frissítésre, ami vele kapcsolatos.

Remi ide-oda sms-ezett nekem, bár titokban, ahogy mondta. Ő volt az egyetlen, akinek kifogásokat ajánlottam. Az egyetlen, aki tudja, hogy nem hagyhattam csak úgy meghalni a bátyámat, és hogy a ravasz meghúzása belülről megölt engem.

Az elején még utált engem, amiért bántottam az unokatestvérét, de azt hiszem, hamar elfelejtette.

Bár már nem igazán beszélünk a Creightonról. Furcsa érzés róla kérdezni, mert tudom, hogy ő és az egész környezete utál engem.

Arra számítottam, hogy utánam jön, amiért lelőttem. A pokolba is, ha feljelent a rendőrségen, az lenne a tökéletes bosszú a családom ellen. Persze, Papa

nem engedte volna, hogy bárki letartóztasson, de ez egy érvényes lehetőség volt, amit választhatott volna.

Képzeljék el tehát a meglepetésemet, amikor Remi azt mondta, hogy Creighton azt mondta a rendőrségnek, hogy egy névtelen férfi volt az, aki kirabolta és lelőtte őt.

Aznap este nem tudtam abbahagyni a sírást. Félig azért, mert ő tényleg megvédett engem, miután majdnem megöltem őt. Félig azért, mert a valóság az, hogy többé nem akar velem semmit sem kezdeni.

Hogy tényleg túl vagyunk rajta.

Néha azt hiszem, ez a legjobb. Gyakran megrekedek egy saját magam által kialakított hurokban, és nem találom a kiutat.

Az első kép, ami megjelenik a csatornámon, Remi vállát ölelgetve egy üres arcú Creightont ábrázol.

Unokatestvér, legjobb barát, ivadék, amit csak akarsz. Ez a szemtelen fattyú egy életre velem marad.

Remegnek az ujjaim, ahogy ráközelítek Creightonra. Jól néz ki - az arca örökké gyönyörű, csendesen lendületes. A szemei rezzenéstelenek, bár kissé élettelenek, és immár hosszabbra nőtt hajának szálai csókolják a homlokát.

Néha el sem hiszem, hogy felépült és jól van. Nem tudom elhinni, hogy az élet visszatalált az arcára, letörölve a sápadtságot.

Néha eszembe jut a kórházban látott változata, vagy az a sok vörös, amibe belefulladt, és megfulladok a saját lélegzetemtől.

De most már
biztonságban van.
Minden
biztonságban van.

Ez az egyetlen dolog, amit az elejétől fogva kívántam, miért nem tudom egyszerűen elengedni?

Miért szomjazom a legapróbb frissítés vagy a legapróbb pillantás után?

Mostanra már tovább kellene lépnem. Az időnek el kellett volna felejtenie, ahogy Papa mondta, akkor miért pont az ellenkezője történik?

Nem kapok választ a kérdéseimre, bármennyit is kérdezem őket. Valójában egyre bonyolultabbá válnak, minél többet csinálok.

Rémi profiljára kattintok, és végigpörgetem a többi hozzászólást.

Creighton nemrég ment vissza az iskolába, körülbelül egy hete, és Remi naponta posztol vele egy szelfit, vagy elkapja őt a háttérben.

Rákoppintok egy csoportképre, majd azon keresztül Eli profiljára lépek.

Törölt engem, és eltávolított mint követőt, de legalább nem blokkolt.

Megrázkódtatás jár át, amikor meglátom az utolsó képet, amit posztolt. Eli és Creighton is félmeztelenül áll, mellkasuk síkja csillog a nedvességtől, hajuk nedves.

Egy kötés takarja Creighton mellkasának egy részét, ahol a golyó behatolt, és minden erőmre szükségem van, hogy ne fulladjak bele a zokogásba.

Szaunanap, melyet az önök szponzorálnak, mivel úgy hallottam, hogy jót tesz a regenerálódásnak. Üdv újra itthon, bébi tesó #BrothersTime #SleepingBeautyChroniclesResumingSoon

Készítek egy képernyőfotót a képről, kivágom Eli-t, és hozzáadom a telefonomon őrzött gyűjteményemhez.

Aztán elalszom, és könnyes szemmel bámulom őket.

MÁSNAP KÉSZEN ÁLLOK ARRA, HOGY ÖNKÉNTESKÉNT DOLGOZZAK A MENHELYEN.

"Nem kell mindig elmenned, Anni" - mondja anya, amikor kilépünk a házból.

"Nem bánom." Megnézem a táskámat, és meggyőződöm róla, hogy a telefonom is benne van.

Megfogja a vállamat, és valahogy rákényszerít, hogy felnézzek rá. "Szükséged van valamire?"

"Nem, én jól vagyok." "Biztos?"

"Igen."

"Rendben. Mi lenne, ha később tartanánk egy csajos estét, aztán aludnék melletted?"

Anya az első néhány éjszakán, miután hazajöttem, álomba ölelt. Ezt nem mondta el nekem, de úgy gondoltam, hogy halálra rémült, hogy valamit csinálok, amivel árthatok magamnak.

Nem fogok hazudni, voltak ilyen gondolataim, különösen azután, hogy folyamatosan rémálmaim voltak a Creightont körülvevő vörös színről. De ez az érzés csökkent, ahogy egyre több friss információt kaptam arról, hogy milyen jól van.

"Kérlek, ne tedd, különben a papa utálni fog, amiért el merem foglalni a helyét."

Sugárzik, és hátrasimítja a hajamat. "Hadd aggódjak én az apád miatt. Ha szeretnéd, hogy társaságod legyen, csak szólj."

"Nem, már nem vagyok kislány." Meg tudom és meg is fogom találni a megoldást a saját problémáimra.

A telefonom rezeg, és gyorsan előveszem, mert azt hiszem, hogy Remitől jött az üzenet.

A képernyőn megjelenő név megállásra késztet.

Cecily: Hogy vagy, Anni?

A mellkasom fáj, és a hirtelen beáramló könnyek elhomályosítják a szememet.

Miután minden elromlott, nemcsak Creightont vesztettem el, hanem el kellett engednem azokat a barátságokat is, amelyekről azt hittem, hogy Avával, Cecilyvel, Glyndonnal és Brandonnal kötöttem.

Nem álltak szóba velem, és jogosan, tekintve, hogy sokkal régebb óta ismerik Creightont, mint én.

Szóval, hogy Cecily üzenetet küldött nekem, miután azt hittem, hogy végleg elvesztettem, felszínre hozta ezeket az eltemetett érzelmeket.

Annika: Jól vagyok**. És** te hogy vagy?

Cecily: Ugyanaz a régi. Hiányzol nekünk.

Megfulladok a saját lélegzetemtől, ahogy az ismerős szúrás égeti a szememet.

Annika: Nekem is hiányoztok. Nagyon.

Cecily: Találkozhatunk?

Annika: Nem hiszem, hogy ez lehetséges. Nem biztos, hogy hallottad, de már nem vagyok a Brighton-szigeten.

Cecily: Ó, tudom. New Yorkban vagyok.

Annika: Mi? Te vagy az?

Cecily: Jelenleg a Central Parkban barangolok, tiszta turista módjára, haha.

Annika: Küldje el a helyszínt. Azonnal átmegyek.

Csak akkor veszem észre, hogy anya és Yan is várakozóan figyel engem, amikor a zsebembe csúsztatom a telefonomat.

Anya arckifejezése megenyhül. "Jó hírek?"

"Uh, igen. Emlékszel a barátomra, Cesre? Cecily? Eljött meglátogatni."

"Hívd át" - javasolja anya. "Csinálok ebédet, ő pedig maradhat.
veled."

"Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne behozni őt a házunkba, amely tele van őrökkel és biztonságiakkal. Nem tudná kezelni ezt az egész légkört, és szuper kényelmetlenül érezné magát. Jobb, ha én megyek és találkozom vele."

"Veled megyek - jelentette be Yan.

"Nem, Yan. Csak a barátommal találkozom, és te megfélemlíted

őt." "A főnök a tökeimet fogja pálcára kötni, ha hagyom, hogy egyedül menj."

"Kérlek, Yan." Megragadom a karját, és a szempilláimmal csapkodok. "Csak egy kis időre szeretném normálisnak érezni magam. Különben is, apa mostanában több szabadságot ad nekem."

"Nem, ha azokról a kibaszott angol kölykökről van szó" - mondja Yan, és ezzel elárulja, mennyire nem tetszik neki, hogy mindannyian kihagytak az életükből.

Tudja, hogy mennyire örültem, hogy vannak barátaim, ezért dühös, hogy ilyen könnyen elvesztettem őket.

Próbáltam elmondani neki, hogy Creighton a családjuk és gyerekkori barátjuk, és nem bocsátanák meg, hogy lelőttem, de azt mondta, hogy ha igazi barátok lennének, legalább megpróbáltak volna megérteni.

"Minden rendben lesz." Mosolygok. "Különben is, apának nem kell tudnia, ugye, anya?"

"Rendben." Anya elkapja a másik karját. "Engedd el, Yan. Megérdemli ezt."

"Egyszer még megölnek miattatok" - morogja, de hagyja, hogy kíséret nélkül menjek, miután emlékeztetett, hogy az első kellemetlenségnél hívjam fel.

És hogy tartsam a telefonomat a közelben - hiszen azon keresztül követhetnek.

Az igazság az, hogy nem mindig van velem biztonságban. A papa az elején idegesítő volt, de hamarosan megengedte nekem a szabadságot, amit ígért, és már nem kellett harcolnom érte.

Valamiért ez ízléstelen győzelemnek tűnt.

Mi értelme a szabadságnak, ha nem használhatom arra, hogy azzal legyek, akivel akarok?

Hosszú vezetés után Cecily a park egyik padján ülve találom, valami pszichológiai könyvből olvas, és szart sem érdekli, hogy ezüst hajára mekkora figyelmet fordítanak.

Egy olyan pólót visel, amire az van írva, hogy *Várj... látsz engem?*

Abban a pillanatban, amikor az árnyékom ráesik, felemeli a fejét a könyvéből, és felnéz rám.

"Szia" - próbálom, de nem sikerül megfulladnom a szótól. "Szia", mondja lassan, óvatosan.

Kínos csend járja át a levegőt, majd mellé dőlök. "Nem hiszem el, hogy egyedül jöttél az Államokba."

"Igen, én sem." Becsukja a könyvét, becsúsztatja a hátizsákjába, és szembefordul velem. "És... jól vagy?"

Mindkét tenyeremet a padra helyezem, és az eget bámulom. Emberek,

mozgás és zaj kavarog körülöttünk, mint a méhek zümmögése, de hamarosan eltűnnek. Kívánságaimmal ellentétben az idő nem áll meg, csak folyik tovább és tovább, egy végtelen körforgásban.

"Azt hiszem."

"Nem nézel ki jól." Cecily hangja megenyhül.

"Nem?"

"Nem igazán. Elég sápadt vagy, és lefogytál." "Diétázom a balett miatt."

"Ez azt jelenti, hogy végleg ideköltözöl?" "Nem igazán van más választásom. Úgyis így lesz a legjobb."

"Az az Annika, akit én ismerek, nem adná fel ilyen könnyen, csak mert a körülmények ellopták a választását. Küzdene azért, hogy visszakapja, és ha ez nem sikerülne, akkor más megoldást találna arra, hogy megkapja, amit akar."

Nagyot sóhajtok. "Amit én akarok, az lehetetlen."

"Ki mondja ezt?"

"Amit én akarok." Könnyek áradata csípi a szemhéjam, de visszanyomom őket. "Elég volt belőlem. Mesélj nekem rólad."

"A szokásos." Szomorú hangja van, mint akit megvertek. Azt hittem, hogy az én hangomat tükrözi az előbb, de tényleg kissé összetörtnek tűnik. "Figyelj, Anni."

"Mi?"

"Sajnálom."

"Miért?"

"Amiért elvágtam az utat a történtek után. Nem kellett volna, és nagyon sajnálom."

"Gyermekkori barátotok miatt bántottak titeket. Semmi baj. Megértem."

"Ez nincs rendben." Könnyek gyűlnek a szemébe, miközben a kezemet a sajátjába fogja. "Mi voltunk az egyetlen barátaid, de amikor a legfontosabb volt, cserbenhagytunk. Annyira sajnálom, hogy egyedül kellett megbirkóznod ezzel az egész zűrzavarral."

Elfojtom a könnyeimet, és megszorítom az ujjait az enyémben. "Köszönöm, Ces.
Fogalmad sincs, mennyit jelentenek nekem a szavaid."

"Bármi történjék is, én mindig itt leszek neked." "Ez azt jelenti, hogy néha írhatok neked sms-t?"

"Természetesen. Bármikor."

Elvigyorodom, és elveszem a kezem, hogy megtörölgessem az arcom. "Hogy van mindenki a REU-n?"

"Vissza a normális kerékvágásba, azt hiszem. Glyn-t állandóan elrabolja a Gyilkos, mint mindig. Bran pedig egyre gyakrabban tűnik el. Lan az Lan, mindig valami bajt tervez. Eli eltűnt. Remi folyton zaklatja Creigh-t, hogy

csatlakozzon sátáni törekvéseihez. Ava pedig nyomorultul érzi magát, mert már nincs senki, aki meghallgatná a divatról szóló beszélgetéseit. A múltkor berúgott, és azt mondta, hogy hiányzol neki."

"Nekem is hiányzik."

"Annak ellenére, hogy milyen műsort rendezett a kórházban?"

"Igen. Tudom, hogy nem akarta. Megbántották és feldúlt volt, és minden joga megvolt hozzá. Mindig is közel állt Creighton anyjához, és Eli jelent neki valamit, annak ellenére, hogy megpróbálja tagadni. Szóval az erős reakciója érthető, és nem hibáztatom érte. Mondd meg neki, hogy sajnálom."

"Nem gondolod, hogy van valaki más, akitől bocsánatot kellene kérned? Például annak a személynek, akit valójában lelőttek?"

Már a puszta említésére is megdobban a szívem, és néhány pillanatba telik, mire összeszedem magam. "És az mire lenne jó?"

"Sosem tudhatod, amíg nem
próbálod ki." "Vége van, Ces."

"De..."

"Egyszerűen nem fogom ezért a családomat a sárba rángatni. Anyám betegre aggódja magát, mióta ez az egész ügy elkezdődött, és az álmatlansága megint beindult. Nem én leszek az oka annak, hogy újra kiújultak a mentális problémái. Sosem bocsátanám meg magamnak."

"Szóval csak úgy feláldozod magad?"

"Csak azt teszem, amit végig kellett volna tennem. Beházasodom a maffiába, boldoggá teszem a szüleimet, és kész."

"És mi van veled?"

"Semmi jó nem történt, amikor magamat
választottam." "Anni..."

"Alig bírom ki. Megteszek minden tőlem telhetőt, oké? Próbálom meggyőzni magam, hogy folytassam, bármennyire is meg akarok állni, és hagyom, hogy a fejem eluralkodjon rajtam. Nagyon, *nagyon* igyekszem, úgyhogy kérlek, ne erőltesd, Ces".

"Oké." Megsimogatja a vállamat.

"Oké?"

"Igen, oké. Nem teszek úgy, mintha tudnám, milyen érzés most a te helyedben lenni."

"Köszönöm." Nagy levegőt veszek, de ez semmit sem változtat a bennem lévő csomókon. "Nem kéne ennünk valamit?"

Cecily beleegyezik, és úgy dönt, hogy kipróbálja a street food élményt. Hot dogot és sok egészségtelen üdítőt eszünk, majd kiviszem a repülőtérre.

Hiába próbálom meghívni, hogy maradjon, ő el akar menni, és azt mondja, hogy ez amúgy is egy rögtönzött látogatás volt.

Magánrepülővel jött, így egészen a repülőgépig kísértem.

"Nincs olyan autójuk, ami egy ilyen repülőgéphez jár?" Kérdezem, miközben a lépcsőhöz megyünk. "Nem mintha bánnám, hogy elviszlek."

"Uh, nem gondoltam, hogy megkérdezem. Először repülsz egyedül, emlékszel?" Erőltetetten elmosolyodik, én pedig abbahagyom a nyomkodást.

Valószínűleg zavarban van, vagy fél a repüléstől. "Azt hiszem,

ez vagyok én." Megállok a lépcső lábánál.

"Nem, gyere fel velem. Még van időm az indulásig." Vigyorog. "Ihatnánk valamit."

"A papának ez nem fog tetszeni, hiába próbálom bizonyítani orosz származásomat."

"Ó, ugyan már." Megragad a könyökömnél fogva. "Biztos vagyok benne, hogy nem fog rájönni egy italra."

"Azért mondod ezt, mert nem ismered az apámat." Azért hagytam, hogy felvezessen a lépcsőn. "Egy legyet is megtalálna az Atlanti-óceánban, ha a fejébe venné. Jer örökölte ezt a tulajdonságát, tudod, és néha úgy érzem, kimaradok a menő Volkovok klubjából."

Cecily megmerevedik, én pedig megállok a lépcső közepén. "Mi a

baj?" "Öö, semmi."

"Az apám és a bátyám említésére teljesen megmerevedtél. Figyelembe véve, hogy sosem találkoztál apával, és hogy a bátyám jelenlétében mindig eltűnsz, gondolom, ez Jerről szól."

"Neeeem." Kínosan felnevet. "Ez

nem hangzott meggyőzően."

"Tudod, hogy a bátyád ijesztő."

"Nem ijedtél meg, amikor megvédtél a bunyós klubban."

"Talán meg kellett volna ijednem" - motyogja az orra alatt.

"Mit akar ez jelenteni?"

"Semmi, semmi." Felvezet a lépcsőn, és leülünk egymással szemben a fényűző bársonyülésekre.

Az utaskísérő két pohár pezsgőt hoz nekünk, és koccintunk, mielőtt iszunk.

Vagy iszom.

Cecily végig lefelé forduló arckifejezéssel figyel engem.

"Ez furcsán ismerősnek tűnik, mintha én lennék az, aki repülni megy." Elvigyorodom, aztán szünetet tartok. "Csak én érzem így, vagy részegnek tűnök egy pohár pezsgő után?"

Cecily feláll. "Mindjárt jövök."

Próbálom követni a tekintetemmel, de még a testem is részegnek érzi magát. Papa meg fog ölni.

Hacsak nem győzöm meg anyát és Jant, hogy csempésszenek be. Felállok, és a gép kibillen a tengelyéből.

A francba.

Hátralöknek, és nekimegyek a falnak.

Nem. Nem falnak. *Izmok.*

Egy nagyon ismerős illat tölti meg az orrlyukaimat, elkobozza a lélegzetemet, és levegő után kapkodva hagyja, hogy meginogjak. A testem felforrósodik, és a szívverésem felgyorsul az érintés hatására.

Ugyanaz az érintés, amivel számtalanszor elaludtam. Azt hiszem, álmodom. Megint.

Mint azok a kínzó éjszakák, amikor elképzelem magam ezeknek a szilárd karoknak a szorításában. Ahol minden olyan, mint mielőtt a világom tönkrement.

De mély, gazdag hangja teljesen valóságosan hangzik, amikor azt suttogja: "Azt hitted, hogy vége, kis lila?".

Igen, akarom mondani, de túl nehéz a nyelvem. Túl nagy. Túl *természetellenes*. A szavak elhalnak a torkomban, ahogy a látásom elsötétül.

ANNIKA

Ipislogok és megállok, ahogy a világ homályos fókuszba kerül.

Arra számítok, hogy a szobámban találom magam, de a falak, amelyek fogadnak, teljesen mások.

Elegáns modern tapéta, a kifinomult kanapé, a éjjeliszekrény, egy extravagáns lámpa.

Mi a...

Minden álom eltűnik a szememből, ahogy felpattanok az ágyban, és a nyakamhoz húzom a lepedőt, a ruhák zizegésére összerezzenek.

Hol vagyok?

Az utolsó dolog, amire emlékszem, hogy megittam egy pohár pezsgőt Cecilyvel, aztán elestem...

Zuhanás...

Creighton karjaiba.

Nem. Nem.

Ez egy kegyetlen álom volt.

Lassan, túl lassan engedem el a lepedőt, és a plüsszőnyegre lendítem a lábam.

Még mindig a ruhámban vagyok, szóval ez jó jel lehet.

Tekintetem körbejárja a szállodaszerű szobát valamilyen nyom után kutatva, de még mindig üresen találom. Fogalmam sincs, mi lehet ez a hely, de bűzlik a pénztől és a baljós érzéstől.

Keresem a táskámat, a telefonomat, de sehol sincsenek. Még az okosórám is eltűnt.

Oké, ne ess pánikba.

Ne tedd. Pánik.

Kinyitom az ajtót, és egy ugyanilyen elegáns, modern festményekkel teli terembe lépek. Egy kis séta után egy teraszra érek, amely a földszinti hangulatos nappalira néz.

Ujjaim a korlátba kapaszkodnak, horgonyként használom, miközben leereszkedem az üveglépcsőn.

Nem gondolkodom kétszer, ahogy a bejárat felé tartok. Meglepetésemre a kétszárnyú ajtók nincsenek bezárva. Amikor kinyitom őket, egy kemény ládába csapódom.

Egy pillanatra azt hiszem, hogy ez a korábbi álom folytatása. Egy pillanatra megállok és bámulok, mintha transzba esnék.

Gyönyörű, teljesen kísértő óceáni szemek nyelnek el sötét mélységükbe, a teljes pusztulás ígéretével.

Régen láttam utoljára Creightont személyesen, és most a jelenlétében lenni olyan, mintha olyan magasról löknének lefelé, ami gyilkolásra való.

A ködbe taszítanak, és nincs remény a kiút megtalálására. Lélegzik, de nem kap levegőt.

Őrület, hogy minden megváltozhat egy hónap alatt. Voltak idők, amikor Creightont basáskodónak, kicsit ijesztőnek, kicsit seggfejnek találtam, de ez az első alkalom, hogy... megfélemlítőnek érzem.

Mint az a típus, akit meglátva szándékosan változtatnál utat, hogy elkerüld, hogy szétzúzzon a katasztrofális energiája.

A szokásos farmerben és kapucnis pulóverben van. Most már hosszabb haja az egyik oldalára lóg, és a homlokát csókolgatja.

Majdnem elfelejtettem, hogy Creighton milyen magas, és hogy milyen kicsinek érzem magam hozzá képest. Hogy a széles vállai eltakarják a napot, és ő lesz minden, amit látok. A múlttal ellentétben azonban most a magasság és a testalkat közötti különbség egyenesen fenyegetőnek tűnik.

Az aurában van. Abban, ahogyan elég szenvtelenül bámul rám ahhoz, hogy kiszáradjon a vér az ereimben, és nézze, ahogy elsorvadok és meghalok.

Kétszer pislogok, de nem tűnik el. Ha valami, akkor még inkább jelen van.

Valódi jelenlét.

A szívem vadul dobog a bordáimban, és megesküdnék rá, hogy érzi a bőrömön és a ruhámon keresztül.

Ekkor döbbenek rá.

Ebben a pillanatban, amikor a melleim a mellkasához préselődnek, és a terem tele van a kölnijével.

Ez *nem* álom.

Valóságosabb, mint a lélegzetvételek, amelyeket belélegzek, és a levegő, amely keveredik a jellegzetes, tiszta illatával.

Hátralépek, nem is annyira finoman, hogy némi távolságot tartsak közöttünk.

Creighton szemöldöke a melleimről a derekamra vándorol, majd lefelé, ahol a ruha a térdem felett megáll.

Kész csoda, hogy nem kapok lángra kíméletlen intenzitása alatt, mielőtt perzselő figyelmét visszacsúsztatja az arcomra.

"Te vagy az", motyogom.

"Valaki másra számítottál?"

Nem vagyok felkészülve tökéletesen nyugodt, mélyen dús hangjának támadására. Ez a hang kellemetlen dolgokat művel velem, például olyannyira megszállottá tesz, hogy mindent megpróbáltam a nap alatt, csak hogy újra hallhassam.

Beleértve néhány régi videó megnézését és újranézését, amelyekben bosszantottam őt, hogy néhány szónál többet beszéljen.

De ez nem ide tartozik, és nem is most.

Újabb lépést teszek hátra. "Hol vagyok? Hová vittél?"

Hideg és érzéketlen arckifejezése baljóslatúvá válik. "Valahol, ahol senki sem talál rád."

"M-micsoda?"

"Egy távoli szigeten vagyunk, amit senki sem ér el. Még az apád és a sorozatgyilkosokból álló bandája sem."

Az ajkaim megremegnek, de kényszerítem magam, hogy nyugodt maradjak. "Hol van Cecily?
Mit tettél vele?"

"Valószínűleg vissza, hogy elkapja az óráit."

"Te... rávetted, hogy becsapjon engem?"

"Nem volt erőszak. Magától beleegyezett a segítségbe, bár azt hitte, hogy csak veled akarok beszélni. Semmit sem mondtam neki erről a tervről."

Végtagjaim remegnek, minél tovább bámulom élettelen szemeit. Mintha egy idegent néznék, egy embert, akinek nincs magja, szíve, erkölcse.

Egy lény, akit bosszúra terveztek.

Creighton mindig is csak ezt akarta, és ez az egyetlen dolog, amire aktívan törekszik, mióta megtudta, hogy a családomnak köze van a tragikus gyermekkorához.

Egy eszköz voltam és mindig is az leszek, amivel bosszút állhat anyán és apán.

És bár erre már régen rájöttem, ez az első alkalom, hogy ez olyan erővel csapott az arcomba, hogy a szemembe szúrt.

Minden erőmre szükségem van ahhoz, hogy higgadtan beszéljek. "Haza akarok menni."

"Ez az egyetlen otthonod. Szokj hozzá."

"Creighton... ezt hívják emberrablásnak."

"És hogy te lelősz engem, azt gyilkossági kísérletnek hívják, de nem látod, hogy én ezt felcímkézném."

Összerezzenek, mintha gyomorszájon vágtak volna.

És ez nem csak a szavainak köszönhető. Hanem a szenvtelen beszédmódja, a hidegség, ami a bőrét borítja, és a kegyetlenség, ami sugárzik róla.

Nem ismerem fel az előttem álló férfit. Részecskékből álló massza, szív és lélek nélkül.

És el kell tűnnöm tőle, mielőtt olyat tesz, amit mindketten megbánunk.

Hagyom, hogy tekintetem oldalra tévedjen, menekülést keresve.

Az ajtó mögötte van, és bármennyire is szeretnék élni ezzel a nyilvánvaló lehetőséggel, a fizikai részlegben semmiképp sem tudnék nyerni a Creighton ellen. Nem csak nagyobb nálam, de szó szerint sportból veri az embereket.

Nem vagyok felkészülve arra, ami ezután történik.

Annyira belefeledkeztem a menekülési terveimbe, hogy teljesen elszalasztottam, amikor elkezdett felém közeledni.

Amint felnézek, már túl késő.

Teste az enyémet szorítja, és keze a torkom köré fonódik. Annyira megszorítja, hogy teljes figyelmem rá irányul.

A szorítás elég erős ahhoz, hogy a helyemre fagyjon, és csak annyi levegőt engedjen, hogy belélegezzem őt, és visszavonhatatlanul belezuhanjak.

"Nem kell lefoglalnod azt a csinos agyadat a szökés gondolataival, mert az nem fog megtörténni. Most már az enyém vagy, kis lila, szó szerint és átvitt értelemben is."

Körmeim a csuklójába vájnak. "Creighton, hagyd abba, kérlek..."

"Ne könyörögj, amikor még mindig nem jutottunk el abba a fázisba." Ujjai a torkomat simogatják, mindenféle melegség nélkül. "Szükségem lesz rá, hogy igazán engedelmes legyél nekem, meg tudod ezt tenni?"

Összeszorítom az
ajkaimat. "Válaszolj a
kérdésre."

"Nem vagyok a játékszered."

"Te több vagy ennél. Te vagy a bosszúm tárgya, Annika.
Te lőttél rám, és ezt meg kell torolni."

Nem látom, de hallom, ahogy a szívem darabokra törik. A szív, amelyről azt hittem, hogy meghalt abban a pillanatban, amikor meghúztam a ravaszt, nyilvánvalóan nem tűnt el teljesen. Továbbra is kaparászik, rángat, és megpróbál kitörni a mellkasomból.

Tehát igazam volt.

Volt egy aprócska reményem, hogy az együtt töltött idő legalább Creighton számára jelent valamit, de rosszul gondoltam.

A bosszú elvakítja, és soha nem fog látni semmit, ami ezen túlmutat.

A fájdalom ellenére, ami e keserű felismerésnél széttör, nem maradok, hogy megtudjam, mit tartogat számomra.

Bámulom szenvtelen szemeit, amelyeket egykor horgonyként használtam, miközben nyugodt hangom a levegőben száll. "Elraboltad Nikolai-t, és kényszerítetted a bátyámat, hogy jöjjön érte, aztán végignézett vele, ahogy a legjobb barátjának elvágják a saját torkát. Arra kényszerítettél, hogy végignézzem, ahogy leszúrod az egyetlen bátyámat, miközben fegyvert fogtam rád. Míg én az érzelmektől el voltam szállva. Könyörögtem, hogy hagyd abba, könyörögtem *neked*, Creighton, de te kényszerítettél, hogy meghúzzam a ravaszt."

A feszültség hullámokban gördül le a testéről, ahogy kemény lélegzete betölti a teret, elragadja az enyémet, megfojtja, arra kényszerít, hogy mámoros levegőt lélegezzek.

"Nem kényszerítettelek semmire. *Te* húztad meg a ravaszt. *Te* választottad a családodat. Ha visszamennénk az időben, akkor megint a családodat választanád, ugye?"

Én inkább magamat lőném le.

De én nem ezt mondom. Mert véget kell vetnem ennek a kibaszott színjátéknak, és rá kell vennem, hogy elengedjen.

Ez a helyzet már nem róla vagy rólam szól. Ez túlmutat kettőnkön, és túl sok ember, akit szeretünk, érintett.

Mint az apja és az enyém, akik biztosan összecsapnak, ha valamelyikünk megsérül. "Igazad van. Én már kilőttem azt a golyót, és megöltem vele minket. Nem mehetünk
vissza az időben, de eltávolodhatunk egymás életéből."

A torkomat addig szorítja, amíg azt hiszem, hogy megfojt. "Ez nem fog

megtörténni."

Akkor látom az elszántságot, a döntést, amit már meghozott ezzel kapcsolatban.

Ő tart engem.

Semmi, amit teszek vagy mondok, nem fog változtatni semmin. Korábban komolyan gondolta, amikor azt mondta, hogy szó szerint és átvitt értelemben is az övé vagyok.

Nem.

Nem, ennek nem így kellene történnie.

Már most szenvedek a tetteim következményeitől, és megőrülök a továbblépési kísérleteimben. Egyszerűen nem fogom hagyni, hogy mindent tönkretegyen azzal, hogy önpusztítóan viselkedik.

Mert most éppen ez történik. Lehet, hogy azt hiszi, hogy ez a bosszú, de közben saját magát teszi tönkre.

Nem gondolkodom rajta, ahogy felemelem a térdem, és tökön vágom.

A döbbent csend pillanata minden, amire szükségem van. Amikor lazul a szorítása a torkom körül, ellököm magamtól, megkerülöm, és kifelé rohanok.

Fogalmam sincs, hová megyek, de ha megtalálom a főutat, egy autót vagy egy embert, akkor el tudok menni.

Először a hullámok hangja ér el hozzám, majd ahogy futok, észreveszek egy partot, egy sziklás utat és egy felhajtót, de autóknak nyoma sincs.

A ház közel van a strandhoz.

Biztosan vannak más házak is a környéken.

Nem hagyom abba a futást, nem törődve a talpamat karcoló kavicsokkal.

Ha nem megyek el, a családomat is belerángatják ebbe, és én nem tudok... egyszerűen nem hagyhatom, hogy megint választásra kényszerítsenek.

Ezúttal meg fog ölni.

Kemény léptek hangzanak mögöttem, biztosak és nyugodtak, mielőtt durva hangja elérne hozzám. "Hiábavaló."

"Hazamegyek!" Kiáltom anélkül, hogy ránéznék. Ha megteszem, a dolgok csak rosszabbra fordulhatnak.

Léptei egyre közelebb érnek, és felsikítok, amikor zárt hangja a fülem mellett szólal meg. "Akkor jobb, ha futsz. Ha elkaplak, akkor vége."

Megrándulok, de nem

állok meg. Nem

nézek hátra.

És én biztosan nem hiszem.

Száguldok a tengerpart felé. Biztosan lesz ott valaki, mint ahogy a

Brighton-sziget strandja sem volt soha üres, még a szeles, hideg

DeepL
Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

napok.

A szívverésem felgyorsul, amikor a lábujjaim a fehér homokba temetkeznek. A trópusi hangulatú vízen és növényeken kívül senki sincs a láthatáron.

Megfordulok, háttal a víznek, amikor Creighton közeledik felém. Nagyobbnak tűnik, mint egy isten, és olyan veszélyes, mint az ördög.

Ismét idegeneknek kellene lennünk, sőt, ellenségeknek, de semmilyen golyó nem tudná elpusztítani a köztünk lévő emlékeket. Ha valamit, akkor fásultá, idegessé és feszültséggel telivé tette őket.

"Hagyd abba." Felemelem mindkét kezem. "Vagy esküszöm, hogy sikítani fogok."

"Csináld." A hangja elhalkul, ahogy felém lépdel. "*Sikíts*."

"Nem viccelek."

"Én sem."

Minden egyes lépésével egyet hátrálok.

"Segítség!" Torkom szakadtából kiabálom, amíg a torkom el nem kaparja magát. "Valaki segítsen!"

Creighton továbbra sem zavartatja magát a hívásaimtól, teljesen távolságtartó. Minél többet kiabálok, annál közelebb jön, arcán a hidegség a jéghideghez hasonlít. "Senki sem hall téged" - mondja, és folytatja a macska-egér kergetőzést.

"Ez egy magánsziget."

"*Micsoda*?"

"Magánsziget. A semmi közepén. Senki sem fog tudni megmenteni tőlem."

Felugrom, amikor valami hideg ér a lábamhoz. A víz. Már a parton vagyok, a hátam mögött egy sziget tengere, előttem pedig ez az érzelemmentes férfi.

És pontosan tudom, hogy melyik lehetőséget választom. A víz irányába rohanok.

"Ne!" - szólal meg a hangja mögöttem.

De én nem figyelek, mert a fogaim csattogása és a sós víz csípése ellenére is csak folytatom és folytatom.

"Annika, hagyd abba." A tekintélyelvűség a hangjában egyszer régen térdre kényszerített volna.

Most más dolgok forognak kockán, ezért nem veszek róla tudomást.

A víz a derekamig ér, de tovább nyomulok előre. "Annika!

Mély a víz ezen a végén..."

A szavai félbeszakadnak, amikor újabb lépést teszek, és nem találok homokot. Hirtelen felkiáltással a vízbe zuhanok.

Másodperceken belül teljesen elmerülök. Próbálok felúszni, de mintha egy láthatatlan kéz húzna a semmi mélyére.

A számból buborékok törnek elő, és a felszín alatt pánik robban ki. Soha nem voltam jó úszó, és mindig egy úszóba kapaszkodtam a medencében, amire gondolnom kellett volna, amikor az óceánt választottam.

A francba.

Lábaimat a víz alá rúgom, kezeimet a magasba lendítem, de minél jobban nyomom, annál mélyebbre süllyedek.

A fentről érkező fény sötétkékre halványul, és a látásom elsötétül.

Ha tudtam volna, hogy ez lesz a vége, a k k o r . . . valami mást csináltam volna.

Én...

Egy kéz megragad a könyökömnél fogva, és a felszínre húz. Köhögök és zihálok, képtelen vagyok elég gyorsan levegőt juttatni a tüdőmbe.

Homályos látásomat félig eltakarja a hajam, de sikerül a férfira koncentrálnom, aki a derekamnál fogva megragad. Egy kézzel, merész mozdulatokkal a part irányába úsztat minket.

Ruhája átázott, haja a homlokára tapad, és egy izom összeszorul az állkapcsában.

Nem igazságos, hogy elképesztően jól néz ki. Hogy csöpög belőle a vad férfiasság, anélkül, hogy bármit is tennie kellene.

Ezt nem szabadna megengedni, nem akkor, amikor mindent megteszek azért, hogy megszakítsa velem a kapcsolatot.

Amint térdig érő sekély vízben vagyunk, megpróbálom kihúzni magam. Nemcsak, hogy nem enged el, de meg is áll a víz közepén, és nekicsap az elejének.

A lélegzetem kiesik a tüdőmből, ahogy felbámulok a dühöngő szemeibe. "Creighton..."

"Fogd be a pofád, Annika. Annyira közel vagyok ahhoz, hogy teljesen kiboruljak.
Ne tegyél próbára."

"Most meg mi bajod van?"

"Mi a baj velem? Nem tudom. Mondd meg te. Mióta úgy gondoltad, hogy zseniális ötlet volt a mély vízbe ugrani."

A borzongás térképe borítja be a bőrömet, és ennek semmi köze a levegőhöz, sokkal inkább a hangjának ostorcsapásához, a benne lévő aggodalomhoz, a gondoskodáshoz, amit valószínűleg nem akar kimutatni.

A hangom lágyul. "Nem tudtam, hogy ilyen mélyen van." "Mondtam vagy nem mondtam, hogy hagyd abba?"

"Nos..."

"Válaszolj a kibaszott kérdésre."

"Te voltál" - suttogom megszokásból, majd rávilágítok. "De te akadályoztál engem. Nem volt hova mennem."

"És soha nem is fogsz." Az ajkai az enyémre csapódnak, és egy pillanatra elkábulok.

Egy pillanatra azt hiszem, hogy újra annak a kegyetlen álomnak a karmaiban vagyok, és Creighton telt ajkait képzelem az enyémre.

Ez a gondolat hamar eloszlik, amikor a férfi beledugja a nyelvét. Egyik keze a nedves hajamba szorítja, a másik pedig a derekamnál fogva magához szorít.

Creighton nem csak megcsókol, hanem elpusztít és felfal. A fogak, ajkak és nyelvek összecsapása. Ez egy állatias követelőzés, ami arra akar emlékeztetni, hogy mindig is az övé voltam.

Mindkét tenyeremet a mellkasára helyezem, megpróbálom ellökni magamtól, minden erőmmel próbálok véget vetni ennek az őrületnek.

De ő mélyebbre ássa magát, keményebben csókol, úgy lakmározik bennem, ahogyan azt hittem, soha többé nem lesz lehetséges.

És egyszerűen nem tudok ellene harcolni. Fizikailag, érzelmileg vagy mentálisan.

Mégis sikerül visszahúzódnom, nehezen lélegzem. "Ne... Creighton..."

"Mit ne?" Megszorítja a hajamat, és a másik keze a hajamra tapad. mellét az átlátszó ruhán keresztül, és megcsíp egy fájdalmasan kemény mellbimbót. "Hozzád érni? Birtokolni téged, mintha az enyém lennél?"

A gyönyör zökkenése ott kezdődik, ahol hozzám ér, és a combjaim között ér véget.

Olyan régen volt már. És bármennyit is fogdostam magam, bármennyit is képzeltem el az arcát és a kíméletlen érintését, semmi sem tudta elhozni nekem azt a határtalan extázist, amit csak ő tud kiváltani.

"Csak hagyd abba, amit csinálsz." Beletúrok az ujjaimmal a kapucnijába. "Hadd menjek haza."

"Hogy a szüleid tökéletes kis babája legyél, és ahhoz menj feleségül, akit ők választanak neked?"

"Mi van, ha mégis? Semmi közöd hozzá."

"Semmi **közöm** hozzá?" A hangja a szemével együtt elsötétül. Most már homályosak, a csillagtalan éjszaka tiszta utánzata.

Olyan erősen csavarja a mellbimbómat, hogy zihálok, de nem hagyja abba. Megrántja a ruhám cipzárját, és lerántja rólam, majd a melltartó következik. A kezei gyorsak, aprólékosak és olyan kegyetlenek, hogy elvesztem a fonalat.

A ruhámat és a melltartómat a partra dobják, de a bugyim nem jut ugyanerre a sorsra. Szinte széttépi őket, és hagyja, hogy a lemészárolt darabok szétszóródjanak az óceánban.

Amikor újra megcsípi az érzékeny mellbimbómat, bőr a bőrhöz, hús a húshoz, és olyan parancsolóan, hogy elolvadok. Annyira elszédülök, hogy a hullámok ütközése a lábamnak ingadozásra késztet.

"Minden, ami veled kapcsolatos, az az én kibaszott dolgom." Elengedi a hajamat, hogy kigombolja a farmerját, és kihúzza kemény farkát. "Talán azt hitted, hogy vége, de nem így van. Távolról sem."

Kezét a combom alá akasztja, és felemel, így nincs más választásom, mint hogy a lábaimat a dereka köré tekerjem, és egyik kezemmel a nyakát körözzem.

Abban a pillanatban, ahogy a szemét keresem, egy mozdulattal belém ront. A fejem a vállára esik az erőtől, fojtott hanggal párosulva.

Még csak egy hónap telt el, de úgy érzem, mintha egy év lett volna.

Egy darabig ott marad, egy másodpercig mozdulatlanul, ahogy belélegezzük egymást, belesüppedünk a magunk nyugalmába. A hullámverés hangja visszhangzik körülöttünk, ahogy egymásba fúrjuk az ujjainkat, szó szerint és átvitt értelemben is. Amikor már éppen belezuhanok a pillanatba, ő egészen belém tolja, amíg fizikailag meg nem rándulok.

Aztán újra és újra, kíméletlen ritmusban döngeti belém a farkát, megdug, birtokba vesz.

Megbüntet engem.

A fejem előrebukik, és a körmeimet a hátába vájom.

Hasztalan próbálom bántani őt, annyira, amennyire szétveri a világomat. Elég parancsolóan és magabiztosan baszik velem, hogy nincs más választásom, mint hagyni, hogy megtörténjen.

Olyan nagy vágyakozással akarom őt, hogy az őrületbe kerget. Olyan vadul akarom őt, ahogy ő akar engem.

"Ez a pina az enyém. Az enyém vagy, Annika. Ezen senki és semmi nem változtathat. Az apád sem." *Tolóerő. "*A bátyád sem." *Tolóerő. "*Még te sem."

Olyan, mint egy őrült. Nem lehet megállítani, és főleg nem lehet *vele* érvelni. Olyan erővel hajt bennem, *amit* még sosem éreztem...

és ez mond valamit, hiszen mindig is intenzív volt valamilyen módon.

Ezúttal még csak fájdalmat sem kell okoznia. Ő a fájdalom, ami csordultig van élvezetekkel.

A fényszilánk a sötétség közepén.

Ő éjjel és nappal is van, és nincs menekvés a pályájáról. "Creighton..."

Nyögöm, és a mellkasához szorítom a kezem. "Lassíts...
Ezt nem bírom ki."

"Megteheted. Mindig is
tudtad." "Ez már túl sok."

"Tudod mi a túl sok? Azt gondolni, hogy hozzámehetsz valami szánalmas faszhoz, miután én követeltelek téged. Miután rád tettem a kibaszott jelemet." Felcsúsztatja a kezét, hogy megmarkolja az állkapcsomat, hátra billenti, majd a torkomba harap. *Keményen*. Olyan erősen, hogy zihálok. "Elhiszem, hogy valaha is elengedlek."

"De te gyűlölöd a családomat" - zokogom a szavakat, amik már régóta gyötörnek, amik miatt ez az élvezet annyira elcseszett.

"Még mindig meg tudlak dugni." A nyelve előmerészkedik, és megnyalja a könnyeimet, miközben azt suttogja: "Ezt jegyezd meg, Annika. Nem volt még olyan nap, amikor ne lettél volna az enyém".

Aztán olyan mélyre vezet, hogy újra és újra eltalálja az érzékeny
pontomat. És *újra és újra*.

Abban a pillanatban, hogy fogai ismét megtalálják a torkom érzékeny húsát, erőteljes orgazmus csap le rám, és elég hangot adok ki ahhoz, hogy minden élőlényt megzavarjak a környéken.

Creighton nem lassít, nem lazít, és biztosan nem áll le.

Folytatja és folytatja, mint egy gépezet, amely a pusztulásra tör. Megbaszik és elfenekel. Húzza a hajamat, és harapdálja a nyakamat, a vállamat, a krémes melleim tetejét, bárhová, ahová csak eléri.

Mire megmerevedik és belém ömlik, én már teljesen
kimerültem. Teljesen és teljesen kész vagyok.

"Az enyém" - morogja az ajkaimra, miközben újra felfalja őket, a fogaival tépi, és a nyelvével baszogatja őket.

Ez egy birtokló csók.

Egy vadállati követelés kinyilvánítása.

Nem tehetek róla, hogy friss könnyek csorognak le az arcomon.

Gyűlölöm magam, amiért azt a férfit akarom, aki csak egyfajta bosszút lát bennem.

Gyűlölöm magam, amiért nem próbáltam

keményebben futni. De fogok.

Előbb vagy utóbb véget vetek ennek a szerencsétlen kapcsolatnak. Ezúttal a családom bevonása nélkül.

CREIGHTON

Annika azóta hallgat, mióta bevittem a házba.

Nem adott ki egy hangot sem, amikor letettem a zuhany elé, de az ajtót becsukta az arcom előtt.

Annak az esélye, hogy betöröm az ajtót, és vadállatként a padlóhoz szorítom, közel száz százalékos volt, de elfojtottam a késztetést.

Először is, nem tetszett a szomorú
tekintete. Kettő, kezdek kicsúszni a kezeim
közül.

Érzem, érzem a levegőben a szagát, és érzem, ahogy a bordáimhoz csapódik.

Amikor először kitaláltam ezt a tervet, arra gondoltam, hogy birtokolni fogom őt, hogy fizetnie kell. Bosszút állok, miközben megtartom őt.

És bár ez a terv még mindig működik, valami megváltozott. Nem számítottam rá, hogy újra látom. *Tényleg* látni fogom.

Lila ruhájában, kecses cipőjében, és úgy nézett ki, mint a napfény és az egyszarvúak. Meglepett az ibolyaszínű parfümje. Mindig ibolya.

Ibolya. Ibolyák. És még több véres *ibolya*.

Beszivárognak a bőröm alá, szétszaggatják az inakat, és megtelepednek a csontjaim csontvelőjében.

Nem számítottam arra, hogy hallom a lágy hangját, ahogy nyögdécselve könyörög, hogy lassítsak.

Hogy elengedjem.

Ez kurvára nem fog megtörténni.

Levetkőzöm, és belépek a földszinti zuhanyzóba, hagyom, hogy a jéghideg víz végigmosson rajtam.

Testem minden porcikája vibrál a puha bőrének tapintásától, a nyöszörgésétől, amely akár altatódalokat is énekelhetne a vadállatomnak.

És ibolya.

Kibaszott ibolya járja át a levegőt, összecsapva a tenger illatával.

Azóta képzelem őt meztelenül, néha az ágyamhoz kötözve, mióta felébredtem a kórházban.

Egy fantáziából száz lett, aztán ezer, amelyek átfedték egymást és kicsúsztak az irányításom alól, amíg ki nem borultam a sodromból.

Valószínűleg ezért viselkedtem úgy, mint egy ősember, amikor az előbb olyan kegyetlenül megdugtam.

De ő az, aki nem akarta befogni a száját, és folyton arról beszélt, hogy elmegy, és egy másik férfi gondolatával szórakoztatta.

Egy másik. Kibaszottul. Ember.

Ököllel a falhoz csapok, a hideg víz semmit sem tesz, hogy eloszlassa lángoló libidómat vagy forrongó dühömet.

Néhány hiábavaló kísérlet után, hogy megnyugodjak, kilépek a zuhany alól, rövidnadrágot veszek fel, és felrohanok az emeletre.

Elfordítom a hálószoba kilincsét, de zárva találom.

Ökölbe szorul az öklöm az átkozott tárgy körül, de kényszerítem magam, hogy semlegesnek tűnjek. "Nyisd ki az ajtót."

Semmi.

Csapkodom a fafelületet. "Tudom, hogy hallasz engem, Annika. Nyisd ki!"

Nincs válasz.

"Ha azt hiszed, hogy egy ajtó megállíthat..."

"Hagyj békén!" - kiáltja, a hangja a határon van, mielőtt törékennyé válik. "*Kérem*."

Nem tetszik a hangja.

A szívemnek azon a sarkán húzódik, ahol az ő neve van feliratozva.

Soha nem hallottam még Annikát ilyen összetörtnek, de mióta rám fogta azt a fegyvert, lassan, de biztosan elveszíti a szikráját, a vidámságát, és azt, ami azzá tette, aki.

Már nem is posztol a közösségi médiában, és ha mégis, akkor azok már nem azok a boldog, napsütéses, élettel teli fotók. Inkább balettedzésről, menhelyről és egyebekről szólnak.

Inkább a hajléktalanokról és a vele együtt önkénteskedő emberekről posztol - köztük egy idősebbnek tűnő köcsögről, aki gyakran szuperül odaragad mellé.

És a nő tényleg rámosolyog.

És az egyik posztjában szentélyének nevezte.

Fontolóra vettem, hogy megölöm, mielőtt elrepülök vele az Egyesült Államokból, de ez akadályozta volna ezt a tervet, ezért egy elsőbbségi koncepciót választottam.

Azért az a köcsög még mindig a szar listám élén áll.

"Háromig kell számolnom, hogy kinyissa az ajtót, mielőtt betöröm." A hangom keményen, hidegen, és tárgyalhatatlanul hangzik.

Az a fajta hang, ami azelőtt volt, hogy beengedtem volna, mielőtt megengedtem neki, hogy egy darabot kapjon belőlem, amit ő kényelmesen megtizedelt.

"Csak időre van szükségem egyedül" - jön a tompa hangja a másik oldalról. "Egy, kettő..."

Már éppen nekivágnám a vállamat az ajtónak, amikor az kinyílik, és ő megjelenik a küszöbön.

Mind kicsi és törött. Mind szomorúak és kibaszottul kicsik.

Fürdőköntös van rajta, arca smink nélküli, amitől fiatalabbnak tűnik, és félig nedves haja a fedett kerek mellekre omlik.

És a nyakláncom.

Még mindig viseli a nyakláncot, amit a születésnapjára adtam neki. Amikor megláttam a repülőn, majdnem elvesztettem. Valamiért azt hittem, hogy megpróbál minden emléket kitörölni rólam, de talán nem így van.

Legrosszabb esetben dühre, legjobb esetben bosszúságra számítok, de amikor ragyogó kék-szürke szemei találkoznak az enyémmel, nincs ott semmi. Céltalanok, homályosak és teljesen tompák.

Hátborzongatóan hasonlítanak az én szemeimre, amikor gyerekként először szöktem meg abból a pokolból.

Akkoriban hónapokig nem néztem tükörbe, mert a tükörkép, amit ott láttam, nem volt más, mint egy szörnyeteg, és ez kibaszottul megrázott.

"Nem kellene megpróbálnod, hogy ne sérüljön meg a vállad...?" Szenvtelen szavai elakadnak, amikor tekintete a nekem adott emléktárgyra szegeződik.

Ajkai szétnyílnak, remegve tanulmányozza a mellkasomon lévő sebet. Ez egy vörös, csúnya lyuk, amit anyám és a nagymamám azt javasolták, hogy plasztikai műtétet végeztessek rajta.

Ezt a javaslatot azonnal elutasítottam.

Örülök, hogy megtettem, ha másért nem is, de az Annika szemében táncoló érzelmek örvénye miatt.

Már nem zsibbadt, tompa és élettelen, most, hogy az érzései színpompásan áradnak belőle.

Remegő keze a seb felé nyúl, de megragadom a csuklóját, és félúton megállítom.

"Ki adott engedélyt, hogy hozzám érj?"

Megrándul, ajkai *O* alakban tolódnak és esnek, miközben remeg. "I..."

"Micsoda? Megpróbálod befejezni, amit elkezdtél, azzal, hogy megölsz engem...
ezúttal?"

"Soha nem akartalak megölni. Ha akartam volna, már halott lennél. Mondtam, hogy nem hiányzik, de megpróbáltam, még akkor is, amikor nem gondolkodtam tisztán." Zokogás szakad ki a torkán. "Csak meg akartalak állítani."

A csuklóján tartott szorításomat használva hátralököm, a mellkasom kemény lélegzetvételekben emelkedik és süllyed.

Annika hátratántorodik, és összerezzen, arca összeráncolódik, miközben felemeli a lábát a földről.

Szünetet tartok, és az összes düh, amit rá akartam zúdítani, eloszlik egy sokkal markánsabb érzéssé.

Az igény, hogy megvédje őt.

Mi a fasz bajom van? Meglőtt engem, és én csak azt akarom, hogy távolítsak el mindent, ami fáj neki. Csak azt akarom, hogy biztonságban legyen a világtól.

De nem magamtól.

Megvizsgálom a lábát, amit a vádlijára támaszt. "Mi az?"

"Semmi."

"Annika, ne baszakodj velem. Mi a baj?"

Felnéz rám azokkal a kerek, nagy és gyötrődő szemeivel. "Azt hiszem, megvágtam a lábam korábban, de nem nagy ügy..."

A szavai sikoltással végződnek, amikor menyasszonyi stílusban az ágyhoz viszem. Abban a pillanatban, hogy a matracra dobom, újra feláll.

"Tényleg jól
vagyok." "Ülj le,
baszd meg!"

Parancsomra lehuppan az ágyra, és ekkor kimegyek a fürdőszobába, és előveszem az elsősegélydobozt.

Furcsa érzés kerít hatalmába, amikor pontosan abban a helyzetben találom, ahol hagytam, a szemei a fürdőszoba ajtajára szegeződnek.

Letérdelek elé, és a combomra teszem a lábát, hogy megvizsgáljam a talpát. Az biztos, hogy van néhány véres vágás, és bár nem túl mélyek, határozottan akadályoznának.

Balett szenvedélyének köszönhetően Annika soha, de tényleg *soha nem* engedi, hogy a lába megsérüljön. Azt mondta nekem, hogy bárhol megkorbácsolhatom és elfenekelhetem, de a lábai tiltott területnek számítanak. A legközelebb csak a bokáját kötözve tudtam hozzájuk férkőzni.

Szóval, hogy látom, hogy ilyen kurvára nem törődik velük, az gyilkosságra késztet.

Előveszek egy üveg oxigénes vizet, és megtisztítom a vágásokat mindkét lábán, majd elkezdem bekenni.

"Ha legközelebb bántod magad, esküszöm a kibaszott Istenre..." Elakadok a hangom feszült hangjától.

Minél többet érintem, annál gyorsabban emészt fel a fájdalom és a kibaszott düh.

Érzem a remegést a testében, mielőtt lágy hangja betölti a fülemet. "Nem akartam. Csak azt akartam..."

"Menekülés" - fejezem be neki. "Az kurvára nem lesz lehetséges."

"Az apám el fog jönni értem" - motyogja, de ez nem fenyegetésnek hangzik, inkább úgy, mintha tényekről tájékoztatna. "Meg fog találni engem és téged, és ha megteszi, ennek rossz vége lesz."

"Ez a sziget nincs rajta a térképen, és minden holmidat az Államokban hagytam. Nem fog tudni megtalálni téged."

A csönd állja meg a helyét, miközben tovább habosítom a krémet a vágásain, anélkül, hogy ránéznék.

Egy pillanat múlva újra eljut hozzám a szelíd hangja, elegáns, dallamos és nekem való. "Mit tervezel velem, Creighton?"

"Tartsd meg
magad." "És
aztán?" "Nincs
akkor."

"Meddig akarsz még itt tartani?" "Nincs
időkorlát."

"Szóval életünk végéig a szigeten fogunk élni?" "Ha
szükséges."

"Ezt nem teheted." A hangja pánikszerűvé válik. "Mindkettőnknek van élete, családja, barátai, jövője."

"Egy olyan jövő, ahol valaki mással házasodsz össze, kurvára nem létezik, Annika." Becsukom az elsősegélydobozt, épp felállni készülök,

hogy lehűtsem magam, mielőtt cselekednék a fejemben vadul zakatoló sötét gondolatokra.

Egy gyengéd tenyér esik a mellkasomra, simogatja a begyógyult golyó ütötte sebet, érint, remeg, kutat. "Fáj?"

"Így van." Megragadom a kezét, és rácsapok a mellette dübörgő orgonára. "Pontosan itt, baszd meg."

"Nagyon sajnálom." Leereszkedik, hogy térdre ereszkedjen velem szemben, és a fájdalmas könnyek, amelyek végiggördülnek az arcán, üdvözölnek. "Tudom, hogy semmi, amit mondok, nem tenné semmissé a történteket, és semmilyen kifogás nem igazolná, de szeretném, ha tudnád, hogy azóta minden nap gyűlöltem magam. Nem tudtam rendesen aludni, enni vagy lélegezni, és csak azután tudtam eddig túlélni, hogy tudtam, biztonságban vagy. Nagyon, *nagyon* sajnálom, Creighton".

"A bocsánatkérés nem elég." Belemélyesztem az ujjaimat a kézfejébe. "Életed hátralévő részében kárpótolnod kell engem."

Nehezen lélegzik, a hang visszhangzik a levegőben. "Ha megteszem, elengeded a haragodat?"

"Ne aggódj emiatt."

A szemeiben az az irritáló dac csillog. "Annyira kitöltheted rajtam a dühödet, amennyire csak akarod, de nem engedem, hogy arra használj, hogy a családomat tönkretedd."

"Nincs más választásod."

Fel akar állni, de én visszalökdösöm a matracnak.

És mielőtt megmozdulhatna, felnyitom az asztalfiókot, és előveszem a köteleket és a speciális játékokat, amelyeket kifejezetten neki készítettem.

Annika szemei kitágulnak, és küzd ellenem, de hiába. "Nem tettem semmit, amiért büntetést érdemelnék."

"Számoljuk meg, mit csináltál rosszul. Azon kívül, hogy lelőttél, elmentél." Az ágyrácshoz szíjazom a kezét. "Felálltál és eltűntél, otthagyva engem holtan."

Harca lassan elsorvad. "Nem akartam. Apa kényszerített."

"Elegem van az apádból." A bokájához lépek, és az ágy lábához kötözöm.

Próbára teszi a köteleket, de tudja, hogy jobb, ha nem húzza meg őket, mert csak szorosabbra húzódnának. "Ezért vagy ilyen dühös? Mert elmentem? Igazából nem volt szabad meglátogatnom téged, de én akartam, Creighton. Ha rajtam múlott volna, soha nem hagytalak volna magadra. Még ha be is zártak volna érte."

"Ezért mentél vissza az Államokba, készen arra, hogy feleségül menj az első szemétládához, akit az apád választ neked?" Az ágy lábánál állok, és ujjal mutogatok.

egy játékot, majd kapcsolja be. "Ő az az idősebb faszfej, akit mindig megmosolyogtál és szentélynek neveztél?"

"Mi? Nem..." A szavai nyögéssel végződnek, amikor mélyen beledugom a játékot a pinájába, és a vibrátor nyúlványát a csiklójához nyomom.

A fürdőköpenyének öve kioldódik a kezeim alatt. Felkönyököl az ágyról, és a kötelek visszahúzzák a földre. Egy rózsaszín cicije előbújik a szövet alól, a mellbimbó ráncosodik és feszül a figyelemért.

De ez a látvány nem elég.

Semmi sem elég, ha erről a lányról van szó.

Gyötör ez az igény, hogy a bőrére és a bőre alá bélyegezzem magam, hogy ne tudjon lélegezni anélkül, hogy ne érezzen engem.

Így nélkülem képtelen *lélegezni*.

Képtelen létezni, ha én nem vagyok

ott.

Azt akarom, hogy érezze azt a kibaszott fájdalmat, amit én éreztem, amikor felébredtem, és megtudtam, hogy elhagyott.

Visszaszerzem a dugót, és a szemei kitágulnak, miközben a kötelek ellen küzd. Mozdulataim módszeresek, ahogy bevonom a picsájából kicsorduló nedvekkel.

Mindent beleadok, hogy ne cseréljem le a játékokat a fájó farkamra.
De meg fog történni.

Időben.

"Fogadok, hogy hiányzott a seggednek a verés, kis lila."

Csak egy nyögés a válasz, amit kapok, amikor beledugom a dugót a hátsó lyukába. A hang nyöszörgéssé változik, amikor beljebb és beljebb tolom, csak hogy kibaszhassak vele.

Amikor már zihál, a bőre rózsaszínűvé válik az orgazmusra készülve, elengedem a játékot. "*Ne* élvezz el."

A rendelésemet egy pofonnal a fenekére vésem, majd a szekrényhez megyek.

Annika vonaglik, próbál, de nem sikerül még nagyobb súrlódást keltenie a helyzete miatt, de a tekintete engem követ.

Ujjaim szétterülnek egy bőrszíj körül, és lassú mozdulatokkal megforgatom az öklöm körül, miközben visszasétálok az ágyhoz. Annika vergődése abbamarad, ajkai szétnyílnak a tárgynál, és bőrét vörös pír borítja.

"Azt hiszed, hogy ilyen könnyen tovább tudsz lépni? Azt hiszed, hagynám?" Felfedem élénk melleit, és az övet a kemény csúcsokra húzom.

Megrándul, meghajol, mielőtt a kötelek lefognák.

"Ack-" Kifejező szemei találkoznak az enyémmel, könyörgő, könyörgő, könyörgő. "Ne... Creigh..."

"Ne hívj így." Két egymást követő ostorcsapás érte a mellét és a punciját, amitől a lány felsikoltott és zokogott. "Elvesztetted a jogot, hogy így hívj engem."

Könnyek folynak le az arcán, még akkor is, amikor a lyukai kinyílnak és bezáródnak, és nyújtózkodnak és könyörögnek a játékok ellen. Fokozom az intenzitást, élvezve a látványt, ahogy az egész matracon szétkenődik a spermája. Addig-addig áztatom vele a lepedőt, amíg teljesen ki nem merül.

Ritmusban korbácsolom a vibrátorral, és felkiált, ahogy az orgazmus kitépődik belőle.

"Ezt nem érdemelted meg, de én megkínzom vele." Átütöm a punciját, és felpörgetem a vibrátor sebességét.

Minden alkalommal, amikor egy orgazmus tör ki belőle, zokogásban tör ki, vonaglik, és a kötések megfeszülnek a porcelánbőrén.

A bőröm tele van az én jegyeimmel, vörös, dühös és az enyém.

Az arca kipirult, könnyektől és izzadságtól csíkozott, amely végiggördül a nyakán és beborítja a testét.

Minden egyes orgazmussal egyre letargikusabbá válik, a stimuláció túlterheltségétől teljesen felpumpálva. Minden alkalommal, amikor azt hiszem, hogy már nem tud elélvezni, halk nyögéssel és csípőjének rángatózásával mégis elélvez.

De egyszer sem könyörgött, hogy hagyjam abba. Elfogadja, minden romlott részét. Még a szeme is csillog a vágytól, amikor korbácsolom és orgazmusokat kényszerítek ki belőle.

Ezt a lányt nekem teremtették. Az alázatossága minden, amire valaha is vágytam. Minden, amire vágytam.

De valami zavar a szemében. Visszatértek abba a szomorú állapotba, abszolút homályos és élettelen állapotba.

Kikapcsolom a kötéseit, és ő minden alkalommal összerezzen, amikor a bőröm az övével találkozik. Figyelembe véve, hogy hány orgazmust hoztam ki belőle, minden érintést villámcsapásként érezhet.

Annika az ágyon dől össze, ajkai szétnyílnak és kiszáradnak. Határozottan kiszáradt. Ez az oka annak, hogy élettelen?

Kikapcsolom a játékokat, és elveszem tőle.

Nyüszít, de meg sem próbál megmozdulni, saját izgalmának tócsájában fuldokolva.

Úgy terveztem, hogy ezt úgy fejezem be, hogy beismeri, hogy tévedett, és azt mondja, hogy ezúttal engem fog választani, de valami azt súgja, h o g y ez nem a megfelelő megoldás.

pillanat.

"Befejezted?" - suttogja rekedt, nyers hangon. "Még csak most kezdem."

"Hagyd abba ezt az őrületet." "Könyörögj."

"Kérem." Szipog.

Az izmaim megfeszülnek, és a begyógyult golyó okozta seb éget. "Rossz okokból könyörögsz. A családodért könyörögsz, amikor értem kellene könyörögnöd."

"Nem vághatom el magam tőlük." "De igen. Elintézem."

Az álla megremeg, és friss könnyek csorognak le az arcán. "Ez nem az a Creighton, akit én ismerek. Ez nem az a férfi, akibe beleszerettem."

Szomorúan elmondott szavai és a mögöttük rejlő gyötrelem hurkot tekernek a nyakam köré.

Utálja, hogy szeret engem - vagy *szeretett* engem. És én annak a vérében akarok fürdeni, aki megváltoztatta a véleményét.

Arról, hogy ki vette rá, hogy kést, pontosabban golyót fúrjon a mellkasomba.

"A Creightont, akit ismertél, te lőtted agyon." "Creigh..."

"Mondtam, hogy ne hívj így."

"De..."

"Fogd be és figyelj jól, Annika. Soha nem szabadulsz meg tőlem, hacsak nem lősz le újra. De ezúttal győződj meg róla, hogy egyenesen a kibaszott szívembe célzol."

Erősebben sír.

Úgy teszek, mintha a könnyei nem hatnának rám, miközben itatom, etetem, fürdetem, és hagyom, hogy a mellkasomban elaludjon.

Egy késsel az éjjeliszekrényen. Egy késsel, amit bármelyik pillanatban felkaphat, és megölhet engem.

Ha így van, akkor legyen.

Mert komolyan gondoltam. A halál az egyetlen dolog, ami távol tarthat engem őt.

ANNIKA

Az eltelt egy hét.

Egy egész hét csapdába esve egy szigeten, ahol csak mi ketten vagyunk.

Egy egész héten át kínzott Creighton, térdre kényszerítettek a behódolásban, kitömtek játékokkal, orgazmusra kényszerítettek. Megtagadott orgazmusok.

Az egészet.

Egy egész héten át küzdöttem, tárgyaltam és könyörögtem. Próbáltam érvelni vele, próbáltam elmondani neki, hogy nem csak az én szüleim aggódnak betegesen, hanem az övéi is biztosan.

Megpróbáltam megint tökön térdelni és elfutni, de ezzel csak addig korbácsolt, amíg sírtam, miközben elélveztem, majd megdugott.

Megbüntetett és a végsőkig vitt, ahol az egyetlen dolog, amit tehettem, hogy nyögtem a nevét és gyűlöltem magam.

Teljesen. Alaposan.

Gyűlölöm magam, mert bármennyire is szeretnék elmenni, én is maradni akarok.

A karjaiban akarok aludni, azt akarom, hogy az őrületig megdugjon. Azt akarom, hogy felébredjek finom fájdalommal és jelekkel.

Azt akarom, hogy ő tegye rám azokat a jeleket, majd óvatosan kenje be őket kenőccsel. Meg is csókolná őket, amitől egyszerre borzonganék a gyönyörtől és az önutálattól.

Mert hogyan élvezhetném egy olyan ember társaságát, aki hevesen elutasítja, hogy újrakezdjük?

Hogyan találhatok örömöt ebben a helyzetben, amikor a családom valószínűleg szenved emiatt?

Tegnap este rémálmom volt anyám lelki problémáiról, és nem tudtam visszaaludni.

Miután forgolódtam, Creighton felébredt, és visszabaszott az álomba.

Mióta a szigetre érkeztünk, telhetetlen vadállat. Mindegy, mit teszek, a nyakamba liheg, mint egy perverz, aki egy szexdémon állóképességével rendelkezik.

Ha reggel kocogok a parton, ő is csatlakozik hozzám, majd a legközelebbi sziklán megdug.

Ha főzni próbálok, akkor halálra idegesít, úgy álldogál mellettem, mint a Kaszás, majd az étkezés után a konyhaasztalon felfal engem.

Néha ez az ételkészítés során történik.

Ha balettet próbálok gyakorolni, hogy formában maradjak, ő velem szemben ül, és sólyomként figyeli minden mozdulatomat. Aztán széttépi a harisnyámat, és a földre ültet.

Végül ez a legállatibb, az én cuki lila tüllöm széttépve és szétszórva a padlón.

Fogalmam sincs, hogyan jutott ide a cuccaimhoz, de biztosan Angliából hozta őket. Amikor elhagytam a Brighton-szigetet, nem pakoltam össze mindent.

Egy részem remélte, hogy visszamegyek.

Az a rész nem számolt ezzel a romlottsággal.

Esküszöm, nem erre gondoltam, amikor azt mondtam a lányoknak, hogy az a fantáziám, hogy elrabolnak.

Vagy talán mégis.

De az indokai keserű ízt hagytak a számban.

Én a báránylevest és a Creighton által készített fish and chips-et teszem a teraszon lévő asztalra, amely a fényes tengerre néz, ő pedig hozza a salátámat.

Beleestünk ebbe a megszokott rutinba, ami más körülmények között álom lenne.

Együtt kocogunk vagy úszunk reggelente, néha teljesen meztelenül. Ő a sziklánál horgászik, én pedig próbálok segíteni, de a végén csak rontok a helyzeten. Aztán együtt zuhanyozunk. Nézi, ahogy edzek, ebédet készít, aztán túrázunk a sziget hegyein, hogy minden nap egy kaland legyen. Mindenről beszélgetünk, vagyis inkább én beszélek, ő pedig viszonozza. Megbeszéljük az iskolát,

élet, művészet, mint amikor még j ó b a n voltunk, de teljesen e l z á r k ó z i k, a m i k o r megkérdezem, hogy visszamegyünk-e.

"Tudod, néha én is tudok főzni." Leülök vele szemben, és összerezzenek a fenekemben érzett kellemetlenségtől.

Már lehetetlen úgy mozogni, hogy ne érezzem őt magamban.

Ezt a tényt észreveszi és értékeli, tekintve a felső ajkának enyhe rándulását. "Majd én főzök."

"Azt hittem, nem tudod, hogyan kell."

"Az egy hónapja volt. Megtanultam,

hogyan kell."

Bólintok, és beleharapok a salátámba. "Kaphatok egy kis

sült krumplit?" "Csipszet?"

"Chips. Sült krumpli, akármi."

"Nem kell kérdezned." Elém tolja az egész tányért. "Hűha, te tényleg

lemondtál a kajáról. Amikor először találkoztunk, te majdnem megöltek, mert kóstolót kértem."

Ez az esemény olyan, mintha évekkel ezelőtt történt volna. Első látásra beleszerettem Creightonba. Csendes volt, sztoikus, és a tökéletes recept arra, hogy a szívemet a húrokba rántsa. A komorsága ellenére vágytam arra, hogy kihozzam belőle a benne megbúvó férfit.

Vágytam arra, hogy belemélyeszthessem a karmaimat a bőrébe, és kirángassam a titkos részt.

De talán meg kellett volna hallgatnom az ő és mindenki más figyelmeztetését, és távol kellett volna maradnom. Talán nem lennék abban a helyzetben, amiben most vagyok.

"Akkoriban még idegen voltál" - mondja, felkap egy marék sült krumplit, és gyakorlatilag a salátám tetejére halmozza. "Most már nem vagy az, szóval bármikor megeheted a kajámat."

Próbálom és nem sikerül nem meghatódnom, különösen annak tudatában, hogy mennyire szereti az ételt, és hogy biztosan nem adja fel, még a hozzá legközelebb álló embereknek sem, beleértve a bátyját és Rémit.

Megköszörülve a torkomat, azt mondom: "Nem tudom mindet megenni. Ha nem tudnám jobban, azt mondanám, hogy meg akarsz hizlalni".

"Lefogytál."

"Mióta itt vagyok, nem." Nagyot sóhajtok. "Hogyhogy sosem fogyunk ki a cuccokból?"

Továbbra is hallgat, látszólag az evéssel van elfoglalva, de egyszerűen nem akar válaszolni nekem.

"Hoz valaki ellátmányt? Mikor?"

Csend.

"Amikor alszom?"

Újabb csend.

"Creighton!"

Még mindig a villát és a kést is szorongatva emeli fel a fejét, miközben lassan rág. A tekintete idegesítő, néha olyan teljesen üres, hogy megrémít a mélység, amit rejt.

Néha úgy néz rám, mintha nem engedné, hogy elhagyjam az oldalát, soha, és ha megpróbálom, a dolgok csúnyán elfajulnak.

Egy titkos részemnek ez tetszik. Túlságosan is.

Megijeszt. "Igen?"

"Van valaki, aki átjön?"

"Még nem. Van egy olyan élelmiszerkészletem, ami néhány hónapig kitart. De még ha el is fogynánk, nem kell aggódnod emiatt. Mondanom sem kell, hogy ha bármilyen szökési terved van, talán jobb, ha lemondasz róla."

A tüdőm egy nagy levegővétellel leereszt, miközben hagyom, hogy a villám beledöfjön a salátába anélkül, hogy bármit is a számhoz vinnék.

"Legalább felhívhatom anyámat, hogy jól vagyok?"

"Hogy apád nyomon tudja követni a hívást?"

"Akkor majd írok neki egy sms-t."

"Nem. Itt nincsenek telefonok."

Csalódottan felnyögök. "Mi van, ha egyikünk megsérül vagy megbetegszik, és segítséget kell hívnunk?"

"Majd gondolkodom rajta, ha megtörténik." Tölt magának egy p o h á r bort. Nem viccelek, bort iszik. Húszévesen is, baszd meg.

Néha olyan, mint egy öregember, esküszöm.

De egy italra nem mondok nemet, így amikor tölt nekem egy pohárral, én is kortyolok egyet.

Az ízetlen dolgok kezdenek a s z í v e m h e z nőni. Vagy lehet, hogy a családja csak prémium borokat tart, mert eddig nem gondoltam volna, hogy ízleni fog.

Creighton hátradől a székében, forgatja a borospoharat, és apró mosollyal figyel engem.

Salátával tömöm az arcom. "Miért nézel ki ilyen elégedettnek magaddal?" "Miért ne lennék?"

"Jé, nem is tudom. Mert elraboltál?" "Mert szeretsz itt lenni."

"Igen, de nem akarok életem végéig ezen a helyen ragadni." "Jobb, mintha körülveszne a külvilág."

Ó.

Ekkor döbbenek rá.

A külvilág, az igazság a származásáról és a szüleim érintettségéről az, ami szétszakított minket, ezért Creighton céltudatosan olyan helyet választott, ahol nem érhetnek el minket.

Nem tudom, hogy ez a tény meghatott vagy megdöbbentett-e.

"És mi van a szüleiddel?" Suttogom. "Biztos hiányzol nekik."

"Megértik. Apa bátorította ezt a tervet."

"*Mit csinál*?"

Creighton *éljenzésképpen* megemeli a poharát. "Az év legjobb apukája díjat Aiden King kapja."

"Hűha. Már a beszélgetésünk után is azt hittem, hogy elszabadult, de most már biztos vagyok benne."

Az egyik szemöldöke felszalad. "Beszéltél?"

"Inkább megfenyegetett, de Papa is megfenyegette, sőt, majdnem megölte, úgyhogy úgy tettem, mintha elájultam volna, és Papának nem volt más választása, mint hogy visszavegyen. Bár totál nem hitte el az előadásomat." Sóhajtottam. "Félek, hogy valami világháború lesz, ha újra találkoznak."

"Ami még egy okkal több, hogy ne menjünk vissza." "Akkor csak menekülnénk."

"És akkor mi van?"

Csalódottan veszem ki a levegőt. "Ezt nem tehetjük meg csak úgy, Creighton. Otthon is van életünk. Emberek várnak ránk. Emberek, akik szeretnek minket."

Csendben eszik, és azt hiszem, hogy elküldött, ami a módszere, amikor témát akar váltani.

Én is eszem, és érzem, hogy a szívem összezsugorodik és elhal a mellkasomban.

Tényleg nem fog túllépni a sérelmeken. Ez már kialakította őt, és minél inkább próbálom rávenni, hogy megszabaduljon tőle, annál erősebben ragaszkodik hozzá.

"Mi a neve?" A halk hangon feltett kérdés váratlanul ért.

"Ki?"

"A fekete ruhás férfi, aki m i n d i g melletted van, kétszer annyi idősnek néz ki, mint te, és akire mosolyogsz. Állandóan."

Ráncolom a homlokom. "Yan?"

Teljes számítás borítja vonásait. "*Yan*. Orosz, gondolom?" "Igen, nem említettem őt korábban? Olyan közel állunk egymáshoz, és ő egy

vagány. A
az elit orosz különleges erők egykori tagja, az elsők között volt,

és a Bratva egyik legkegyetlenebb bérgyilkosa."

"Majd meglátjuk, milyen erős, amikor halálra verem."

Az ajkaim szétnyílnak, ahogy a felismerés rádöbben, és kitör belőlem a nevetés. Féltékeny rá.

Creighton féltékeny Yanra.

Egyedülálló óceáni szemében sötét tekintet rebbent. "Mit nevetsz?"

"Sajnálom, de ez egyszerűen túl vicces" - mondom, még mindig küzdve a nevetésem maradványaival. "Yan a papa helyettese."

"És? Miért vicces ez az információ? Ha valami, akkor az, hogy még jobban gyűlölöm az apádat, amiért ezt a jenkit az életedbe hozta."

"Csajkovszkijom, te tényleg komolyan beszélsz?"

"Mondtam, hogy ne imádd azt a halott embert."

Elfojtok egy mosolyt. "Yan olyan, mint a kedvenc nagybátyám, teljesen megközelíthetőbb, mint Kolja és Borisz."

"Több is van belőlük?"

"Egy egész hadseregnyi őrünk van. De ne aggódj, engem soha nem érdekeltek ilyen értelemben. Először is, ők sokkal idősebbek. Kettő, a papa élve megnyúzná őket. Ráadásul szenvedélyesen utálja a Jant."

"Miért?"

"Mert ő anya legjobb barátja, és ez valahogy nem tetszik neki. Yan azonban nem hagyja abba a provokálást ezzel kapcsolatban, így az egész helyzetet szórakoztató nézni."

"Ha apád ennyire nem kedveli, miért nem szabadul meg tőle?" "Mert apa tudja, hogy anyának mennyire szüksége van egy barátra." Elvigyorodom. "Én...

Én mondom neked, Yan nagyon fog örülni, ha megtudja, hogy te és a papa is féltékenyek vagytok rá."

"Nem vagyok féltékeny."

"Igen, persze. Várj egy percet, honnan láttad a képet, amit Jannal együtt posztoltam?"

Hallgat, és nem vesz rólam tudomást, miközben a borából iszik. "Neked nincs közösségi médiád. Remi fiókján keresztül követtél engem.

vagy valami ilyesmi?"

"Megpróbáltam, de ő rájött, és a maga szuper drámai módján mindenki előtt leleplezett."

Nevetek. "Ezt el tudom képzelni. Biztosan szórakoztató lehetett." "Nem, nem volt az. És Remi nem is *olyan* vicces."

"Nagyon vicces. Ne légy féltékeny."

Rám szegezi a szemét, de nem szól semmit.

"Akkor hogyan cserkészett be engem? Az egyetlen alternatíva a többiek fiókjain keresztül, de kétlem, hogy odaadnák neked a telefonjukat, hacsak... te magad nem csináltál fiókot?"

Csend.

Felpattanok a helyemről, és megkerülöm az asztalt, hogy mellé álljak. "Te voltál!"

"Ülj le, és edd meg az ételt."

"Nem, ez sokkal fontosabb. Mindenki más tudja, hogy van egyfajta közösségi médiád? Mi az azonosítója? A profilképed? Az első posztod? Bio? Mindent tudni akarok..."

A szavaim elhalnak a torkomban, amikor megragad a csuklómnál fogva, és leülésre kényszerít. Ezúttal az egyik combjára, így gyakorlatilag meglovagolom.

A bugyim és a farmernadrágja találkozásánál forróság virágzik, és szétterül a bőrömön.

Kissé borostás álla az arcomhoz dörzsölődik, miközben sötét szavakkal suttogja: "Azt mondtam, ülj le és egyél".

"Ha igen, megmondod a kilincsedet?" Nem ismerem fel a hangom vastagságát.

"Ez már nem fontos, tekintve, hogy nem megyünk el." "Vagy legalábbis ezt gondolod."

A szemei, azok a gyönyörű szemek, amelyekről biztos vagyok benne, hogy valaha egy bukott angyalé voltak, résnyire változnak. "Mit akar ez jelenteni?"

"Ó, semmit."

"Annika." Érzem a figyelmeztetésének rezgését, mielőtt meghallom, és segíts, Csajkovszkij, a tekintélyt parancsoló hangja annyira beindít.

"Csak mondom." Megvonom a vállam, és felkapok egy sült krumplit.

Meg fogom győzni, hogy engedje el a haragját, még ha ez lesz az utolsó dolog, amit teszek.

És ha elbukom, akkor legyen ez az utolsó dolog, amit teszek.

"Háromig számolok, hogy elmondja, vagy Isten engem úgy segéljen..."

Felpattanok az öléből, és a ház irányába szökkenek. Adrenalin pumpál az ereimben a macska-egér játék gondolatára.

"Kapj el először."

Creighton szeme megtelik zabolátlan állatias erővel. Azzal a fajta erővel, ami miatt először is beleszerettem.

Ez az *én* Creightonom.

Az egyetlen Creighton, akit hagyni kellene uralkodni.

A másik, aki mindkettőnket el akar pusztítani, egy seggfej, és ki kell találnom, hogyan győzhetném le.

"Biztos, hogy vadászni akarsz, kis lila? Mindig én nyerek." "És én sosem veszítek."

A magabiztos hangnem ellenére, abban a pillanatban, amikor azzal a sötét arckifejezéssel felém lép, izgalmas félelem járja át az ereimet.

Felkiáltok, aztán megfordulok és futok.

ANNIKA

MA gerincem minden egyes lépése hallatán megrándul.

Lassúak és kimértek, de pillanatok alatt utolérnek. Még egy lépést sem tettem a nappaliban, amikor megrántanak... a padlóról, a derekamnál fogva.

Forró lehelet csiklandozza a fülemet, amikor azt suttogja: "Megbasztad, kis lila".

Vörös láva járja át a testemet, és mindenemmel harcolok. Vonaglok, próbálok kiszabadulni acélkarjai közül.

Miközben egyszerre akarok beléjük esni.

"Minél jobban erőlteted, annál keményebben büntetlek." A kanapéhoz vág. "Vetkőzz le."

Lélegzetem megakad és ködösít a kanapé bőrén, de a vállam fölött őt bámulom. Az életnagyságnál nagyobb testalkatát, a mögötte rejlő kíméletlen férfiasságot.

Ő álmaim férfija, és nem lesz olyan nap, amikor ne vonzódnék hozzá.

A pólóját a feje fölé emeli, én pedig hosszú ujjakkal fogom az erezett kezét, és elmerülök hullámos izmainak és isteni testalkatának látványában.

Fájdalmas érzés villan át rajtam a golyó ütötte seb láttán, egy olyan seb, amit én okoztam neki, és amit egyikünk sem fog elfelejteni egész életében.

Én, mert őt bántani rosszabb volt, mint magamat bántani.

Őt, mert a seb emlékeztetni fogja arra, hogy mennyire bosszút akar állni.

"Ha még egyszer meg kell ismételnem magam, a dolgok nem fognak jól végződni a számodra."

Megfordulok, könyökömre támaszkodva, és találkozom sötét tekintetével. Biztos önző vagyok, mert csak el akarok veszni ebben a pillanatban. "Kényszeríts engem."

Egy halk nyögés hagyja el a száját, mielőtt rám szállna. Ujjai megragadják a torkomat, és arra használja, hogy felhúzzon, majdnem felemel a levegőbe.

A szorítása nem fenyegető, de irányító, és nincs más választásom, mint ránézni, és belefulladni azokba a szemekbe, amelyekről azt hittem, hogy elvesztettem.

"Ahogy mondtam. Vetkőzz" - ismétli megint. "És ez a tíz." Az ajkaim szétnyílnak. "Azt akarod, hogy ebben a pózban vetkőzzek le?" "Ugye nem akarod, hogy húsz legyen belőle?"

Remegő ujjaimmal lecsatolom a ruhám cipzárját, és eltolom a pántokat, amíg a ruhadarab a szőnyegre nem esik.

Creighton tekintete a csipkés melltartómra és bugyimra esik, és felnyög. "Kibaszott lila."

Szeretem, hogy mennyire hatással vagyok rá.

Ahogy rám néz, mintha soha senkire nem nézne ugyanúgy. Ahogyan azt akarja, hogy bőséggel legyek, és nem hajlandó látni semmit, ami túlmutat azon.

az

t. "Az egészet, Annika."

Több pillanatba telik, mire kikapcsolom a melltartómat, részben azért, mert az én

bizonytalan keze, részben pedig éhes tekintete miatt.

Amikor a kelleténél több időt szánok arra, hogy lehúzzam a bugyimat, ökölbe szorítja az anyagot.

"Nem, nem Simone!"

Egy izom összeszorul az állkapcsában, de szünetet tart. "Ki a faszom az a Simone?" "Simone Pérèle. A fehérneműmárka. Ne tépd szét." Eltolom a kezét.

és megpróbálja befejezni a feladatot.

A vadállat szinte darabokra tépi.

"Creighton!"

"Veszek neked egy másikat." A tekintete elsötétül, ahogy hosszan végigpásztázza a meztelenségemet.

Ez őrült hogy a az én testem jön életre kel a címen. az ő figyelmét. Hogy minden... a helyére kerül.

Nem kell hozzáérnie hozzám, hogy kiváltsa a visszafordíthatatlan

összetartozás érzését.

Akkor is az övé voltam, amikor azt hittem,
hogy végeztünk. Az övé voltam, amikor
megpróbáltam továbblépni.
Mindig az övé leszek.

Ahogy ő mindig az enyém lesz.

Szabad keze végigsimít feszes mellbimbóimon, amitől felnyögök, majd érzéki brutalitással megcsípi az egyiket. Tenyere lefelé csúszik, a hasamon hagyott vörös, halványuló szempillák fölé. Sziszegek, amikor rájuk nyomja, majd a fenekemen lévő kéznyomokhoz lép, és megsimogat vele.

Lábujjhegyre állok, mind a tompa fájdalom, mind a teljes birtoklás izgalma miatt.

Megmozgatja a dugót, amit ma reggel dugott fel a seggembe, én pedig az ajkamba harapok.

"Fogadok, hogy ez a lyuk már teljesen kifeszült és készen áll arra, hogy igényt tartsak rá, nem igaz?"

A fogaim még jobban belemélyednek az ajkamba, amikor ujjai a seggemről a lüktető nedvességre siklanak a lábam között.

A puncimra adott pofon olyan gyorsan és figyelmeztetés nélkül érkezik, hogy felsikoltok, és még jobban belenyomódom.

"Pszt, még el sem kezdtük." Újra megpofoz, és egyszerre három ujját tolja belém.

A fájdalom okozta súrlódás olyan szédítő ritmust teremt, amellyel nem tudok lépést tartani. Az érzelmek hurrikánja, amely ott kezdődik, ahol megérint, és szétterjed az egész bőrömön.

A torkomat szorongatva mozdulatlanul tart, így azt csinálhat, amit akar.

Megragadom a bicepszét, de nem azért, mert egyensúlyra van szükségem, hanem inkább a velejáró igény miatt, hogy megérintsem. Ugyanolyan kétségbeesetten vágyom rá, mint ő rám.

Azt akarom, hogy az övé legyek.

Csak ő.

"Érzed, hogy a picsád mennyire elnyeli az ujjaimat, kis lila? Hallod azt a szívó hangot, amivel üdvözöl engem?" Ritmusa egyre fokozódik. "Mert ez az én otthonom, *te* vagy az otthonom, és el fogod ismerni, hogy a tiéd vagyok".

Egy nyögés az egyetlen válasz, amit adok. Elég nehéz beszélni, amikor a gyönyör lövell belém, épül, fokozódik és tönkretesz.

"Nem lesz más otthonod, csak én." Összegömbölyíti az ujjait, és beledöf. "Nem leszel másé, csak az enyém, világos?"

A szemem lesüpped, és elengedem magam, üldözve az orgazmust, a gyönyört, amit csak az ő könyörtelensége hozhat.

"Világos, Annika, baszd meg?" - ismételte meg, arcát néhány centire az enyémtől, és ujjai abbahagyták őrjítő ritmusukat.

Durván lélegzem, de még van elég agykapacitásom ahhoz, hogy azt mormoljam: "Nem így kell az otthonomnak lenni, Creighton".

"Rossz válasz." A szemei elsötétülnek, és mélykék árnyalatúvá válnak, olyan félelmetes árnyalatúvá, hogy megdermedek a helyemen.

Kikanyarítja belőlem az ujjait, és én ellenállok a kiábrándító hangnak, ami megpróbálja kikaparni magát.

Aztán a torkomat szorongatva visszalök. A vádlim a kanapé szélének ütközik, és hátrafelé botladozom, de mielőtt a párnának ütközhetnék, odahúz, és megforgat.

Felkiáltok, amikor térdre esek, és fájó melleim a bőr hideg felületével találkoznak. Creighton keze a tarkómon, és rögzít a helyemen. Nem látom őt, de érzem, hogy a jelenléte felerősödik, és teljesen ijesztővé válik.

A testem elernyed, és nem vagyok benne biztos, hogy ez a túlélési ösztönömnek vagy a puszta várakozásnak köszönhető.

A popsi dugó megrázkódik, mielőtt kiszabadítaná, éles nyögést kényszerítve ki belőlem.

És akkor valami keményet érzek a nedvességemhez. A farkát. A farkát kenegeti az én izgalmammal, és nem tudom, miért találom ezt olyan forrónak. Még több nedv ömlik belőlem, bevonva őt és a belső combjaimat.

Creighton két ujjat vezet a hátsó lyukamba, amitől a kanapéra csúszok. Annyira feszülök, hogy alig kapok levegőt vagy tudok gondolkodni.

"Mindig is olyan szűk voltál, olyan kicsi és törékeny. Nem számít, hány játékot és dugót dugok bele ebbe a lyukba, alig nyúlik." A szavait azzal nyomatékosítja, hogy ujjait könyörtelenül püföli a hátsó lyukamban, és a farkának fel-le járkálását a ráncaimhoz, cikázva a nyílásomat, de alig csúszik befelé, már jön is vissza.

Fel.

Lefelé.

Tolóer

ő.

Lefelé.

Fel.

Up-

Azt hiszem, egyedül a kínzó érzéstől fogok eljönni. A sekélyes lökések a magamban fedik egymást a kíméletlen lökésekkel a hátsó lyukamban, amíg el nem szédülök.

Csak rá tudok koncentrálni. A tiszta illatára, a nagy jelenlétére és a melegségére.

Ez a keze, csupa erezet és erő. A farka, kemény és készen áll, hogy pusztítást végezzen bennem.

Minden róla szól.

Creighton tartja a kíméletlen, erotikus ritmust. Szúr, siklik, ütöget és fenekel. Képletesen fojtogat, én pedig a csípőmet rángatom, vonaglok, zihálok és nyöszörgök.

Azt követelve, hogy vigyen el engem.

Legyen a tiéd.

Éreztesse velem, hogy élek, csakis úgy, ahogy ő tudja.

Leveszi az ujjait, és háromszor egymás után megpaskolja a seggemet. Egy nyögés szakad ki belőlem, ahogy a gyönyör keveredik az enyhe fájdalommal.

És amikor már azt hiszem, hogy elélvezek, beledugja a farkát a szűz lyukamba.

A világ megáll, ahogy korábbi örömöm kínzó fájdalommá halványul. Nem számít, hogy erre készített fel, vagy hogy sok időt töltött a lyukam nyújtásával vagy a kenegetéssel.

Az tény, hogy Creighton hatalmas, és a farkának nem szabadna a hátsó bejárat közelében lennie.

Fáj, éget, és egyenesen fojtogató. Miért

szeretik az emberek az anált? Ez kínzás.

Vonaglok és zihálok, és próbálok megszabadulni a kegyetlen

szorításából.

Creighton nem tolja belém, de nem is húzza ki. Ujjai a tarkóm húsába vájnak. "Nyugalom. Ne nyomj ki."

"Nem tudok." Könnyek töltik meg a szemhéjam, ahogy erőlködöm. "Fáj.

Annyira."

"Shhh. Ne harcolj velem." Nyugtat, megfogja a csípőmet, végigsimít az oldalamon, aztán a hasamon, majd a hátamon. Ujjai a nyakamon vigasztaló köröket rajzolnak, csupa gyengédség és törődés.

Ez a tulajdonság nem jellemző rá. Igen, tud gondoskodó lenni, de csak szex után, nem szex közben.

Egyszer ő maga mondta nekem, hogy ő csak elvenni tud, adni nem, ezért nem is gondolkodott soha párkapcsolaton.

Fogalmam sincs, hogy ez a tudás, az a tény, hogy ilyen természetesen adja nekem ezt a fajta törődést, vagy a megnyugtató érintése, de azon kapom magam, hogy ellazulok, és az izmaim ellazulnak, lassan alkalmazkodnak. Úgy döntök, hogy arra koncentrálok, hogy mennyire jóllakottá tesz.

Annyira tele van.

"Milyen jó kislány" - Creighton mély hangja akár engem is megérinthetne. Vagy talán ez a szó, mert csöpög a combjaim között.

Az oldalamat simogató kezével a tarkómat fogja, a másikat pedig leereszti, hogy a csiklómat ingerelje.

Az izgalom, amelyről azt hittem, hogy korábban eltűnt, pusztító erővel tér vissza.

Amikor elkezdi ringatni a csípőjét, belezuhanok az ágyékának a fenekemhez csapódó ütésébe, a nyögések, nyögések, nyögések hangjaiba. Csapkodás és csapkodás és csapkodás.

Izzadság borítja a bőrömet, és én beleolvadok az érintésébe, a jelenlétébe.

"Ez az." Ritmusa lassú, élvezetes. "Olyan jól veszed a farkamat. Olyan jól érzed magad. Olyan feszes. Olyan kibaszottul az enyém."

Egy nyögés szakad ki a torkomon, és a korábbi feszültség eltűnik. Nyers, csikorgó gyönyör gyűlik össze a combjaim között, és még többet követelve ringatom a csípőmet.

"Azt akarod, hogy keményebben dugjalak meg? Akarod, hogy megfogjam a segged, és addig döfködjem a szűz lyukadba, amíg napokig képtelen leszel ülni?" - kérdezi, hangjából sötét kéj árad, ahogy a lökései egyre mélyülnek. "Akarod, hogy beléd tépjek és magamévá tegyelek? Mert te mindig is az leszel, Annika." *Döfés.* "Lelőhetsz és elfuthatsz. Meglökhetsz és elmehetsz." *Tolóerő.* "De te *az én* lányom vagy, és a kibaszott szüleid ellenére az én lányom maradsz." *Tolóerő.* "Én vagyok az egyetlen otthonod, ami valaha is lesz. Az én ágyam az egyetlen ágy, amiben valaha is aludni fogsz, úgyhogy legközelebb, amikor azt mondom, hogy az otthonom vagy, mondd, hogy én is a tiéd vagyok."

Zihálok, nyöszörgök és nyögök, képtelen vagyok elviselni az érzelmek terhét, amit ő ébreszt.

Vágy, kétségbeesés és szomorúság.

Teljes, teljes szomorúság, ami a csontjaimba döf, de úgy döntök, hogy inkább a vágyba zuhanok.

Azt választom, hogy belefeledkezem abba az érzésbe, hogy teljesen az övé vagyok. Testben, szívben és lélekben.

A gyönyör hullámokban lövell belém, ott kezdődik, ahol össze vagyunk kötve, ahol a csiklómat kínozza, és szétterjed az egész testemben. Kemény mellbimbóim durva csúszása a bőrön a kitörésig fokozza.

Az a tény, hogy a tarkómon tartott fogása megakadályozza, hogy ellenkezzek, még ha akarnék is, állatias élvezetet okoz.

"Mondd, hogy maradsz." Mögöttem nyögdécsel, miközben a hús a húsra csapódása visszhangzik a levegőben.

Minden egyes ütés a fenekemen lévő hegekre a kezébe csöpögtet. Minden belégzés az ő, az én és a szex illatával telik meg.

Rólunk.

Mégis lassan rázom a fejem, amennyire a keze engedi, és Creighton megpaskolja a csiklómat.

Az ütés olyan hirtelen jön, hogy egy hosszú áradatban... *szent szar*. A szemeim kitágulnak. Kérlek, ne mondd, hogy bepisiltem.

Creighton megvadul a belőlem áradó nedvességtől, és állatias erővel belém hatol.

Behunyom a szemem, és üldözöm az orgazmusomat, ringatom a csípőmet, és alkalmazkodom a ritmusához.

Mélyen belém jön, morgással: "Az enyém".

Úgy tűnik azonban, hogy még nem végzett. Miután kihúzza, a fenekemet és a combjaimat bevonja a spermájával, mintha az egész világnak meg akarna jelölni.

Amikor végül elengedi a tarkómat, nem fordulok meg, hanem ugyanabban a helyzetben maradok. Valójában azt kívánom, bárcsak kinyílna a világ, és elnyelne.

"Annika?"

Arcomat a bőrbe temetem, hangom tompán jön ki. "Hagyj békén!"

"Nézz rám."

Megrázom a fejem a kanapén, és próbálok nem tudomást venni arról a folyamatról, ahogy a szívem összezsugorodik és haldoklik.

"Nem ismétlem magam még egyszer. Nézz rám."

Lassan megteszem, szégyen és könnyek tapadnak a szememhez. "Nem tudnál békén hagyni, hogy megbirkózzak azzal, hogy bepisiltem?"

Elráncolta a homlokát. "Miről beszélsz?"

"Éppen most, amikor... Hú... adj egy percet." Lassú mosoly húzódik az ajkára, és olyan gyönyörűen néz ki, hogy legszívesebben felpofoznám. "Miért mosolyogsz?"

"Nem pisiltél, hanem spriccéltél, és ez volt a legforróbb dolog, amit valaha láttam."

Az arcom felforrósodik. "Oh."

Amikor hallom, hogy a legdögösebb dolognak nevez, amit valaha látott, újra és újra meg akarom csinálni. De lehet, hogy ez csak erős orgazmusok esetén történik meg.

Halk zihálás szakad ki belőlem, amikor a karjába emel. "Most pedig zuhanyozzunk le, hogy újra megdughassalak".

"De annyira fáj."

"Nem a pinádban."

Nagy levegőt veszek, ahogy nagy léptei felemésztik az egész távolságot a lépcsőig. A békés pillanat ellenére valami még mindig piszkál.

"Komolyan gondoltam, Creighton. Nem maradok."

Összeszorul az álla, de hamarosan megigazítja a vonásait. "Majd én meggyőzlek az ellenkezőjéről."

Testem lazán az övéhez simul. "Én is ezt gondoltam, mióta idejöttünk. Azt hittem, meg tudlak győzni, hogy hagyjuk a múltat a múlté, de ez nem lehetséges, ugye? Nem csak magunkat csapjuk be mindketten ezen a ponton?"

"Fogd be."

Két szó. Csupán két szó, és mégis akkora erejük van, hogy megremegek a karjaiban.

"Kérlek..." Megsimítom az arcát, megcsókolom a halántékát, az éteri szemét, az egyenes orrának gerincét, az ajkai teltségét, bárhol, ahol a szám megtalálja. "Kérlek, engedd el a haragodat, Creighton. Tedd meg magadért. Engedd el azt a kisgyereket, és ne maradj a múlt csapdájában."

Nem mond semmit, még csak nem is vesz tudomást rólam, és én azt akarom.

sírni.

Mert tudom, csak tudom, hogy nem sikerült megváltoztatnom a véleményét, és

Most már csak az önpusztítás útján járunk.

"Most gyűlöllek" - motyogom.

"Leszarom."

"Bárcsak soha ne szerettelek volna. Bárcsak visszaforgathatnám az időt, és nem szerethetnélek."

Kegyetlen vigyor húzódik az ajkára. "De nem teheted. Te szeretsz engem, Annika.

Soha nem álltál le."

"Ez lehet, hogy igaz, de megtalálom a módját, hogy abbahagyjam." Hagytam, hogy a karom az ölembe hulljon. "Soha nem fogok szeretni egy olyan férfit, aki szándékosan bántani akarja a családomat."

CREIGHTON

Annika elzárkózik előlem, mióta a kanapéhoz basztam. A kezemmel a tarkója körül, a farkam pedig a hátsó lyukában tépett.

Ez két nappal ezelőtt volt.

Két nap folyamatos csend és hideg vállak.

Azóta egy egész mondatot sem szólt hozzám, és a legjobb, amit kaptam, egyszavas válaszok voltak.

Nem futott velem a parton. Még a szent
balettjét sem gyakorolta.
Nem nyúlt ételhez, hacsak nem kényszerítem,
hogy egyen. Csendes kezelés.

De ez teljesen más, mint amikor nem beszéltem. Ez a jellemem része volt, de bármit is választott Annika, hogy gyakorolja, annak semmi köze a személyiségéhez.

Senki sem vádolna egy olyan idegesítően vidám embert, mint ő, azzal, hogy csendben van, de az elmúlt napokban pontosan ez volt a helyzet.

Lassan, de biztosan beleesik egy sötét alagútba, amibe nem tudok belenyúlni.

A sóhajok váltak a jellegzetes nyelvezetévé, és az elveszett tekintet lett a szokásos tekintete.

Valahányszor megpróbáltam beszélni v e l e, mindig e l f o r d í t o t t a az arcát.

Amikor megfenyegettem, hogy megbüntetem, azt mondta, hogy "tedd, amit akarsz".

Valahányszor hozzáértem, ellökött magától, és azt mondta, hogy ne nyúljak hozzá többet.

Olyan nagy volt a kísértés, hogy addig dugjam, amíg a nevemet kiabálja, hogy tudja, hogy többé nem csinálhatja ezt a mutatványt, de valami megállított.

Az undor és a közöny keveréke az arcán.

Mostanában inkább a közömbösség felé hajlik.

Az emberek gyakran mondják, hogy a gyűlölet a legundorítóbb érzés, de ez azért van, mert még soha nem voltak az apátia fogadói oldalán.

Amikor az a személy, aki a világomat a tenyerén hordozza, úgy viselkedik, mintha semmit sem jelentenék.

Mintha nem is léteznék.

Először teret engedtem neki, próbáltam nem túlságosan erőltetni, és azt hittem, hogy végül majd meggondolja magát.

Általában Annika kurvára nem tudta volna abbahagyni a beszélgetést. Ez része annak, aki ő, és ez az oka annak, hogy egyáltalán a bőröm alá bújt.

De minél több időt adtam neki, annál jobban visszahúzódott önmagába.

És véget kell vetnem ennek.

Azzal a szándékkal nyitom ki a szemem, hogy éppen ezt tegyem. Ma ki fogom rázni belőle a szart, és szóra fogom bírni, még ha drasztikus módszerekhez kell is folyamodnom.

Nem számít, milyen messzire kell mennem, hogy tényleges mondatokat szedjek ki belőle.

Végigkövetem a mellettem lévő helyet, és megdermedek, amikor kezem hideg lepedővel találkozik.

Szemem felpattan, és valóban, Annika sehol sincs.

Az elején megpróbált küzdeni a mellettem alvás ellen, de én ezt nem tűrtem, így csak mereven feküdt mellettem. Vagy ez volt a megoldás, vagy én aludtam körülötte összegömbölyödve.

Minden este megtartottuk ezt a rutint. Csakhogy most nincs itt.

Felpattanok az ágyból, rövidnadrágot húzok, és felveszek egy pólót, miközben a szobát fürkészem, hogy megtaláljam. Az ibolya illata átjárja az orromat, de nem olyan erős és nem olyan feltűnő, mint amikor a karjaimban van.

"Annika?" Szólítom, és elindulok lefelé a konyhába, oda, ahol a folyosón balettozik, majd a kis könyvtárba, ahol néha olvas, pontosabban, rávesz, hogy olvassak neki, mivel lusta magától olvasni.

Azonban nyoma sincs.

A testem megfeszül, és csípős íz tölti meg a torkom hátulját. Ez állt a legközelebb ahhoz, amit valaha is éreztem... a pánikhoz.

Még akkor sem éreztem pánikot, amikor anyám a plafonról lógott, és én nem kaptam levegőt az éhező tüdőmbe. Túlvilági elszántsággal lélegeztem.

Kurvára levegőre volt szükségem.

Ezért kúsztam és kúsztam és kúsztam.

Most már futok, végig az utcán és ki a partra. Ő nincs ott.

Baszd meg.

A sziget másik oldalán lévő kis repülőtérre autó nélkül nem tud eljutni. És azt sem tudja, hogy egyáltalán hol van.

Hacsak... nem választott más módot a távozásra.

A vérem egyre erősebben és gyorsabban pumpál, ahogy az emlékek, amikor a kétségbeesés pillanatában az óceánba rohant, újra felidéződnek bennem.

Nem, nem, nem...

A felhők sötét szürkévé válnak az égbolton, teljesen szinkronban a hangulatommal.

A légzésem mélyebbé, kevésbé szabályozottá és teljesen kaotikussá válik. "Annika!" Kiáltom, de a hangomat ellopja és megtörik az ördögi szél.

Minél többet futok és hívom őt, annál kisebb az esélye, hogy megtalálom.

Esőcseppek vonulnak a távolban, mielőtt rendesen eleredne az eső. Óriási hullámok csapódnak és törnek össze a parton, megmutatva az óceán haragját. A trópusi sziget egy másodperc alatt elázik, és én is.

De nem hagyom abba a futást, küzdök a széllel, és minden z u g o t átvizsgálok.

Éppen a halálos hullámok közé úsznék, hogy megkeressem őt, amikor meglátom. Annika a sziklás part tetején áll, széttárt karokkal, hátravetett fejjel. Az eső átázott a fekete ruháján, amit az elmúlt két napban viselt, és odaragasztotta azt a vékony testalkatához, amit a a szél lengeti.

A fejemben lejátszódó legrosszabb forgatókönyvektől felpörögve viharzok felé. Egy pillanatra, ahogy hevesen ringatózik, azt hiszem, a szél elragadja, mielőtt odaérnék.

Hogy leesik és megfullad, és én végleg elveszítem őt.

Már elvesztetted őt. Csak nem vagy hajlandó beismerni - mondja egy rohadt szemétláda, aki *az* agyamban lakik, de én kizárom őt azzal a tervvel, hogy később megölöm.

Abban a pillanatban, hogy körülbelül két méterre vagyok mögötte, hirtelen megfordul.

Hajcsíkok tapadnak a sápadt nyakára, az arca színtelen, az ajkai csupaszok, a szemei pedig olyan homályosak, hogy megölnék valakit, ha színt kellene beléjük spriccelni.

Magamat is beleértve.

Az eső eláztatja, olyan erővel zúdul rá, hogy szinte elmosódik. "Mit keresel itt?" Én teszek egy lépést előre, ő pedig egy lépést tesz.
vissza.

A kibaszott perem felé.

Újra megteszem, és ő is ugyanezt teszi, tekintete nem hagyja el az enyémet.

"Mi a faszt csinálsz?" Erőlködöm, a szavak majdnem elszakítják a hangszálaimat kifelé menet.

Nem mond semmit, és néhányszor be kell lélegeznem és ki kell lélegeznem, hogy ne nyúljak utána, és ne fojtogassam.

"Bármi is az, ami miatt feldúlt vagy, megbeszélhetjük." Lágyítom a hangomat - már amennyire az adott körülmények között képes vagyok rá. "Csak gyere ide, kis lila."

Az ajkai megremegnek, és a szeme mélyén felcsillan a fény, mielőtt rögtön le is nyomódik.

Megrázza a fejét.

"Esküszöm a kurva életbe, Annika..." - vágom el magam, és nagy levegőt veszek, türelmet gyűjtve, amit nem érzek. "Mit akarsz?"

"Haza akarok menni" - mondja könnyedén, magabiztosan. Az első mondat, amit napok óta kimond, a kibaszott szüleinek szól.

"Bármit, csak azt nem."

Újabb lépést tesz hátra. Ezúttal a szemei olyan élettelenek, mintha koporsóban lenne.

"Annika, hagyd abba!"

"*Te* állj meg!" - kiabál vissza. "Fáradt vagyok. Kurvára elegem van ebből, *belőled*. Te nem az a Creighton vagy, akit én ismerek. Nem az a Creighton vagy, aki miatt biztonságban és szeretve éreztem magam, nem az a Creighton vagy, aki bátorságot adott nekem, hogy utána menjek annak, amit szerettem. Creighton soha nem bántana így, nem tépné fel a szívemet újra és újra, akármennyire is könyörgök neki, hogy hagyja abba. Olyan, mintha egy szélhámos mellett ragadtam volna, és ezt utálom. Annyira utálom."

Összeszorítom a hátsó fogaimat, és az állkapcsom olyan erősen összeszorul, hogy csodálkozom, hogy nem szakadtak el az inak.

"Ezért nem vagy hajlandó beszélni velem, vagy nem engeded, hogy megérintselek? Mert azt hiszed, hogy szélhámos vagyok?"

Bólint.

Hallom, ahogy a világom darabokra törik. Olyan apró darabok, hogy soha nem leszek képes megtalálni őket, nemhogy újra összeilleszteni.

Amikor először hoztam Annikát erre a szigetre, azt hittem, megtaláljuk azt, ami egykor volt. Igen, harcolt velem egy kicsit, de nevetett és bolondozott is. Táncolt nekem, flörtölt, és elégedetten sóhajtozott a karjaimban. Imádta az ölembe hajtani a fejét, és az arcomba nézni, amikor olvastam neki, majd többet követelt.

Úgy éreztem, mintha még mindig szeretett volna.

Amikor bocsánatot kért, amiért lelőtt, hittem neki.

Azt hittem, hogy választania kell, de a keserű igazság az, hogy soha nem fog engem választani a családja helyett.

Valószínűleg igazságtalan tőlem, hogy erre kényszerítettem, de azt akartam, hogy úgy válasszon engem, ahogy akkor a bátyját választotta.

Azt akartam, hogy *én* legyek az.

Csak azt nem gondoltam volna, hogy a fixációm és a tervem, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz, még jobban eltávolít minket egymástól. Soha nem gondoltam, hogy megfosztom őt a fénytől, és ilyen megtört emberként hagyom itt.

Egyáltalán nem hasonlít az én Annikámra.

Nyoma sincs a vidámságának, az állandó pajkosságnak és ártatlanságnak a szemében, vagy a pórusaiból áradó energiának.

Lehet, hogy fizikailag lelőtt, de én megöltem őt. És
csak egy módon lehet visszahozni az életbe. Még ha
ez azt is jelenti, hogy cserébe fel kell áldoznom a
sajátomat. "Oké - suttogom.
A szemöldöke
összeráncolódik. "Oké?"
"Hazaviszlek." "Te... te
fogsz?"
"Hazudtam én valaha is neked?"

Kétségbeesetten rázza a fejét, a fény egy része visszaszivárog a szemébe. Lassan, de folyamatosan.

Baszd meg.

A tudat, hogy majdnem összetörtem a lelkét, arra késztet, hogy lelőjem magam, és ezúttal soha többé ne ébredjek fel.

Ez jobb lenne, mintha hallanám a széteső bensőm hangját, vagy azt, hogy nélkülem éljen.

Kurvára széttépne.

"Most pedig gyere le a peremről." Felnyújtom neki a kezem, de ő gyanakodva bámul rá.

Egy pillanatig így maradunk, tekintete az arcomról a kezemre siklik, majd vissza.

"Annika."

"Igen?"

"Esik az eső."

"Tudom."

"Táncolj velem."

Szemei kitágulnak, a kék és a szürke összecsapnak a dominanciáért. A hajával és a ruhájával kapcsolatos állandó nyafogása ellenére Annika imádja, amikor az esőben táncolunk. Felidézi az első randink és csókunk emlékét. Arra az időre, amikor eldöntöttem, hogy örökre az enyém lesz.

Az álla megremeg, és a hangja is. "De te nem táncolsz." "Veled igen."

"Nem szeretem az esőt."

"Nekem igen." Ezúttal, amikor bólintok a kinyújtott kezemre, megfogja a kezem.

azt.

Olyan erővel rángatom, hogy a mellkasomhoz ér, és a kis tenyerei a vállamra borul. A kezem a derekába kapaszkodik, és lassan ringatózunk az eső hangjára.

Olyan szorosan egymáshoz préselődünk, hogy ebben a pillanatban legszívesebben megállítanám az időt. Mostanában, amikor ilyen közel kerülünk egymáshoz, mindig visszalöki, vagy megpróbál minél nagyobb távolságot tartani közöttünk.

De most várakozó szemekkel bámul rám, olyan fényes szemekkel, hogy legszívesebben belerúgnék magamba, és egy árokba dobnám a testemet, amiért valaha is beszennyeztem őt a sötétségemmel.

Ezek a szemek csak a fényre valók.

Lassan, finoman ringatózunk tovább, és ő nem hagyja abba a bámulást. Valahányszor az eső a szemébe kerül, elpislogja, hogy közelről nézzen, mintha fel akarná hámozni a külsőmet, és belém akarna kukkantani.

"Ez azt jelenti, hogy elfelejted a múltat?" - motyogja reménykedve, várakozóan.

És nem szívesen töröm össze ezt a reményt, vagy tizedelem meg, de pontosan ezt kell tennem, hogy új kezdetet adjak neki.

Olyan, ahol nem szennyezem be az életét.

Mindig is arra voltam hivatott, hogy megtörjem Annika Volkovot. Csak azt nem tudtam, hogy én leszek az, aki összetörik helyette.

"Nem tudom kitörölni a múltamat."

Lábai megállnak, miközben minden megremeg - az álla, a teste, az ajkai. "Mi van a jeleneddel és a jövőddel?"

"Azokat már
elvesztettem." "Ez
nem..."

Szavai félbeszakadnak, amikor a part másik végén felfordulás tör ki.

Ráncolom a homlokom.

Senkinek sem kellene itt lennie. Ez a sziget Jonathan nagyapa tulajdona, és csak ő és apa használják, ha szabadságra van szükségük. De ők nem jönnének át, tekintve, hogy mindketten tudják, hogy itt vagyok.

Hacsak nem döntöttek úgy, hogy hívatlanul jönnek. Talán anya és a nagyi nyomást gyakoroltak rájuk, hogy hozzák ide őket, hogy lássanak engem?

Nem.

Valami nem stimmel ezzel kapcsolatban.

"Maradj itt" - mondom Annikának, és elindulok lefelé az úton.

Amikor megfordulok, hogy megbizonyosodjak róla, nem ment-e vissza a sziklás partra, a sarkamban találom.

"Mi?" - kérdezi. "Tudni akarom, mi folyik itt."

Hiába próbáljuk megállítani, és amúgy sincs időnk. Az eső ugyanolyan hirtelen elállt, mint ahogy elkezdődött, mire a partra érünk.

Több fekete ruhás férfi járőrözik az egész területen, mint valami különleges ügynök katonák.

Lépéseket nem hallok, de hallom Annika sikolyát, amikor hátulról eltalálnak.

Fájdalom robban a tarkómban, és térdre rogyok. A csuklóimat a hátam mögött csavarják, miközben egy orosz akcentusú hang azt mormolja: "Megvan, főnök".

Amikor felemelem a fejem, nem mást találok, mint azt az embert, aki megölte a gyermekkoromat, és fürdött a vérében.

A férfi, aki Annika életét adta.

Adrian Volkov.

És fegyvert tart a halántékomhoz.

ANNIKA

Furcsa, hogy a világ percek alatt a feje tetejére állhat.

Néhány pillanattal ezelőtt újra reménykedni kezdtem, epekedni, álmodozni arról, hogy meggyőzöm Creightont, hogy hagyjon fel a bosszúhadjárattal.

És ez két nap rémálomszerű, sivár megadás után történt. Az ő teljes rugalmatlanságát, a szívem darabokra tört. Elvesztettem minden reményemet, és korábbi önmagam csontvázává váltam.

A gondolat, hogy ilyen szívtelen emberré változik, aki csak a bosszút látja, darabokra tépett, és nem bírtam elviselni a kínzást. Képzelheted hát a meglepetésemet, amikor végre meghallgatott.

Ott állt, és meghallgatott.

Nem próbált meg ellenem fordulni. Még... félt is. Ez volt az első alkalom, hogy félelmet láttam a szemében.

Még akkor sem félt, amikor fegyvert fogtam rá. Inkább beletörődött.

Azt mondta, hazaenged.

Biztonságos karjaiba ölelt, és táncolt velem az eső alatt. Mentünk volna valahová, és most nem megyünk.

Most Kolja hatalmas keze fogja le, miközben ő falként áll mögötte, és Papa pisztolyt szegez a homlokához.

És a legrosszabb az egészben az, hogy úgy néz ki, készen áll megölni őt, és nem csak normális módon, nem. Ez már a második alkalom, hogy szemtanúja vagyok Papa levált gyilkos arcának. Az első az elrablási kísérletem során volt. Az arca beesett, az ajkai elvékonyodtak, a szemei pedig olyan sötétek, hogy képtelenek visszatükrözni a fényt.

Mindig is tudtam, hogy Papa embereket ölt, de most láttam először gyilkosnak.

Egy hidegvérű, kegyetlen gyilkos.

Az emberei módszeresen köröznek körülöttünk, mind magasak, feketébe öltözöttek, és mellkasukra csatolt rohampuskával. Mintha egy rivális szervezetet akarnának kiirtani, nem pedig egy egyszerű egyetemistát.

Minden arcot átkutatok, de nyoma sincs Jannak vagy Borisznak - az egyetleneknek, akik az én oldalamra állhatnának. Valószínűleg azért maradtak hátra, hogy megvédjék anyát. "Van pofád elrabolni a lányomat?" Papa nyugodt szavai visszhangzanak a borús levegőben, de a düh, ami alatta bugyog... a felszíntől lihegni kezdek.

Creighton egyenesen az arcába néz, gyönyörű vonásai kiélesednek, és semmi jelét nem mutatja, hogy meghátrálna.

Felnőtt férfiak könyörögnek és könyörögnek az ő helyében, különösen, ha tudják, ki az az Adrian Volkov, és mire képes.

Creighton nemhogy nem pánikol, de láthatóan halálvágya is van. Mert azt mondja: "Mint ahogy neked is volt pofád elvenni tőlem a lányt".

A papa a pisztoly csövével megüti, ettől az arca oldalra repül, és az ajkaiból vér buggyan ki.

"Papa!" A csapás talán nem nekem szólt, de a lelkem mélyén érzem, és nem gondolok rá, miközben Creightonhoz rohanok.

A gyönyörűen kísértő férfira, akit démonok nem hagynak békén.

"Maradj ott, Anoushka." Papa rám bámul, még mindig Creighton homlokához tartva a fegyvert.

Másképp néz rám, mint ahogyan a világra tekint. Ő most nem egy érzelemmentes gyilkos. Ő egy aggódó apa, olvadt szemekkel és merev testtartással.

Csak elképzelni tudom, hogy ő, anya és Jeremy min mentek keresztül az alatt az idő alatt, amíg nem tudták, hogy hol vagyok.

"Bántott téged?" - kérdezi lassan, fenyegetően.

"Nem, papa. Kérlek, engedd el."

"Megteszem, miután halálra kínoztam. Felakasztom a plafonra, és minden egyes napért, amikor azt hitte, hogy elveheti magát a családjától, megkorbácsolom a bőrét."

Egész testemet átjárja a borzongás, és minden erőmre szükségem van, hogy talpon maradjak. "Papa, kérlek... ne... ne."

"Csináld." Creighton vicsorogva mutatja meg véres fogait. "Kínozz meg. Ölj meg. Szúrj halálra, aztán folytasd a holttestem feldarabolását, ahogy az apámmal tetted. Nem kellett volna életben hagynod akkoriban, de most itt a lehetőség, hogy helyrehozd ezt a hibát. Ha nem ölsz meg, újra és újra, és újra és újra visszajövök, baszd meg."

"Mi a fenét beszélsz? Pofa be!" A végtagjaim remegnek, és borzongás fut végig rajtam, aminek nem sok köze van a vizes ruháimhoz.

A papa szorosabbra fogja a fegyvert, valószínűleg azt fontolgatja, hogy előbb megkínozza-e, vagy csak megöli, és máris túl van rajta.

"Nem ezt akartad?" Creighton hozzám szól, de hideg tekintete a papa tekintetébe zárul. "Nem a családod a minden, ami számít? Én megkönnyítem a dolgodat."

Ekkor döbbenek rá.

A felismerés olyan heves, hogy egy lépést hátrálok, a szandálom elsüllyed a homokban.

Ez az egész idő, az a sok szó, az a sok kínzás azért volt, mert azt hitte, hogy a családomat választom helyette.

Hogy mindig a családomat választanám, azokat az embereket, akik a gyerekkori nyomorúsága mögött álltak, és nem *őt*. Hogy kényszeríteném, hogy vagy elfogadja őket, vagy nem maradok vele.

Hogyan válhattak a múltból való megszabadítására tett kísérleteim olyannyira meghamisítottá, hogy most ennek éppen az ellenkezője történik?

"Ez nem..." A hangom elakad a torkomban. Mindig is könnyűnek találtam, hogy mindenről és semmiről beszéljek, de most némaságba burkolózom.

Nem találom a megfelelő szavakat a bennem kavargó robbanásszerű érzések kifejezésére.

"A biológiai apád egy söpredék volt, és söpredékként halt meg. Megtámadta a feleségemet, amikor egyértelműen az volt a parancsa, hogy megvédje, ezért megöltem" - mondja Papa elég hidegvérrel ahhoz, hogy megborzongjak. "A biológiai anyád is hasonló fajtából való volt. Mindketten megérdemelték a sorsukat, és ahogy a nevelőapádnak is mondtam, nem fogok bocsánatot kérni, amiért megvédtem a családomat. Te azonban még csak egy gyerek voltál, és nem érdemelted meg, hogy elszenvedd a tetteik bukását, ezért gondoskodtam róla, hogy jó családba fogadjanak örökbe."

Creighton állkapcsa elernyed, az enyém pedig szétnyílik.

"Papa, te... te gondoskodtál róla?"

"Nem." Creighton megrázza a fejét. "Nem tudtad."

"Természetesen. Követtem Richard családjának bukását, még jóval azután is, hogy ő már halott volt. Férfiakkal figyeltettem a házadat, felvettem anyád kétségbeesett próbálkozásait, hogy elcsábítsa az ügyészt, egy olasz maffiavezért, egy banki alkalmazottat, bárkit, aki kihúzhatta volna a bajból. Azon az éjszakán, amikor elvesztette minden reményét, öngyilkos lett, és megpróbált megölni téged, ott voltam."

"Fogd be." Creighton hangja olyan nyersen jön ki, hogy legszívesebben átölelném. "A bejárati ajtó mellett találtam rád ájultan, kék arccal és hányáscsíkokkal...

az egész arcodon. Újraélesztettelek, és a kórházba vittem a kis testedet. Miután felépültél, rábíztalak Raira, hogy kihozzon az Államokból, és kiszabadítson abból a véres gödörből, amit a szüleid ástak maguknak. Így kerültél örökbe a jelenlegi családodba. Lehet, hogy elvettem az előző életed, de adtam neked egy újat. Szóval még ha nehezteltél is, utánam kellett volna jönnöd, de te gyáva voltál, aki a gyerekeim után mentél, és ezt nem bocsátom meg neked."

Creighton nehezen lélegzik, mellkasa halálos ritmusban emelkedik és süllyed. Mintha megpróbálna elűzni egy komor felhőt, amely évek óta gennyesedik benne.

Mintha nem tudna elég erősen lélegezni, vagy nem tudná elég gyorsan kiüríteni a benne bugyborékoló energiát.

Szinkronban remegek vele, próbálom az ő szemszögéből látni a kinyilatkoztatásokat.

Teljesen összetört, még jobban, mint amikor lelőttem, vagy amikor megtudta az igazságot. A tény, hogy az az ember, akit teljes szívéből gyűlölt, az apám, ugyanaz az ember, aki megadta neki azt az értékes családot és életet, amit jelenleg ismer, darabokra tépi.

Közelebb megyek hozzá, és szeretném, nem is *kell, hogy* a karjaimban tartsam, de az apámnak címzett hideg szavai megállítanak.

"Ölj meg - köpte ki. "Ha nem teszed, soha nem hagyom abba."

"Hülye, kibaszott gyáva." Papa a helyére kattintja a tárat, és tudom, hogy másodpercek vannak a reakcióra.

Nem is gondolok rá, miközben kikapok egy pisztolyt az őr egyik oldaltáskájából. Olyan gyors vagyok, hogy amikor megragadom, nincs ideje megállítani.

Creighton tekintete végül rám esik, a szeméből hiányzik az élet, az a csendes, de gondoskodó Creighton, akit vissza akarok kapni.

Elképzelhetetlenül messzire mennék, hogy visszakapjam.

Tekintetemet rajta tartva, a halántékomhoz szegezem a fegyvert.

"Mit csinálsz, Anoushka?" A papa nyugodt hangjában leplezett harag bujkál.

"Engedd el" - suttogom elég határozottan ahhoz, hogy elhiggyem magamnak.

Furcsa, hogy milyen egyszerűvé és könnyűvé válnak a dolgok, ha elhatározod magad. És békés is. Mintha mindig is így kellett volna lennie.

A szél simogatja hideg bőrömet, már nem ringat. Átölel, ujjamat a ravaszon tartja, és felmelegíti a halántékomhoz ragasztott csövet.

"Annika... add ide a fegyvert." Papa figyelmeztető hangja nem is olyan régen még bármire rávett volna.

Ma nem.

"Engedd el, vagy esküszöm, hogy lelövöm magam." Nem hangzik kétségbeesettnek, inkább magabiztosnak, mert megtenném.

Többé nem fogok választani közöttük. Nem fogom túlélni.

Papa lassan hátralép, a fegyver még mindig az oldalán. "Megtettem, amit mondtál, most hagyd abba ezt az őrületet."

"Ígérd meg, hogy nem bántod többé."

"Nem tehetem azután, amit veled tett."

"Ez csak rá és rám tartozik. Neked nincs jogod beleszólni. Már nem vagyok gyerek. És eleget bántottad őt egy életre. Itt az ideje, hogy abbahagyd."

Összeszorítja az ajkait, de nem szól
semmit. "Ígérd meg, papa."

"Rendben, megígérem. Most pedig gyere ide,
Anoushka." Megrázom a fejem.

Creighton ugyanolyan félelemmel néz rám, mint amilyen félelemmel nézett rám, amikor a szikla tetején álltam.

Csak most már sokkal markánsabb, hogy tengeri sóval ízesítem. "Dobd el a fegyvert - suttogja feszült hangon.

"Megkérdezted, mit választanék, ha újra szemtől szemben állnál a családommal." Még mélyebbre fúrom a fegyvert a halántékomba. "Ez az én válaszom, Creighton. *Magamat* választanám."

Küzd Kolja szorítása ellen, és amikor apám helyettese lenyomja, a papa morogja: "Engedj el, baszd meg!".

Papa biccent az őrének, és amikor az elengedi, Creighton szinte futva elindul felém.

Hátralépek. "Ne gyere közelebb."

Megállt, a teste megmerevedett, és ez volt az első alkalom, h o g y ilyen tehetetlenül láttam.

"Anoushka, már elengedtem őt. Ne csináld ezt." Papa hangja elmélyül. "Gondolj az anyádra, a bátyádra. Rám."

"Nem tudok..." Könnyek csordulnak végig az arcomon, és homályos látáson keresztül Creightonra nézek. "Nem tudok úgy élni, hogy tudom, tele vagy dühvel és fájdalommal. Nem tudok élni azzal a tudattal, hogy mindig is gyűlölni fogod a szüleimet, ugyanazokat a szülőket, akiktől mindent kaptam. Inkább meghalok, minthogy ezt lássam. Talán ha így teszek, akkor végre e l e n g e d e d a haragodat."

"Figyelj rám, Annika." Hangja ostorként száll a hideg levegőben. "Te vagy az egyetlen ember, aki valaha is belém nyúlt, meglátta a csúnya, rohadt részeket, de mégis maradt. Annak ellenére adtad nekem magad, hogy tudtad, milyen üres vagyok. Még a végtelen energiáddal, a lila színeddel és a kibaszott ibolyáiddal is feltöltöttél. Nem értettem, hogyan szerettél, amikor én nem szerettem magam, hogyan küzdöttél azért, hogy az érdektelenségem ellenére normális dolgokat éljek át. Amikor megtudtam az igazságot a gyerekkoromról, csak az tört meg, hogy tudtam, nem lehetek többé veled. És amikor nem engem választottál, és meghúztad a ravaszt, megkeseredett, halálvágyó faszfej lettem. Nem érdekelt, mi történik, amíg itt voltál nekem, ezért hoztalak ide. De most már rájöttem, hogy nem volt helyes, ezért döntöttem úgy, hogy elengedlek. Amit te csinálsz, az sem helyes. Te talán képes lennél nélkülem élni, de én egy napot sem élnék túl nélküled, így a halálod nem old meg semmit. Ha meghúzod a ravaszt, jegyezd meg a szavaimat, én is rögtön utánad megyek."

Az ujjaim remegnek, ahogy az érzelmek áradata elönt. "Inkább meghalsz, minthogy elengedd a múltat?"

"Inkább meghalok, minthogy nélküled éljek." Mellkasa heves vadsággal emelkedik és süllyed. "Nem te teszel teljessé, te a részem vagy. Ha elmész, az nem más, mintha magaddal együtt engem is kitörölnél."

Szavai a csontjaim csontvelőjébe hatolnak, és a véráramba áramlanak. "Nem kell, hogy így legyen, Creighton. Egyikünknek sem kell meghalnia, ha megígéred, hogy megpróbálod magad mögött hagyni a múltat. A te érdekedben. Nekem. *Értünk.*"

"Újra szeretni fogsz, ha megteszem?"

Apró mosoly húzódik az ajkamra, ahogy leeresztem a fegyvert, az egyik őr kezébe teszem, és céltudatos léptekkel elindulok felé.

Félúton találkozik velem, erős kezei a derekam köré fonódnak, miközben karjaim a nyaka körül fonódnak. "Sosem szűntem meg szeretni téged, butuska."

Szemei lassan lehunyják a szemét, és hosszú lélegzetvétel szakad ki a mellkasából. Amikor újra kinyitja őket, tiszta kék.

Lemondott.

"Te nyertél, kis lila." "Én

nyertem?"

"Az egész énem. A szívem, a testem és a lelkem a tiéd. A haragom is a tiéd, hogy azt csinálj vele, amit csak akarsz."

"Beleértve azt is, hogy elmegyünk mellette?"

"Beleértve azt is." A keze a csípőmre esik, és gyengéden végigsimít rajta. "Már régen elvesztettem ellened. Szeretlek, Annika. Annyira szeretlek, hogy nélküled sötétséget látok, és fényt csak akkor, ha veled vagyok. Te vagy a menedékem, és az egyetlen ember, aki egésszé tesz."

Egy könnycsepp csúszik le az arcomon. Mindig is csak ezt akartam Creightontól, hogy én legyek az, akire támaszkodik, az egyetlen ember, akiben megbízik, aki mindent megmutat, ami benne van.

Mert nekem ő *az*.

Ő volt az, jóval azelőtt, hogy én magam rájöttem volna.

Éppen megcsókolnám, amikor egy torokköszörülés megállít.

A francba.

Elfelejtettem, hogy Papa és a többiek végig itt voltak.

Lassan elengedem Creightont, de ő megtartja a kezemet, és összekulcsolja az ujjaimat az övével, amikor Papa felé fordulunk.

Ezúttal nem próbálok elmenekülni vagy elbújni, mint amikor Jeremy

talált ránk.

Ezúttal mellette állok, és nem vagyok hajlandó megmozdulni.

"Bátor vagy, hogy azt hiszed, hagyom, hogy a lányom a tiéd legyen" - szól Creightonhoz, de legalább a fegyvere el van rejtve a szeme elől.

"Nem megyek el - jelentette ki Creighton egyenesen.

"*Szívesen*" - szolgáltatja a papa. "Találok módszereket, hogy rávegyelek,

hogy elmenj." "Papa!"

"Hazamegyünk, Anoushka" - jelenti be. "A kurva

életbe..."

"Velünk jössz - vágta közbe Papa.

"Miért?" Dadogom. Kérlek, csak azt ne mondd, hogy visszaviszi, hogy megölje, ahogy ígérte.

"Biztos vagyok benne, hogy édesanyád szívesen találkozna vele."

Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

"Ó... *Ó*!" Mondom újra vigyorogva. "Ez azt jelenti, hogy helyeselsz minket, papa?"

"Nem" - mondja nyersen. "De inkább megfigyelés alatt tartanám ezt a kis köcsögöt, hogy még azelőtt végezhessek vele, mielőtt bármi vicceset próbálna csinálni."

Creightonra pillant, aki rögtön vissza is pillant. Mintha ez valamiféle kihívás lenne.

Nem lesz könnyű, de készen állok a harcra.

Neki.

Számunkra.

ADRIAN

EGY HÓNAPPAL KÉSŐBB

MA lányomat elrabló kártevőtől való megszabadulásra tett kísérleteim bosszantó zsákutcába torkolltak.

Azt reméltem, hogy idővel a fiatal szerelmi homály lassan és visszakapnánk a napsütésünket.

Az a nyálkás köcsög volt olyan szemtelen, hogy nem csak ellopta őt, de olyan mélyen beleszeretett, hogy ő lett a kijelölt védőügyvédje, amikor bárki megpróbálja megdobni őt.

Nem lennénk ebben a szorult helyzetben, ha nem mentettem volna meg őt azon a napon tizenhét évvel ezelőtt, de tény, hogy akkor még csak egy gyerek volt, és felzaklattam volna a másik fontos nőt az életemben, ha hagyom meghalni.

Ehelyett elküldhettem volna a bolygó egy másik zugába, ahonnan nem tudott volna kimászni. A feleségem nevetett ezen a lehetőségen, amikor megemlítettem.

"A sorsot nem állíthatod meg, Adrian" - mondta nekem azzal a lágy mosolyával, amitől alig várom az új napokat.

"Még mindig megpróbálhatom - válaszoltam, mire ő csak megrázta a fejét.

Komolyan gondoltam. Nemcsak hogy nem hagyom abba a próbálkozást, de győzni is fogok. Bármilyen módon.

Ezért rövidítettem meg a testvériség belső körével való találkozót, és jöttem haza.

A lányom és a határozottan nem barátja ma látogatóba jönnek.

Együtt.

A szigeten történt szarság után Annika úgy döntött, hogy az Egyesült Királyságban folytatja a főiskolát. A balettről nem mondott le, de most már inkább szenvedélyként űzi - valami olyasmit, ami olyan része, amivel nem feltétlenül kell a profi útra lépnie.

Ez a döntés boldoggá tette Liát. Bár eredetileg megígérte, hogy támogatni fogja Annika bármilyen döntését, tudom, hogy amikor Annika táncolt, a feleségem a múltjának démonait látta a lányunkon lakmározni.

Akármennyire is próbáltuk meggyőzni arról, hogy nem ugyanazt a történetet osztják meg, egyszerűen nem akarta elhinni.

Így az a tény, hogy Annika önként döntött úgy, hogy távol marad a reflektorfénytől, megadta neki azt a lelki nyugalmat, ami folyamatosan hiányzott, mielőtt a lányunk úgy döntött, hogy a balett a szenvedélye.

A küszöb közelében megállok a hátsó bejárat felől érkező nevetés hangjára.

Követtem az örömteli zajra, ami állandóvá vált Lia és az én életemben, mióta Annika megszületett.

Jeremy csendes gyerek volt, és talán ennek köze van ahhoz a sok démonhoz, amelyekkel szemtanúja volt, ahogy én és az anyja harcoltunk. Sehol sem volt olyan energikus, mint a kis pokolfajzat húga, aki csecsemőkorától kezdve az egész házat lehozta, kisgyerekként a veterán ex-Spetsnaz-őreim üldözték és veszítettek, és engem, az anyját és a bátyját a kisujja köré csavart.

Persze, amikor kiérek a hátsó kertbe, a lányom ott ül a köcsög mellett, a keze a kezében, és röhög valamin, amit Yan mondott.

Tekintetem a gyönyörű nőre téved, aki szintén nevet, arcvonásai ragyogóak és barátságosak.

Mély lélegzet kiszökik a tüdőmből, amikor meglátom őt. A megkönnyebbülés és a nyomorult vágyakozás keveréke.

Több mint huszonnégy éve vagyok ennek a nőnek a felesége, és még mindig ő az egyetlen, aki képes megszelídíteni a bennem tomboló káoszt.

Az egyetlen nő, akiért hajlandó vagyok mindent feláldozni, csak hogy lássam, hogy szabadon mosolyog.

Csak azt nem gondoltam volna, hogy helyette a lányomat kell elengednem.

Lia egyenesen bocsánatot kért Creightontól, amikor aznap magunkkal vittük. Legszívesebben tökön rúgtam volna azt a nyálkás fattyút, amiért kihúzta a feleségemből azokat a torz emlékeket.

Azt mondta, sajnálja, hogy a fiúnak ilyen szörnyű gyerekkora és szülei voltak, és sajnálja, hogy szerepet játszott ebben.

Kurvára meglepődtem, de ő is bocsánatot kért, hogy annak a férfinak a biológiai fia, aki bántotta őt.

Annika kurva büszke volt. Összehúztam a szemem, és vártam egy cselszövést, egy rejtett indítékot, de egyiknek sem volt nyoma az arcán.

Azóta Lia gyakorlatilag harmadik gyermekeként fogadta őt örökbe. Könnyen beleszeretett, és még a kedvenc ételeit is elkezdte készíteni, amikor csak átjön.

A minap valami hülye recept miatt SMS-eztek oda-vissza. A lányom szerint a férfi nem válaszol a saját barátainak és családtagjainak üzeneteire.

Nyilvánvalóan nem bánja, hogy ezt teszi a feleségemmel.

Bár Liának megvan az a csendes, igéző energiája, amivel bárki szívét meghódítja, anélkül, hogy megpróbálná. Ez az a tény, ami miatt mindent megtettem, hogy elrejtsem őt a világ elől egykoron.

Még mindig szeretném bezárni, hogy rajtam kívül senki ne láthassa, ahol csak én vagyok az ő világa, ahogy ő az enyém, de felismerem, hogy mennyire szüksége van arra, hogy kint legyen.

Az én jutalmam az, hogy minden este szívesen visszajön hozzám, szívesen keres menedéket a karjaimban, és szívesen akar egyedül lenni.

Ez a legjobb ajándék, amit valaha is kaphattam.

"Próbáld ki ezt, Creigh. Én csináltam." Annika kikanalaz valamiféle előételnek látszó valamit, és a szája mellé teszi.

A kölcsönzött időre járó faszfej tényleg kinyitja a száját és eszik. Arckifejezésváltás nélkül.

Yan és Lia összerezzenek, és egy pillantást vetnek egymásra.

"Mit gondolsz?" - kérdezi a lányom várakozó örömmel.

Kész vagyok a földre döngölni, ha csak egy kicsit is megváltoztatja az arckifejezését, de bólint. "Elég jó."

"Tudtam!" Yanra nézett. "Látod? Mondtam, hogy valaki szereti a kajámat.

Minden a perspektíváról szól."

"Tényleg jól vagy, haver? Akarod, hogy hívjam a mentőket?"

"Yan!" - dorgálja a feleségem.

"Nem, valami baj van a gyerekkel, Lia. Tényleg megeszi azt, amit a lányod ételterroristája főz".

"Meg akarsz halni?" - kérdezi a lányom gyilkos arckifejezéssel.

Ezt tőlem örökölte.

"Ne nevezd őt ételterroristának" - mondja Creighton egyenesen, amire Annika széles vigyorral, a feleségem pedig anyai mosollyal reagál.

"Bumm - mondja Annika, képtelen elrejteni dicsekvő arckifejezését. "Mic drop."

"A szánalmas fasz túlságosan szerelmes ahhoz, hogy lássa, milyen borzalmas a kajád valójában. Figyelj, kölyök, a szerelem nem fog megmenteni, ha ételmérgezés miatt a sürgősségire hajtanak."

"Meg foglak ölni" - jelenti be Annika, és megpróbálja megtömni az előételekkel, de Creighton elkapja őket, és elkezdi megenni az összeset.

Krisztusom.

A kis szarházinak talán mégiscsak halálvágya van. Ebben a házban nem eszünk Annika kaját, különben biztosan lesz valamilyen ételmérgezés. Vagy gyomorfájás. Vagy egyszerűen csak kellemetlenségek.

Hajlamos arra, hogy kontextuson kívül használja azt, amiről úgy gondolja, hogy jótékony hatással van az egészségre, például a mézet a fűszeres ételekhez vagy bizonyos tápanyagokat a tenger gyümölcseihez. És nincs érzéke ahhoz, hogy mennyi sót kellene tennie egy ételbe.

Tudjuk, hogy jót akar, ezért Lia, Jeremy és én általában azt mondjuk neki, hogy ne főzzön. Kolja és a többi őr is próbál diplomatikusan viselkedni.

Csakhogy az a köcsög Yan egyenesen megmondta neki az igazat, és már régen étterroristának bélyegezte.

Creighton King az első ember, aki szívesen megeszi az ételét, és még meg is dicséri érte.

Én azonban nem vagyok hajlandó felmelegedni iránta e gesztus miatt. Vagy az a tény, hogy ő volt az, aki Annikát rávette, hogy hagyjon fel az öngyilkos gondolatokkal, amik a szigeten voltak.

Nem beszéltem Liának erről az epizódról, és megparancsoltam mindenkinek, hogy ne tegye. Tönkretenné őt, ha megtudná, hogy sötét gondolatok szállták meg a lányunk elméjét, és majdnem elvesztettük.

De nem tettük.

Mert Creighton ott volt, és sikerült kirángatnia a semmi széléről.

Leginkább neki köszönhetem, hogy a lányom még mindig egyben van. De az is az ő érdeme, hogy ilyen állapotba került, így ezt az esetet semlegesnek fogom tekinteni.

"Hogy van az a lány?" Lia megkérdezi Creightont, miközben Annika egy virággal kergeti Jant, mert az folyton ételterroristának nevezi.

"Lány?" - visszhangzik rekedt torokkal - határozottan nem olyan érintetlen az ételtől, mint amilyennek állítja magát.

"Az, aki elmondta, hová vitte Annikát." "Cecily?"

A feleségem bólint.

"Tényleg tudni akarod?"

Közelebb lép, lágy vonásai ráncosodnak. "Miért? Mi történt?" "Ugye tudod, h o g y Jeremy nem úgy szedte ki belőle ezt az információt. hogy jó sportoló vagy, ugye?"

A feleségem nyel. "E r r e gondoltam én is. Ő... hidegvérű tud lenni, ezt az apja után örökölte, de mindezek mögött ott van a szívük, ígérem."

"Anyám is ezt mondja a bátyámról, és a legrosszabb az egészben. hogy elhiszi, de mindannyian tudjuk, hogy a férfi egy működő pszichopata." "Jeremy nem pszichopata."

"Tekintettel arra, hogy mit tett, valószínűleg rosszabb." "Mit tett?"

"Megígértem neki, hogy nem állok az útjába, ha ő nem áll az enyémbe, és szeretném betartani ezt a fegyverszünetet. Nem öncélúan, hanem Annika érdekében. Ő nem szereti, ha összecsapunk."

Lia megértően bólogat, én pedig legszívesebben visszahúznám a fiamat az óceán túlsó partjáról, és kiráznám belőle a szart.

Nem szabadna ilyen könnyen és gyorsan elfogadnia a Creightont, akármilyen alkut is kötöttek.

Bár miután Annika lelőtte Creightont, hogy megmentse, a rosszallása lassan amúgy is alábbhagyott.

"Én is utálom, hogy elmegy, de talán ezúttal hagynunk kellene, hogy Annika döntsön, apa" - ezt mondta nekem, amikor utoljára találkoztunk.

Nyilvánvalóan azért, mert bármilyen alkut is kötött ezzel a kis szarházival.

Az említett kis szarházi feláll, súg valamit Annikának, aki szünetet tart a Jannal való bohóckodásban, hogy meghallja, majd szélesen rámosolyog.

A ház felé sétál, én pedig elrejtőzöm a szemem elől, miközben bemegy a fürdőszobába, valószínűleg arcot mosni, vagy kihányni, amit a nő megetetett vele.

Amikor előbukkan, nem vesződöm azzal, hogy elbújjak, és megáll, mielőtt a kert irányába indulna.

Elállom az útját, ő pedig megáll, és felvonja a szemöldökét. "Ez az én fogadtatásom? Vagy elrejtettél valahol egy pisztolyt, amivel megfenyegethetsz?"

"Szörnyen beszédes vagy ma."

"És gyanúsan nem fenyegetsz testi sértéssel." "Erre mindjárt rátérünk."

"Mindenképpen. Essünk túl ezen az unalmas házimunkán." "Ez szarkazmus volt?"

"Az volt? Annika dörzsölte rám."

Ez a kis szarházi holnapra eltemetik, mielőtt a feleségem és a lányom felébredne.

Egy lépést tesz felém, arcáról eltűnik minden közömbösség. "Szívesen engedek bármilyen fenyegető perverziónak, amit művelsz, és nem fogom elmondani Annikának vagy Liának, de azt már most megmondom, hogy nem fogsz tudni elszakítani attól, ami az enyém".

"Mi a faszt mondtál?"

"Az enyém. Annika az enyém, és ezen a tényen senki sem változtathat, még te sem." "Annika előbb-utóbb túlteszi magát rajtad."

"Álmodj csak tovább, Adrian, és ha már itt tartunk, én leszek a vejed. Keményen fogunk dolgozni, hogy gyönyörű unokákkal ajándékozzunk meg."

"Nem, ha valahogy előbb halott leszel. És ki adott engedélyt arra, hogy a nevemen szólítson?"

"Nem kedvelem Volkov urat. Túl hosszú."

Ez a faszfej vagy merész, vagy egyáltalán nem törődik az életével. Vagy valószínűleg mindkettő.

"Továbbá, ha ennyire területi befolyással bírsz, hogyhogy még mindig nem tettél *ellene* semmit?"

Megfordulok, hogy mindketten a kerti jelenettel nézzünk szembe. Annika fröcsög a víztől, Lia pedig lehajolva nevet valamin, amit Yan mondott, miközben vigyorog, mint egy idióta.

"Egy kibaszott bohóc, aki nem tudja, hol a helye" - mormogom az orrom alatt.

"Amit már régen meg kellett volna tanítanod neki - mondja Creighton ugyanilyen elégedetlen hangon.

"Azt hiszed, nem próbáltam? Úgy pattan vissza, mint egy parazita, akinek egyetlen célja, hogy felbosszantson."

"Annika említette, hogy gyakran fenyegetőzött azzal, hogy elküldi őt a különleges erőkhöz Oroszországba. Van valami oka, hogy ez még nem történt meg?"

"Látod azt a nőt?" A feleségem irányába biccentem a fejem. "Ez az oka."

"Most is megteheted." "Ő

már túl öreg."

"Nem lehetne őt egy adminisztratív posztra helyezni?"

"Lehetséges." Megosztom az első megértő pillantást a kis köcsöggel. Legalábbis mindketten ki nem állhatjuk Jant.

Pontosabban, hogy mennyire áll közel a két nőhöz odakint.

Amikor együtt lépünk a helyszínre, Yan még csak fel sem áll, és tovább kortyolgatja azt a koktélt, amit Ogla készített nekik.

Annika az, akinek az arckifejezése tűzijátékszerűen felragyog, amikor meglát engem a még mindig nem az ő barátjával, és nem azzal fenyegetőzik, hogy a legközelebbi árokba dobja.

A sziget óta ő a szóvivője, menedzsere és PR-specialistája, és minden trükköt bevetett, hogy megszerettesse velem.

Például megemlítette a védelmező epizódjait, és azt, hogy rosszabb, mint én és Jeremy együttvéve. Vagy hogy azért tanult meg főzni, mert nem akarja, hogy a lány elfáradjon - inkább csak nem akarja átélni azt a kínszenvedést, hogy elfogyassza az ételét.

Vagy ahogyan lassan helyrehozta a kapcsolatát az Egyesült Királyságban szerzett barátaival azzal, hogy megmondta nekik, hogy őt is elveszítik, ha szemrehányást tesznek neki a történtek miatt.

Még mindig azt tervezem, hogy pokollá teszem. Még akkor is, ha legbelül tudom, hogy őszintén törődik vele.

A lányom felugrik a székéről, és a karjaimba szalad. "Papa! Hiányoztál!"

Megsimogatom a haja tetejét, miközben szorosan megszorít. Bármennyire is u t á l o m beismerni, Annika felelősségteljes felnőtté vált, mióta a jobbomon ülő faszfej belépett az életébe.

Szüksége volt a veszteség fájdalmára és a valós élettapasztalatokra, hogy levetkőzhesse ezt a naivitását, és valóban a saját személyiségévé váljon.

"Biztos vagy benne?" Kérdezem, amikor szétválunk. "Mert már alig küldesz SMS-t."

"Ó, kérem. Még SMS-t sem szeretsz írni, papa, én pedig állandóan FaceTime-ozok veled, amikor el akarod lopni anyát".

Lia mellé szalad és megöleli. "Ő az én anyukám is, tudod."

"Először a feleségem."

"Sajnálom, veled ellentétben én vérrokonságban állok vele. Ez több kiváltságot biztosít nekem." Vigyorog, mint egy kis fenegyerek.

"Hagyd abba, Anni." Lia felnevet, de a lány visszaöleli. Az a kis elkényeztetett kölyök mindig is anyuci kislánya volt. Amikor egymás mellett vannak, úgy néznek ki, mintha testvérek lennének, nem pedig anya és lánya.

Morogva ülök le, és Yanra nézek. "Micsoda?"

- kapja fel a száját.

"Meg foglak ölni." "Miért?"

"A kis műsor, amit az imént

adtál elő." "Nem nyúltam

senkihez." "Attól még számít."

"Ne légy már féltékeny a bájos tulajdonságaimra és arra, hogy én meg tudom nevettetni Liát, míg te nem, mogorva vénember" - mormogja vissza, majd gyorsan feláll, mielőtt a szart is kiverem belőle.

Az is megmenti, hogy Lia eltűnt odabent, valószínűleg azért, hogy megnézze, tud-e valamiben segíteni Oglának.

Utolérem, és a könyökénél fogva megrántom, mielőtt a konyhába érne.

A feleségem zihálva csapódik hozzám. A farkam lüktet, ahogy felnéz rám azokkal a hatalmas, teljesen megbabonázó szemeivel.

Imádom, amikor tükröződöm azokban a szemekben, amikor én vagyok a világa középpontja, ahogy ő is az enyém körforgása.

Amikor úgy néz rám, mintha soha nem akarna

elmenni. "Adrian... - lihegi ki. "Mi az?"

"Nem kaptam meg az üdvözlő puszit. Most, hogy Annika és a kis szaros itt van, elfelejtettél rólam, asszony?"

"Nem merném." A hangja halkul, ahogy lehúzza a kabátom hajtókájánál fogva, lábujjhegyre áll, és az ajkát az enyémhez érinti.

Lia csókja gyengéd, de könyörgő és szenvedélyes.

Ez közel sem az én brutális követelésem, de ez egy meghívás erre. A feleségem nagyon jól tudja, hogy beindulok a puhaságától és attól a tudattól, hogy azt akarja, hogy beszivárogjak és megtörjem.

Minden este.

Minden adandó alkalommal.

Az ajkai túl hamar engedik el az enyémet, ő pedig újra talpra áll, és megnyalja az alsó ajkát, úgy kergeti az ízemet, hogy még keményebb leszek tőle. "Isten hozott itthon, Adrian. Hiányoztál."

"Nem úgy néztél ki, amikor kint röhögtél a két faszfejjel."

"Nem hiszem el, hogy ennyi év után még mindig szemrehányást teszel Yan-nak." "Ő egy provokatív faszfej, és ezt te is tudod."

"Ez azért van, mert megpróbál szórakozni veled, és te valahogy hagytad neki." Kisimít egy láthatatlan ráncot a kabátomból. "Ami pedig Creightont illeti, ésszerűtlenül viselkedsz. Megbántottuk őt, de eléggé szereti a lányunkat ahhoz, hogy mindezt elfelejtse. Neked is el kell engedned a képzeletbeli haragodat."

"A kurva életbe, hogy fogok. A szemét megfenyegetett, hogy a vőm lesz, és unokákkal ajándékoz meg."

Nevet. Feleségem feje hátracsúszik, sápadt torkát hordozva, miközben fülemet megtöltik nevetésének örömteli hangjai.

"Hogy lehet ebből bármi is vicces?" Próbálok szigorúnak tűnni, de túlságosan szeretem a nevetését ahhoz, hogy tényleg mérges legyek.

"Úgy látszik, megtanulta, hogyan kell veled is szórakozni. Jó neki. Nagyon kedvelem ezt a kölyköt."

"Ettől még kevésbé kedvelem őt."

"Ó, hagyd abba, Adrian. Ő a legjobb dolog, ami Anni-val valaha történt, és ha nem lennél ilyen ítélkező, te is tudnád."

Morgok, de nem mondok semmit.

Lia végigsimít az ujjaival a szemöldökömön, a hangja elhalkul. "Utálom, amikor feldúlt vagy. Hogyan tudlak felvidítani, férjem?"

Egy nyögés ömlik ki belőlem, amikor a hasát a növekvő erekciómhoz dörzsöli.

"Ismételd meg."

"Férj" - mondja újra, én pedig szorosabban szorítom a csípőjét, és érzem, hogy megremeg.

"Az emeleten. Most."

"De a gyerekek itt vannak." "Ők várhatnak."

Amikor tétovázik, a karjaimba veszem, mint egy menyasszony. Lia még akkor is felsikolt, amikor a karjai átkarolják a nyakamat.

Ujjai végigsimítanak a tarkómon lévő rövid szőrszálakon. "Említettem már, hogy szeretlek?"

"Nem."

"Azt hiszem, ma reggel."

"Biztos elfelejtettem."

Vigyorogva suttogja: "Szeretem magát, Volkov úr". "Én is szeretem magát, Mrs. Volkov."

Lehet, hogy részben elvesztettem a lányomat, de a feleségem mindig is megmarad.

A nő, aki elfogadta, hogy én vagyok a gazembere, és ennek e l l e n é r e belém szeretett.

EPILÓGUS - ANNIKA

I a parkolóban az autók között bújik el, nagyokat lihegve.

Ha tudtam volna, hogy ez lesz az, ahová visszatérünk, akkor arra szavaztam volna, hogy kihagyom az órákat, és az egész hetet a szüleimmel töltöm.

De nem, Creightonnak fontos dolga volt. Mint a mai meccs.

A bátyám ellen.

Összerezzenek a fenyegető pillantásaik emlékei, amikor ugrottak... a ringbe, és nem különböztek egymástól, mint izomfalak, készen arra, hogy a feledés homályába döngöljék egymást.

És mivel történetesen ez a mostani bajnokság legjobban várt döntője, a REU és a TKU hallgatói is ellepték a helyet, szurkolnak, kiabálnak és vérre szomjaznak.

Mind Jeremy, mind Creighton vére.

Jujj.

Az órámra bámulok, és felnyögök, amikor látom, hogy csak tíz perc telt el azóta, hogy valahogy megszöktem a klubból.

Szóval nem, nem akartam nézni, ahogy egymás torkának esnek. Könyörögtem mindkettőjüknek, hogy hagyják abba, vagy hogy valamelyikük feladja, de egyikük sem adja fel.

Emellett Jeremy azt mondta, hogy senkiben sem bízhat, hogy megvédi a húgát, ha nem tudja legyőzni. Valami, ami Creightont még jobban felbosszantotta a harcra.

A férfiak és a tesztoszteronjuk a halálom lesz.

Így hát itt vagyok, teljesen egyedül rejtőzködve, és várom, hogy a megpróbáltatásoknak vége legyen.

Glyndon társaságomban volt, mert ő sem szereti az erőszak megnyilvánulásait. A részvétellel kapcsolatos ellenvetéseink ellenére Ava mindenképpen elrángatott minket - ő a harcok híve, és valószínűleg épp most is torkaszakadtából szurkol Creightonnak, miközben beszélgetünk.

Időbe és néhány bevásárlásba került, mire valóban megbocsátotta nekem, hogy lelőttem Creightont, és csak azért, mert tudja, milyen sokat jelentünk egymásnak.

Glyndon volt a legkedvesebb a csapatból, és nem sokkal azután beszélt velem, hogy visszatértem a főiskolára. És mivel ő egy aranyos lány, úgy döntött, hogy elszökik velem, és azzal volt elfoglalva, hogy megmutassa a legújabb festményeit. De sajnos Killian néhány perccel ezelőtt félbeszakított minket, és elrabolta őt Isten tudja hová.

"Még mindig nem bocsátom meg neked, hogy megríkattad" - mondta, miközben elragadta a lányt.

Ez a pszichopata javíthatatlan. Creighton mellett ő a legterületiasabb.

Valójában Creighton a saját ligájában játszik. Nemcsak annyira birtokló, hogy állandóan Tigrisre bámul, amikor a mellkasomon fekszik, de olyan következetes is, hogy egyetlen pasi sem közelít hozzám, mert fél a haragjától.

Féltékenységi ostorcsapásaitól még Harry sem menekülhet meg, aki meleg, belezúgott Creightonba, és a rajongói klubjának vezetője.

A kocsimnak dőlök, és úgy döntök, hogy a közösségi médiában barangolok. Megállok a képnél, amit Creighton fiókján látok.

Valójában azt használta, amit Remi és én hoztunk létre neki régen, de megváltoztatta a jelszót meg mindent, mert Remi azt tervezte, hogy "furcsa szarságokat" posztol az oldalára.

Creighton profilképe megegyezik az első hozzászólásával. Ez egy szelfi, amit akkor készített, amikor még nem is tudtam róla. Az ölében alszom, a fejemet a mellkasára hajtva, így az arcom nem látszik, és csak az övének a fele.

Vénás keze birtoklóan megragad a derekamnál fogva, és a felirat szerint:

A lányom. Az én nőm. Az enyém.

Ez abban az egy hónapban volt, amikor külön voltunk. Pontosan egy nappal azelőtt, hogy elrabolt arra a szigetre.

Milyen romantikus.

Nem.

A második kép egy másik szelfi, amit azután készített, hogy visszatértünk a főiskolára. A fenekem alatt tartja a kezét, a lábam köré tekeredik...

meztelen derekán, a fejem pedig a vállába temetkezik.

Említettem már, hogy teljesen az enyém?

A harmadik - amit éppen most nézek, és ami miatt nehezen kapok levegőt - egy olyan, amit nemrég posztolt.

A meccs előtt belopóztam az öltözőbe, hogy egy utolsó kísérletet tegyek, hogy lebeszéljem őt arról, hogy Jeremy ellen menjen.

Nagy hiba.

Nemcsak úgy nézett rám, mint egy éhes ragadozó, de még vad adrenalin is áradt belőle.

Mondanom sem kell, hogy nem volt esélyem.

Creighton eszméletlenül megdugott a padnak támasztva a puncimba, majd a seggembe, miközben a torkomat harapdálta és elfenekelt.

A szívem lüktet, és a fenekemen lévő hegek csípnek az emlékeztetőre. Tébolyultnak kellene éreznem magam, hogy ugyanúgy élvezem a fájdalmat, mint az élvezetet, de megtanultam elfogadni ezt magammal és velünk kapcsolatban.

Megtanultam beismerni, hogy mi tesz minket olyanná, amilyenek vagyunk, mert rájöttem, milyen szerencsések vagyunk, hogy ennyire összeillünk, annak ellenére, hogy ilyen különböző személyiségek vagyunk.

Mint egy puzzle, a jó és a rossz részek tökéletesen illeszkednek egymáshoz.

A kép, amit posztolt, nyaktól felfelé készült, amikor megcsókolt nem sokkal azután, hogy végeztünk. Az én szemem csukva, az övé pedig nyitva, ahogy dermesztő birtoklási vággyal bámul a kamerába.

Emlékeztető: Ő az enyém.

Bizsergés fut végig rajtam, és a gerincem tövében táncol.

Egyszerűen lehetetlen.

Nekem még mindig tetszik a kép. Mi van? Nekem is igényt kell tartanom rá. Legközelebb, ha rajtakapok egy lányt, hogy flörtöl vele, továbbítom az Instagram-fiókjára.

Amit ő készített nekem.

Nem viccelek, a minap azt mondta: "Nem azt mondtad, hogy nem követed az összes srácot, ha csinálok egy Instagram-fiókot? Csináld meg."

Emlékeztettem, hogy azt mondtam, hogy a közösségi médiában követnie kell engem, nem pedig elzárni a világtól, de ő ezt nem tűri.

Mindenesetre ezt el fogom küldeni Harrynek és az egyre növekvő rajongói klubjának, amikor gúnyolódik velem.

"Nem tudod ezt abbahagyni?"

A nagyon ismerős hang szűrődik ki néhány sorral előrébb. A telefonomat a ruhám zsebébe csúsztatom, és végigsurranok az autók mellett.

Persze, Cecily ott áll az árnyékban, ezüst haját lobogtatja a szél, miközben szorosan markolja a telefonját.

Furcsa módon az inge egyszerű fekete, idézőjelek nélkül.

"Nem érted. Egyszerűen nem tudom ezt csinálni" - suttogja remegő hangon, és én legszívesebben kinyújtanám a kezem és megölelném.

Már egy ideje szorong, és a minap még Glyn is kifejezte aggodalmát emiatt.

Biztosan zajt csapok, amikor megpróbálok közel kerülni hozzá, mert őszülő tekintettel néz felém, mielőtt leveszi a füléről a telefont, és leteszi, akárkivel is beszélt.

"Annika?" A hangja hideg, kicsit hamis, mintha nem ugyanaz a Cecily lenne, akit ismerek. "Mit keresel itt?"

"Uh, valahogy nem tudtam nézni, ahogy a bátyám és a barátom veszekednek.

Főleg, hogy *neheztelnek r*ájuk." Az utolsó szót levegőnek idézem. "Ó, értem." A hangja megenyhül.

Lassan közelítek hozzá, attól tartok, hogy bármilyen hirtelen mozdulat miatt elmenekül. "Jól vagy, Ces?"

Hangtalanul bólint.

Bár Jeremy elviselhetetlen, mióta megtudta, hogy Cecily segített Creightonnak elrabolni engem, én nem neheztelek rá.

Az egyik, hogy nem tudta, és tényleg azt hitte, hogy csak beszélni akart velem, mielőtt kidobják a gépből.

Kettő, már így is eleget szenvedett Jeremy miatt. Tudom, milyen durva tud lenni a bátyám, és sosem szerette igazán Cecily-t.

Ez kölcsönös, de akkor is.

És néha rajtakapom őket, hogy úgy néznek egymásra, hogy nem tudom hova tenni a kezem.

"Mindig itt vagyok, ha beszélgetni akarsz" - mondom neki halkan. "Még akkor is, ha Jerről van szó."

Látható remegés járja át a végtagjait, és keményen rám néz, mintha azt próbálná kitalálni, hogy bízzon-e bennem.

Szerintem úgy dönt, hogy képes rá, mert egy lépést tesz előre. "Anni, erről senkinek sem beszélhetsz."

"Keresztet vetek a szívemre és remélem, hogy meghalok."

Élesen lélegzik be, szemei oldalra révednek. "Szörnyű hibát követtem el, és nem tudom, hogyan csináljam vissza."

Ez az első alkalom, hogy ennyire elveszettnek, ennyire rémültnek láttam. Cecily mindig is a legmagabiztosabb volt, a magabiztos, a magabiztos, a problémába fejest ugró.

De olyan szörnyen zavarodottnak tűnik, hogy legszívesebben megölelném. "Mi az? Mondd el, és talán tudok segíteni." "Ez..."

Szavai félbeszakadnak, amikor egy jelenlétet érzek magam mögött, majd orrlyukaim megtelnek a férfi jellegzetes, adrenalinnal és izzadsággal kevert illatával.

Erős keze a derekam köré fonódik, én pedig megborzongok, ahogy az oldalához szorít, ahol a teste melege elárasztja az enyémet.

"Szia, Creigh - motyogja a barátnőm, majd lehangolt figyelmét rám irányítja. "Visszamegyek."

"Cecily, várj", szólok utána, de ő már elment.

Felnézek Creighton gyönyörű arcára, a sűrű szemöldökkel és a pattanásos ajkakkal, és nehéz haragudni rá. "Ces mondani akart nekem valamit, és te elszúrtad."

"Ne avatkozz bele Cecily dolgaiba, amikor még azt sem tudja, mit akar." A fülem mögé tol egy kósza hajszálat, amit a szél az arcomba tömött. "Bujkáltál, kis lila?"

"Nem akartam látni, hogy veszekedtek." Nyelek egyet. "Ki nyert?" "Döntetlen volt."

"Hála Istennek." Kifújom a levegőt.

"Jövő héten lesz egy visszavágó."

"Komolyan?"

"Legközelebb ne bújj el, különben jobban kihúzom." Incselkedően megpöccinti a homlokomat, én pedig megmasszírozom a foltot, és felnézek rá.

"Aww. És én megint el fogok bújni." "Ne legyél már ilyen."

"Ó, kérlek, te szereted, amikor kölyök vagyok."

"Úgy látszik, az előétel nem tanította meg a leckét." "Az csak egy... előétel volt?"

"Többé-kevésbé."

"Akkor mi lesz a főétel?" "Majd megtudod, ha jó kislány vagy."

A bugyim átázik a hangjában lévő ígéretre. Imádom, amikor nem árulja el nekem a terveit, aztán megkötözve találom magam, és életem végéig megdugnak.

Vagy amikor új játékokat mutat be, amelyekről esküszöm, hogy azért gyártották, hogy kínozhasson velük.

"Ezúttal is lefotózod és felteszed az IG-re?"

"Nem. Csak úgy két hét múlva kell emlékeztetni őket." "Annyira

túlzásba viszed, de én akkor is szeretlek" - suttogom. "Annyira, hogy őrült."

"Jó, mert gondoskodom róla, hogy mindig úgy szeress, ahogy én szeretlek téged."

Aztán felemel a derekamnál fogva, és megcsókol.

EPILÓGUS - CREIGHTON

EGY ÉVVEL KÉSŐBB

Milyen ötlet volt, hogy idejöjjünk?

Igen, a bátyámé.

Azon tűnődöm, hogy miért nem ütöttem pofán, ahogyan bámulok rá az asztal túloldaláról, mire ő szélesen elmosolyodik, sőt, még kacsint is, mint az a kis pöcs, aki.

A helyzet az, hogy családi vacsorán vagyunk, vagyis apával és anyával. Befejeztük az evést, de még van desszert.

A legrosszabb? Ez még csak az első évad. Holnap, a családi saga második részében csatlakozik hozzánk a három nagyapám - akik szeretnek civakodni a sport kedvéért: Nan, Levi bácsi és Astrid néni. Az ikrek és Glyn is csatlakozhatnak, mivel ünnep van.

Ha - ha - Glyn magával hozza Killiant, egy véres cirkusz lesz a kezünkben. Egyrészt Lan még mindig ki nem állhatja, Levi bácsi alig tűri, Jonathan nagyapa pedig még mindig úgy tekint rá, mint a tolvajra, aki elvette a csinos unokáját. Kettő, Kill és Eli kissé összemelegedtek, lerombolva a szülők minden próbálkozását, hogy távol tartsák őket egymástól, és ezért állandóan bajt kevernek.

Annikát mindenképpen elrabolom innen a fenébe, mielőtt a cirkusz elkezdődik.

Ha nem fogadta volna el olyan gyorsan a szüleim meghívását, akkor most nem lennénk itt.

Az a helyzet, hogy nehéz volt rávenni a szüleimet, hogy teljesen megkedveljék őt a forgatási epizód után. Anyu az elején kicsit nehézkes volt, mert nem tudta elviselni a gondolatát, hogy bárki is bántson engem.

Annika tulajdonképpen hónapokig vesztegette, hívogatta, és beszélgetett vele mindenről és semmiről. Még azt is felajánlotta, hogy ő lesz a kijelölt kémje a főiskolán.

Apa viszont gyanakvó volt vele szemben, figyelembe véve a származását. Nem hitte el, hogy ő vagy az apja nem bántana engem. Arról nem is beszélve, hogy apa és Adrian pontosan kétszer találkoztak, és mindenkinek a szobában kellett megakadályoznia, hogy megöljék egymást.

Tény, hogy miután visszatértem a szigetről, apa azt mondta, büszke arra, hogy azt csinálom, amit akarok, mert ez a helyes "királyi" út.

Azonban bármennyi nehézséget is okozott anyu és apu, a lányomnak mégis sikerült megnyernie őket vidám személyiségével és azzal a képességével, hogy bárkivel együtt tudott érezni.

Emellett, ellentétben az apjával, aki úgy tesz, mintha nem kedvelne engem - de mélyen belül igen -, a szüleim boldogok, ha én boldog vagyok. Nem kérdezősködöm.

Oldalra döntöm a fejem, és figyelem, ahogy segít anyának letakarítani az asztalt. Van személyzetünk, de anya ma elbocsátotta őket, mert az "otthonos" élményt akarta. Ezúttal apa főzött - hála a fasznak.

A tekintetem követi Annikát, ahogyan a toll kecsességével mozog. Lila-fehér virágos ruhát visel, és a haját lófarokba fogva tartja egy bolyhos lila pillangó, amely megegyezik a lakásán lévővel.

Annika mindig panaszkodik, hogy szétszaggatom a ruháit, de nem tudok ellenállni, amikor úgy néz ki, mint egy ajándék, amit ki kell csomagolnom. És túl türelmetlen vagyok ahhoz, hogy rendesen megcsináljam, így a ruhái fizetik meg az árát.

Minél többet nézem őt, annál erősebben feszül a farkam a farmeromhoz. Diszkréten újrarendezem magam, és elfordítom róla a tekintetemet.

És ekkor valaki fejbe vág. "Pussy-whipped." Felnézek a bátyámra.

"Biztos, hogy ezt akarod mondani?"

A szeme elsötétül, de hamarosan elsimul a tekintete, és ujjait az állam alá futtatja. "Említettem már, hogy mostanában olyan imádnivaló vagy?"

Próbálom eltaszítani magamtól, de néha nem különbözik egy parazitától. Nagyra értékelem az Elival való kapcsolatomat, és azt, hogy mindig ott volt mellettem, de nem tudok hozzászokni, hogy akkor lesz belőle faszfej, amikor csak akar.

"Hagyd békén a bátyádat - dorgálja apa, miközben kilép a mosdóból, és leül az asztalfőre.

Eli összenyomja az arcomat az ujjai között. "Nézd az imádnivaló arcocskáját."

"Ő már nem kisbaba többé."

"Sajnos." Eli unottan sóhajt egyet, és elenged, majd apánkra koncentrál. "És ne légy féltékeny, apa."

A férfi üres tekintettel néz rá. "Mitől?" "A mi gyönyörű kapcsolatunkról."

Apa kuncog, és Eli szeme összeszűkül. "Ez meg mire volt jó?" Apa nem mond semmit.

"Mire volt ez?"

"Már megint civakodtok?" Anya végigsimít Eli haján, és megérinti az arcom, majd szájon csókolja apát. "Nem lehetne? Csak ma este?"

Apa átkarolja a lány derekát, és magához húzza. "Később kapok jutalmat?"

"Apa!" Tiltakozom.

"Komolyan?" Eli visszhangozza.

"Mi?" Ártatlanul bámul ránk. "Ő a feleségem." "És az anyánk", mondom.

"Nem volt szükségünk erre a képre - motyogta Eli.

"Talán veled van a probléma, nem velem. Tüntessétek el ezt a képet a fejetekből, fiúk" - mondja apa, mintha a téma teljesen normális lenne.

"Aiden, hagyd abba." Anya elmosolyodik, és megpróbál kiszabadulni. "Hadd segítsek Annikának a desszertnél."

"Eli vagy Creighton meg tudja csinálni. Keményen dolgoztatok ma este."

A bátyám már menekülni készül, de én még azelőtt felállok a helyemről, hogy pislogna.

"Nem hiszem el, hogy elhagytál, te kis fasz!" - kiabál a hátam mögött.

"Hozhattál volna magaddal egy randit!" Elvigyorodom, mire ő leint engem. Annikát a konyhában találom, amint egy kis jégkrém körül serénykedik.

"Mindjárt kész vagyok!" - kiáltja, én pedig megragadom a könyökénél fogva, és hátracsavarom a kis testét.

Annika zihál, és a mellkasomhoz csapja a pohár fagylaltot, rám öntve. "Te."

"*Én.*" A hangom halkul, és ő elég jól érti, amit mondok, mert megrázza a fejét.

"Ne itt, Creigh." "Miért nem?"

"Mindenki a desszertre vár." "Mindenki
jöhet érte magától." "Odakint vannak."
"El vannak foglalva."

Behúzom magam mögött az egyik raktárhelyiségbe, és felsikolt, amikor az asztalra lököm, és a csípőjére dobom a ruhát.

"Mindig olyan csinos kis ruhácskákban járkálsz, amik azért könyörögnek, hogy levehesd őket." Megrángatom az alsóneműjét, és elszakítom. "És ezek a kibaszott izék, amik távol tartanak a puncimtól."

Csak egy nyögés a válasz, és nem ellenkezik, nem tiltakozik, amikor kiveszem a kezéből a pohár jégkrémet. Csak akkor kapkodja el a levegőt, amikor az egészet a puncijára öntöm, és kissé felkönyököl az asztalról, hogy a sokk hatására rám meredjen.

"Mit csinálsz?" - nyöszörög, miközben pupillái kitágulnak.

"Desszertet eszik." És akkor felfalom őt. Lenyalom a jégkrém minden cseppjét a redőiről, és lenyelem a csokoládé ízét, amely keveredik az izgalmával.

Annika vonaglik, liheg, és még többet követel, miközben ujjai a hajamba tévednek. Miután minden cseppet felnyalok, miközben néha-néha a fenekére csapok, feloldódik, és a számba spriccel. Ezúttal nem tart szünetet vagy rejtőzik el, miközben átitatja az arcom.

Megtanítottam neki, hogy soha ne szégyellje a velem való örömét, hogy mindent elviselhet, sőt még annál is többet.

Ahogy ő is minden cseppet lenyal belőlem, amikor leszop, én iszom őt, a farkam kőkemény lesz, ahogy a nevemet kántálja.

Aztán amikor még mindig az orgazmusán lovagol, felhúzom, hogy üljön, és egészen belé temetem magam, amíg az ágyékom az övéhez nem csapódik. Én nyögök, ő pedig nyög, miközben elárasztja a farkamat a gerjedelmével.

Feje hátracsukódik, szemei félig csukva. Egyik kezem a csípőjén, a másikkal elkapom az állkapcsát, és oda irányítom, ahol össze vagyunk kötve. "Nézd meg, hogyan duglak meg. Látod, hogy a picsádat nekem teremtették? Az enyém, ugye?"

"A tiéd..." - nyöszörögi, és teljesen lenyűgözve figyeli, ahogy dugom.

És esküszöm, hogy a farkam egyre keményebb lesz, minél inkább kiadja ezeket a hangokat, és megpróbálja magát úgy beállítani, hogy teljesen magába fogadjon.

Néha még mindig küzd a méretemmel, mert ő túl kicsi, én pedig túl nagy vagyok, de mindenféle játékom van, hogy felkészítsem őt, hogy élvezze ezt.

mint én.

Most nincsenek játékok, és teljesen be van kenve, de az enyhe fájdalom az afrodiziákuma. Annikám, ő egy falánk a fájdalomtól, ahogy én is falánk vagyok, ha fájdalmat kell okozni neki.

Ezért megharapom a torkát. "Olyan jó kislány. Gyere értem."

Teszi, szétzúzza a farkam körül, feji és őrlődik ellene.
én.

Még néhány csapást teszek, gyorsan, keményen és teljesen állatiasan. I megtörni a farkammal, de ő mindent elvisel, amit kiosztok, és még többet is. Aztán a szavak, amelyek a vesztemet okozzák, kántálásként ömlenek ki az ajkai közül.

"Szeretlek, Creigh, szeretlek."

Ekkor elélvezek, keményen és hosszan, mély hörgéssel, amit bárki hallhatott az ajtó túloldalán.

Miután kiürültem benne, magamhoz szorítom, és azt suttogom: "Én is szeretlek".

A nyakamba sóhajt, a légzése a bőrömhöz simul, és így maradunk egy órának tűnő ideig.

Amikor szétválunk, nem tudok ellenállni, hogy ne dugjam vissza a spermámat a pinájába, amitől nyöszörög és halkan nyögdécsel.

"Egyszer majd feleségül veszel, és hagyod, hogy megtömjem ezt a picsát a gyerekeimmel, ugye, Annika?"

Lélegzete elakad, ahogy a kezemnek dülöngél, izgalma bevonja a kezemet. "Még túl fiatalok vagyunk a házassághoz."

"A kor csak egy szám, és te hozzám jössz feleségül, Annika. Én vagyok az egyetlen, akihez hozzámész, igaz?"

Sóhajt. "Te vagy."

"Jó." Vigyorgok. "Itt az ideje, hogy valóra váltsam az apáddal szembeni fenyegetésemet." "Olyan rossz vagy." Megsimogatja az arcom, de közben mosolyog. "De az én fajtám
rossz."

"Te pedig az én nagyon jó kislányom vagy."

Erre ő összerezzen, én pedig megcsókolom az ajkát, megpecsételve a jövőnket. Aztán készítek egy képet, hogy az egész világnak emlékül feltegyem.

A VÉG

A következő a *God of Wrath*.

A történetben szereplő párok könyveit megnézheted.
Aiden & Elsa King: *Deviant King*.
Adrian & Lia Volkov: Adevkov és Volkov:
Deception Trilógia. Jonathan & Aurora King:
Aurora: *Kingdom Duet*.
Killian Carson & Glyndon King: *God of Malice*.

A Legacy of Gods előzményeiért olvasd el az ingyenes bónuszt itt.

MI A KÖVETKEZŐ?

Köszönöm szépen, hogy elolvastátok a *Fájdalom Istenét*! Ha tetszett, kérlek, hagyj véleményt.

Az Önök támogatása a világot jelenti számomra.

Ha további beszélgetésekre szomjazol a sorozat többi olvasójával, csatlakozhatsz a Facebook-csoporthoz, a *Rina Kent's Spoilers Roomhoz*.

Következik a Legacy of Gods sorozat teljes önálló része, a *God of Wrath*.

SZINTÉN RINA KENT

KIRÁLYI ELIT SOROZAT

Kegyetlen király

Deviáns király

Acélhercegnő

Twisted Kingdom

Fekete lovag

Ördögi herceg

Könyörtelen

birodalom

Royal Elite Epilógus

AZ ISTENEK ÖRÖKSÉGE SOROZAT

A gonoszság

Istene A

fájdalom

Istene A harag

Istene A

romlás Istene

A düh Istene A

háború Istene

EMPIRE SERIES

A vágy birodalma

A bűn birodalma

A gyűlölet

birodalma A kéj

birodalma A vágy

birodalma

HAZUGSÁGOK ÉS IGAZSÁGOK DUETT

Minden

hazugság

Minden

igazság

THORNS DUETT

Sárga tövisek (ingyenes előzmény) Vörös tövisek

Fekete tövisek

KINGDOM DUETT

Rule of a Kingdom (Ingyenes előzmény) Reign of a King (Egy király uralkodása)

Egy királynő felemelkedése

THRONE DUET

A hatalom trónja A bosszú trónja

MEGTÉVESZTÉS TRILÓGIA

Dark Deception (Ingyenes előzmény) Vow of Deception (A megtévesztés fogadalma)

Csalás által megkísértve Csalás által elfogyasztva

A SZERZŐRŐL

Rina Kent nemzetközi bestsellerszerző, aki minden ellenségtől a szerelmesekig tartó romantikus regényt ír.

A sötétség az ő játszótere, a feszültség a legjobb barátja, a fordulatok pedig az agya táplálékát jelentik. Ugyanakkor szereti azt hinni, hogy a szíve mélyén valamilyen módon romantikus, úgyhogy még ne öljétek el a reményeiteket.

Hősei antihősök és gonosztevők, mert mindig is ő volt a furcsa, aki beleszeretett azokba a srácokba, akiknek senki sem drukkol. Könyveiben van egy csipetnyi rejtély, egy egészséges adag szorongás, egy csipetnyi erőszak és rengeteg intenzív szenvedély.

Rina magánéletét egy békés észak-afrikai kisvárosban tölti, ahol a következő cselekményötletről ábrándozik, vagy gonosz lángelmeként nevet, amikor ezek az ötletek összejönnek.

Keresse Rina
alább: Honlap
Hírlevél
Olvasócsoport

TARTALOM

Rina Kent szerzői
jegyzet Az istenek
öröksége fa lejátszási
lista

1. Annika
2. Annika
3. Annika
4. Creighton
5. Annika
6. Annika
7. Creighton
8. Annika
9. Annika
10. Creighton
11. Annika
12. Annika
13. Annika
14. Creighton
15. Annika
16. Annika
17. Creighton
18. Annika
19. Creighton
20. Annika
21. Creighton
22. Annika
23. Creighton
24. Annika
25. Annika
26. Creighton
27. Lia
28. Creighton
29. Annika
30. Aiden
31. Annika
32. Creighton
33. Annika
34. Annika

35. Creighton
36. Annika
37. Annika
38. Creighton
39. Annika
40. Adrian Epilógus - Annika Epilógus - Creighton

Mi a következő lépés? Szintén Rina Kent A szerzőről